

A

A NÉVTELEN SZELLEM BÖLCSÉSZETE

KÁRMA ÉS KEGYELEM

A „NÉVTELEN SZELLEM” TANÍTÁSAI
ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN

KIADJA:
A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST
1939

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

Bevezetés.	1
A lelki hajlék felépítése.....	1
A hazugság szellemének hatalma. I.	27
A hazugság szellemének hatalma. II.....	43
A testiségből eredő gátlások.	55
A lélek rejtett emlékeinek hatásai.	66
Az Isten akaratának megértése.	75
A természeti világ az igazság tükörképe.	89
Okozati törvény és Isten kegyelme.	107
A kárma-elmélet felületes volta.	119
A testiség hatalma és Krisztus kármaoldó áldozata.....	135
A szellemi mozgalom célja.....	159
A hitben való élet eredményei.	170
A halál törvénye.	178
A szenvedések isteni célja.	190
A közös munka boldogsága.	202
A haladás legrövidebb útja: engedelmesség az Isten akaratával szemben.	209
Befolyásolhatjuk-e végzetünket?	211
Krisztus az Út, az Igazság és az Élet.	215
Sorsok alakulása.	217
A külső és belső én közötti ellentmondás.....	230
A földi élet Isten nagy ajándéka	232
Rejtélyek a tudat mélyén.	246
Krisztus a világ világossága.	257
A Szentlélek ünnepén.	267

Bevezetés.

A lelki hajlék felépítése.(**)

A kegyelem helyes értelmezése. - Az anyag, amiből a lelki hajlék fölépül. - Korunk túlérzékenységeinek forrásai - A lélek előre lendítő hatalmai. - A tudatalatti visszaemlékezések hatásai. - A lélek a világ tükörképe. - A szenvedés a bűn orvossága. - A földi élet olyan a szellemi élethez képest, mint az álom a napi tudathoz képest. - Miért nem szabad haraggal nyugovóra térni? - A harag az épülőfélben lévő lelki hajlék robbantó bombája. - A szférák, mint lelki otthonok, csak az eszmék gyakorlati érvényesítése által épülhetnek meg. - Az Igazság formálta az egeket és világokat. - A lelki vegytan. - A hirtelen harag gyógyszere. - Kik kedvesek Isten előtt? - A jót is megfontoltan kell cselekedni. - A cél: egyenlővé lehetni a jobbakkal.

A földi ember természete annyira összetett, annyira sok-sok apróságból - a múltból, a jelenből, a jelen körülményeinek a hatásaiból és a múltnak az ember életét követő árnyékaiból - tevődik össze, amely múltnak az árnyéka a jelen munkájának az anyagát képezi, - hogy azt lehet mondani, hogy az ember már egy elkövetkezendő jövendőnek a csíráját hordja magában.

Én mindenkor azt mondom, és mindig arra figyelmeztetek titeket, hogy az Isten kegyelmét, amelyet a mi Urunk a Jézus Krisztus által adott nekünk, elesetteknek, sohasem szabad a gondolataitokból, a reménységeitekből egy pillanatra sem kiesni engednetek. **A kegyelem legyen mindenkor és mindenben az a vezérlő gondolatotok, amelyhez egész lényetekkel hozzátapadtok.** Mert ha ti ehhez nem tudtok hozzátapadni, akkor elesettek olyan nagy, emberileg kiszámíthatatlan lehetőségek forrásától, amely lehetőségeket egyes egyedül csak az Isten adhat meg a földi embereknek és a szellemeknek egyaránt.

De ezt a kegyelmet, (amint én látom), ti még mindig nem tudjátok egészen helyesen felfogni, mert ti azt gondoljátok, hogy ez a kegyelem valami csodabálzsam, amellyel egy pillanat alatt semmivé tehetitek a múltat, és mintegy bűvös hatalommal olyan jövőt vonzhattok magatokhoz a mennyek országából, amelynek nem volna semmi alapja, de nem is tudnátok neki

megfelelni. Gondoljátok el, gyermekeim, hogy minden épületnek először a fundamentumát kell lerakni, hogy az épület - legyen bár az csak egy kicsiny pásztoraknyó - valamennyire is szilárd talajon álljon, s ne legyen csupán látszat szerint való építkezés. Mert a változandóság világában - mint ahogyan a ti földi világotokban az időjárás megpróbálja az építményeket - az érzések, a hatások, a körülmények szintén megpróbálják az ember lelkének azt az épületét, amelyet a maga számára megépített, vagy megépíteni szándékozik.

Könnyen belátható, hogy építeni mindig csak meglévőből lehet; ami nincsen, abból nem lehet építkezést kezdeni. Így az ember is csak az ő lelkének a természetéből kezdheti el az építkezést. Legyen az emberi lélek természete rossz, hibás, selejtes, vagy bármiféle fogyatékossgal megterhelt, vagy legyen erényekben bővelkedő: az emberi léleknek olyan lesz az építkezése, és olyan lesz az élete is. Amikor a lélek már bizonyos eredményt elért, bizonyos célt megközelített, és felépítette a maga épületét, amelyre a legsürgősebb szüksége van: az ő törvényhez alkalmazkodó életével még jóformán be sem fejezte az épületét. De mivel közben a lélek folyton fejlődik, alakul, tisztul, javul, a fogalmai kibontakoznak, azért amit építeni kezdett, sőt amit talán már befejezni is szándékozik, kitért a vágyaival máris nagyon szegényes, primitív alkotmánynak látja. Úgy hogy már építkezés közben másról, nagyobbyszerűről, tágasabbról, az ízlésének megfelelőbből kezd álmodozni.

És mégis be kell fejeznie azt, amit megkezdett. Ilyen különösen azoknak az esete, akik az életük delén ismerik fel addig követett rossz irányukat, és akkor kezdik el más irányban építeni a lelkük otthonát. Mindenesetre, ennek az építkezésnek egy élet alatt be kell fejeződnie. De hiába jön rá az emberi lélek, hogy az addigi építkezése nem mindenben felel meg az ő igényeinek, egy élet alatt mégis ritkán javíthatja ki annyira, amennyire szeretné. Mert megtörténhet, hogy már nem bizonyul elegendőnek a lelki anyaga, és - azt mondhatnám - már nem telik neki többre, mint csak egy közepes földszintes házra,

akármennyire szeretne is emeletes házat építeni. Mert *amikor már az embernek az életereje, a testet megújító csíráképző szervei nem dolgoznak olyan élénken, akkor már hiába akar a lélek, hiába akar a szellem, nem tud önmagából több anyagot kisajtolni*, és így meg kell elégednie azzal, amit eredetileg eltervezett, legfeljebb szebbet, praktikusabbat, egyszóval lakályosabbat építhet lelki otthonul, de azt már nagyobb szabásúra nem formálhatja át.

Ez az állapot az embernél kb. az élet 50-60 éve között következik be.^{1*} Vannak emberek, akik már elkezdték az épületüket megalapozni, építkeztek is rajta, meg is volt hozzá a kellő anyaguk, de helytelen irányítás folytán mégsem olyanra sikerült az épületük, mint amilyenre ők tervezték. Ilyen esetben a befejezés előtt még változtathatnak rajta.

Ez olyanoknál fordul elő, akik már kellő hitre és alázatosságra tettek szert és a kegyelembe való bekapcsolódás által megszépíthetik, otthonosabbá, lakályosabbá tehetik a benső lelki világukat. Mert elfogadják azokat az igazságokat, amelyek az ő értelmi és érzelmi világukhoz már előbb is közel állottak, csak nem tudtak azokhoz hozzáférni. Amikor a földi ember ki mondja ezt a szót: *Isten*, amilyen fogalmat ebbe a szóba bele rögzít, az egyáltalában nem fõdi a teljes valóságot. A léleknek egészen más pozitívumokat kell a maga természetében kidolgoznia, amely pozitívumokra támaszkodva tovább nyúlhat a végtelenbe, hogy onnan még megerősítéseket szedjen össze, hogy ezt a fogalmat mindjobban és jobban kibővíthesse.

Mert nem minden ember Istene ugyanaz az Isten; ez az ember gondolatai, és lelki fokozata szerint változik. Ami bizonyosságra már szert tett a szellem - t. i. ebben a láthatatlan világban - és amire mint igazságra támaszkodik, arra nézve mindig jobban és jobban az a törekvése, hogy ez az ő igazsága megerősödjék, megvaskosodjék. És hogy az az igazság, amit ő valaha

¹ Azaz, akik ebben a korban térnek meg, azok már új képességeket nem igen szerezhetnek, legfeljebb az addigi természetüket tehetik lágyabbá, jobbá.

ebben a szóban: *Isten*, kifejez, összekapcsolja őt azzal is, amit még nem tud. Mert tud ugyan valamit, de a lélek ösztönszerűen érzi, hogy ha valamit tud, még sokkal több az, amit nem tud. Hiszen az egész világmindenség titok előtte, és ez a titok mind arra vár, hogy az emberi lélek megismerje, és abból, amit ma még ismeretlennek tart, a saját életét, a saját lelkét kibővítse, és valósággá tegye.

De ezzel szemben ott áll a rövidre szabott élet, az életnek az a sok-sok elkülönített részecskéje, amelyekbe bele sem tud tekinteni, nemhogy tapasztalatokat szerezhessen belőlük. Tehát az emberi léleknek szüksége van arra, hogy az Istennel élénk kapcsolatot tartson fenn, hogy előre tudjon jutni ebben az ismeretlenben. S hogy az ember lelke az életben, amely őt körülveszi, tájékozódni is tudjon, szükséges, hogy benne azt a vaskos falat, amelyet a tévedéssel épített fel, lassan bontogassák azok a szenvedések és megpróbáltatások, amelyek őt kívülről és belülről érik.

Pedig az ember az ő lelki természetét nem szívesen engedi bontogatni az által a hatalom által, amely minden percben és minden pillanatban folytonos ütközésekkel ostromolja őt, amint előrehalad az élet folyamán. Mert az ember lelke ösztönszerűleg fél a megszokott régi gondolatot eldobni, és fél egy újabbat magáévá tenni, amelyet még nem szokott meg. Mert nem tudja, hogy az milyen hatásokat tartogat számára. Így az ember lelkének a tévelygése is olyan köntös, olyan réteg, amelytől még akkor sem tud egykönnyen megszabadulni, ha akar. Mert bár a benső, szellemi értelmével belátja, hogy az helytelen és tarthatatlan, de a lelki természete mégis ragaszkodik hozzá; fél a bizonytalanságtól, az új behatásoktól, amelyeket még nem ismer.

Ezért szükségesek az embernek különböző életek rendjén azok a sokszor nagyon súlyos sorscsapások, a nagy betegségek, hogy egy-egy ilyen megkeményedett, második természetévé vált rossz lelki tulajdonságától megszabadulhasson, hogy ne ragaszkodjék többé hozzá.

Az írás azt mondja: „*a lélek kész, de a test erőtlen*”. Itt azonban nemcsak a fizikai testet magát kell érteni, hanem általában *a testiség képzetét*. A léleknek a szebb, a jobb felé hajló része, a szellemi belátásra mindig kész a jóért, a helyesért lelkesedő érzésvilága - amikor már egy sereg tapasztalaton keresztülmenve belátásra jutott - nagyon is hamar kész a jóra. De a testiség képzete, amely sokkal erősebb, sokkal nagyobb, sokkal komolyabb, mint ahogy azt általában az ember gondolja, óriási hatalommá növi ki magát a szellem körül, főképp akkor, hogyha ilyen testi életben esetleg többet elér, mint amennyit remélt. Az ilyen siker óriási módon megnöveli a lélekben az öntudatot, az önmagában való bizakodást, és az önerejére való támaszkodást. S hogyha valamennyire is kielégítően végzett el egy ilyen életet, és elérkezett egy befejezéshez, akkor - hogyha a lélek nem egyformán fejlődött ki a hitben, a szeretetben, az alázatosságban meg a reménységben - könnyen megeshet, hogy éppen az alázatosságban való nagy hiánnyal fogja befejezni a szombatot. És amikor elkövetkezik a vasárnapi testöltése, már akkor ott áll számára az ütközés; amikor még meg sem kapta a testet, még el sem rendelték a feje fölött a sorsát irányító hatalmak a végzetét, és még meg sem indították őt az útjára, a lelkében máris ott van az a próba, amelyben kedvező körülményei dacára meg fog ütközni, és mint hajótörött fejezi be az életét.

Ilyenkor is lenyúlik a kegyelem az ember életébe, és sokszor, hogy ez a csíra hatalmassá ne növekedjék, hogy a szellem ne legyen kénytelen a vasárnapi testöltéséből idő előtt csúfosan megfutamodni, a Kegyelem gátat állít e csíra fejlődése elé. És elfojtja, lehetetlenné teszi egy időre ennek az érvényesülését, különösen az ifjúság idejében, hogy a léleknek ebben a lobbanékony és gyorsan befolyásolható állapotában hajótörést ne szenvedjen az élet. **Ezt a gátat a szenvedések, és megpróbáltatások alakjában állítja oda a Gondviselés.**

Leginkább a gőg és az érzékiség az a tökéletlen csíra, amely

a minden szépben és jóban fölfejlődött lélek számára ütközőpontul szolgál. Ezért sokszor ott állnak az ifjúkorban a nagy betegségek, súlyos megaláztatások, sokszor túl szigorú szülők és nevelők; olyan bűnhódések és vezeklések, amelyek az élet legszebb részét tarolják le, azaz ellopják, kisajátítják annak erőit.

Olyan folyamat ez, mint amikor a szépen fejlődő növény legfrissebb hajtását, az ú.n. vezér ágat lecsípi a kertész, hogy a növény felfelé ne növekedhessék, hanem oldalt terebélyesedjék és megerősödjék. *A vélt igazságban, amely annyira érzékeny minden legkisebb érintéssel szemben, az elrejtett, visszanyesett gőg szenved.* S mivelhogy ez a lélek természetében annyira benne van, mint ahogyan a virág színe már abban a gyenge ágacskában, abban a zsenge hajtásban benne rejlik, amit a tavaszi rügyfakadás mutat meg a világnak: *azért ezt a lélek minden erőfeszítése és akarása dacára sem tudja megmásítani, levetkőzni. Ezt csak a Kegyelem tudja az által a benső, láthatatlan vegyi folyamat által átalakítani, amely egyes egyedül az Isten ajándéka, amikor belenyúl a lélek legmélyére, és ott végzi el ezt az oldó folyamatot.* Történhet ez egy nagy érzéssel, egy nagy ütközéssel, egy nagy fájdalommal, egy nagy örömmel; az egyik lélekben így, a másik lélekben amúgy. Mivel tehát ez az érzés a lélekben mélyen benne van, ez minden tettében megnyilvánul, minden akarásiában utat tör magának, egy szóval ez az egyéniségnek olyan színe, olyan kiegészítő része, amely a jelen embert képezi. Mivel pedig az egyéniség mindazokat az erényeket, és mindazokat a hibákat magában hordja, amelyekre nincsen szükség, ennél fogva a hibák hézagokat hagynak, az erények pedig fejlődnek fölfelé, és folyton-folyvást újabb, és nagyobb igényeket támasztanak az étellel szemben. Ezek az ellentmondások pedig folytonos differenciákat idéznek elő a lélek természetében.

Az egyén ezt ritkán veszi észre, csak a hatásait szemléli, amely hatások nem boldogítók és nem vezetnek megelégedettségre.

A lélekben mindig marad valami betöltetlen űr, valami folytonossági hiány; és minél több ilyen folytonossági hiány van, annál kevesebb a lélek nyugalma. Ezt pedig az idegszellem érzi meg a legkínosabban.

Azért mondom én, hogy a ti korotok telve van idegességgel, harmóniátlansággal, mert a lélek igényei fölfejlődtek anélkül, hogy az egyén megteremthetné magának ezeknek a felfejlődött lelki igényeknek azt a kielégülési lehetőséget, amelyre szüksége van. Mert sok hibát, gyengeséget, gyarlóságot tűr meg a lelkiismeret, mivel az ember önző, önmagának sokat megbocsát, másoktól azonban felette sokat kíván, és semmit el nem néz, meg nem bocsát. Ez a túlérzékenység, ez a felfokozott ideges feszültség állandóan olyanféle nyugtalanságot hoz létre, mintha az élet eseményei az embernek mindig a szívében és az agyvelejében kotorásznának. Minden fáj, minden nyugtalanítólag hat, és a boldogtalanságot, az elégedetlenséget szaporítja. Ezért mondom, hogy az ember lelkének szüksége van a természetes alapra; se értelmileg, se érzelmileg ne legyen fejlettebb, mint amennyire ahhoz a munkához szüksége van, amit maga elé tűzött. Azért nem jó a felettébb való bölcsekedés, a tudomány felettébb való hajszolása, nem jó a felettébb való munka, nem jó a felettébb való szorgalom, nem jó a felettébb való igazságoskodás, mert az ember gyarló lény. És nem tudja minden oldalról egyformán kifejleszteni az ő lelki szerveit, hogy minden oldalról meglegyen az észre vevő képessége, és emellett ennek az észre vevő képességnek az igényeit ki is tudja elégíteni

Ezért, hogy az ember a nyugalját, a békességét valamennyire is biztosíthassa, szükséges, hogy elnéző, megbocsátó, megnyugvó tudjon lenni olyan esetekben is, amikor az talán az igazsággal ellenkezik. Csak így tudja a lélek a maga békéjét megőrizni, így tud járni az égő romokon anélkül, hogy a ruhájába kapna a láng, mert nem szedi fel magára a tudomány palástját, nem burkolja be magát a bölcsesség fátylával, nem hurcolja magával az igazság mérlegét. Mindebből nem hordoz

magával egyebet, mint csak egyetlenegy kicsiny, fénylő lámpát, amely a közvetlen következő lépést megvilágítja előtte.

Ez az én egyéni nézetem, az egyéni gondolatom a földi életet illetőleg. *Az ember a földön maradjon csak ember.* Tartsa szem előtt az Isten törvényét, és igyekezzék annak megfelelni nemcsak kívülről, hanem igyekezzék ahhoz a lelkét hozzáfejlesztteni. Hiszen már ebben a törekvésében is ezer meg ezer ütközéssel találkozik, amellyel a lelkét ezekhez a földi törvényekhez alkalmazza. Mert alighogy a törvényekbe egy kicsit bele akar nőni, látni fogja, hogy az emberi lélek nem formázható egy sablonra, mert minden lélek más és más. Ez a lelki különbség szembetűnően megmutatkozik minden időben, minden alkalommal az emberi társadalomban.

Egyszerűség, józanság, mértékletesség, igazságosság, becsületes és lelkiismeretes munka, törekvés, szorgalom; ez a földi ember része; a lelkének a része pedig: hit, alázatosság, reménység és szeretet. Ezek azok az előre vivő erők, hatalmak, az utat megvilágító mennyei szövétneknek, amelyek sohasem vezetnek kitérő utakra, hanem mindig csak egyenesen előre. Hiába akar az ember nagyot markolni: akármennyit is akar a markába beszorítani, csak annyi marad meg benne, amekkor a marka, és amennyit át tud fogni.

Lehetnek olyan emberek, akik ezt talán félreértenék és félre magyaráznák, mintha én a földi embert le akarnám beszélni az akarásról, és eltéríteni attól a céltől, amelyet sokan nagynak, szentnek és igaznak vélnek. Nem; ellenkezőleg: a cél ragyogjon mindig a földi ember előtt, de mindig Istentől várja azt az erőt, amellyel a legközelebbi lépést megteheti. Mert *hogya az ember mindig csak kicsinyt fog, de azt jól és szorosan tartja, az az övé marad, s amit fel tud dolgozni, amit meg tud érzékelni, az az övé. Míg az, amit nem tudott megemészteni, nem tudott magáévá tenni, úgysis elhull mellette, hiába szerzi meg a tudományt, hiába szerzi meg elméletileg azokat az erényeket, amelyeket az ő természete még nem bír asszimilálni.* Az ilyen

törekvés csak hiábavaló erőlködés és a természetének a megterhelése, mert a saját lelkében is túlzott igények ébrednek a természettel és az önmaga alsóbbrendű erőivel szemben, meg az étellel szemben. *Egyenletes, céltudatos munka, Istenben való hit, és az Istennel szemben való engedelmisség, az igazság cselekvése - azé az igazságé, amely nem zárja ki a szeretetnek különböző megnyilvánulásait - irgalom, könyörületesség, megbocsátás és alázatosság: ezek legyenek a törekvő ember vezető elvei.*

A szeretet, a léleknek ez a csodálatos mennyei virága, csak abban az atmoszférában növekedik, ahol már az emberi külsőségek, félreértések, a nagy emberi hibák letisztultak a lélekről, és a lélek tud már önállóan is önmagából valamit adni. De miután nem mindnyájan egyenlő fokozaton vagytok és nem mindnyájan egyenlő értékeket szorongattok a lelketekben, mert nem mindnyájan egy állomásról indultatok el, sőt bizony sokan vannak, akik messziről indultak és talán még soká is tart az, amíg elérnek arra a fokozatra, amelyen ti vagytok a megértésben, természetes, hogy ezek több elnézésre, megbocsátásra, békességes tűrésre, sőt talán egyszer máskor szenvedés teljes állapotokra is kényszerítik a lelketeket. De ők még nem tudják jobban.

Ilyenkor gondolnotok kell arra, hogy ha nektek ez annyira fáj és annyi sok fájdalmas érzést kelt a ti bűnben és tökéletlenségben lévő testvéreiteknek az eljárása, gondolkozása, fejletlen érzésvilága: *mennyi elnézésre van nektek szükségetek a ti Mennyei Atyátok részéről, akinek szeretete, bölcsessége, igazsága ragyogó fényesség. Amelyhez képest a ti igazságotok, szeretetetek, bölcsességetek talán még annyi sem, mint a fűben világító szentjánosbogárka ragyogása a déli napfényben, amelyben a bogárka fénye egyáltalában nem látszik meg. Így a ti bölcsességetek, igazságotok és szeretetetek az Isten tökéletes bölcsességéhez, igazságához és szeretetéhez képest sötétség, és ebben a sötétségben mennyi mindent cselekedtek ti, ami még elnézésre és megbocsátásra szorul!*

Azért ti se legyetek a ti felebarátaitokkal szemben szigorúak, hanem elnézők, szeretetteljesek és megbocsátók, ha ők még minden igyekezetük dacára sem tudnak titeket megérteni. És az is lehet, hogy csak egy árnyalattal vannak hátrább, mint ti, s már ez az árnyalat elég arra, hogy a harmóniát megzavarja köztetek. Azért legyetek elnézők, megbocsátók, szeretetteljesek és alázatosak, hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak engedelmes gyermekei, akikre Ő az ő ügyét, akikre az ő igazságát bízta e sötét földi világban, hogy a ti cselekedeteitekről ismerjék meg, hogy Istentől valók azok az igazságok, amelyekkel ti rendelkeztek.

A bizalmatlanság olyanféle, mint az agavé, amelynek éles tüskéi vannak, és ha hajt is virágot, és illatozik is a virága, de ha közel megy hozzá az ember, megszúrja. Pedig a csalódásba nem hal bele a lélek, mert semmit sem vehet el senki az embertől, hogyha jóindulattal és jó szándékkal ad és cselekszik; *a lélek érzéseivel nem élhet vissza senki anélkül, hogy a jó Isten ne kárpótolná érte.* **Csak a gögös, s önző lélek bizalmatlan, aki csak önmagában bizakodik, aki az önmagáét félti,** akinek nincsen összeköttetése Istennel, aki önmagából akar minden nagy fáradsággal kiteremteni.

Mert az a szeretet, amelyet te másnak adsz, ha nem is hull olyan lélekbe, amilyenek te azt szántad, hanem sokkal érdemtelenebb talajba, mégis eredményt hoz, ha talán nem is olyan dús termést, mint amilyenre számítasz. És hogyha akármilyen gyenge és silány eredményt hoz, és azt sem azonnal, hanem talán csak hosszú idő múlva ered is meg az a szeretet magvacska, amelyet te valakinek szívesen adtál, azért mégis csak hoz az gyümölcsöt. **De a gyümölcs úgysem a te számodra terem, mert sokszor más a magvető, s más az arató; azért te mégsem vettettél semmit, mert a szeretet nem azé, akinek adod, hanem az a tiéd. A virág illata sem azé, aki leszakítja, hanem a virágé. Tehát az odaadott szeretet sohasem azé lesz, akinek adtad, hanem a tiéd. Amely szeretettel te valakit szeretsz, amely szeretetet te bárkire ráhalmoztál, az**

a szeretet mindig a tied marad, az a te lelkednek a színét, illatát viseli magán, az nem veszett el soha a te számodra.

Ha egyik vagy másik ember talán mélyebb és nagyobb szeretetet tud kiváltani a lélekből, mert nagyobb hatással van reád, az nem mindig attól függ, mintha az talán érdemesebb vagy ügyesebb, vagy tehetségesebb egyén volna, vagy az egyéniségében valami olyan hatalommal rendelkezne, amely a te lelkedben egy érzékenyebb és bővebb csatornához kapcsolódott és azt nyitná meg. Hanem csak annyit jelent, hogy - ki tudja - hiszen az ember azt sohasem tudhatja, sőt a lélek is csak akkor, amikor már sok és nagy múltakon tud áttekinteni, és fel tudja ismerni azokat az emlékeket, amelyek különös érzéseket raktároztak el a lélekben - nem egy ilyen emlékezésnek az érzésszálához fért-e hozzá az a másik lélek, talán egy hang, egy szó, egy arcmozdulat, egy szemrebbenés által. Vagy talán a külsejében ébreszt olyan emléket, amely emlék valami régi érzést őriz a lélekben, amely már megvan. Amely már kifejlődött, amelyhez, ki tudja, mennyi szenvedéssel, könnyel eltöltött idők tapadtak, amelyek mély, nagy érzéseket, belátásokat, nagy érzésbeli eredményeket hoztak létre. Egy-egy ilyen részecske nyílik meg a lélekben, és a lélek tájékozatlanságában azt gondolja, hogy ismét az a múlt folytatódik tovább, s azért ebbe az érzésbe beleadja a múlt emlékeihez a jelen eredményeit is. Így nagyon sokszor nagy szeretetek, főképpen pedig nagy szerelmek folynak át a múltak csatornáin keresztül a jelenbe.

Ti emberek sokszor nem tudjátok, hogy amikor valakivel találkoztok az életben, és azt nagyon rokonszenvesnek találjátok külsőleg, belsőleg azonban ellenszenvesnek, hová tegyétek ezeket az érzés-rezdüléseket magatokban. Pedig talán semmi más nem játszik szerepet, mint a fenti eset. *Nem mindig együtt eltöltött életek, nem mindig régi ismerős lelkek találkozása okozza ezeket az érzéseket, azaz nem maguk az egyének.* Mert ha csakugyan magával azzal az egyénnel találkoznátok, aki bennetek ezeket az érzéseket valaha felébresztette, most talán

éppen ellenszenvesnek találjátok őt. *De nektek, embereknek sokszor nem maga az egyén a szükséges, hanem az a hatás, amelyet az illető bennetek kivált.*

A ti lelketek egy egész világ; ennek a világnak minden szépsége, jósága, igazsága a ti lelketekben – mint egy képben - tükröződik vissza; ti magatok vagytok az egész világ. Csakhogy a ti lelketekben a világnak nem minden része találja meg a helyét, hanem csak az a rész, amely bennetek valamiféle gondolatot vagy érzést, általában véve hatást váltott ki. Gondoljatok a festőművészre, aki nem mindent lát meg, csak azt, ami az ő lelkét érdekli, ami az ő lelkében is megvan. Ugyanígy vagytok ti is: ti sem vesztek a világban mindenről tudomást, csak ami titeket érdekel. Amire a ti lelketek ráéhezett, rászomjazott, amivel a lelketeknek táplálkoznia, amiből tapasztalatot gyűjtenie kell, azt látjátok meg, csak az tűnik fel a szemeitek előtt, mert az van meg bennetek.

Vannak dolgok, amikre nem vagytok kíváncsiak, amikről nem akartok tudni, amiket nem akartok látni. De mivelhogy a lelketeknek ezen a részén is kell hatásokat felfognia, azért a végzetet vezető hatalmak ezeket is belekombinálják az életetekbe. Hogy erősebb hatásokkal nyomuljanak bele a képzeletvilágotokba, járjanak bár kellemes, vagy kellemetlen érzésekkel, mert szükséges, hogy a lelketek ezen a részén is fejlődést, átalakulást mutathasson fel. A legközelebbi alkalommal azután, amikor ismét a földre jöttök, vagy bárhol éltek, a lelketeknek ez a része kezd érzékennyé válni, észreveszi, meglátja az azelőtt még nem látott dolgokat is.

Általában az ember lelke nem kíváncsi a szenvedésekre, nem veszi észre az éhezőt, a nyomorgót, mert ez nem kívánatos látvány előtte, mert ez nem érdekli az embernek a szépre, a boldogítóra, a megnyugtatóra, a harmóniára való törekvését. De szükséges, hogy az ember ezeket is észrevegye, és e célból a végzet a szenvedések, a nyomorúság sötét mélységeibe dobja alá a lelket, hogy ezeknek az elszenvéde után érzékenyebbé

válják a másik ember szenvedése iránt is. És önmagában fejten ki erőket, termeljen ki gondolatokat a szenvedéseknek, a nyomorúságoknak megszüntetésére és leküzdésére. *Mert ha az emberek nem szenvednének, akkor nem tudnák, mi a szenvedés, és hideg szívvel könnyen olyan törvényeket hozhatnának, hogy a szenvedőkre, a betegekre, a nyomorgókra nincs szükség, tehát azokat el kell pusztítani a föld színéről. Márpedig, **hogya azokat elpusztítanak a föld színéről, hol végezné a bűn nyomorúságában és tévelygéseiben megsebesült lélek a vezeklését?** Mert bizony arra szükség van, hogy a szenvedés át- meg átjárja a lelkeket egészen addig, ameddig a szenvedés eredetét: a bűnt, mint a szenvedésének csiráját, az emberi lélek az önmaga gondolkozásában fel nem ismeri, és meg nem találja. Ezért él a földön. **Hiszen ha az ember tökéletes volna, nem volna szükség a szenvedésekre, és azok nem is keletkeztek volna. De mivel van bűn, tehát van szenvedés, amely az emberi lélekre való hatása által a bűnnek orvossága.***

Hasonlóképpen megtörténik, hogy egyéb lelki érzések terén is, így a hitben, a reménységben és a szeretetben is olyan dolgokhoz nyúl az emberi lélek a maga tökéletlenségében, s olyan dolgokat érint a maga céljának elérése érdekében, amelyek egyáltalában helytelenek, és éppenséggel nem alkalmasak arra, hogy őt közelebb vigyék céljához. Ilyenkor mindig csalódás lesz a része.

Azonban a küzdő embert ne búsítsa el, ha csalódott, ha nem érte el azt az eredményt, amelyre várt. Ha elesett, újra talpra kell állnia, és be kell látnia, hogy önmagától úgysem fogja a helyeset megtalálni, hacsak az Isten kegyelme őt rá nem vezeti. Ha pedig az rávezeti, akkor feleslegessé válik az ő felettébb való okoskodása, akarása, védekezése, elővigyázatossága, mert az Isten kegyelme mindenre megtanítja az embert, s a legkisebttől a legnagyobbig mindent eléje ad, hogy azt megtanulhassa. Mikor pedig megtanulja, és ezzel a tudással felszerelve megy neki az életnek, akkor a gyakorlatban is levizsgálja. Mert amit mi mondunk, és amit az Isten törvénye

tanít nektek, az, ameddig az életben meg nem valósítjátok, addig csak holt betű, holt tétel marad. Itt az életben kell annak valósággá válnia, mert csak ami valósággá vált, amit keresztülvittetek, az válik a ti lelketek valóságos természetévé.

Nem az az igazi élet, amit ti itt éltek. Ez nem valóságos élet, csak olyanféle, mint az, amit álomban éltek végig, az eredmény azonban valóság, mert azt magatokkal viszitek a valóságos életbe. Én azt mondanám nektek - és higgyétek el, hogy jót akarok - legyetek egymással szemben általában bizalmasabbak. Ne titkoljátok el egymás előtt a lelki érzéseiteket még akkor se, ha ez a magatartás talán nem olyan határozottan jó eredménnyel biztatna is benneteket. Így ami rossz, ami nem helyénvaló, amit felismertek - mint a kertben a gazt, amit kihúztok a talajból - azokat az érzéseket dobjátok ki a lelketekből. Ne szégyelljétek a ti gyengeségeiteket, a ti gyarlóságaitokat, és lássátok be, hogy a bűnöknek és gyarlóságoknak egymás előtt való bevallása nem olyan felesleges és hiábavaló dolog, mint ahogyan azt sokan gondolják. Mert amit az ember már önmagában felismer és meg is nevez: „hogy ebben és ebben vétkeztem, ebben és ebben tévesen vélekedtem, ezt és ezt nem helyesen fogtam fel”: az annyit jelent, mint hogy elerőtleníti azt a gondolatot, azt a fogalmat, hogy az még mint kísértés se jöhessen számításba.

Amikor én ezt a ti világotokhoz közelebb hozom, emlékeztetek titeket arra az esetre, amikor a gyermekeket valami megnevezhetetlen szörnyel ijesztgetik, és azt meg is mutatják nekik valami bizonytalan, rongyokba bújtatott alak képében. A gyermek fél tőle és reszket, de azért mégis közel megy hozzá, s mikor meglátja, hogy abban a szörnyalakban egy másik gyermekpajtás rejtőzik, akkor nem fél többé tőle. Így hogyha ti is meglátjátok egymásban a küzdő, tépelődő, esendő embert, akkor több szeretettel és elnézéssel fogtok egymás lelkében találkozni. A hamar haragvás szintén a tökéletlen ítélkezés következménye. Az Isten hosszútűró, és az embernek is - ha nem

is tökéletesen - de valamennyire kell ezzel az erénnyel rendelkeznie. „*Legyetek késedelmesek a haragra*”, „*ne menjen le a nap a te haragoddal*”. **Legyetek késedelmesek a sértődöttségre, a látszólagos dolgok mögött ne keressetek szándékosan bántót, sértőt, fájdalmat okozót;** ne sejtsetek ilyesmit még ott se, ahol azt a kijelentést bizonyos célzatossággal indították útnak. Ne felejtsetek el, hogy az ember tökéletlen ítéletű, és ha az a másik beleesik a hirtelen haragba, az nem a ti hibátok, az az ő hibája; nem ti estek el, hanem ő esett el.

Bizony, nagyon fontos szabály az az ember életében, hogy „*ne menjen le a nap a te haragoddal*”, mert elég, ha a nappal hordozza az ő maga terhét. Egy nap az ember életében annyi, mint egy élet. Minden napra külön-külön ébreszt fel az Isten kegyelme; minden nap, minden felébredés után új élet, új lehetőség, új munka, új megpróbáltatás és új kegyelem vár az emberre. **Amikor aludni tértek, olyan, mintha meghalnátok; mikor pedig eltávoztok a földről, senki iránt se tápláljatok haragot!** *És mint ahogyan az embernek halála előtt mindent el kell rendeznie, és mindenkivel meg kell békülnie, éppen úgy elalvása előtt is rendezzen el mindent, békéljen meg ki-ki haragosával, és az ő hozzátartozóival, szeretteivel egyenlítsen ki mindent, amit lehet, még akkor is, hogyha nem ő a hibás.*

Mert ha te békességre igyekszel, a te békességre való igyekezeted a te lelked világosságát, békéjét, előhaladását munkálja, és a te békességre való igyekvésed eltompítja a haragot, megszünteti a bosszút, s ezáltal óriási munkát végezhet: oldhat, bonthat a láthatatlan világban a békességen keresztül, a szeretet erejével. Hiszen nem tudhatod, felvirraszt-e holnapra az Isten kegyelme. Nem tudhatod, hogy nem az az érzés, nem az a szó lesz-e az utolsó, amelyet valakinek mondtál, aki hozzád tartozó volt, vagy akivel haragban vagy, és esetleg nem adatik már meg az alkalom, hogy azt a tévedést helyrehozzad, amely mint árnyék húzódik a napfény elé! Különösen fontos ez azok számára, akiknek a lelkében egymással kiegyenlíteni valójuk van, akik egymással szemben a

szeretet gyakorlására vannak hivatva, akiknek a lelkében a mögött az árnyék mögött a szenvedő, a mellőzött szeretet van.

A harag nem Istentől való, a harag a sátán természete; *a sátán természete pedig elfödi az Isten természetét, a szeretetet.* És jaj neked ember, hogyha a sátán természetét megerősödvé, az isteni természetet pedig elerőtlenedve viszed át magaddal a szellemvilágba. *A haragnak ez az árnyéka elfödi előtted a napot, a békességet; tudod, érzed, látod a lelkeddel, hogy ott a mögött a felhő mögött boldogság van a számodra fenntartva, és mégsem nyúlhatsz hozzá!* Körülbelül úgy jársz vele a szellemvilágban, mint itt a földi világban az éhező ember a kirakattal, amely meg van rakva kívánatos eledelokkal, de az üveg miatt nem juthat hozzájuk.

Hiszen *számtalanszor láthatjátok, hogy egy kis harag, egy kis gőg, egy kis félreértés mint a bomba, úgy zúzza össze a boldogság szépen felépített és gondosan elkészített épületét.* És ha boldog akarsz lenni, azokat a romokat ismét el kell takarítanod, és új anyagból kell ismét felépítened azt az épületet, amelyben a lelked meghúzódhat. A harag, a bosszú a gyűlöletnek, a szeretet ellenségének az ereje. Aki ilyen érzésekkel megy át a szellemvilágba, s ezekkel az érzésekkel kénytelen szemlélni az ő romba dőlt lelki épületét, az sokkal több szenvedést érez, mint az, aki még nem is tudja, hogy mi a szeretet. Mert amannak a lelkében már kiépült a szeretet, az már dolgozott rajta, az már felemelkedett, de a harag, a gyűlölet ismét letaszította őt a boldogtalanság világába. Én azt mondom, hogy ti majdnem mindnyájan, kevés kivétellel abból a világból valók vagytok, akik az erős hullámszásnak a szféráiban élitek le a ti lelki életeket: nagy érzések, szenvedélyes lobogások, nagy boldogságok, és nagy boldogtalanságok hullámszásában.

Ezért szükséges a kiegyenlítő isteni erény a lélekben: az aláztosság, a kevéssel megelégedni és mindenért hálát adni tudó lelkület, amely kész munkálkodni, dolgozni, szolgálni, elnézni és engedelmeskedni. Ha ezekkel a lelki erényekkel indultok

neki az útnak, amely még előttetek áll, meglátjátok, milyen hatalmas eredményekkel meggazdagodva léphettek át a szellemvilágba. Minden rajta hagyja az ember az életében a keze nyomát, és minden esemény, amit átél, az ember lelki arculatát tükrözi vissza azokban a cselekedetekben, amelyeket véghezvisz. Az események lezajlanak, a körülmények felbontódnak, szétesnek, mert hiszen az ember cselekedete sokszor más irányt vesz, és más körülményeket létesít, mint amilyenek azelőtt voltak. **Azért nektek, földi embereknek, akik benne éltetek a megpróbáltatások világában - mint ahogyan én már azt sokszor mondtam - a lehetőségek hasonlíthatatlanul nagyobb eredményeket kínálnak fel, mint a veletek egyenlő fokozatú szellemeknek.** Mert a szellemek a maguk világában, a szellemvilágban inkább csak elméletileg munkálkodva építik meg a szférákat, s ameddig még azok a mulandóság világához tartoznak, addig azok a szférák össze vannak kötve a földdel. És nekik ugyanazokat a dolgokat, amiket elméletben jóknak és igazaknak fogadtak el, azaz, amiket elméletben megépítettek, itt ezen a földön kell valósággá tenniük. Hogy megszabadulhassanak azoktól a hátrányoktól, azoktól a salakoktól, amelyek még az ő gondolataikban és érzéseikben, mint árnyékok mindaddig ott vannak, ameddig a természetben maradandó nyomot nem hagytak maguk után.

T. i. azok a szférák, amelyek a földi emberek előtt mint világosságok kívánatosak, nem létesülhetnek, ha csupán elgondoljuk és átérezzük a megfelelő igazság nagyságát, fontosságát és erejét. Mert a szférák tulajdonképpen az anyagnak bizonyos lelkét képezik; azért szükséges, hogy a szférák anyaga át legyen hatva azoktól a gondolatoktól és érzésektől, amelyeket a szellemek jóknak, és igazaknak ismertek fel. Amikor azonban a szellemek az ilyen igazságot megvalósítják itt a földön, akkor nemcsak az igazság, hanem az igazságnak az árnyéka is feltűnik. Ti azt szoktátok mondani, hogy az éremnek két oldala van, az igazságnak azonban csak egy; és igaz is, hogy értékben egy, hatásaiban azonban nem egy, mert ameddig a testben élő

szellem azt a szellemi, lelki értéket meg nem valósította a maga számára, addig az igazságnak csak az egyik oldalát ismerte meg. Csak amikor megvalósította, akkor válik sajátjává. De amikor megvalósította, rögtön felismeri az árnyékot is, és amikor cselekvő erejével nekifog az árnyék feldolgozásának, az árnyék abban a pillanatban már szét is foszlik az ő keze munkájának a nyomán. Ebben sok vigasztaló van, sőt nemcsak vigasztaló, hanem az igazságnak olyan hatalmas ereje, amelyet ti, ameddig csak elméletileg fogjátok fel, nem is ismerhettek, hanem csak akkor látjátok meg, amikor meg is valósítottátok. Tehát nemcsak vigasztalásul adatott ez nektek, hanem az igazság hatalmas ereje nyilvánul meg benne, amely erő által a saját kezeitekben tartjátok a magatok boldogságát, a magatok jövőjét. Azért mondom én mindig, hogy imádkozzatok és kérjétek az Istent egész lelketekkel, a lelketeknek azzal a megszerzett hitével, hogy ez nem csupán vigasztalásul adatott, hanem komoly igazság, amely a cselekedeteitekben valósággá válik számotokra. Tulajdonképpen már előbb is valóság volt az, mielőtt ti megcselekedtétek volna. Hiszen *az Igazság formálta az eget és a világokat, az Igazság elve az, amely mindent a neki megfelelő formában állít elő.*

De ameddig az ember nem hisz benne, ameddig a lélek nem tudja, hogy az igazságban milyen hatalmas teremtőerő rejlik, addig meg sem próbálja, hogy abban éljen és cselekedjék. Azért a hit hatalmas erő, amellyel hogyha bírtok, a hegyeket is képesek vagytok megmozgatni. Én ugyan azt mondom, hogy *könnyebb a hegyeket elmozdítani az ember gondolatával, mint a saját tévedező természetét megmozgatni, és az ő hatóképességét más irányba terelni.* Hiszen látjátok, hogy a hegyeket mindenféle robbantószerekkel romba dönthetik, és mindenféle alkalmatosságokkal elhordhatják a helyükről, amihez csak idő és erő szükséges. Azonban a hegyeket nem semmisíthetik meg, csak a helyükről mozdíthatják el más helyre. **A saját természeteket azonban megsemmisíthetitek, mert amennyit az igazságban cselekedtek, ugyanannyit veszít a hazugság**

ereje, a tévelygésnek ereje bennetek. Mert amit már tudtok, amiről meggyőződtek, hogy az hogyan van, azt többé már nem úgy hiszitek, ahogyan nincsen.

Tehát amit már tudtok, mint bizonyosságot, az a tiétek, azt többé senki el nem veheti tőletek, mert az az igazság; és ez az igazság bennetek már erőt jelent, s ez az, ami bennetek kialakul tudássá. Ez a tudás, mint erő, előre világít; azért minden megszorodott, megnagyobbodott tudásotokkal messzebbre világítotok előre a hit fényével, hogy megvizsgáljátok a dolgokat, a jót a rossztól különválaszthatjátok, s a ti megszerzett jó és igaz erőitek hatalmával cselekedve a jót magatokhoz vonjátok, a rosszat pedig megsemmisíttétek. Mert a rosszat sem dobhatja el magától az ember.

Én azt mondtam nektek mindig: *nincs az embernek eldobnivaló érzése; mindent meg kell vizsgálnia, mindent fel kell bontania*; az ismeret világosságával mindent fel kell oldania, és kibontania belőle a jót, a használhatót, és elégetnie, megsemmisítenie a rosszat, a használhatatlant. Ez egyébként magától következik be; de ameddig az ember az ő lelki szemeivel mindig csak az árnyékot nézi, és mindig az árnyéktól, mint hatalomtól fél, addig nem képes abból a maga számára azokat az erőket kivonni, amelyekre szüksége van. Ti tudjátok, hogy a hasonló erők bontják fel a hasonló erőket. Az ellentétek ritkán hatnak annyira egymásra, hogy felbonthassák egymást. Az ellentétes erők találkozása egymással - hogy úgy mondjam - robbantólag hat, de vegyileg nem bontják fel egymást. Az így szétrobbantott erőparányok idővel és kedvező alkalommal ismét összevonzódnak, és ismét egy még tökéletlenebb egészet képezhetnek, mint amilyen azelőtt volt. De ha felbontódnak és vegyi átváltozást szenvednek, soha többé nem alakul ki az, ami azelőtt volt.

Az ember lelkének tartalma a vegyészet szerint felbontódik az isteni igazság fényében, és a figyelő és vágyó szellem, látva a saját tévelygésének a maga természetében alakult eredmé-

nyeit, nem tud velük mit kezdeni, mert bennük hatalmas árnyékként megnövekedve áll előtte a múlt eredményeinek kiképzett formája. Ezt a formát fel kell bontania a hit fényével és a szeretet melegével. És minden olyan részecskét, amelyet a szeretet fel tud használni, és a hit át tud világítani és magához vonni, a léleknek meg kell tartania, és fel kell dolgoznia magában. És ha kevesebb értékű igazság is az, mint amit elméletben mint ideált a maga számára kialakított - ha már tökéletesebbé nem is tudja azt kiképezni - maradjon meg amellelt, de semmi esetre se a régi alakulatnál. **Hiszen mindaddig, ameddig az ember a tökéletességet el nem érte, minden alakulat és az igazságnak minden formája átalakításra és újjáteremtésre szorul. Így az ember nem állhat meg a maga lelkében kialakított igazságánál, az ő véleményénél és nézeténél.**

Ha valakinek olyan természete van, hogy könnyen megütközik mindenben, és gyorsan határoz, gyorsan ítéel - hiszen a hirtelen harag szintén a gögtől, a szeretetlenségtől, a gyűlölettől fűtött gyors ítéel, ami az elfogultság, az önteltség, a makacsság, a hiúság, az önzés, az irigység, az engedetlenség, a türelmetlenség, a hálátlanság és békétlenség vegyületeiből egy pillanat alatt tevődik össze, s akkor kész az ember véleménye, gyors ítéete, úgy kicsiny dolgokban, mint nagyokban. Akkor ajánlatos, hogy az illető, mielőtt még az ítéete napvilágot látna, mielőtt az még szóban, vagy tettben megpecsételtetnék, tekintsen önmagába, és tekintse meg ezeket a vegyületeket. És míg ezekre tekint, addig időt nyer, s meglátja azt a torz alakot, amelyből mindez kiindult. És még mielőtt valakit megbántana, még mielőtt valakit megsebezne a szavaival vagy tettével, az a gondolata ébred: mi lenne akkor, mit éreznék én akkor, ha én ellenem volna fordítva az a fegyver, s vajon milyen hatást váltana ki énbőlőlem?? És akkor lélekben már előre bocsánatot kér attól, aki ellen az ő támadása irányult.

Ha pedig már valaki nem tudott ellenállni, hanem csakugyan

meg is bántotta az illetőt haragból - mert a harag rossz tanácsadó - és később belátja, hogy az helytelen volt, akkor mindannyiszor mélységesen megalázkodva kérjen bocsánatot, és igyekezzék mindannyiszor jóvátenni a hibáját. Így, mivelhogy a harag, a gőg és az önzés vegyülékéből származott a cselekvés, amely mindannyiszor a szeretetlenség dokumentuma volt, ha a lélek az ő beismerését megpecsételi azzal, hogy újból és újból bocsánatot kér még akkor is, amikor még nem történt meg a megbántás, és azt mondja ilyen esetben is: „nézd, én ezt, meg ezt tételeztem fel rólad, de ha az nem igaz, bocsánatot kérek”: akkor a lelkében az a megalázkodás mindannyiszor az önmaga alsóbb természetének a letörését és nagymennyiségű feldolgozását végzi el. Ekként a léleknek alsóbbrendű természete lassan-lassan belefárad ezekbe a megaláztatásokba, és amikor egy idő múlva megint alkalma volna reá, már a természet maga áll ellen, és tiltakozik, hogy ezeken a megaláztatásokon ne kelljen keresztülmennie. Mert a megalázás akkor is fáj, ha más alázza meg az embert, meg akkor is, ha önmagunk alázkodunk meg az által a beismerés által, hogy annyira tökéletlenek és hibásak vagyunk, mert fáj a beismerés mások előtt. Nagyon sok ember még akkor sem képes erre a beismerésre mások előtt, ha egyébként önmagában teljesen tisztában van is azzal, hogy helytelenül járt el, mert ezt a megaláztatást nem tudja elviselni. Inkább hajlandó tanulni, kutatni, csak hogy ilyen megaláztatás ne érje őt. Én most természetesen csak javulni vágyó emberekről beszélek, mert akik javulni egyáltalában nem akarnak, azok ütnek, vágnak maguk körül anélkül, hogy törődnének vele, hogy milyen hatást váltanak ki. Mert akik nem akarnak javulni, azok az önzéstől vezetettve csak a maguk javát tekintik, és a mások érzékenységével nem törődnek. De azt megkívánják, sőt ki is erőszakolják, hogy mások szeressék őket, anélkül, hogy ők valamiféle jót cselekednének érte, vagy ha cselekednek is, akkor is csak olyan jót cselekednek, ami az ő akaratuk szerint való jó. Gondolnivaló, hogy az ilyen lélek a saját tökéletlenségében csak kártyavárat épít

maga körül, és csak tükörképet teremt, de nem valóságot. Az ilyen ember, még ha anyagilag jól cselekszik is, még ha adakozó, sőt felettébb adakozó is, csak a külsőben számíthat hatásra, mert amit az egyik oldalon ad, azt lélekben a másik oldalról lerántja. És hiába erőszakolja ki a maga számára az elismerést és a szeretetet, csak külső, összeomló por és hamu lesz az. Maradandó és igaz érzést csak maradandó és igaz érzéssel lehet teremteni; ezt adni, ezt ajándékozni valakinek, aki ma még nem is tudja, hogy az mit jelent, annyi, mint drágaköveket, aranyat és ezüstöt szórni magatok körül a világba. Mert ezek valódi értékek.

Láthatjátok, hogy a híres, nagy embereket a hízelgők sora veszi körül azokért az előnyökért, amelyeket a mögött a nagyság mögött sejtenek, akit körül vesznek. S ezek a híres nagy emberek sokszor boldogok, hogy a hízelgők ajkáról a maguk dicsőítését hallhatják, úgy, hogy ez az érzés sokszor önmagukat felülmúló nagy és jó dolgok cselekvésére indítja őket - hiúságból. Mert szívesen elhiszik, hogy az a dicsőítés őket megilleti, és elhiszik, hogy a hízelgők mindezt igaz szívvvel mondják. Ez a hit az, ami őket boldogokká teszi. Ez azonban nem igazság, csak káprázat, amelyből mindenkinek ki kell gyógyulnia, mind a hatalmas uralkodónak, mind a házi zsarnoknak. Vannak, akik erejükkel és hatalmukkal emberlelkeket tartanak fogva, s ezek félnek és rettegnek tőlük, s csak félelemből cselekednek az ő akaratuk szerint, nem pedig meggyőződésből.

Az alacsony gondolkozású emberek közül sokan Istent is ilyen zsarnoknak képzelik el, aki vak engedelmisséget kíván. **Mert az emberek nem tudják felismerni, hogy az Istennek minden rendelkezésében, minden törvényében a végtelen, önmagát odaadó szeretet nyilatkozik meg. Ezeknek az istentisztelete, amely leginkább ceremóniákban nyilvánul meg, ezeknek a gondolata, amely a nagyot, a hatalmasat keresi, ezeknek az áldozata - talán mondanom sem kell - nem kedves az Isten előtt, aki a szíveket és a veséket vizsgálja. Ezek az emberlelkek bár imádkoznak, mégis messze esnek az Isten**

gondolatának, az Isten akaratának megértésétől.

De kedves az Isten előtt azoknak a lelkeknek a csoportja, akik az Isten törvényében mindazokat az igazságokat felismerték, amelyeknek a teljesítésével az ő lelkük öröme és boldogsága megnövekedett. Akik ezeken a boldogságokon kiépültek hibáikból, megtértek bűneikből, és megismerték, hogy amit az Isten parancsol, amit az Isten rendel, az jó. Ezek ehhez a jósághoz ragaszkodnak, ezt a jóságot szeretik, és **nem azért engedelmeskednek Isten törvényének, mert félnek, hogy az Isten megbünteti őket, hanem azért, mert előre hisznek és bíznak abban**, hogy ha a ma számukra nem is kedvező - de mivel ez az Isten akarata, ez az Isten kívánsága - azért ennek eredménye semmi egyéb nem lehet, mint csak jó. Ők az Istent a szívükben szeretettel és bizalommal veszik körül, Őt jónak, mindenekfölött hatalmasnak, és bölcsnek tartják, és nem a félelem, hanem a szeretet érzésével járulnak eléje. *Isten előtt ezek a lelkek kedvesek. Isten nem egy hatalmas uralkodó, nem a lelkek házi zsarnoka, aki parancsol és rendelkezik, hanem az önmagát odaadó Szeretet*, aki boldog, hogyha az ő szeretete teremtményeinek lelkében viszonzásra talál, és visszhangot kelt.

Isten az ő Szentlelkével szeretne benne élni azoknak a lelkében, akik nem tudják a rosszat rosszal viszonzni, mert érzik, hogy a rossz fáj, és a lelkükben érző szeretet nem engedi ezt a fájdalmat mások lelkével szemben elkövetni. *Isten Lelke ezekben él, és ezekben gyönyörködik.* Isten Lelke próbára teszi a lelkeket, és engedi, hogy ütközéseket szenvedjenek azok, akikben a jó és igaz megfogamzott, akikben a szeretet nemcsak, hogy éppen csírázóban van, hanem már virágzik, és a gyümölcssterméshez közel áll. Ezekkel szemben is megengedi az Úr a vihart, a jégesőt és a szelet, hogy ezek által arra a gyümölcsrel megrakott fára olyan hatásokat gyakoroljon, hogy a gyümölcsökből a férgese lehulljon.

Mert az emberi léleknek is vannak törvényes és törvénytelen

igazságai és érzései, és Isten megengedi az ütközéseket, a megpróbáltatásokat, hogy azok az ilyen gyümölcstermő fában látszólag kárt tehessenek. Azonban azok az igazi gyümölcsök, amelyek csakugyan az Isten jó és igaz eszméjével és gondolatával növekedtek meg, nem hullanak le a viharban, a megpróbáltatásban. Hanem igenis lehullanak a feleslegesek, a férgesek, a mulandó életre előhívottak, amelyek a lélekben annak minden jó és igaz törekvése mellett is, mint ferde igazságok, mint ferde elvek alakultak ki. Ezeknek az ütközés által fel kell emésztődniük, hogy az, ami megmaradt a megpróbáltatásokon túl, megnövekedhessék, megnagyobbodhassék, és pompában, szépségben kibontakozhassék. Tehát, gyermekeim, azoknak az igazságoknak, amelyek az emberi életben is érvényesülni szeretnének, de nem az örök életre hívtak elő, megpróbáltatásokat kell szenvedniük. De a léleknek mindig tudnia kell, hogy ezek a megpróbáltatások ezt a nagy és szent célt szolgálják. Isten pedig szemléli a szíveket, a lélek érzéseit, és gyönyörködik azokban az igazi érzésekben, amelyeket az ilyen viharok alatt él át, és amelyek az ütközések alatt olyanok, mint hogyha a lélek mennyei ragyogású szikrákat lövellne ki magából.

Tehát aki Isten akaratát akarja követni, aki az Isten parancsaiba bele akar olvadni, aki az Isten törvényét a lelkében tökéletesen asszimilálni akarja, az ne akarjon akaratnélküli automatákat látni a saját életét környezőkből. **Az ember is használja azt a módszert, amellyel Isten dolgozik: szeretettel vásárolja meg a szeretetet, jóval a jót, elnézéssel a belátást, bölcseséggel az iránta való engedelmességet, és igazsággal az iránta való bizalmat.** Míg ez sikerül, gyermekeim, addig a külvilágba sokat kell hinteni abból az éremből, amelynek két oldala van, mert az emberi lelkek mindig magukhoz mérik a másik embertől jövő hatásokat. És ha jó hatásokat tapasztalnak, így gondolkoznak magukban: „nini, ez az ember nem tudja az ő életkincseit a maga számára megtakarítani; menjünk és szedjük el tőle, amije van, mert hiszen ő maga osztja szét,

és nem védekeznek.” Így az első dolguk a visszaélés, nem a vele való helyes élés, nem a maguk javára való felhasználás. Az ilyen lelkek ki akarják fosztani mindabból a jóból, amivel rendelkeznek, azt, aki abból nekik bőségesen ajándékozott.

Ilyenkor az emberi lélek, ha nem elég okos, nagyon szomorú csalódásoknak teszi ki magát. Hiszen *a jót is okosan kell cselekedni, mert aki nem okosan cselekszi, az úgy jár, mint aki szétszórja a részegeskedők és paráznák között azokat a javakat, amelyekkel az igazán rászorulókat kellene támogatnia.* Mintha aranypénzt szórna szét meggondolás nélkül, és amikor szétszórta, elmehet koldulni az emberek közé; de az emberek, akik éppen az ő gazdagságából kerültek jómódba, kinevetik őt. Okos dolgot cselekedett-e tehát?

Így van ez a lelki dolgokkal is. **Az ember ne szórja szét a bizalmát; és ha már osztogatott is, ne várjon érte viszonzást, hanem legyen bőkezű, és királyi adakozó anélkül, hogy valami viszonzást várna érte.** *De csak akkor adjon, ha van miből adnia. Akinnek nincs miből adnia, az úgyis visszaveszi a másik kezével azt, amit az egyikkel adott,* mert ösztönszerűleg is tudja és érzi, hogy ő is rászorul arra. De hogyha bőkezű adakozó, és van is mit adnia a szeretetből, van mit adnia a bizalomból, és *bölcsen beosztva csak annyit ad, amennyivel nem tesz kárt a másiknak a lelkében,* azaz nem ébreszti föl vele abban a gonoszt: akkor helyesen és okosan cselekedett. Így nem gyűjti maga körül a részegeskedőket, a tobzódókat, hogy azokat traktálja és hizlalja az ő lelki és testi adakozásával, hanem gondosan kikeresi a nélkülözőket. És nem akar vigasztalni ott, ahol arra nem szorultak rá, nem gyakorol szeretetet olyan helyen, és nem ajándékozza oda a lelki érzéseit, ahol nem tudják azokat felhasználni. Mindenkihez a maga nyelvén szól, mindenkit azon a módon igyekszik megnyerni az igaz jónak, amely formában az illető azt fel tudja fogni és magáévá tenni. A rest, hanyag és felületes emberrel szemben nem lesz feletébb elnéző, és nem biztatja arra, hogy csak lustálkodjék tovább. Hanem pontosan meg tudja állapítani a határt, hogy

meddig mehet el, és mindenkivel szemben helyesen és bölcsen viselkedik. A bántalmazásokat nem veszi a lelkére annyira, hogy azok neki fájdalmat okozzanak. Hanem megbocsátja azokat, és a lelkében leszámol azzal, hogy a szeretetért, amelyet ő adott, nem vár több szeretetet, leszámol azzal, hogy amit elosztogatott, abból talán semmit sem kap vissza.

És hogyha helytelenül cselekedett, mert az az igazság, amely az ő lelkében él, amelyet az Istentől vett, mint értékmérő kicsinynek és helytelennek ítéli azt, amit ő cselekedett, akkor igyekszik kiengesztelni a megbántottat a beismeréssel és megalázkodással. Amellyel elnézést és bocsánatot könyörög a maga részére, amelyre mindenki rászorul nemcsak Istentől, hanem embertársaitól is. Az ilyen ember helyesen és bölcsen cselekszik, és a viharok és ütközések nagyon kevés férges gyümölcsöt ráznak le az ő életfájáról, és nem tépik meg azt, hanem felfrissítik, felüdítik a lelkét.

Ha mindezt a szívetekbe zárjátok, akkor nem lesztek az életnek koldusai és fáradt vándorai, hanem művészei, akik hihetetlen nagy eredményekkel tértek meg a szellemvilágba. Sőt nem éltek az életben sem embertársaitokkal és lelki testvéreitekkel szemben kolduló, rongyos és éhező vándorokként, hanem bőkezű főurakként haladtok végig az élet útján, akik mindenkinek csak adnak és adnak, és senkitől sem vesznek. Amikor ezek a főurak magukhoz hasonló érzésű és gondolkozású, és a külső szerint is hasonló rangú főurakkal állnak szemben, egymásnak nagy és értékes ajándékokat adnak, egymás érdemeit szívből és lélekből elismerik. És örülnek, hogy egymással találkoztak, mert megértik és megbecsülik egymást, s értékelik mindazokat az erényeket, mindazokat a dicsőségeket, amelyeket egymás személyén ragyogni látnak. Ezek már nem azért beszélnek, nem azért dicsérik és tisztelik egymást, hogy valamit nyerjenek egymástól, hanem azért, mert megértik és értékelik egymást.

Így vannak a hívő, lelki embernek is barátai a hasonló érzésűek és gondolkozásúak között, akiknek az elismerése,

akiknek a szívből eredő dicsérete már nem hízelgés, hanem bátorítás. Amely már az ember lelkének nem a zsarnoki hajlamait, hanem igazi lelki törekvéseit, a még többet, a még nagyobb, a még igazabbat elérni vágyó törekvéseit nagyobbítják és erősítik. Ezek a kölcsönös megértésben eggyé válnak egymással, új irányt mutatnak, új gondolatokat, új formát alkotnak, és ezeknek az egyesülése alkotja meg az új világot. Ezért tehát mindenkor dolgoznotok kell, hogy ne legyetek az élet kolduló barátai, hanem egyenlőkké legyetek azokkal az igazságban és szeretetben bővelkedő szellemekkel, akik lehetnek emberek is, szellemek is.

Ez adja meg azokat a törekvéseket a szellemvilágban is, amelyek nem engedik nyugodni a szellemeket. Ez adja meg azt a munkálkodási kedvet, amely hatalmas és nagy munkára szólítja fel, és sokszor még áldozatokra is képesíti a máskülönb boldogságban, megelégedettségben és harmóniában élő szellemeket. Egyenlővé lehetni a jobbakkal, az igazabbakkal, akiknek lelkéből új örömök, új világok, új lehetőségek nyílnak meg a lélek számára.

A hazugság szellemének hatalma. ()**

I.

A Paradicsomból való kiűzetés allegóriája. - A bűnt a hazugság szelleme hozta létre. - Az igazság lépten-nyomon életjelt ad magáról. - Az „asszony magva” kifejezés értelme. - Az egész föld át, meg át van szöve hazugsággal. - A hazugság szelleme mindig új erőre kap, ha az ember a mulandó jóhoz ragaszkodik. - Hogyan hat a hazugság szelleme a gőgön, a hiúságon s a többi bűnökön keresztül? - A hazugság szellemének lakhelye. - Aki a hazugsághoz nyúl, mindannyiszor távolabb esik a boldogság hónától. - Hinni, bízni, várni: ez az Istenben hívők erőssége.

Mindnyájan, akik a mi Urunk igazságait keressük, az élet minden legkisebb mozzanatában mint visszhangra találunk rá a teremtés pillanatában oda elrejtett igazságokra. **El vannak rejtve ezek az igazságok, hogy a kereső szemek ne találhassák meg az első pillanatban, hanem a lelkükben feldolgozott világosság szerint lépésről lépésre ismerhessék föl. S**

minden egyes részecskében, amellyel a lelküket gazdagítják, az örömek és boldogságnak új meghódított területeit lássák maguk körül, ahonnan lépésről-lépésre Isten bölcsessége, Isten szeretete mosolyog vissza reájuk.

Ebben az órában előtettek Mózesnek a teremtésről írott könyvéből, a lelegejéről akarok idézni. Régen elfelejtették már, vagy ha tudtok is róla, gyermekemlékeitek közé tartozik, amit akkor mint valami mesét végig gondoltatok, és most, élemedett korotokban is mesének tartjátok. Pedig ez a mese igazság. Nem szóról szóra igaz, de igaz, mint példabeszéd; jobban tárja az ember képzelő és alkotó lelkieréje elé az igazságot, mint ha közvetlenül lenne megírva. Amikor Isten a teremtést befejezte, a hetedik napon megnyugodott. Utána újból eggyel kezdődnek a teremtés napjai. Isten az Édenben kertet készített, abba belehelyezett mindenféle palántát, fát, fűvet, virágot és mindent, ami az ember fenntartására jó. Körülvette az embert széppel, jóval, kívánatossal, igazzal. Ebbe a kertbe helyezte az embert, hogy hallgassa az ő szavát, figyelemmel kísérje a tanítását. Megengedte a két embernek, hogy a kert minden fájának gyümölcséből ehetnek, de megtiltotta, hogy a kert közepén az élet fája mellett plántált fának a gyümölcséből, a jó és a gonosz tudásának gyümölcséből egyenek, mert amely napon abból esznek, meghalnak.

Tovább azt beszéli az írás, hogy a fán volt a kígyó. A kígyó azt mondta az emberpárnak, hogy nem hálnak meg, hanem örökéletűek, bölcsék, mindentudók és mindenhatók lesznek, mint maga az Isten, ha esznek a tiltott fa gyümölcséből. Ki tudja, emberi mértékkel számítva mennyi idő foroghatott le, ameddig az első emberpár e körül a fa körül járt, élt, tanult, munkálkodott! Ki tudja, mennyi idő forgott le az örökkévalóságba, ameddig a kígyó szava elhatott az elfogadó Éva lelkéig, és végre az a folytonos beszéd, csábítgatás, hitegetés egyszer csak mégis megfogamzott Éva lelkében és gondolkodóba ejtette: „Vajon nem ennek van-e igaza?” Megkívánta a fa gyü-

mölcsét, mert a bölcsesség kívánatos volt már akkor is az embernek. **A mindentudás, a mindenekfelett való uralkodás vágya már akkor is csábította az emberi lelket, mivel nem volt tökéletes.** A gondolkodást tett követte. Éva szakított a fa gyümölcséből, evett és adott Ádámnak is. Abban a pillanatban kinyíltak a szemeik, s mindenekelőtt ráeszméltek mezítelenségükre.

Elkövetkezett az este. Érezték, hogy olyasmit cselekedtek, ami óriási változást hoz az életükbe. Ettek a tudás fájáról, és ráeszméltek tulajdonképpeni állapotukra, mezítelenségükre, és szégyellni kezdték magukat. Fügefalevelekből öltözetet készítettek maguknak, hogy mezítelenségüket elfödjék, mert szégyellték magukat egymás előtt, főképp pedig szégyellték magukat Isten előtt, akivel szemben az engedelmség parancsát megszegték. Ezt a mezítelenségüket igyekeztek elrejteni a fügefalevél alá.

Amikor pedig elkövetkezett az idő, hogy Isten szólította őket, nem mertek válaszolni, elbújtak a kert fái közé, a bokrok sűrűjébe, és nem válaszoltak Istennek, mert szégyellték magukat és féltek. Isten azonban ismét szólította őket: „Hol vagy Ádám?!” Végre Ádám bátorságot vett magának és felelt a hívó szóra. Ez a hívó szó kérdezett és vádolt egyszerre: „Mit tettél és miért tetted?” Ádám Évára igyekezett hárítani a bűn terhét, Éva pedig a kígyóra. A kígyónak nem volt hová hárítania, mert hiszen tudta, mi volt a szándéka és miért cselekedte. Mivel az eset megtörtént, Isten kimondja az emberre, az asszonyra és a kígyóra az ítéletet, és kiűzi őket a Paradicsomból. Ádámnak ezt mondja: „Véres verejtékkel keresd meg a kenyeredet, míg meghalsz.” Az asszonymak ezt mondja: „Fájdalommal szülsz a te magzatodat; megsokasítom a te fájdalmadat a méhedben fogadásod idején, és a te szülésed idején.” A kígyónak pedig ezt mondja: „A hasadon jársz, fel ne egyenedhessél, és életed minden idején a port egyed.” Amikor az ember kiűzetett a Paradicsomból, visszanézve látnia kellett, hogy két cherub láng-

pallossal állt a Paradicsom kapujában, amely bezárult mögöttük. Az ítélet mindörökre és megmásíthatatlanul szólt. Mégis Isten azt a reménységet adta a lelkükbe, hogy az asszony magvából támasztja a Szabadítót, akinek vezetésével visszakerülhetnek a Paradicsomba.

Ezt a reménységet, ezt az ígéretet hordozta és hordozza az egész emberiség azóta, mióta a Paradicsomból kiűzetett. Ti jól tudjátok, hogy mindez szimbólum, a bűnbeesés szimbóluma. A bűnbeesés, az Istennel szemben való engedetlenség a sátán hízélgésének, a sátán csábítgatásának az eredménye. Mi volt tehát a gyökerében, a magyában, ami az ember vesztét okozta, ami a bűnt nemzette? *A hazugság!* A hazugság okozta az ember vesztét, az, hogy hitt a hazugságnak, mert az kívánatos volt előtte, amit a hazugság ígért, amit munka, fáradság és tanulás nélkül kilátásba helyezett. Az ember elestének másik oka pedig az, hogy *hitt, de nem az igaznak hitt*, nem az Isten ígéretében, az Isten szeretetében és kegyelmében hitt, hanem a hazugságban, a lehetetlenben, a semmiben.

Nézzétek csak meg, hogy napjaitokban is állandóan nem ugyanez a paradicsomi átok teljesedik-e be az emberen egy életen keresztül? Nem ismétlődik-e újra a világban, hogy **az ember hisz, és ez a hite kárhozatot teremt számára, mert nem az igazságnak hisz, hanem a hazugságnak.** És mert az ember lelke a hazugságnak hisz, ennél fogva a hazugság szelleme felduzzad, felerősödik, és uralkodik az emberek világa felett. A hazugság lelke intézi az ember minden gondolatát, minden érzését; ez tart fenn törvényt; ezt használják fel mérőeszközü, ez fertőzi meg a világot, és ez mutatja meg az emberek erkölcsi fokozatát. Tekintsetek csak magatokba, testvéreim: ki az, aki még sohasem hazudott, ki az, aki még nem lépett közösségre a hazugság lelkével, a sátán megtévesztő akaratával? Ki az, aki még soha valótlanságot nem mondott, nem cselekedett?

És ha beismeritek, hogy ezt a bűnt mindenki elkövette, akkor

be kell ismernetek azt is, hogy a hazugság lelke nagyon is beleszól a világ intézésébe, az élet törvényébe, és nincs senki, akit ez a szövevény be nem fogna, egybe nem sodorna, és nem hajtana a kárhozat felé. A kárhozat ítélete pedig ugyanúgy hangzik, mint az első emberpár felett hozott ítélet. De az ember mégsem akarja felvenni az igazság terhét, nem akarja hordozni bűne következményét. Nem akarja kibogozni azt a csomót, amelyet bűnbeesésével, Istentől való eltávolodásával folyton szorosabbá fon, csomóz, köt, ahelyett, hogy oldozná, javítaná a maga helyzetét. Az ember ma is hisz, és szívesen hisz a szépen hangzó, sokat ígérő és hízelgő hazugságnak. **Az „asszony magva” kifejezés alatt az elfogadó, Isten felé vágyódó szellemek lelkéből kibontakozó, igazságot kereső hit, és az ebben az igazságban élő emberi lelkek csoportja értendő, akik sóvárogva várják az Isten ígéretének megvalósulását.** Ezt az ígéretét Isten mindjobban megerősíti azok által a kiválasztott emberlelkek által, akik keresték és kutatták az igazságot. Isten nem hagyta magára az embert. Nem hagyta tévelyegni, hanem utánanyúlt a kegyelem eszközével, és mindazokat, akiknek a lelkében a büntudat felébredt, és vele együtt az Isten után való vágyódásnak érzése mindjobban a tudatba került, az isteni kegyelem és szeretet magához vonzotta. **Isten sohasem szűnt meg az eltévelyedettekhez szólni, őket kegyelméről, szeretetéről biztosítani, de mindannyiszor hozzátette, hogy azokat segíti, akik megtérnek, és az ő parancsolatait megtartják.**

Az „asszony magvában” adott ígéret beteljesedése pedig a mi Urunk, a Jézus Krisztus, aki eltiporja a kígyó fejét, megsemmisíti a hazugság lelkét, mert lehozza az égi fényt, az égi világgosságot, és az ember lelkét megtanítja az igazságra. Amikor Krisztus Pilátus előtt állt, és az igazságról beszélt, azt kérdezte a hatalmas római helytartó: „Mi hát az igazság?” Krisztus nem felelt erre a kérdésre. A helyzet nem volt alkalmas arra, hogy az igazságról beszélhessen. Ő az igazságot itt hagyta azoknak

a lelkében, akikkel együtt élt, akiket segített, akiknek a világosságot terjesztette, és akiken keresztül ma is szól az ember lelkéhez, hogy az ember lelke felébredjen a hazugság hódító mákonyából, és keresse az igazságot.

Hiszen az igazság nem elrejtett valami. Lépésről-lépésre megnyilatkozik az a természettörvényben, a szellemi és lelki törvényben. Ha az ember nem tesz ellene, nem ellenkezik vele, hanem hagyja magát általa vezettetni, akkor a lelke mindjobban megvilágosodik. Az ember átkot hordoz magával a Paradicsomból való kiűzetése óta, vele van a hazugság lelke. Az irányítja őt folyton az ellenszegülésre, az Istennel való szembe helyezkedésre. Isten parancsolatainak megrontására, semmibebevésére izgatja az ember lelkét, és az ember vakon engedelmeskedik neki, mert azt hiszi, hogy az az igazság, amit ő elgondol, amire ő magától jön rá, amit ő okoskodik ki.

Azért, aki egyszer megízlelte az Isten kegyelmét, aki egyszer lélekben leborult Isten előtt, aki önmagába pillantva meg tudja látni azokat a hibákat, azokat a bűnöket, és azokat a rosszra való hajlandóságokat, amelyek lépésről lépésre megnyilatkoznak a hibás, romlott emberi természetben, az vesse el magától a hazugság lelkének suttogását, csábítását, hízélgését. És emelje fel a tekintetét Istenhez, s tőle várja a megvilágosíttatást. **Isten megadja neki a világosságot, az igazság ismeretét, ha alázatos és engedelmes lélekkel kéri.** Nem adja azonban annak, aki hányaveti okoskodással akar szóba ereszkedni vele: „Mi hát az igazság?” - ahogyan Pilátus tette Krisztussal. Senki sem tekinthet az igazságba hányaveti módon, akár magát nagyra tartó hatalmasság, a földi hatalom képviselője, akár lángész. Míg valaki magát sokra tartja, addig a hazugság, és a megtévesztés szelleme hányja veti őt az élet forgatagában.

A hazugság feleselni akar az isteni bölcsességgel, az isteni igazsággal, amely felette törvényt tart, és nem enged neki betekintést a mennyek országának titkaiba. A mennyek kapui bezárultak, a hazugság szelleme száműzetésben van, és többé vissza nem térhet, míg meg nem alázkodik, míg be nem látja

hiábavalóságát. *Krisztus a mennyekbe vezető út.* Ő az elfogadó, Isten felé vágyódó lélek magva. Itt, ebben az értelemben most egymástól el nem vált elfogadó és adó elvről beszélünk, mert Isten előtt nem lehetnek szétvált duálok, nem állhat meg két ellentétes erő, amely szembe helyezkedhetnek egymással, és ellentétes eredményeket hozhatna létre. *Mert ameddig ez a két erő szétválva szembehelyezkedik egymással, addig szembehelyezkedik az Istennel is, és minden eredménye ellentétes. A szétvált duálok semmi valóságost, semmi olyant nem teremhetnek, ami megállhatna az Isten törvénye előtt, mert az az átok terheli őket, amely a Paradicsomból történt kiűzetésük óta nehezedik rájuk.*

„*Ami testtől született, test az; test és vér pedig nem veheti Isten országának örökségét.*” Az ember újra születhet vég nélkül az idők végtelenében: de ameddig az Isten kegyelme át nem sugározza, míg az Isten Szent Leke magasabb rendű életre, tisztább létállapottra el nem hívja, addig nem emelkedhet fel, addig előtte meg nem nyílhatnak a Paradicsom kapui, a megtisztult szellemek világai.

Tehát *nem a pogány kárma, nem a születések sokasága, nem az életek sokszínű változata az, ami az emberi lelket tökéletessé teszi, és a mennybe eljuttathatja, hanem egyes egyedül csak Isten kegyelme, amelyet az asszony magvában megígért.* Isten egyszülött Fia eltörli a kígyó fejét, megtöri annak hatalmát.

Krisztus útja, Krisztus világossága, a kegyelem az egyedüli, amire az emberi lélek számíthat a felemelkedés során. Az „asszony magva” az elfogadó szellemeknek azt a csoportját jelképezi, akik visszatekintenek a paradicsomi kapukra, lelkükben felelevenedik a paradicsomi idők emléke, a szeretet, a megértés, a harmónia emléke, amely mindent betölt, mindent kiegyenlít.

Amikor az ember a szenvedésekben, a küzdelmekben elfáradt, akkor pihenést, békét és nyugalmat óhajt a lelke részére. Mert az ember megunja a zaklatást, elgyengül, elfárad a reménytelenségben, a csalódásokban, és bizonyosságra vágyik, valami

pozitív igazságra, amelyhez a lelkét hozzáköthetné, hogy megpihenhessen a végtelennek, sivárnak, és reménytelennek látszó úton. Az ember elfárad, megunja az életét, amikor látja, hogy nem várhat semmi jót a látszólag annyira csábító élettől; amikor látja, hogy minden csak káprázat, csak látszat, s a csillogó külszín mögött szenvedéssel teljes valóság vár a lelkére. Pedig milyen éhesen, milyen mohón kapott a csillogó életforma után, feláldozta érte a nyugalma, a békességét, a lelki egyensúlyát és reménységét!

Az elfogadó embercsoportok kitermelik magukból az alázatos-ságot, azt az érzést, amely mentesíti őket az önáltatástól, amellyel a hazugság szelleme időtlen idők óta fogva tartotta őket. Amikor az ember mindentől lemond, amikor már semmi sem köti e világ csillogó, hamis káprázatához, amikor a megsemmisülésbe érzi magát belezuhanni, akkor eszmél rá egy új gondolatra: kell lennie valami pozitív valóságnak! Ezt meg is találja, mint az igazságnak egy apró szemerkéjét az élet porában; ő maga is sokszor taposott rajta. Most, amikor már nem vonzza őt a hiú csillogás, fölveszi ezt az igazságot. Ezzel egyidejűleg észreveszi, hogy a lelke benépesül, kezd életre kelni, érzései és törekvései odaszegődnek emellé a parányi igazság mellé. Elkezd ezért a kicsiny igazságért harcolni, mert úgy érzi, hogy ez valami eddig nem ismert érzéssel tölti meg a lelkét. Harc közben újabb igazságot talál, s fokozatosan kezd megtelni ezekkel az igazságokkal, ezekre építi a maga boldogságát. Mert érzi, hogy ha ezeket az igazságokat a magáéinak mondhatja, és maga körül elterjesztheti, hatalmassá teheti, akkor a lelkében valami kiengesztelődik, kielégül, és ez a kis kielégülés máris nagy megnyugvással tölti el.

Ezeket az igazságokat kell az embernek kiszednie napról napra az élet porából. Azonban ezek az igazságok úgy össze vannak keveredve porral, sárral és a hazugság szövedékével, hogy amikor az ember már azt hiszi, hogy az élet titkát, a lét nagy kérdését megoldotta, akkor ütközik bele egy hatalmas és

erős rétegbe, a hazugságba, amellyel a már magáénak hitt igazság gyökere be van fonva. Így az ember napról-napra találkozik igazságokkal a maga és mások életében is, amelyeket bármennyire akar, sem tud szétbontani, mert a hazugság rétege kemény, és ha fejfelé megy neki, a feje loccsan szét rajta. Ezt a réteget emberi lelkek készítették a saját lelkük hazugságával, amelyet a megtévesztés szelleme alakított ki bennük.

Nézzétek meg a földet, a földi törvényeket, a földi világ igazságát. Kívülről igazságnak látszik, de az ember legnagyobb igazságába is bele van szöve a megtévesztés, a hazugság gondolata. Akiknek igazuk van, akiknek a lelkében csakugyan az Isten szerint való érzések keresnek érvényesülést, azok mindannyiszor beleütköznek a hazugságba, a megtévesztés, a tagadás szellemébe. Az egész föld minden anyagával, emberével, és erőivel együtt át van szöve a hazugság szellemével.

Aki tehát Isten igazságában él, jár és munkálkodik, annak nincs más választása, mint túrni, várni, hinni és bízni a jövőben, az Isten ígéretében. Ez az Istent követők erőssége. Egy pillanatig sem szabad azt hinnetek, hogy a világ titeket a ti igazságotokban előbbre fog vinni. Ha ez valakinek egy pillanatra mégis sikerült, jegyezzétek meg testvéreim, hogy sok álmatlan éjszakának, hiábavalónak látszó reménységnek, törhetetlen hitnek és kitartásnak eredménye volt az. És akkor sem mindig annak, aki küzdött, fáradott, szenvedett, hanem sokszor azoknak, akik utána jöttek. Mert a szálakat erősen fogja a hazugság szelleme, s mikor egy-egy szál meglazul, vagy elerőtlenedik, új erővel lát neki az összebogozásnak², mind a tudatos, mind a tudattalan életben, a gondolatok és az érzések világában, az asztrálvilágban, amelyben az ember lelke él. Ezért szükséges, hogy az ember a gondolatait és érzéseit minden látszatos jótól, minden külső, káprázatos csillogástól tisztítsa

² Világos bizonyítéka ennek az, hogy minden szép és nagy eszme hosszabb-rövidebb idő alatt lejárja magát, vagy rideg formalizmussá válik az emberek kezében

meg.

Ez a káprázatos csillogás az ember lelkében a gőgben nyer kifejezést; a gőg pedig a bukás oka, ezért nyújt alkalmas otthont a megtévesztés szellemének. A gőgös ember nem tűri, hogy valaki felette uralkodjék, és eleve elvet magától minden olyan gondolatot, amelyet más akar a lelkébe beleszorítani. Azt kérdi magában: „Kicsoda az a más? Talán okosabb, eszesebb, nagyobb értelmű, mint én vagyok?” Nem, ezt a feltevést a gőgje nem engedheti meg, azért azután mindennel szemben elszigeteli magát, s nem fogadja el még a jóakarató tanácsot sem, hát még annak a véleményét, aki erőszakkal, vagy az akaratával akar reá hatni! Az engedetlenség rögtön ott áll, hogy távol tartsa tőle a befolyást. Azután ott áll az ember lelkében a hiúság, az önhittség, a dicsvágy, a mindenki fölé való helyezkedés tendenciája. **A hiúság a legveszedelmesebb, leggonoszabb lelki erőket termeli ki az ember lelkéből. Amikor az emberi lélek megtérési vágyával már minden rosszat legyűrt, a hiúság még akkor is élénken érezteti a hatását.** Mi volna más a Krisztust követők, a Krisztus igazságát megismertek közt, ami az embereket türelmetlenségre, gyűlöletre és vallási villongásokra ingerli, ha nem a hiúság, ha nem az önmagát és az önmaga véleményét többre értékelő önhittség?! Mi volna más az ember lelkében az a türelmetlenség, az a szigorúság, amellyel minden más akaratot csírájába akar fojtani, mint ez a hiúság, amely mindentől meg akarja tagadni az élet lehetőségét, ami nem az övé, ami nem tőle származik?! Mi volna más ez a keménység, ez a dölyfösség, mint gőg, amely még az Istennel is szembehelyezkedik, amikor azt mondja: „Ne úgy add nekem a meggyőződést, ahogyan Te akarod adni, hanem úgy jelentkezzék előttem az a láthatatlan világ, ha van, ahogyan én akarom látni!”

Így mindenütt, mindenben ott van a hazugság szelleme, amely az egyik ember lelkének ezt súgja: „te jó vagy, te igaz vagy, te érdemes vagy mindazokra az előnyökre, amelyek mint kívána-

tos dolgok ott állnak előtted. Te sokat dolgozol, te sokat fáradsz az igazságért, tehát neked megkülönböztetett tisztelet jár az emberektől; téged el kell ismerniük a többieknek, mert csak te adhatod, és te adod is azt a világosságot, amelyre nekik szükségük van.”

A másik embernek, akinek van miből jótékonykodnia, és megengedheti annak a szeretetnek a megnyilatkozását, amely anyagi formában nyújt könnyebbséget és örömet a nélkülözőknek, azt suttozza a hazugság szelleme: „Te megérdemled, hogy hálálkodjanak, hogy imádságukban az Isten elé vigyék a személyedet, hogy rólad megemlékezzenek, és a lelked megnyilatkozásait hajlongásokkal és elismeréssel fogadják!”

A hazugság lelke éppígy a tudóst is mindig különbnek és érdemesebbnek mutatja be önmaga előtt, mint a többi embert. *Így választja el a hazugság lelke az embert az embertől, széthinti a félreértést és a meg nem értést, amikor csillogó fátyolt borít a hiú emberlelkek szemére, vagy amikor gyűlöletre indítja a gögre hajló lelkeket, hacsak a legkisebb ellenállásra találnak is. A hazugság lelke megmásítja az írásokat, meghamisítja azt az igazságot, amelyet Isten adott az emberek lelkén keresztül. A hazugság lelke a szellemi Isten helyett bálványt farag, és azt mutatja meg az embernek: „Ez a te istened, ezt imádd, mert ez fog téged megsegíteni.” Mert a bálványimádás korszaka nem járt le, hiszen minden embernek vannak bálványai, amelyek előtt meghajol, amelyeket imád, és azt a tiszteletet, azt a szeretetet, amely a lelkében már-már kialakult, nem a szellemi Istennek, a mindeneket teremtő Atyának, a kegyelem Istenének oltárára teszi le, hanem a bálványokra pazarolja. A hazugság szelleme mindent megmásít, mindent más formában mutat meg az emberi értelemnek s az ember érzelmi világának.*

A hazugság szelleme azonban nem kint van a természetben, nem a haragvó oroszlán formájában jár körül, hanem a te szívedben van, ember, a te lelkedben, a te gondolat és érzésvilágodban. A hazugság szelleme beburkolja az ember érzés és

gondolatvilágát, és sötét színekben mutatja meg a másik embert, a másik ember tévedését, a másik ember félrelépését; haragra indít, felizgat, bosszúra ingerel; az önző embert irigységre ingerli és fősვნისებას sugall. Amikor segíteni kellene, akkor megmásítja előtted a valóságot, és másképp mutatja be, mint ahogy az van, s az érzéseidet már átalakítva hozza munkába. Úgy hogy a cselekedeteid már nem azok lesznek, amiket akartál, mivel a lelked nem tudja kihozni annak megvalósítását, amit magadban elhatároztál. Egészen más ember lettél, mint amilyenek magadat elképzelted. **A hazugság lelke bevonja a lelketeget, eltávolít benneteket egymástól, szétszór, elülteti közöttetek a gyűlölség, a meg nem értés, a rágalom lelkét, a gonosz feltevések lelkét.** És akiknek együtt kellene szeretetben, megértésben találkozniuk, és együtt kellene véghezvinniük azt a munkát, amellyel az Úr megbízta őket, azokat eltávolítja, elidegeníti egymástól, s szeretet helyett a gyűlölség lelkét teszi bennük otthonossá.

És az ember nem tudja, hol, merre keresse az okokat ebben a zűrzavarban, ebben a harmóniátlanságban, és kifáradva, elcsüggedve esik össze, mert hiába keresi az enyhületet, a kiegyenlítődést, nem találja meg sehol. **Mert önmagában nem keresi, pedig csak ott, önmagában találhatja meg, ha hittel és reménységgel Isten ígéreétébe fogódzik,** és várja, ameddig az Isten Lelke elcsitítja a hazugság lelkének rombolását, amelyet nemcsak a cselekvésben, hanem a lelkekben, a környezetben és a külvilágban is véghezvisz. Mert hiszen a hazugság szelleme folyton rombol, pedig mindig építeni igyekszik. A hazugság nem állhat meg önmagában, mindig az igazság pilléreire építi fel a maga hatalmas, nagy épületét.

Azért sokszorososan kell vigyázniuk azoknak, akik igazságot akarnak cselekedni, hogy valamiképp a hazugság lelke hozzájuk ne férközzék. Mert még mikor jót akar is az ember a lelkének minden erejével és elgondolásával, akkor is rossz lesz belőle, mert a hazugság lelke az igazság pilléreire át hidat épít, és áthidalja a lehetetlent, a semmit; csábító színekben valóságnak

mutatja azt, amit az ember álmaiban, képzeletében megkíván. Közel hozza azt, amiért sokat kellene dolgoznia, imádkoznia, túrnie és szenvednie; azt hazudja a hazugság lelke, hogy az egy pillanat alatt elérhető. Azt suttogja az embernek, hogy csak egy kicsit kell megmásítania a valóságot, és máris elérheti azt a megbecsülést, azt a tiszteletet, amelyet más, aki őszinte, becsületes és igaz, csak sok fáradsággal, tűréssel, és sok jóakarató építkezéssel érhet el. Mindezt az eredményt a hazugság lelke közel hozza, elérhetőnek mutatja azoknak, akik hallgatnak rá. **Így a hazugság földi jólétet, kincseket, tisztességet, az emberek előtt kiváltságosságot és megbecsülést hoz az ember lelki szeme elé,** csak a kezét kell kinyújtania, s el kell gondolnia valami olyan mesét, amely nem létezik, és ha ez hívőkre talál, máris áthidalta a lehetetlent. Az ember azután csodálkozik, hogy miért kell olyan sokat szenvednie, miért kell annyit csalódnia?!

Hogyne kellene, amikor minden hazugságon épül fel! Miért ne kellene az embernek keseregnie hitének, szeretetének, bizalmának romjain, amikor maga is segít építeni a hazugság várát, segít tovább fenni a hazugság szövevényét?! Hiszen aki egyszer a hazugságba beleízelt, az csak nem leplezheti le önmagát! Hiszen akkor az eredmények egy pillanat alatt porba hullanak, és ő megszégyenülve áll ott az emberek gúnykacajának kitéve! Ennek elviselésére pedig az ember képtelen; tehát csak fonja-fonja tovább a hazugság szövevényét. Így egymást áltatják, egymást félrevezetik, az igazságot hazug színben tüntetik fel egymás előtt az emberek.

Ne hazudjatok, testvéreim! **Valahányszor hazudtok, valahányszor a megtévesztés szellemének a tarsolyába nyúltok, és onnan vesztek a boldogságotokhoz kiegészítő eszközöket, mindannyiszor távolodtok az engesztelődés, a pihenés, a boldogság világától.**

Halljátok csak, mit mond az Úr a kígyónak, a hazugság szellemének: „*Te pedig a hasadon jársz és életednek minden idejében*

a port egyed!” A hazugságnak mindig alakoskodnia kell, a hazugságnak mindig ki kell keresnie az apró bűvolyukakat, azaz a másik embernél azokat a kis gyengeségeket, azokat az alkalmakat, amikor előállhat a maga elgondolásával. A hazugság mindig bujkál, mert bujkálni kénytelen. A hazugságnak mindig kendőznie kell magát, mert hiszen az ember, ha látja, hogy a kígyóval, a hazugság szellemével áll szemben, rögtön bezárkózik, és nem hisz el neki semmit. **A hazugságnak mindig az igazság árnyékában kell járnia, csak úgy szabad megjelenie, mert a maga formájában sohasem jelentkezhet.** A hazugság sohasem építhet az önmagában lévő erőre, mert neki ereje nincs, alapja nincs, mert **a hazugság szellemének nincs létjoga a földön. Hogy mégis él és van, ezt a létjogot te adod neki, ember, mert a szellemvilágban hazugság nem létezik,** ott nincs festék, nincs kendőzés, ott mindennek a maga igazi formájában kell megjelenie.

Az álnokság, a hazugság a kígyó formájába van rögzítve, a kígyó pedig száműzve van az igazság és boldogság világaiból. Hogy a változások világából is száműzve legyen, hogy meg ne rontsa az életet, hogy el ne csalja az igazság felé törekvő emberlelkeket is, azt mondom minden egyes embertestvéremnek: *Légy igaz!* Ne hazudjál, ne kendőzd a lelkedet, ne nyúlj a megtevesztés szellemének tarsolyába. *Mert valahányszor benyúlsz, amit onnan veszel, az a te lelkedben rakja le a petéit, és ott kelnek ki az apró hazugságok, és a te lelkierődből táplálkozva nagyra nőnek, hogy azután úrrá legyenek feletted.* Cselekedjél igazságot úgy, ahogy azt megismerted, ahogyan a te Uradnak, Megváltódnak lábainál megtanultad.

Ha pedig szenvedned kell, és ha az emberek megvetnek, tanulj meg hinni egy örök igazságban, az Isten igazságában; tanulj meg hinni abban az egyetlen, megmásíthatatlan jóban, amely Istentől jön, és amelyet el nem vehet senki és meg nem másíthat semmi. Tanulj meg bízni Isten ígéletében: „Eljövök érted, hogy kiemeljelek a kárhozat sötétjéből.” Tanulj meg bízni, tanulj meg várni. Ne sűrgesd az Istennek feletted való végzéseit,

mert tökéletlenséged folytán nem tudod, mit végzett feletted az Úr. Milyen gondolatokat szőtt bele a sorsodba, amelyek téged még boldogíthatnak, amelyek még sok eredménnyel gazdagíthatnak. Hiszen nem tudhatod, hogy életutadon mennyi drága kincset találhatsz még a porban, amelyeket még fel kell szedned, amelyekkel a lelkedet még fel kell díszítened, hogy megjelenhessél az Isten színe előtt, amikor majd hív tégedet. *Hinni, bízni és várni tudni: ez az Isten felé közeledő lelkeknek az az erőssége, amelyen csorbát szenved a hazugság szellemének minden mesterkedése.*

Miért nem ismerte meg az emberiség a Messiást? Mert nem hitt Isten ígéréiben, nem várt reá, nem tudott várni; azért elcsalta őt a hazugság, a megtévesztés szelleme, s a világ csillogó káprázatát mutatta meg neki. Így az emberi lélek belevetette magát annak a hamis boldogságnak, azoknak a hamis értékeknek a keresésébe, amelyekért az emberek még most is, ilyen hosszú idő után is feláldozzák mindazt, amivel pedig megvalósíthatnák a lelki boldogságukat.

Miért hisz az ember inkább a megtévesztés szellemének? Mert az közelebb van hozzá. A megtérés, az igazságnak szemtől-szembe való tanulmányozása kényelmetlen, nehézkes az emberi léleknek, mert az sok szenvedéssel és beismeréssel jár. Márpedig a gőgös emberi lélek ezt nem szívesen vállalja, mert így önmagát meg kellene aláznia, emberi céljairól és vágyairól le kellene mondania. És bele kellene helyeznie emberi, múlandó életét Isten kezébe, s meg kellene tanulnia egészen, hiánytalanul átadni magát annak a felsőbb Hatalomnak, *amelyben tulajdonképpen még mindig nem tud hinni.*

Mi azért vagyunk itt, minket azért küldtek, hogy az embert megtanítsuk hinni, segítsünk neki fölszedni azokat az apró, kicsiny igazságokat, amelyek a porban vannak, amelyekre napról napra rátapos. Megmutatni neki, hogy: „Nézd, a porban ez a kis csillogó dolog mennyi érték; vedd fel, becsüld meg, mert ebben a kicsiny igazságban Isten Lelke szól hozzád.” Az em-

ber ne kívánjon nagyot, hatalmasat, mert ő maga is kicsiny; legyen szerény az igényeiben a mennyeiekkel szemben. **Elégedjék meg azokkal az apró eredményekkel, azokkal a kis meggyőződésekkel, amelyekén keresztül a szellemvilág ad magáról életjelt. Amelyekkel bebizonyítja, hogy a síron túli élet az igazi élet,** míg ez a múlandó élet csak káprázat, amely telve van szenvedésekkel.

Higgyen és reméljen a földi ember, mert Isten megígérte az asszony magvából a Szabadítót. Ez az ígélet be is teljesedett. Az ember az, asszony magván keresztül elérheti a mennyeieket, mert az Ige testté lett, Isten világoossága megnyilatkozott az emberek előtt, és megmutatta az utat, amelyen haladniuk kell. **Meg kell tehát tanulnia az embernek hinni Isten ígéletében, bízni Isten segítségében. És várni arra az időre, mikor Isten elégnek találja a mérhetetlen nagynak látszó szenvedéseket és csalódásokat,** s a kegyelem lenyúl érte, és fölemeli a bizonyosságba, az igazságba, amelyet senki el nem vehet többé tőle. *Hittel várni: ez az Isten felé közelgő lelkek erőssége. Ez legyen a tiétek is, testvéreim, mert ez az az erősség, amely meggyorsítja a haladást.* A földi ember, aki a maga múlandó, apró igazságaira támaszkodva akarja megvívni a harcot a lehetetlennel, mankón járó nyomorult koldusa csak annak a végtelen hosszú útnak, amely előtte áll. A hívő ember az érzések, vágyak kocsiján száguld előre, és ostromolja az Egeket, hogy nyilatkozzanak meg előtte. Az alázatos lélek nem erőszakoskodik, hanem várja, hogy a mindenütt jelenvaló, mindent tudó isteni Hatalom elvegye róla azokat a nehézségeket, azokat a terheket, amelyek ma még a lelkén vannak, s amelyek miatt nem tud fölemelkedni.

Ha ebben a bizodalomban, ebben a hitében kitart, akkor Isten kegyelmét magához vonja, és egy szenvedésekkel eltöltött éjszaka után, amelyet Istenben bízva élt át, meglátja a kelő nap első sugaraiban Isten angyalát feléje szállni, aki a kegyelmet hozza számára. *Ez az angyal egy nap, egy pillanat alatt leoldozza róla a tehetetlenség bilincseit; és aki ma még senki és*

semmi, azt az isteni kegyelem holnapra nagygyá, erőssé és hatalmassá teszi. Isten az, aki megszabadít, az ember a maga gyenge erejére támaszkodva nem tehet semmit. Várni Isten kegyelmére: ez legyen a szívetekben; ezt adom nektek emlékezetül!

A hazugság szellemének hatalma. ()**

II.

A bűn keletkezése. - A bűn a lélek betegsége. - Amit Isten tud, az nyilvánvaló, mivel Isten mindenütt jelen van. - A bűnök levezetése a hazugságból. - A szolgálat óriási jelentősége. - A siker sokszor a legjelentéktelenebb személyen fordul meg.

A lélek él! A lélek lenyúl az anyagba, felhossa onnan az értékeket, széthinti a létezésben, és gazdagítja a létezést szenvedésekkel, gyötrelmekkel, vagy örömmel és boldogsággal. Ezek a felhozott értékek valóságokként állnak az igazság napja előtt; ezekkel írják bele a lelkek az élet könyvébe a maguk értékét és ítéletét. A lélek a maga iránya, elfogadott jó vagy rossz elvei szerint végzi munkáját a földön, a mulandóság világában, és az örökkévalóságban is.

A különbség a két munka közt a következő: **a mulandóság világában a lélek korlátlanul érvényesítheti mindazokat az elveket, amelyek őt ösztönzik, mert hiszen bármit cselekszik, elsodorja azt az idő szele, az enyészet lassú munkája.**

Ha azonban a szellemi világban nem üti meg valami azt a mértéket, hogy állandó lehessen, akkor az illető dolgot előidéző erők és törekvések a lelken belül maradnak. S benne őrlődést, morzsolódást és olyan szenvedéseket hoznak létre, amelyeket a ti nyelvetekre lefordítva pokolnak nevezünk. Nem közömbös tehát, hogy az ember lelke melyik irányt választotta, milyenek a törekvései, vágyai, mit akar megvalósítani ebben a mulandó földi életben, mert *„a lélek az, amely megelevenít, a test nem használ semmit*

Most elvonom a figyelmeteket az örökkévalóktól, és a mulandókra, az időlegesre, a megsemmisülésre ítélt dolgokra fordítom, hogy lássátok, miben van az emberi nem alásüllyedve.

Milyenek annak a hálónak kötelékei, amely fogva tartja a lelkét, amelyet azonban minden erőssége ellenére is szét kell rombolnia, ha az örökéletre be akar menni. Míg ezt a hálót szét nem rombolja, addig hiába várja a haláltól a megkönnyebbülést, a békét, és azt az üdvösséget, amelyben reménykedik. Minden reménysége szertefoszló káprázatba vezet, mert az igazságot nem találhatja meg sem a földön, sem a szellemvilágban, ha a lelki szemeit ezzel a hálóval be engedte kötni, a lelki természetében ezt a homályosságot érvényre engedte jutni. És nem juthat el a világosságra, a szabadságra, mert a bűn kötelékébe bele van szőve, s így rabszolgája marad a bűnnek.

Most folytatni fogom a hazugság értelmezését, és meg fogom mutatni, milyen nagy hatalom a hazugság. A szellem tartozik azzal az engedelmisséggel és szeretettel Teremtőjével szemben, hogy nyitva tartja a lelkét, hogy az isteni erőáram, az isteni világosság át- meg átjárhassa a lelki természetét, a lelkének minden atomját. Ha ugyanis a teremtett szellem a lelkének csak egy kis részét is elzárja Teremtője előtt, az a kis rész megbetegszik, mint ahogyan megbetegszik a test, ha a véráram pillanatról pillanatra át nem járja, fel nem frissíti, új élettel nem látja el. A bűn akkor kezdett keletkezni, amikor a teremtett szellem megpróbált bezárkózni az isteni erőáram előtt. Ha csak egy pillanatra zárkózott is be, és a lelkének csak egy bizonyos részét zárta is el, az a rész fényben meghalványodott.

Ez a meghalványodás tompulattá vált, és ebben a tompulatban szóhoz jutott az életnek, a világosságnak ellentéte. Ez a szóhoz jutás annyit jelentett, hogy nem mindenben találta helyesnek és jónak, s a maga számára kielégítőnek az Isten rendelkezését. Hanem egy pillanatra tudatába jutott az a gondolat, hogy ő helyesebben, célszerűbben tudná megvalósítani azoknak a céloknak elérését, amely célok, mint vágycsák ott éltek a lelkében. Az első bűnbeesés fokozatosan terjedt, haladt, mint ahogyan most a jelenben is folyton kísért az emberben az a gondolat és az az érzés, hogy ő valahogyan helyesebben és célravezetőbben

tudná berendezni a maga elgondolása szerint az életét. Ezek az Istentől való elfordulásból származó gondolatok elhatalmasodtak, és elhatalmasodnak az ember lelken, és terjeszkedésükben egészen addig nem állnak meg, míg azokat a nem kívánatos eredményeket létre nem hozzák, amelyek gyötrő állapotokat teremtenek. E gyötrő állapotok még gonoszabb gondolatokat szülnek a lélekben egészen addig, ameddig a lélek be nem látja, és be nem ismeri, hogy az ő elgondolásai és elhatározásai helytelen irányba és helytelen cél felé vezették őt, s amíg ezeket a gondolatokat el nem hagyja, tőlük el nem szakad, és megalázkodva Istent nem keresi, tőle várva ismét a lélekének megvilágítását és ennek a világosságnak vezetésénél az összeköttetést Istennel.

Mi volna más az Istentől való eltérés, mint a gög?! Még mielőtt azonban a gög létrejönne, létrejön az elhalványodás, az elhomályosodás, amit ti *hazugságnak* neveztek. Vagy ami más oldalról megvilágítva a tagadás, mivel a hazugság belenyúl a nemlétezőbe, a semmibe, az erőtlen sötétségbe, s onnan akar meríteni céljának megvalósításához. Mert hiszen minden, ami van, Istenben van, és Istentől ered. Istenben van az egyedüli erő, az egyedüli világosság, az egyedüli hatalom, az egyedüli bölcsesség, az egyedüli igazság. Istenben van a leghatalmasabb érzés: a szeretet, amely teremt, és az életet, a létezés folyton megújuló gyönyörűségeit tárja a létezők elé. Istenen kívül nincs semmi. Tehát a lélek, a teremtett szellem, aki Istentől elfordult, a semmibe nyúl, a semmiből emeli ki a lehetőségeket, s eltévedt igazságával, túlfűtött fantáziájával olyasmit hív elő, s tesz létezővé, ami tulajdonképpen nincs.

Nem tudom, megértitek-e ezt, mert gyarló az emberi kifejezési mód. **Ezek a létezők nincsenek, és mégis vannak, mert a szellem a maga létezéséből ad nekik létezési lehetőséget. Ezek a fogalmak a hazugságok.** A hazugság, mint visszfény, a lélekben hamis hitet, hamis igazságot, nemlétező igazságot plántál a létezésbe, és ezzel a szellem megtéveszti önmagát. Ebben a megtévesztésben halad azután tovább, alkotó erejét

ezekre a nemlétezőkre pazarolja, kártyavárákat épít, amelyek a valóság, az igazság egyetlen leheletére romba dőlnek. Ezt a romba dőlést, ezt a megsemmisülést nevezzük halálnak. A nemlétező visszatér ismét oda, ahonnan vétetett: a semmibe. Ameddig a szellem a *nincs* létezését biztosítja, s felfűtött képzelő erejével önmagában felduzzasztja, egy bizonyos lelki kór fejlődik ki benne, amelyet első fejlődési fokozatán gögnek nevezünk.

Mivel ti emberek benne vagytok a gögben, a lelketek át meg át van itatva ezzel a betegséggel, nem tudjátok magatokból ennek értelmezését kiválasztani, azt t. i., hogy tulajdonképpen mi is ez. A szellem természetes, tiszta állapotában nincs erény és nincs bűn; csak a ti mostani állapototokban jelölhetjük a lélek egyik magatartását alázatosságnak, a másikat gögnek. Az egyiket erénynek nevezitek, a másikat bűnnek. Hogy miért nevezitek így, arról magatok sem tudnátok számot adni. Hiszen, ha az alázatosság erény, szép és boldogító, akkor miért nem gyakorolja a földi ember? Miért nem boldog benne, miért nem ez tölti ki az egész lelkét, miért nem törekszik ezt érvényesíteni életének minden percében, minden pillanatában és minden állapotában?! Azért nem, mert a földi ember lelke beteg, el van fordulva az igazságtól, s azt hiszi, hogy az ő állapota helyes, jó és igaz. Mert olyan igazságokat, olyan jogokat állapít meg a maga életében, amelyek őt kielégítik. A boldogságot, a vágyainak elérését ezekben találja meg, ezeket keresi, ezekért töri magát, és ezekért áldoz fel mindent, hogy a lelkében élő gög kielégülhessen, s ennek létjogot biztosíthasson. Az alázatosságtól pedig úgy húzódozik a lélek, mint valami nem kívánatos, ráakasztott rongytól; szégyelli, ha valami körülmény erre kényszeríti.

A gög tehát hatalmas betegség, amelyet nem olyan könnyen lehet gyógyítani, mint ahogy azt a földi ember hiszi és gondolja. Mert lám, amikor töri-zúzza magát, hogy a gögöt önmagában megölje, akkor ez a betegség megkerüli a felismerhető formát, és más alakban, felismerhetetlen formában újra kitör.

Vagy mint a kígyó, lappangva, a legkisebb résen ismét befurakodik, és betolakodik az emberi tudatba, és kínozza, gyötri, amikor színt kell vallania az igazság világossága előtt. Az ember elhiszi a hazugság lelkének, hogy neki jogai vannak, titkos vágya szerint neki jár az, hogy másokon uralkodjék. Elhiszi, hogy méltatlan dolog lenne embertársa előtt beismernie a hibáját, és szégyelli a lelkének érzéseit meztelenül megmutatni. Mert ott áll a háttérben az a gondolat, hogy „hátha visszaél ez az én embertestvérem azzal, ha megalázkodom, ha beismerem a tévedésemet, a hibámat, s végigszáguld rajtam az ő gonosz érzésével, és lealáz, lenyűgöz a maga igazságával?” Így aztán az ember szégyelli beismerni a gyengeségét, a méltatlanságát.

Istennel szemben még csak beismeri a tökéletlenségét; de ha el is ismeri Isten létezését, Isten hatalmát, embertársa előtt már szégyelli beismerni azt, amit Isten előtt szívesen feltár, mert Isten mérhetetlen nagysága és a saját megismert kicsinysége közt a lelkében áthidalhatatlan űrt épített, amely űrre szívesen rábizza a tévedéseit, bűneit, tökéletlenségeit. Úgy gondolja, hogy ebben az űrben minden elvész, és nem tudja meg senki. Elfelejtji, hogy *amit Isten tud - mivel az ő lénye betölti a mindenséget - az nyilvánvaló világosságban van. Semmi sem marad tehát titokban, s ha ebben a pillanatban nem is, de eljön az idő, amikor minden rejtett dolog a felszínre kerül, és mindenki látni fogja, mert az élet minden parányában benne van a megtörtént és a megtörténendő dolgok képe.* Még mielőtt tehát elgondolná, még mielőtt beismerné az ember, az ő hibái, tévedései, tökéletlenségei az igazság tükrében máris ott élnek és nyilvánvalók. A gőgnek másik óriási hatalomra vergődött formája a hiúság, a dicsvágy, a becsvágy, a hatalomra való törekvés. A hazugság lelke elhitette az emberi szellemmel, hogy ő valaki, hogy ő Istentől származott hatalmasság.

Ameddig a szellem Istennel kapcsolatban van, s az isteni vér kering benne, addig nem látja a maga hatalmát, a maga nagyságát, mert maga előtt látja Isten végtelen hatalmát. Abban a pillanatban azonban, amikor Istentől elfordul, ráeszmél a maga

nagyságára. Felduzzadt öntudata önteltté teszi, óriási nagygyá növekszik önmaga előtt, és egyetlen teremtett társát sem találja méltónak arra, hogy vele egybeforrva akarja megvalósítani az Isten célját. Isten célja helyett a maga megtévedt szellemének célját, a saját maga istenítését tűzi ki célul, s minden teremtett lényt a maga céljának szolgálatába igyekszik befogni. Később mind több és több lélek erejére van szüksége, hogy célját elérje, tehát maga körül minden teremtett lelkét uralma alá akar hajtani. Ez az uralkodási vágy a zsarnokság. Nem az többé a cél, hogy egymást kiegészítve dolgozzék a többivel, nem az a cél, hogy együtt alkossanak, hanem hogy őt istenítsék. Egyenetlenség, meg nem értés, szeretetlenség, széthúzás és ellenségeskedés az eredmény, minek folytán az Isten által egybeforrasztott ember- és szellemcsoportok, fajok és nemzetségek széttöredeznek, meghasonlanak egymással. Sőt mi több, a teremtőerők forrását: a duális egységet is megtöri a gőg. Szétpattannak az összetartozó duálfelek, egymás ellenségévé válnak, mert mindegyiknek más a célja. A teremtőerőnek ezt a vékony kis megnyilvánulását is lehetetlenné teszik a megke-ményedett fluidok.

Az érintkezés azonban mégis szükségesnek látszik, mivel itt az életerő tovább folydogálásáról van szó. Az elszakadt duálfelek kínosan érzik ennek hiányát, nélkülözik egymást. Villamos erőikkel egymás felé vonzódnak, és saját akaratuk, saját céljuk szerint új erőforrást nyitnak meg. Ezzel megkezdődik az érzékiség első fejlesztése. *A hazugság után a gőg, mint kezdeményező, ható és adó erő, azután pedig az érzékiség, mint elfogadó, továbbfejlesztő erő teremődik meg a félrefejlődés útján.* Az Istentől eltávolodott szellemcsoportok, mint új felfedezést látják ezt a két hatalmas bünt. Látják, hogy Istentől elszakadva is tudnak teremteni, fejlődni, saját céljaikat, vágyaikat követni, s ebben függetlenségüket, szabadságukat ismerik fel. Ez a tévedésük még jobban megerősíti bennük a hazugság lelkét, azt, hogy igazuk volt, hogy helyesen fogták fel tulajdonképpen

életcéljukat, és helyesen találták meg az irányukat. Ez a két hatalmas tévedés vonja maga után a többi tévedéseket, a többi bűnöket. Mivel mindegyik fél külön istenséggé, külön hatalommá vált, és nincs semmi, ami őket összekötné, elfajul az az önszeretet, amely a lelkükben a létezésüket biztosította, más irányt kap, és önzéssé válik. Egyszerre értéké válnak szemükben a teremtőerők, és azok az eredmények, amelyeket velük elértek. Nézzetek csak szét a földön: nem ismertek magatokra, embertestvéreim? Nem érték-e a munka eredménye, nem érték-e az a szép és jó, amit az ember az anyagból a maga eszével és verejtékes munkájával ki tud csiholni? Nem érték-e a földnek termése, amely a testi létet biztosítja az ember számára? Nem érték-e a szellem felfedező munkájának eredménye, amellyel kellemesebbé és jobbá teheti a földi életet? Nem igyekszik-e ezért a góg erőszakkal is elvenni a másiktól munkájának eredményét, és nem állítja-e munkába a hiúság az ember lelkében a furfangot is, hogy ezzel szerezzen magának elsőbbséget, címet, rangot, kényelmet, testi előnyöket?! Itt az érzékiség mellett már-már az ember tudatában kifejlődik a *testiség* értéke. Mindezt a hazugság lelke teremti, mert a hazugság lelke vezeti az ember képzeletét, s hazug káprázatot fest eléje, igyekeztével vele elhíttetni, hogy neki igaza van. Hallgassátok csak, mit mond az Úr? *„Az emberek fiai közt az erőszakosok hatalmaskodnak másokon, és meghódítják azokat, hogy azok nekik szolgáljanak. Ti köztetek pedig, aki első akar lenni, az legyen a többi szolgálója.”* Ki akar első lenni? Ki akar szolgálni? Ki akarja a maga életerejét, képességeit hibázó, bűnös, tévedő embertestvéreinek szolgálatába állítani, hogy azoknak életét jobbá, kellemesebbé tegye, ő maga pedig azoknak a hibázó és gyarló emberlelkeknek elhullatott, nem kívánatos termékeit fogyasztassa el a földi életében?! Kinek a lelkében él ilyen ambíció, hogy: „igenis, eltűröm embertársam igazságtalanságát, és a lelkemből mindent odaadok, mindvégig híven szolgálom őt, mert Istenem ezt parancsolja”? Nem nevetségesnek, nem elfogadha-

tatlannak látszik-e az ilyen elsőség köztetek, embertestvéreim?!

Pedig aki el nem fogadja ezt a szolgálatot a maga jóakaratából, a maga belátásából, azt az igazság törvénye ebben a mulandó életben mindaddig forgatja, mindaddig újra meg újra ide helyezi, ebbe az örökké súrlódó, meg nem értéstől, gyűlölettől, hazugságtól, erőszakosságtól, kegyetlenkedéstől viharos világba, ameddig be nem látja, hogy csakugyan jobb az embernek önként felvennie a keresztet. Önként vállalnia a megaláztatást, az egyszerűséget, a szenvedést. Mert hiszen a bűn és a tévedés folytán úgyis csak keresztül kell mindezekon mennie, hogy a lelke a ferde igazságoktól, a tévedésektől, a hazugság lelkétől káprázatosná tett kívánatos földi előnyöktől megszabadulhasson. Mert hiszen bárhogyan ki legyen is fejlődve az ember lelkében a hatalom, az uralkodás, a feltűnés, és a más emberek fölé helyeztetés utáni vágy, vagy a maga igazát másokra ráerőszakoló akarat, csak egyszer érheti el annak megvalósulását. Ha egyszer elérte, és csakugyan sikerült embertársait az uralma, az akarata alá hajtani, hogy a teremtett lelkekkel a maga céljait szolgáltassa, erről a vágyáról, erről az akaratáról le kell mondania. Mert amennyi fájdalmat és megaláztatást okozott más lelkekben, ugyanannyi fájdalom és megaláztatás vár reá. S ameddig ezeket a fájdalmas és keserű magvakat el nem fogyasztotta, addig egy lépéssel sem juthat előbbre az engesztelődés útján, egy szikrával sem gyúlhat ki nagyobb igazság, nagyobb világosság a lelkében, amely neki a végigigazságot megmutathatná.

Pilátus azt kérdezi az Úrtól. „Mi hát az igazság?” Nagy kérdés ez a földön, melyre nem lehet megfelelni a kereszt alatt, az ítélet előtt. Az igazságnak ugyanis minden ember lelkében el kell végeznie a maga munkáját. Csak amikor a lélekben az igazság kiteljesedik, akkor érti meg az Isten igazságát, azt a végigigazságot, amely beragyogja a világmindenséget, az ember lelkének minden atomját. Ameddig az ember lelkében még szóhoz jut a

góg, a zsarnokság, az erőszakosság, a hiúság, a dicsvágy, a kiemelkedés óhajta, az uralomvágy, a kemény szigor, a belátástalanság, ameddig nem szolgál, de szolgáltatni akarja magát, addig az igazságtól még messze esett. *Míg az emberben ki nem alakul a szolgálat szépsége, a szolgálat nagysága és értéke, addig az Isten igazságát meg nem értheti.* Addig csak a hazugság igazsága, a nagy igazság széttört tüködarabkája az, amelyet a maga számára meg akar szerezni, és amelybe ha belenéz, végeredményben önmagát látja meg minden tévedésével és hibájával együtt. És amikor meglátja önmagát elhagyott, nyomorúságos lelkiállapotában, segítségért kiált Istenhez, és belátja, hogy mindaz, amit eddig kergetett, hiú káprázat volt csupán, az igazság ellopott utánczata, az igazságnak csak a tükörképe. S akkor érti meg az Isten igazságának egy kicsiny részecskéjét, és ez a rész vádolja őt. Ez a vád a halál sötétségébe, a megsemmisülésbe taszítja bele. Mert hiszen kicsoda állhatna meg - aki vétkezett - az Isten igazsága előtt?

Isten igazsága azonban nem romboló tűz, nem égető hatalom, amely megsemmisít. A reménység által, amely a halálból felrázza az emberi lelket, az isteni kegyelem egy fény szikrájával való érintkezés útján tudatára jut az emberi lélek annak, hogy ***az Isten nem megsemmisítő hatalom, hanem önmagát feláldozó szeretet.*** Ez az önmagát feláldozó szeretet azonban csak akkor emeli fel az embert, csak akkor oldja fel a bűnhöz kötöző szálakat, ha az ember végképp és egészen eloldózkodott az önmaga igazságától. Amikor a góg utolsó rongya is lefoszlott a lelki testéről, amikor az emberi lélek már nem akarja magát ártatni, amikor már minden tetszetős maga mentési gondolatáról lemondott, és mezítelenen, a maga összetörtségében áll ott Isten előtt.

Ameddig a lélek idáig el nem jutott, míg a gögnek egyik másik dédelgetett gondolatát és érzését hordozza a lelkében, ameddig a hazugság festett álarcát szépnek találja, mert jólesik a hiúságának, hogy menedéket találhat egy-egy gondolatban, egy-egy érzésben, addig nem emelkedhet fel az üdvösség világába.

A fantázia örökké alkot, teremt, színez; folyton hat maga körül, és rajzol a teremtés lapjaira. A gőgnek azonban csak egy paránya is megfertőzi ezt a fantáziát, és a mélységbe zúdíthatja vele a lelket. Ezzel szemben az isteni kegyelem önmagát feláldozó szeretetté válva testet öltött a bukott istenségek világában, és azt az egyenes utat jelölte meg, mint üdvösségre vezető irányt, amely az ember fülének idegenszerű, mert még beteg, mert még bűnös: „*Aki közületek első akar lenni, az legyen a ti szolgátok*”. E világ fiai hatalmaskodnak egymáson, és szolgáltatják magukat. Nektek azonban egy más világ, más irány követőinek kell lennetek; ti szolgálatok! Szolgáljátok egymást, szolgáljátok a világot! Ezen a szolgálaton keresztül engesztelődik, olvad le a ti bűnötök. **Fogadjátok el a világtól és tévedő embertestvéreitektől azok tévedéseinek, bűneinek lehullott keserű gyümölcseit, és ti ezekért adjátok a ti lelkeitek igaz, tiszta érzéseit, szolgálatát.** Ne büntessetek, ne ítéljetek; az ítélet nem a tiétek, az ítéletet bízzátok az Úrra. Ti egymás felett nem ítéelkezhettek, ti egymást meg nem róhatjátok, ti egymásnak csak jóakarató útbaigazítást adhattok, de egymást semmiképp meg nem bánthatjátok, meg nem büntethetitek, mert Istené az igazságszolgáltatás. Nem tudhatjátok, hogy Isten miért adta azt a kegyelmet, hogy egy rövid idő alatt megismerve a szeretet igazságát, az ő áldozatát, egy kicsiny türelessel, békességgel, elnézéssel, magatok megalázásával milyen régi bűnöknek és tévedéseknek nyomai oldódnak fel a lelketekben az által a szeretet által, amely érettetek is áldozatot hozott. **A hazugság lelke az, amely az embert makacssá, ítélezővé teszi, mert elhitei vele, hogy ő érdemesebb, jobb, igazabb, és nagyobb igazság birtokában van, mint az a másik tévedő embertestvér.** A hazugság lelke egyik embernek fénylő palotát épít, a másikat pedig arra kényszeríti, hogy rongyokban járjon. A hazugság lelke az, amely az embert arra indítja, hogy tévedő akaratát a másik ember élete felett úrrá tegye, mert azt hiteti el vele, hogy ő bölcsőbb, világosabb értelmű, és jobban meg tudja az igazságot érteni, s jobban érvényre tudja juttatni

a jót. A hazugság lelke az, amely az ember gőgös természetére hatva, őt a nagyot akarásba, önmagát felülmúló vállalkozásokba hajtja bele. **A hazugság lelke az, amely még a jóban, még az ígihirdetésben is a dicsvágy, a becsvágy kielégítését tűzi célul az ember elé.** Ez az érzés ott lappang a legjobb, a legigazabb törekvés mellett is. És amikor az ember észreveszi, hogy sikere van, hogy hatásokat tudott elérni más emberek lelkében, s látja bennük a jót, az igazat növekedni, hajlandó azt a maga érdemének tulajdonítani. És nagy megelégedéssel könyveli el a tudatában, hogy: *„Íme, ez az én érdemem, az én fáradságom, az én akaratom gyümölcse”*. **A hazugság lelke indítja arra, hogy az önmaga vállveregetésével a sikereket a maga javára könyvelje el, mondván: „Ezt én okoskodtam ki, ezt én akartam, ebben senki másnak része nincs!”**

Balgatag ember! Amikor te magadat dicséred, gondold egy nagy gépezetben egy kicsiny csavarra. Jelentéktelen szerepet tölt be, de ha meglazul, akkor a gép nagy kerekei a legintenzívebb munkaközben szétesnek, és eredmény helyett rombolás következik be. *Így sokszor talán a legjelentéktelenebb lelken fordult meg, hogy sikered lehetett a jóban, az igazban.* Talán azok a kicsiny mellékkörülmények tisztították meg előtted az utat, holott gőgödben éppen ezeket a mellékkörülményeket, ezeket a kicsiny szolgálókat és szolgálóleányokat nem akartad figyelembe venni, pedig ők biztosították számodra a sikert. Embertestvéreim, ez a megvilágítás egy pillanatra talán a ti lelketek előtt is visszatetsző és kellemetlen, mert azt kívánja tőletek, hogy emberi méltóságotoktól, emberi eredményeitektől elbúcsúzzatok. De ne fájjon a szívetek ennél a búcsúzásnál, mert nem én mondom, hanem az Úr mondja, hogy *„aki közületek első akar lenni, legyen a ti szolgátok”*. Mutassátok meg ebben, hogy el akartok szakadni a hazugság szellemétől, hogy Isten igazságára vártok, hogy Isten levegye a lelki szemeitekről a hályogot, azt a homályt, amely eddig titeket ferde utakra vezetett. Ezeken az utakon csak vergődés, csalódás, szenvedés vár reátok.

Egy szó mutat rá a helyes útra: *szolgálni*. Hordozzátok türelemmel egymás terhét, egymás keresztjét, egymás hibáit, tévedéseit, és szeretettel szolgáljátok egymást, mert ha egymást szolgáljátok, Istent szolgáljátok. Ha egymást megértitek, akkor a lelketek Isten igazságától megerősödik, megvilágosodik, és egymást megértve ez a világosság, ez az igazság lélekről lélekre szállhat, és Isten akarata rajtatok keresztül kiteljesedhetik az egész világra. Mert „*a lélek él, a test nem használ semmit*”; a lélek írja bele az élet könyvébe a maga megmozdulásaival a ti értéketeket. Ahogyan gondolkoztok, éreztek és cselekedtek, az mutatja meg, kik vagytok, hogy az örökkévaló igazsághoz alkalmaztátok-e a lelketeket, s elfogadtátok-e ezt az elvet irányítóul?! Ezek szerint emel fel, vagy ejt el titeket az isteni kegyelem. Ha az ő igazságát szolgáltátok, szolgáljátok továbbra is, és bemehettek az életre, mert az ő igazsága lélek, szellem és élet; az ő igazsága örökélet. És ha gyengék lévén csak kicsiny, mulandó dolgokat írhattok is bele a történések könyvébe, de a lelketek megmozdulásai törvényesek voltak, akkor is maradandó nyomokat hagytatok itt a mulandóban. S ennek hatásaként az örökéletben is munkálkodhattok, és ennek a munkának eredményeképpen békességet, boldogságot és üdvösséget élvezhettek a lelketekben.

Ha pedig nem fogadjátok el a szolgálatot, hanem szolgáltok a mulandónak, a hazugság szellemének, akkor elvételük tőletek a mulandó élet. És a szabadságtól megfosztva, az életnek sokkal kisebbrendű és értéktelenebb, szűkebb lehetőségei közt, meddő vágyaktól kínoztatva érzitek át a bánatnak, a szomorúságnak azt a gyötrelmét, amelyről írva van, hogy „*az ő férgük meg nem hal, és tüzük ki nem alszik*”. Ha a lélek nem fejezheti ki magát, akkor a halál árnyéka megfosztja attól a reménységtől, hogy az élet napsugaras fényében megjelenhessék, mert a sötét kétségbeesés a lehetetlent mutatja meg neki, amit a semmiből vett, és a semmibe tér is vissza. Aki a semmiből merít, az csak a semmiből táplálkozhat, azaz az élet lehetőségei megszűkülnek, s beáll a halál.

Kétszeresen beáll ez azoknál, akik hallják az Igét, hallják az élet szavát, és mégis a hazugság szellemének kábító és káprázatos hitegetését hallgatják inkább, és elhiszik, hogy az a valóság, amely Isten nélkül való. Valakik bünt cselekednek, nincsenek Istenben; és valakik nincsenek Istenben, kivettetnek a külső sötétségre, „*ahol léssen sírás és fogak csikorgatása*”. A léleknek csak ez az egy bűne is megrontja az életet, a világot; s ha ehhez még tévedések csatlakoznak, megszűnik az élet, és beáll a kárhozat. Ez egy szál csak a hazugság kezében, és mégis megdermeszti a szívet a gőg által, és lehetetlenné teszi az életet. Az Isten Lelkének világossága világosítsa meg a lelketeket, hogy megértsetek az én jóakaratomat, amellyel a lelketeket meg akarom fogni, és ki akarom emelni a halál hatalmából.

A testiségből eredő gátlások. ()**

A földi életben mindenben burkolt értékek vannak elrejtve. - Ami nem visz egyenesen előre, az újabb küzdelmeket készít elő. - A szellem a test erőiből fluidvagyonot gyűjthet. - A testiség fejleményei: a bírvágy, irigység, hazugság, tolvajlás, telhetetlenség, káröröm, kegyetlenség, bosszúállás, gyilkosság. - A becsületesség állapota. - A lélek tulajdonságai idővel a külsőre is rányomják a bélyegüket. - Az indulatosság tönkreteszi az idegszférát. - A harag szörnyű romboló hatása a lelkekben és a természeti világban. - Szellemek nem térhetnek meg, csak emberek.

Az Úr akaratából nyújtom nektek ezeket a tanításokat és felvilágosításokat, amelyek mint segítő eszközök a ti lelketek érzékenységét, észrevevő képességét lesznek hivatva tovább fejleszteni. Hogy a lelketek tájékozódó képességével mindig megtalálhassátok azokat az eszközöket, amelyekhez hozzányúlva az életeteket jobbá, igazabbá, eredményteljesebbé tehesétek itt ezen a földön. Hogy amikor elkövetkezik a nagy leszámolás ideje, amikor majd számat kell adnotok minden óráról, minden percről, amelyet itt a testben eltöltöttetek, ne legyen okotok panaszra. Hanem mint a gondos vándor, aki mindent összegyűjtött, amire az úton szüksége lesz, ti is mindenről gondosan beszámolhassátok, hogy elvégeztétek a rátok bízottakat.

Tudnotok kell ugyanis, hogy minden elszámolásra van adva itt a földön, így a test képességei és erői, azután a külső előnyök: a gazdaság, a tudomány, s mindaz a jó és kellemes dolog, ami-
ben az életben részetek van. De mindaz a kellemetlen is, ami-
ből tanulnotok kell, bár terhetekre van; mind-mind elszámo-
lásra vannak adva, s mindebből semmit magatokkal nem vi-
hettek, csak azokat az eredményeket, amelyeket mind a jóból,
mind a rosszból kivontatok.

Igen, a rosszból is lehet eredményt kicsiholni, hiszen meg van írva, hogy *„akik az Istent szeretik, azoknak mindenek javukra válnak”*. Még a sárban is lehet találni mennyei értékeket. *Nincs semmi a földi életben, amit el kellene dobnotok magatoktól, mindenben burkolt értékek vannak számotokra elrejtve*. Azon-
ban nem minden lélek találja meg ezeket a rejtett értékeket, mert az ember felületes; könnyen, minden ütközés és fájdalom nélkül akarna az életen keresztül siklani. Szeretne letarolni minden virágot, minden kívánatos értéket, mert úgy gondolja, hogy amit a testen keresztül érez, az van, az most az övé, azzal rendelkezik, de hogy mi lesz azután, amikor elkövetkezik a vég, azt legfeljebb csak hiszi, de ez a hit igen homályos, burkolt valami a lelkében. De hogy ti ne csak higgyetek, hanem a magatok értelmével tudjatok is, azért adom előtökbe ezeket a szükséges ismereteket. Mert ha nem éritek el a lelketeknek azt a javát, amire számítottatok, nem használ nektek semmit, ha azt mondjátok, hogy nem ismertétek az eszközöket.

Ha nem ismeritek az eszközöket, ez csak annyit jelent, hogy meg kell ismernetek. Nem hullhatnak az öletekbe azok az eredmények, amelyeket mindenki csak fáradságos tanulás és munka árán tud magáéivá tenni. Ameddig nem ismeritek a jót, az igazat, addig hozzányúltok a rosszhoz, mert tévelygésetekben azt hiszitek, hogy a rossz legfeljebb csak egy csalódással tesz benneteket gazdagabbá. Pedig ez nem így van; *ami nem visz egyenesen előre megismeréshez, az eredményekhez, az csak újabb küzdelmeket készít elő számotokra*.

Szeretném tehát, ha figyelnétek arra, amit időről-időre mondok, és figyelnétek arra is, amit más szellemek mondanak, akiknek csalódásaiból, szenvedéseiből megtanulhatjátok, hogyan *nem kell* cselekednetek. A testiségről már beszéltem nektek, mint az érzékiség következményéről, mint a süllyedés egy fokáról, és egyben, mint felemelő, segítő eszközről is. Ti benne éltetek a testiségben, nektek ez fel sem tűnik. Feltűnik azonban azoknak a lelkeknek, akik benne vannak ugyan a testiségben, de a test, mint eszköz már lehullt róluk, és mégsem képesek ettől az akadálytól magukat megszabadítani, mert a testiség képzete uralja a lelküket. És ez a képzet a legkülönbözőbb állapotokhoz köti őket, amelyektől csak a legnagyobb szenvedések árán válhatnak el.

Fontos tehát, hogy megismerjétek az állapototokat. A testiség olyan nagy hatalommá növi ki magát a szellem életében, hogy mint egy vastag fal bezárja a lelket, a szellemet. Amíg belül van, nem tudja, milyen a világ kívülről. Így jutottatok ti emberek abba az állapotba, hogy vannak köztetek olyanok, akiknek tudatában még nem nyílt ki az a kicsiny világító ablak, az a kicsiny hézag sem, amelyen keresztül a testen kívüli élet sejtésének szellője megérintette volna a lelküket. Az ilyen ember, mivel sem nem sejt, sem nem hiszi, sem nem tudja, hogy van élet a testen kívül, a síron túl, a testiség fogságában egészen ellentétes dolgokat cselekszik, más irányban halad, mint ahogyan azt a fejlődése, a haladása érdekében cselekednie kellene. Boldogoknak mondalak titeket, akiknek lelkében ez a kicsiny világító rés megnyílt, és a szellemvilág világossága besugározhat a telketekbe. S ott hitté válva megmozgatja az érzésvilágokat, megvilágítja az értelmeteket, irányt szab elétek, és a lelketek érzékenységét, tájékozódó képességét valamennyire munkába állítja, és ti keresitek-kutatjátok a további lehetőségeket, a világosságnak további megnyilatkozását.

A testiség - mint ahogy már említettem előttetek - az érzékiség következménye, ennél fogva a testiség az érzékiségnek mint-

egy raktára, felgyűjtő állapota. Ezért minden észrevevő, tájékozódásra alkalmas szervet ilyen irányú munkába állít, és az emberi lélek bukottsága által mindent lefelé, a tévelygés felé irányít. Így a testiségnek nemhogy hasznát vehetné a földi ember, de tájékozatlansága folytán az egyenesen hátrányára van, és ő a tévelygés szellemének mintegy kész prédájává válik. Ezt a sűrű, vastag falat nehéz áttörnie a fogságba jutott szellemnek, de még nehezebb annak, aki a testétől már megszabadult.

Szükséges tehát, hogy ezt a vastag falat minden oldalról ostrom alá vegye az igazság törvénye, hogy a lelket minden oldalról súrolja, izgassa, nyugtalanítsa, hogy felébressze arra a meggondolásra, hogy dolgoznia kell börtönének lerombolásán. Nem azt a rombolást értem ez alatt, amely ezt a falat tökéletesen rommá teszi, mert ha ez a fal, a test, mint építmény romba dől, a tévelygés új, még vastagabb, és még áttörhetetlenebb falat épít a szellem körül. **Nem úgy értem, hogy erőszakkal a halált óhajtsa, vagy a test megsemmisülésére vezető cselekedeteket hajtson végre. Nem; ezt a falat a szellemnek, aki belül van, a maga megismert igazságával folyton bontogatnia, átszellemesítenie kell, és mintegy lélekké változtatva a mennyei világosságnál megismert igazságok szolgálatába kell állítania.**

Ha a szellem ezt megértette, és nem mulasztja el az élet minden megmozdulásában, minden adott alkalommal fokozatosan ezt cselekedni, akkor a test, ez a nehéz és kemény fal folytonosan vékonyodik. Az idegszellemen keresztül áthatolhatóvá lesz, és a fogságba jutott szellem a testtől elvont erőket a maga szolgálatába helyezve átsugározza ezt a falat. Sőt ez a sugárzás túlhaladhat ezen a falon, és a szellemvilágban is láthatóvá, érzékelhetővé válik, s ott felfigyelnek rá.

Amikor eddig eljut a szellem, hogy a maga erőivel át tudja hatni ezt a vastag falat, és az idegszféra érzékenységevel fel tudja fogni a körülötte élő, mozgó szellemvilágot, s a szellemvilág megmozdulásaiból látni és következtetni képes, akkor ez a vastag fal összezsugorodik, és a *benne lévő természetes erők*

lélekké alakulnak át. Ekkor már a külső forma, az anyag meghalhat, elfonnyadhat, elszáradhat, mint a virág, a test erői azonban felszabadulva az anyag törvénye alól tovább élnek. És a szellem azokat, mint egyéni járulékát, magával viszi, mint ahogyan ti magatokhoz veszitek a ruhát, amely a tiétek, amelyet megszolgáltatok, amelyet kifizettetek, és akkor veszitek fel, amikor szükségetek van rá. **A szellem a test erőiből bizonyos fluidvagyont meríthet.**

Most visszatérek a testiség kifejlődésének tárgyalásához. Mivel a test elkülöníti egyik lelket a másiktól, megszűnik az összetartozás érzése, és ezen a vastag burkon keresztül a még vastagabb anyaghoz való kötöttség törvényét érzi a szellem maga körül. Hovatovább rájön t. i., hogy a testen keresztül bizonyos kielégítő eredményeket tud a maga számára megszerezni. Amint az anyagban munkálkodik, amint az anyagon keresztül eredményeket ér el, s látja, hogy ezek az eredmények mennyire kívánatosak minden egyes ember előtt, milyen nagy a kapkodás a gazdagság, és minden olyan eredmény után, amelyet az anyagban meg lehet szerezni. Ha addig nem is alakult át a lelkében az önszeretet önzéssé, erre a tapasztalatra fokozatosan átalakul, megsűrűsödik, és mindjobban az anyaghoz kapcsolja minden törekvését, és megszületik lelkében a *bírvágy*.

A bírvágy hatalmas mozgatóerővé és tényezővé válik az életben. Mert a lélek ennek izgatása folytán mindahhoz ragaszkodik, ami felett uralkodhat, ami neki előnyöket biztosít, és ami a földi életét, ha nem is egészen boldoggá, de elviselhetővé teszi. Amit a szemével meglát, azt a szívével rögtön megkívánja: ez a bírvágy. Ki nem érezte még a lelkében az irigység kínzó érzését, amikor valamit, amit óhajtott, nem érhetett el, hanem látnia kellett, hogy egy másik embertársa rendelkezik felette, az élvezi azokat az előnyöket, amelyeket ő szeretne élvezni?! Így születik meg az ember lelkében az *irigység*. Az irigység tovább formálja a lelket; álmokat szövöget azokról a dolgokról, amelyeket kíván. És ebben az álmodozásban neki ígéri

azokat az ellentét, s az így felajzott vágyvilághoz könnyen hozzáfér a *hazugság* szelleme. S még egy kis ravaszság, és máris megszületik az ember lelkében a *fondorkodás*, a csalás, hogy a maga részére szerezzék meg azokat a kívánatos dolgokat. Amikor a csalásba már beleszokott, belevastagodott, amikor a lelki érzékenysége már-már elkopott, visszaél embertársai bizalmával, és egyszerűen elveszi a kívánatos dolgot; tehát kifejlődik benne a *tolvajlás* hajlama.

Az ember azonban tudja, hogy mindezért meg kell lakolnia, mert ez nem igazság, azaz emberi fogalmak szerint nem becsület. A becsület ugyanis nem más, mint az igazságban való cselekvés, gondolkodás és eljárás. ***A becsületesség állapotában az ember minden cselekedete, gondolata és érzése nyitva állhat Isten és embertársai előtt, és azok nem láthatnak a lelkében mást, mint igazság szerint való eljárást, igazság szerint való cselekvést és gondolkodást.*** Azoknak az embereknek, akik nem becsület szerint járnak el az életben, szükségük van arra, hogy bezárják a lelküket, és álruhába öltözködjének. Mégpedig az igazság ruhájába, és félrevezessék embertársaikat, mert ha belátnának egymás lelkébe, bizony kevés okuk lenne egymás megbecsülésére.

A test képzete tehát mind vastagabbá lesz, mert a léleknek szüksége van arra, hogy alakoskodjék. Melyik emberi lélekben nem lobban fel egy pillanatra az öröm, amikor valami kívánatos dolgot, amellyel nem rendelkezik, hirtelen hozzáférhetővé tesz részére az alkalom, mondjuk, talán éppen olyan alkalom, amelyért nem jár megvetés, sem büntetés?! A *prédára, a zsákmányra lesés* az ember lelkében a testiségnek egy másik érvényesülési formája, amelyet a kapzsiság hizlal, a kapzsiság, amellyel az ember könnyen, munka nélkül akar olyan előnyökhöz jutni, amelyekért más emberek verejtékeztek, fáradtak, és az eredmény az ő ölébe hull. Azután, ha már mindezekkel a dolgokkal meggazdagodott, felhizlalta magát, mindezekben az előnyökben dúskálkodik, vajon nem megpróbáltatást jelent-e

számára az az alkalom, amikor mindezekről meg kellene válnia, amikor ezeket a jónak és igaznak a szolgálatába kellene helyezni?! Mikor azt látja az ember, hogy vannak, akik ezekre a felhalmozott földi javakra nagyon rászorulnának, hogy nyomorukat enyhítsék, s földi életüket egyáltalán fenntarthassák, olyankor az embert az ő igazságos énje folytonosan izgatja, hogy valami jót, valami igazat cselekedjék. De ott áll őrt az önzés, a bírvágy, amely nem engedi lemondani. Számol, mérlegel, fukarkodik ott, ahol arra nem volna szükség, hogy megtagadja a segítséget, mert a lelkében megerősödött bírvágy képtelenné teszi a lemondásra. Sőt minél több alkalom mutatkozik, hogy a gazdagságát növelje, annál inkább fellép ez a mohó vágy. Míg végül teljesen az elégedetlenség, a *telhetetlenség* szenvedélyévé alakul át az önzése, a bírvágya, amely már-már beteggé teszi a lelkét. Beteggé azért, mert a tudatot annyira hatalmába keríti, hogy a lélek nem képes e felett az érzés felett uralkodni, hanem ez az érzés uralkodik felette. Fáj a lemondás, fáj az elszakadás a kívánatos dolgoktól, s az ember rabjává válik a pénznek, a gazdagságnak, a vagyonnak. Fél és reszket, mert attól tart, hogy mások elveszik tőle; fél a hamiságtól, fél az erőszaktól, de fél az igazságtól is. Az ilyen ember élete szenvedés és bizonytalanság. Vajon az Isten Lelkétől áthatott szellem kívánhat-e hát magának nagy gazdagságot?! Nem igaz és bölcs-e a mi Urunk imájában az a kérelem, hogy: „*Add meg a mi mindennapi kenyerünket*”?!

A mai nap az emberé, de a holnap Isten kezében van. Ha Isten akarja, megadja a holnapi napot, de ha elégnék találja a próbát, a halál angyala elvágja az életzinórt. És a lélek a maga kielégítetlen vágyával ott áll, mint a hálóból a szárazra kivetett hal, szenvedve, vergődve, segítség nélkül. Az önzés a testen keresztül elégíthető ki. Nem szükséges-e tehát, hogy az ezekkel az érzésekkel túlfűtött lelkek a testi életben tétessenek próbára, hogy érezhessék egyszer a vágyukat kielégítve, hogy megismerhessék ennek a vágnak az árnyoldalait is? Hogy érezzék

a gazdagság túltengő mértékét, majd pedig érezzenek ugyanannyit a szegénységből, a nélkülözésből, a kényszerű lemondásból, mint amennyi félelmet, és aggodalmat álltak ki a vagyon miatt, s mint amennyi beteges ragaszkodást éreztek ahhoz a gazdagsághoz, amelyről annak idején a jó érdekében nem tudtak lemondani.

Szükséges, hogy az ember felöltse a test nehéz ruháját, a kényszerű állapotot, a betegséggel, a szenvedésekkel küzdő reménytelenséget, amely mintegy velejár a testtel, hogy mindenről tapasztalást szerezzen, hogy különbséget tudjon tenni a jó és rossz között, a helyes és helytelen között. *Az önzés azonban nem a testben, nem az anyagban van; az a lélekben keletkezett, és a lélekben éli ki magát; az anyag csak eszköz ennek az érzésnek kiélésére.*

A bírvágy a lélekben más területeket is igyekszik meghódítani. Sokszor megelégszik annyival, hogy más emberek bizalmát, rokonszenvét, - mondjuk talán a szeretetét is - akár hamis, akár igaz úton megszerezni törekszik. Elég meglátnia másnál azokat a lelki előnyöket, amelyek sokszor, mint veleszületett képességek, a szellem hosszú időn át végzett tanulásának az eredményei, mint magával hozott tehetségek csillannak meg. S máris mindent elkövet: hazudik, rágalmaz, gonosz dolgokat beszél, hogy amannak a fényét és dicsőségét elhalványítsa, és annak eredményeit elgáncsolhassa. Hogy az a másik, az az irigyelt szellem ne érezhesse azt az örömet, azt a boldogságot, amelyet neki fáradtságáért, mint eredményt nyújt a természet törvénye.

Bizonyára láttatok már olyan embert, aki pusztán irigységből más boldogulásának útját igyekezett eltorlaszolni. Nincs belőle az illetőnek sem anyagi haszna, sem az elismerés dicsőségére nem számíthat, és az irigysége mégis megelégszik azzal, ha látja, hogy más embernek nem sikerülnek a dolgai, más sem tud eredményt elérni. „Ha az enyém nem lehet az eredmény, ne legyen másé se!” - gondolja magában. Az önzés gonosz ér-

zése tartja fogva az ember lelkét, egy olyan kízó, gyötrő betegség, amelyből sokkal nehezebben gyógyul meg, mint valami testi betegségből. Az önzés ráfekszik a lélekre, ráfekszik az egész világra, és megmételtyezi az ember lelkének örömét, munkájának gyümölcsét, eredményét. Mert hiszen emiatt az embernek örökké félnie és reszketnie kell, hogy amiért dolgozott, amiért fáradt, mire az eredmény megérkezik, nem lesz az övé, hanem gonosz emberek meglopják, elcsalják, eltulajdonítják. Ez az embert a másikkal szemben bizalmatlanná, zárkózottá, túl óvatossá teszi, mert a testen keresztül nem láthatja meg a másik lelkében sem a jót, sem a rosszat. És így sokszor éppen ott gyanakodik, ott óvatoskodik, ahol bizalommal kellene lennie, és ott tárja ki a lelkét, ott lesz bizalmas, ahol be kellene zárkóznia, ahol minden eredményét titokban kellene tartania. Nem teszi-e ez az ember életét átokká, amit pedig pusztán az önzés kiirtásával gyönyörűvé, és boldoggá tudna tenni? A földi ember önzése - mint mondom - be van zárva a testbe; ezek az igyekezetek, ezek a vágyak és gondolatok nem láthatók, csak egyszer-egyszer a szemek felvillanásában. Meglátni a kapzsi ember hirtelen örömét a szemben, - amelyet a lélek tükrének mondunk - meglátni a *kárörömet, az alattomoságot*; meglátni a gonoszságot. Mert hiszen ha angyali formát dolgoznak is ki az égi kezek abban a fluidruhában, amellyel a Gondviselés a földi embert születésekor megajándékozza, egy bizonyos idő múltán az arca és a szemekbe kiül a gonoszság, megváltozik az arckifejezés, a csontrendszer, az izmok és az idegek elhelyezkedése. Hiszen az embernek más az arca, ha szomorkodik, és más, ha örül és mosolyog. A lélek külső burka lassan felveszi a belsőnek a formáját.

Amikor pedig elkövetkezik az idő, hogy a test elhervad és meghal, akkor a maga igazi formájában jelenik meg a bűnöző, bűnös érzéseket magában hordozó lélek. És szomorúan veszi tudomásul, hogy amikor megtér a szellemvilágba, irtózáttal fordulnak el tőle azok, akiktől segítséget óhajtott volna magának kikönyörögni. Mert az igazság világában nem

lehet gonoszsággal eredményt elérni. Így tehát fokról-fokra süllyed, lehetőségekben mindig szegényebb, és kietlenebb lesz élete. Idővel ezek az érzések - akár kiélhették, akár nem élhették ki magukat - a lélekben felduzzasztják a salakot, amelyből mindig több és több rakódik le a lélek ruházatára, míg végül kifejlesztik benne az elerőtlenített, az ellenkező irányba vezetett, elsalakosított szeretet érzését: *a gyűlöletet*. Mert a gyűlölet nem más, mint a szeretet elrontott formája.

Istentől eltávolodva a léleknek minden érzése megváltozik, süllyed, elsalakosodik, míg végül a szeretet is éppen az ellenkezőjévé: gyűlöletté alakul át. A szeretet vonz, a gyűlölet taszít. A gyűlöletnek első megnyilatkozó formája, amelyet mindnyájan jól ismertek: az *indulatosság*, a bosszúság. Ti emberek vagytok, és így nem vagytok mentesek ettől az érzéstől. Az egyik ember többet, a másik kevesebbet hordoz ebből a lelkében. Vajon aki gyűlölködik, aki haragszik, nem hordja-e magában a gyehenna tüzét, azt a tüzet, amely nem hagyja békén, nem engedi megnyugodni, amely lánggal éget, felégeti a léleknek minden jóra és nemesre való hajlandóságát, minden igyekezetét, minden elgondolását?! Ez a tűz nem tud elaludni, nem tud megnyugodni, hiába keresi a földi ember a megnyugvást a szórakozásban, a könnyű elfoglaltságban, a figyelmet lekötő kellemes dolgokban. Ez a tűz újra meg újra fellobog, újra meg újra hatalmába keríti az egész lelkét, és nemcsak az szenved tőle, aki ezt magában hordja, hanem azokat is szenvedteti, akik körülötte vannak, akikkel érintkezik.

A gyűlölködő ember kifakadásától, lelkének megnyilatkozásától nemcsak a hozzá hasonló emberszemlék szenvednek, hanem szenved tőle a teremtett világ minden szerves léttel felruházott teremtménye. Sz szenvednek az állatok, a növények, sőt még a légkör is, mert az indulatos ember villamos kisüléseivel minden delejességet felrobbant maga körül. A saját idegszféra is villamossá, nyugtalanná, úgyszólván tehetetlenné válik, az idegeit úgyszólván napról napra kevésbé tudja megnyug-

tatni. Mert nemcsak a méltányos okok, hanem minden csekélység a végsőig ingerli, s a legkisebb ok is kiváltja belőle a haragnak, az indulatnak fellobbanását. Nem a poklot, nem a kárhozatot hordozza-e magában az ilyen emberi élek?!

A harag pedig magával hozza a gonosz beszédeket, a sértő, bántó kifakadásokat, a tettleges bántalmakat, *a kegyetlenséget, a bosszúállást, a gyilkosságot. A haragvó és gyűlölködő ember az élet megrontására és megszüntetésére törekszik, és így magában hordozza a halált.* Szemének minden villanásával, kezének minden megmozdulásával, szájának minden szavával fájdalmat, gyötrelmet és halált oszt maga körül; és aki ennek a gonosz bűnnek a hordozója, hova-tovább csak az általa okozott legnagyobb szenvedések árán tud kielégülni. A pokol csak akkor elégül meg benne, ha látja azokat a gonosz eredményeket, amelyeket az ő ténykedése okozott.

Embertestvéreim, ha látnátok magatok körül a pusztítást, ha látnátok a halálnak azt a mindent lehervasztó, megsemmisítő uralmát, amelyet haragvó lelkek ténykedéseivel okoztok magatok körül, elfutnátok a szemeteket eltakarva. És kétségbeesésekben segítségért jajgatva, hogy kicsoda válthatna meg, kicsoda szabadíthatna meg benneteket a pokolnak ebből a rabszolgaságából, amelyet haragvó lelkekkel az élet, a béke, a nyugalom, a fejlődés ellen, az Isten akarata ellen teremtettetek meg!

A haragvó ember a hozzá ragaszkodó, igaz szeretettől áthatott lelkeket megsebz, s meggyilkolja azt a szeretetet, amelyből - ha majd a testét levetkőzi, és a saját poklában nehéz, és keserű könnyeket fog hullatni - egy csepp is megenyhíthetné a gyötrelmét. A szeretet ugyan soha meg nem hal, de az igazság törvénye áthatolhatatlan falat épít körülötte annak a gonosz gyűlöletnek fojtogató füstjéből, és azokból az égető lángokból, amelyeket ő gyűjtött meg és táplált, míg módjában volt. Boruljatok le, embertestvéreim, Isten előtt, hogy a testi életet adta, hogy a lélek ebből a pokolból egy időre megszabadulhat, ahol ezért reménytelenül, kétségbeesve könyörgött. Igen, mert a

szellem nem lehet addig boldog, míg ezt a poklot magában hordozza. Addig nem lehet békéje a szellemnek, míg ilyen sivár, gyötrelmes, a kárhozat kétségbeesésében vergődő szellemek közé kerül vissza földi élete után a hasonlóság törvényénél fogva.

Az ilyen alásüllyedt szellemek csoportja rászorult a Szabadítóóra, a Megváltóra, aki ebből a pokolból szabadítja ki azokat, akik önmaguk erejéből nem tudják a sátán hálóját széttépni, és nem tudnak szabadulni, mert ezek az érzések fogva tartják őket. Ezeket az érzéseket a lélek magával hurcolja, ezekből nincs szabadulás a halál után sem, csak egyetlenegy úton: Krisztus útján. Aki az emberek előtt ment, utat vágott a rengetegben, a sötétség, a gyűlölködés, az önzés, a testiség világában, és meggyőzte a gőgöt az alázatossággal, az önzést a lemondással, a gyűlölködést a szeretettel. Aki mindent betöltő áldozatos szeretetével itt hagyta a megtérés lehetőségét, azt az ígéretet, amelyet nektek, embereknek adott.

Szellemek ugyanis nem térhetnek meg, csak emberek. Boldogok, akik a rosszat itt hagyják a földi életben, akik a megpróbáltatásokat béketűréssel hordozzák el, mert azok megerősödnek a jóban, és nyereséggel térnek meg égi hazájukba, ahol őket a szeretet Istene várja, aki leszállt hozzájuk Krisztus által. Krisztus lábainál a szellemek levethetik ezeket a terheket, megnyugodhatnak, megtisztulhatnak, és megszabadulhatnak az ő áldozata által.

A lélek rejtett emlékeinek hatásai. ()**

Nincs az életnek fölösleges élménye. - Miből származnak a rossz érzések a lélekben? - Mi a bűnbocsánat célja? - Minél nagyobb valakinek a hatásköre, tökéletlensége folytán annál több elintézni való bajt szerezhet önmagának. - A lelket nem a kérlelhetetlen Igazság, hanem a saját törvénye köti tetteinek következményeihez. - Isten nevelő rendszere. - A szellem különböző *én*-jei. - Az egyes *én*-ekben eltokosított emlékek feldolgozása.

Szükséges, hogy ami az időben elmúlt, annak az emléke is elmúlják, hogy az emlékeknek pora-füstje letörlődjék a lélekről,

hogy kiemelkedhessék a jelen szerzeménye, a jelen eredménye, és eltakarhassa a múltat, a múltnak minden fájó emlékét. Hogy a léleknek ne kelljen a fájó emlékek közt bolyongania, és ne kelljen a tulajdon világában elreteszelnie azokat az ajtókat, amelyeken keresztül mint valami megromlott, dohos levegő, vádak, és kínzó gondolatok tódulhatnak elő. És elfogják a friss jelennek, és az elkövetkezendő jövőnek azokat a reménységeit és biztatásait, amelyek a léleknek erőt és világosságot nyújthatnak.

Mindennek meg kell érnie. Hiába akarjátok a szorosán összezárt virágbimbó szirmait szétbontogatni, amelyek annyira össze vannak borulva, hogy nem engednek semmit sem látni abból, amiben majd a kibontakozás után gyönyörködhetik az ember. És hiába akarja az ember türelmetlenül siettetni akár a földi, akár a szellemi élet virágának a kinyílását is, mert mind a kettőnek megvan a maga beteljesedési ideje, és mindent a maga idejére kell hagyni. Mert vannak a lélek életében olyan finom megrezdülések, amelyeknek ha nem várjuk be az idejét, az eredmények idő előtt elhervadnak és elcsenevészednek, és bizonyos nagyobb dolgoknak a siettetésével talán egészen tönkre is mennek, úgy hogy azt azután később semmivel sem lehet pótolni.

Azért mondom én mindig, hogy a földi életnek minden órája, minden pillanata olyan nagy fontosságú és olyan nagy horderejű dolgokat hordoz magában, amelyeket kieroszakolni, siettetni nem lehet és nem szabad, mert azokat a nagy és szép beteljesedéseket az ember nem tudja a türelmetlenségével előráncigálni. És hogyha erőszakolja, és előráncigál olyan dolgokat, amelyek az időben még nem értek meg, és nem időszerűek, akkor a saját lelkét fosztja meg azoktól az eredményektől, amelyekre - hogyha azok itt a földi világban nem is látszanak fontosaknak - majd ha a szellemvilágba megtér, támaszkodhat. És azokon a kicsiny eseményeken, amelyeket a múltó órák és percek hoztak magukkal, mint valami lépcsőfokokon haladhat felfelé, és onnan a magasból nézhet majd

alá. Sokkal inkább megérti a saját egyéni életének célját, és az események összekapcsolódását, és levonhatja magának mindazokat a tanulságokat belőlük, amelyeket Isten neki az élet folyamán ajándékképp adott.

Amikor a szellem ezeket a tanulságokat kivonta, akkor ezekkel meggazdagodva és felerősödve új jövő felé tekint, új célokat keres, új utakat talál, és a boldogság új állomásait keresi azokban a beteljesedésekben, amelyek számára ezen az útvonalon fenn vannak tartva. *Nincsen az életnek sem az örömben, sem a szenvedésben elvetnivaló fölösleges élménye*, amire vagy a léleknek, vagy azoknak a lélekcsoportoknak, akik vele össze vannak kötve, akik azt nyitott szemmel nézik, vagy részt vesznek benne, ne lenne szükségük, hogy tanuljanak, okuljanak belőlük. Nincsen egyetlen eldobni való érzés, nincsen egyetlen megölni való vágy, ami a lélekből felfakad, addig, ameddig az emberi lélek ezeket az igazság világosságánál meg nem vizsgálja. És meg nem érti, hogy tulajdonképpen mit hozhat számára ezeken keresztül a jövő, micsoda tanulságot nyújt az élet. S hogyha az emberi lélek figyelmesen megszemléli a saját érzéseit, a saját vágyait, és látja, hogy azok az érzések valamit keresnek-kutatnak, valamiféle beteljesedésre várnak, de nem tudja, hogy ha ezek a vágyak, amelyek a lelkéből felfakadnak, és őt cselekedetekre ösztönzik, beteljesedés esetén vajon mit hoznak majd magukkal: süllyedést, fájdalmat és szenvedést-e, vagy pedig örömet és fölemelkedést, **akkor uralkodjék a vágyain, s míg mindezeket áttekinteni képessé lesz, és mindent el tud raktározni a maga helyére.** És ha úgy találja, hogy ezek között a vágyak között vannak bizonyos kiütköző, a figyelmet nagyon is magukra vonó érdeklődések, amelyek beteljesedésük esetén nem hoznák meg azt a kívánatos eredményt, amely őt boldogíthatná, és a felsőbbrendű énjének örömet szerezhetne, *akkor igyekezzék ezeket félreállítani, vagy velük leszámolni, de semmi esetre sem szabad őket megölni.*

Mert hogyha megölitek az ilyen vágyakat, ezek csak a jelenben

látszanak meghalni, a jövőben azonban új vágyakat termel belőlük a lélek, amelyek magukat mindenáron kiélni igyekeznek. Mert hiszen az érzések - amelyek tulajdonképpen a lélek mozgató erői - szintén élni akarnak, legyenek azok jók, vagy rosszak. Hiszen a rossz érzések is úgy támadnak a lélekben, hogy a lélek azokat egy előző létezésben félreállította, vagy éppen megszerezte, s azért azok, mint rossz hatások ott élnek a lélekben. És mivel így a lélek rosszal van terhelve, ezeknek a rossz érzéseknek napfényre kell kerülniük, hogy ezeken keresztül a figyelő szellem megláthassa azokat a kudarccokat, amelyeket ezek eredményeznek, s megszegyenüljön; és amikor megszegyenül, abban a szégyenérzésben, és abban a belátásban, hogy helytelen dolog volt azokat az érzéseket létrehozni és magában táplálnia, elégnek és megsemmisülnek azok.

Mert ameddig az ilyen érzések szóhoz nem juthatnak, ameddig nem élhetik ki magukat, addig ott élnek, és a lélek erőiből táplálkoznak, mint az élősdiek, s miattuk nem képes a jó, a hit, a bizalom, a reménység terjeszkedni. S nem képes a léleknek azt a részét magának meghódítani, ahol ezek a rejtett érzések lapanganak, és mint gonosz betegségek bujkálnak a tudat alatt, a tudat előtt, és a felfelé emelkedés, a megtisztulás, és megigazulás lehetőségét gátolják.

Azért adja Isten a mulandó földi életet a bukott, és hibázó földi emberszemléknek, hogy azok az érzések és vágyak, amelyek a szellemvilágban nem valósulhatnak meg, kiélhessék magukat. Mert jaj lenne, hogyha a szellemvilágban megmaradhatnának a bűn alkotásai, mert azok mindörökké lekötnék a szellemet! Azért engedi meg Isten, hogy a mulandó földi világban a rossz, és tévelygő gondolatok, és érzések is érvényre juthassanak, hogy széthinthessék a maguk eredményeit: a szenvedést, a csalódást, a fájdalmat. Hogy a lélek ezekből okulva tanulja meg, hogy mi a jó, és mi a rossz, hogy a rossz helyett, amit magából kivetett, a jó felé nyújtsa ki a kezét, azzal töltse meg a lelki világát, hogy az gyümölcsöt teremhessen neki a boldogságra, nem pedig a kárhozatra.

Tehát ezért van a földön minden csak átmenetileg adva; ezért van a földön megengedve a rossznak is a kiélés lehetősége. *Ezért van adva a bűnbocsánat, hogy amikor a lélek elfáradt a rossznak követésében, és a rossz eredmények elszenvedésében, meggyógyuljon a rosszból, a gonoszból. A gonoszból azáltal, hogy a saját belátása folytán forduljon el mindattól a tökéletlenségtől és helytelenségtől, amit addig jónak hitt. Az emberi lélek azonban nagyon sok, és nagy terjedelmű feltételeket hordoz magában. És minél nagyobbak az ilyen életfeltételek, minél többet be tud fogadni az értelmével a létező életből, minél messzebb ki tudja terjeszteni a maga hatásait: tökéletlensége folytán annál több oldalról maradnak olyan restanciái, amelyeket el kell intéznie, mert csak azok elintézése után emelkedhetik feljebb.* Ugyanis az ember nem élhet csak önmagának, mert az egyetemes világtörvény nem engedi az önzés törvényét diadalmaskodni, mivel minden visszatérésnek, minden újabb vállalkozásnak a szeretet törvényének győzelmével kell végződnie. Mert ha ez nem következik be, akkor a szellem számára nincsen elintézve a dolog, és nincs kiigazítva a hiba, ki egyenlítve a hiány, s akkor nincs fölemelkedés.

Mert az embert nem az Isten bosszúállása, vagy a kérlelhetetlen és kegyetlen igazság, hanem a saját lelkében rejlő törvény kapcsolja azokhoz a létrejött, és magával hozott eszmékhez, gondolatokhoz és érzésekhez, amelyeket a mulandó világba kivetít. Azon keresztül pedig az örökkévalóság tükrebe, amely tükör mindig összhangban van az ember saját lelkével, mivel a saját lélek kivetítése az, amit az egyetemes világ igazsága visszatükröz. *Vannak dolgok, amelyeknek rendezésére csak évszázadok múlva nyílik alkalom, hogy egy felhőt, egy fájdalmas emléket eltörölhessen az ember. Mert ameddig az el nincs törölve, bármennyire is elfelejtkezett róla, bármilyen messzire haladt is már a szeretet és igazság ösvényén, azok a felhők itt maradnak a lelkén, hiába beszél megbocsátásról és elintézésről, mivelhogy az Isten megbocsátja az ember bűneit. Mert a megbánással Isten valóban megbocsátja az emberek*

tévedéseit, bűneit, hibáit, és elfödi azokat a sebeket és szakadékokat, amelyeket az ember a saját életével, az ő elveinek, és elgondolásainak érvényesítése által hozott létre. Elfödi annál inkább, mert amikor a lélek elköveti ezeket a bűnöket, akkor még nem rendelkezik azokkal az eszközökkel, amelyekkel ezeket kisimíthatná, vagy betölthetne, tehát semlegessé tehetné. Ez természetes, mert ameddig még valaki annyira gyenge és tapasztalatlan, annyira az ellentét hálójába van kötözve, hogy ezen az ellentétes hálón, ezeken a rétegeken semmiképpen át nem láthat, addig nem is tudná önmagában megtalálni azokat a segélyforrásokat, amelyekkel kiigazíthatná a hibákat és tévedéseket, amelyeket ő maga hozott létre maga körül. Ennél fogva *Isten a megbánt bűnöket és tévedéseket, s az ezek nyomán keletkezett fájdalmakat és réseket betölti az ő kegyelmével.* És *ideiglenesen* átadja a fejlődés törvényének azt a lelket, aki belátva tévelygését és hibáját, a javulás útjára akar térni. Az Isten kegyelme bőkezűen osztogatja azokat az ajándékokat a megtért léleknek, amelyekkel meggazdagodhat, az érzése megszínesedhetik, az értelmi világa ragyogóvá válik, az erői megduzzadnak, s az ítélőképessége élessé válik, úgy, hogy szét tudja választani a jót a rossztól.

Amikor azonban ez elkövetkezik, akkor megérkezik az ő próbaideje is; Isten kegyelme belső értékekkel meggazdagítva, és külső értékekkel körül keretezve leküldi őt a földi életbe, hogy fejlődjék, javuljon, kisebb küldetést végezzen, gyakorolja a jót, és vesse el magától a rosszat. Akkor, idők múlva, *hogya a lélek szorosan belefogószik az Isten kegyelmébe, hamarosan eljő a visszafizetés ideje, vagyis a tisztára mosás alkalma.* Mert hiszen az elrejtett foltok, hibák és tévedések, amelyek mind a saját, mind a mások lelkében rosszat eredményeztek, szakadékokat hoztak létre. S amikor itt van az ideje, mert a lélek már mindazzal rendelkezik, amivel a hézagot, a szakadékot betöltheti, akkor Isten jósága megadja erre az alkalmat, s azzal a betöltéssel elmúlik a másik lélekben is a hiányérzet. És a saját lelkéből is kitörlődik az a fájdalmas, szenvedtető, és jóban

gátló emlék, az a sötét folt, amelyet mindaddig viselt, ameddig csak az a hátralék el nincs intézve, és a régi rosszból új jót nem hozott létre. Természetesen, hogyha minden lélek tudná, hogy kivel van elintéznivalója, akkor minden figyelmét és erejét arra irányítaná, hogy azt az egy dolgot tökéletesen elintézhesse.

Csakhogy ameddig a lélek ilyen egyoldalúan akarna mindent egy helyre összpontosítani, hogy azt az egyet betöltse, addig a mellette, és körülötte lévő életkötelezettségek betöltetlenek maradnának. Azért az Isten kegyelme úgy rendezi el, hogy a mulandó életben ad rá módot és alkalmat. Hogy a magát mindenképpen megtisztítani kívánó lélek akkor kerüljön próba elé, akkor álljon szembe az elmulasztott kötelességekkel, amikor már van miből betöltenie a körülötte lévő hiányokat, és azokat is, amik a saját lelkében tátonganak. Vagyis amikor már megvan a világossága, a helyes ítélőképessége, magas fokra fejlődött szeretetérzése; amikor már tud önuralmat gyakorolni a lelkében még mindig lesben álló, helytelen érzésekkel szemben. Tehát amikor már a lélek rendelkezik valamivel - ami jó és igaz - hogy mindez túlságosan nagy áldozatot, az erőit meghaladó önfeláldozást ne követeljen. Ezért az isteni Gondviselés sokszor úgy rendezi az ilyen lélek dolgát, hogy akikkel szemben nagy mulasztást követett el, azokkal egészen közeli vérségi kapcsolatba állítja őt, hogy amit egyszer elmulasztott, azt a test és vér kapcsolatán keresztül, mint kötelezettséget is érezze, és a szeretetnek ne kelljen túl nagy küzdelmet vívnia; hogy az áldozat ne tűnjék fel túlságosnak, amikor be kell töltenie az elmulasztottakat. Tehát az Isten kegyelme úgy intézi, hogy ezek a kiegyenlítődések ne jelentsenek az egyikre terhetet, s a másikat ne juttassák olyan indokolatlan előnyökhöz, amelyek az igazság törvényében a lelket nem előre vinnék, hanem visszatartanák.

Sokszor igazságtalanoknak látszanak bizonyos dolgok az emberek előtt. És mégis - mivel az igazság szerint minden kicsiny résznek be kell töltenie - így az igazság az, hogy az ember min-

den esetben, amikor cselekednie kell, cselekedje a jót. Válaszsa az igazat, ami egyben az ő lelkének előbbre jutását, és erőben való gyarapodását is jelenti. És csak akkor múlnak el a régi árnyak, amikor minden fátyol, minden réteg szétfoszlik, és egymásra találnak azok a lelkek, akik egymás emlékét fájdalmasan hordozták magukban. És kiegyenlítődvé és betöltve látják azokat a régi szakadékokat, amelyeken keresztül sok kegyelem, és sok igazság elfolyt, sok seb vérzett, sok úr maradt betöltetlenül, amely úr a lélekben hiányérzetet keltett. És a lélek nem érezte magát egésznek, mert a tudatalatti fájdalom sokszor megnehezítette az előbbre jutását. Ti tudjátok, hogy a szellem a maga különböző életeiből magával hozza az emlékeket, és mint külön-külön *ént* könyveli el. Mindent, ami jó, ami igaz, ami az egyetemes törvénnyel harmóniában van, a maga részére, a maga örökkévaló énjébe olvaszt bele. És mindazt, ami rossz, ami ennek a törvénynek alapján nem olvasztható be, ebben az ében elköttözi, betokosítja, mint ahogyan azt a szervezetben is megfigyelhetitek a természet munkájában.

De mivel az ének mindenre szüksége van, azaz a léleknek minden részét használni akarja, tehát a Gondviselés úgy intézi, hogy időközönként ezeknek az elkülönített, betokosított részeknek az emlékeit is feloldja. És amikor ezek a csomók feloldódnak, akkor azoknak a régi emlékeknek, amelyek sötétek, komorak, fájdalmasak, szenvedéssel teljesek voltak, az enyhülésnek, örömelemek, kiengesztelődésnek, kiegyenlítődesnek bizonyos átváltoztató szűrőjén kell keresztül menniük. Hogy a szellem az ének azt a részét, a léleknek forgalmon kívül helyezett erőit is felhasználhassa a maga részére.

A léleknek azonban önmagában kell megéreznie és feldolgoznia a saját érzéseinek keresztül azokat a csomókat, amelyeket az ő tökéletlenségéből, fejletlenségéből, hibájából, felületességéből bűnné tett a cselekvés, és megpecsételt a végzet, mivel másként nem is lehetett. A megpecsételés azonban nemcsak az egyik félre, hanem mind a kettőre külön-külön törvényt tart

fenn, amely törvény egy bizonyos pontig, egy bizonyos fejlődési fokig nemcsak segíti, hanem egyenesen hajtja-kergeti azokat, akiknek egymással szemben elintézni valójuk van. A törvény a fejlődés útján nem ismer megállást, nem ismer pihe-nést, hanem fáradásig hajszolja őket egészen addig az állomásig, amelyen találkozniuk kell.

Azonban semmi értelme sem lenne annak, hogy a fejletlen lelkek találkozzanak egymással. Tehát a fejlődésnek egy bizonyos elért pontján kell egymásra ismerniük, hogy bennük bizonyos emlékek felelevenedjenek; s ezek az emlékek új próba elé állítják őket. A lélek erőinek ugyanis ki kell próbáltatniuk, s azért szükséges, hogy megütközzenek; mert hiszen azok a régi, abbamaradt emlékek magukkal hozzák a felelevenedés folytán az ütközések lehetőségét. De ezeknek az ütközéseknek, ezeknek a felelevenítéseknek olyan célt kell szolgálniuk, amely célban nemcsak a kettőnek, hanem azoknak is engesztelődniük kell, akik ezekhez az elhagyott, elhanyagolt és lekötött lélekrészekhez kapcsolva voltak. És ezeknek is telítődniük kell az eredményekkel, hogy az engesztelődéssel keresztül ezek is előbbre juthassanak. Mert ameddig a lehetőségek világában az első elbukással úgyszólván csak a kettőre hárult a következmény: amikor már másodsorra újra felszínre kerül a tévedés, az már nemcsak annak a kettőnek az ügye többé, hanem az már újabb meg újabb rétegeket vonz magához, amely rétegeknek szintén a kiegyenlítődsére és kiengesztelődsére vár a törvény.

Csak az istenben élve, az Isten Lelkétől áthatva, a javulás és tisztulás útján önmagukon munkálkodva jutnak el az ember-szellemek azokhoz a lehetőségekhez, amelyek a hézagot kitöltik, és a kiálló szögleteket lesimítják. A tengeren, amikor vihar van, nagy hullámokat ver a szélvész; de ezeknek a nagy hullámoknak, amelyek a hajót ide-oda dobálják, végül el kell csendesedniük. És minden egyes cseppnek meg kell találnia a maga helyét abban a csendességben, abban a simaságban, amelyben a víz színén a nap sugarai visszatükröződhetnek.

Így van az emberlelekkel is; ebben a felzavart egyetemes világlélekben is el kell simulniuk a hullámozásoknak, a megzavart, diszharmonikus összecsendüléseknek. Hogy az Isten akarata, az Isten arculata visszatükröződhesse ezen az élettengeren, amely oly sok-sok millió léleknek nyújt fejlődési lehetőséget, és vágyaik kiteljesedésével boldogságot és üdvösséget. Minden paráynak meg kell találnia a maga helyét mind a nagyban, mind a kicsinyben. Ameddig ez be nem következett, ameddig ez nem rendeződött, addig nincs béke, nincs boldogság, és nincs beteljesedés.

Az Isten akaratának megértése. ()**

Elvek kormányozzák a világot. - Isten sohasem akarja a rosszat. - Isten akarata mindenütt boldogító, áldást adó elem. - A menny azért menny, mert benne Isten akarata uralkodik. - A győzelem azé, aki keresi az Isten igazságát, s aki szeretettel hódítja meg az emberi szíveket. - A testöltések sorozata megtérés nélkül nem viszi előre az emberi lelket. - A vezeklés magában mit sem ér, csupán a megtéréssel egybekötve. - Sok dolog történik, amit nem Isten akart, és sok dolog nem történhet meg, amit Isten akarna. - Isten minden helyzetben elvárja az embertől azt az eredményt, amelyért a földre küldte. Ha valaki gonoszat cselekedett, nem kell szükségképpen ugyanazt elszenvednie. - Aki a jót engedi szóhoz jutni, arra mind nagyobb világosság sugárzik a láthatatlan világból. - Amit az ember azon felül cselekszik, amit tőle az Isten vár, az mind a gonosztól van.

„Mi atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen itt a földön is.”

A mi Urunk ezt az egyetlen, mindennél szükségesebb, és mindent magában foglaló imádságot hagyta reánk és reátok, földi emberekre; ezt a mindent magában foglaló kérelmet, amelyet az embernek sohasem szabad mellőznie, amelyről sohasem szabad elfeledkeznie, mert ez az ő földi létét, életét úgy foglalja egybe, mint ahogy egy egésztest képez Isten minden teremtettsége. Ezt adta Ő az embernek, hogy az ember ennek minden szavát, minden mondatát átgondolva egész lelkét beleadhassa, és ebben összes kívánságai Isten trónusa elé kerüljenek. *„Legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen itt*

a földön is.” Erről akarok előttetek beszélni ebben az órában, erről az *akaratról*, amelyet a mi Urunk, mint mindennél szükségesebbet olyan erősen kidomborított ebben az imában. Most megpróbálom Isten akaratát közelebb hozni a lelki szemeitek elé, hogy azokat a szavakat, amelyeket gyermekéveitektől kezdve sokszor elmondtatok, ne csak az ajkaitokkal mondjátok el, hanem a lelketekkel is átérezzétek.

Elvek kormányozzák a világot, sőt nemcsak a világot, hanem a világokat. Elvek, törvények, elgondolások építenek világokat, fokozatokat, korlátokat felfelé és lefelé, amelyek megdönthetetlen hatalmakként állják útját a felfelé emelkedésben azoknak a törtetőknak, akik mindent az akaratukkal szeretnének bevenni, mint a várat a hadvezér. Valamint útját állják azoknak az elfáradt és legyengült, magukat zuhanásnak átadó lelkeknek, akik elfáradtak a nagy útban, s elvesztették az egyensúlyukat. Ezeknek is útjukat állják, hogy ne merüljenek el egészen a kétségbeesésbe, a reménytelenségbe, hogy legyen idejük gondolkozni, magukhoz térni, mielőtt újabb lesodródás következne rájuk. Elvek építenek mindent. Elvek, hibás elgondolások szerzik meg azt a mérhetetlen sok szenvedést, amelyekkel az ember lépten-nyomon találkozik, amelyekbe a szívének érzése beleütközik, s amely nyomorúságokat, fájdalmakat, csapásokat az emberek szerint Isten akarata hoz létre, amelyekbe tehát bele kell nyugodni.

Szeretném megvilágítani előttetek, hogy tulajdonképpen mi hát az Isten akarata. Az Isten akaratát nem szabad az embernek olyan könnyűszerrel letárgyalnia, mert az nagy dolog; ***Isten akarata sohasem irányul a rossz felé, a fájdalmak, a szenvedések megteremtése felé.*** Isten akarata az Úr beszédében, az Úr áldozatában nyert a legteljesebb mértékben kifejezést az ember előtt: *„Isten nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy a bűnös megtérjen és éljen.”*

Isten akarata tehát a kegyelem, amellyel a megtérni szándékozó, vagy a megtérésre megérett lelkeket maga köré

gyűjteni igyekszik, hogy megértesse ezekkel a lelkekkel önmagát, és az ő akaratát. Hogy ezeken a lelkeken keresztül mennyet építhessen abban a világban, amelyet az ellentét immár lerombolt. Amelyben az isteni akaratnak már minden ékes építménye romokban hever, mind kint a világban, mind az emberek lelkében. Ha az ember figyelő lélekkel tekint körül, láthatja, hogy az **Isten akarata mindenütt boldogító, napfényhez hasonló éltető elem, amely mindenfelé áldást hint szét.** Mint ahogy a felkelő nap sugarai megvilágítják a tájat, s a legkisebb virág kelyhében tündöklő harmatcseppet is ragyogóvá teszik, és mennyet varázsolnak a legeldugottabb helyre is, az által a világosság és élet által, amely mindenütt szépséget fakaszt: úgy Isten akarata is azt célozza, hogy az ember lelkébe elültesse a szeretetet, és a szeretet után való vágyakozást. **Isten akarata belesugározza az ember lelkébe a jóra, a nemesre való törekvést, és lelkesíti, bátorítja, kitartásra buzdítja a jóban, amikor harcolnia kell a gonosszal, a hazugság lelkével.**

Isten akarata fölegyenesíti a letört nádszálat; Isten akarata az, hogy a lábad nyomán újra föléledjen az eltiport fűszál, s a viharvert virágok újból fölelevenedjenek. Isten akarata az, hogy amikor az ember szomorúan, vigasztalanul, reménység nélkül áll meg legszeretettebb hozzátartozójának sírja fölött, a tündöklő napfény, az élet ragyogása akaratlanul is meggyőzze arról, hogy kell lennie egy helynek, ahol mindezek a szomorúságok megenyhülnek.

Isten akarata az, hogy azok, akik ma kétségbeesve mindentől elbúcsúznak, és megutálják az életet, újból reménységet érezzenek abban a pillanatban, amikor az első vigasztalás, az első napsugár a szívükre hull. Isten akarata az, hogy azok, akik ma még nem hisznek semmit azon kívül, amit a szemeikkel láthatnak, és a kezeikkel megtapinthatnak, a láthatatlan világ egyetlen üzenetére félre tudják dobni addigi elméleteiket. S kiemelkedjenek börtönükből a felé a világosság felé, amelyet Isten mutat meg a szívüknek és lelküknek, hogy meggyőződjenek

arról, hogy van élet a síron túl, van Isten, van az igazságnak diadala, van a jónak beteljesedése, amiről eddig rab lelkük csak álmódott.

Isten akarata tölti meg az ember lelkét világossággal, az igazság ismeretével. Isten akaratából ismeri meg az ember az igazságot, és tud tájékozódni ebben a káoszban, a bizonytalanságok e világában, ahol semmi sem rögzített, semmi sem végérvényes. Ahol minden változásnak van alávetve, minden csak elmúló formákban jelenik meg, hogy hatásokat váltson ki, hogy az ember ezekből a hatásokból következtetéseket vonjon le, tapasztalatokat szerezzen, és ezekkel gazdagítsa a lelkét. Az ember elbizakodott gögijében ragaszkodik ahhoz a tévigazsághoz, hogy az életet úgy rendezheti be, hogy a maga részére megszerzi a jót és a kívánatosat, más részére meg odadobja a terheket, a szenvedéseket, a fáradságot és boldogtalanságot. Idővel azonban kényszerül belátni, hogy az önzés igazsága csak igen rövid ideig arathat diadalt. Mert bármennyire erőszakolja is az ellentét-eszmébe süllyedt emberi lélek ezt az igazságot önmagára és a világra, tapasztalnia kell, hogy azok az erők, amelyeket a maga szolgálatába állított, idővel elkopnak. És miután az elvek megmaradnak, új lelkek telítik meg erővel a régi elveket, és órá rakják azokat a terheket, amelyeket egykor ő akasztott mások nyakába. Tehát bármilyen erőt pazarolt el - mivel semmi sem állandó, ami nem Istentől való - ezekkel a terhekkkel találkoznia kell, vagy még ugyanabban az életben - ami a legszerencsésebb eset, - vagy a szellemvilágban, vagy egy elkövetkezendő életben.

Ameddig Isten akarata nem érvényesülhet, addig az ember tévelygésével poklot teremt magának. Hiszen *a menny éppen azért menny, azért Isten országa, mert benne Isten akarata az uralkodó tényező.* A törvény mindent felmorzsol, felőröl, ami nem Istentől való, ami nem Isten akaratából származik. A rossznak nincs létjogosultsága.

„Legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, azonkép-

pen itt a földön is.” Kedves testvéreim! Ha a lelketeket ki tudnátok tární, és az ezzel a gondolattal megtelnék, elviselhetetlen boldogságot éreznék. *Isten akarata az üdvösség.* Isten akarata hatalmassá, és erőssé tenne titeket minden szenvedéssel, bizonytalansággal, fájdalommal szemben. Most, ezekben a napokban is rettegtek, mert bizonytalannak látjátok a jövőt, sötét rémek közelednek felétek³, és ti lélekben gyengék lévén, nem tudjátok hová, merre meneküljétek, hogy ezek a sötét lehetőségek utol ne érjenek benneteket. Ne féljétek; higgyétek, bízzatok, imádkozzátok: „*Atyám, legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen itt a földön is.*”

Higgyétek, hogy az Isten akaratának be kell teljésednie; fürdessétek meg a lelketeket ebben a gondolatban, és meglátjátok, hogy a lelketek érzése előtt felbomlik a sötét árny, a bizonytalanság réme, amely elől tegnap még menekülni igyekeztek. Ezekkel a bizonyosságokkal megtelítve a lelketek eléje kerül a bizonytalanságnak, és látni fogjátok, mint oszlik a köd, és mint vesztek diadalt azokon a sötét árnyakon, amelyekről Isten akaratában való megnyugvás híján rettegtek.

Elvek kormányozzák mind a mennyet, mind a földet. Elvek alkotják a törvényeket; ami nem az igazságból táplálkozik, annak pusztulnia kell. Ha a lelketekben erősek vagytok, ha a győzelmetekben biztosak vagytok, akkor a lelkierőtökkel képesek vagytok a sötét felhőket szétoszlatni. Nem a ti emberi erőtökkel, hanem a hitetekkel vagytok erre képesek. **Ha feltétlenül alárendelíték magatokat Isten akaratának, akkor hatalmas, erőssé tesz titeket ez az isteni elv, ez az isteni erő, amellyel mint hatalmas faltörő kossal támadhatjátok az ellentét várát;** s lövöldözzön bár az ellentét a hazugság, és gonoszság fegyverével felétek: ti a ti igazságotokba, és győzelmetekbe vetett hittel erősen álltok.

Amikor a szellem a hazugság, a félreértés, a tévedés elveivel

³Azokban a napokban igen közel állott hozzánk a háború kitörésének a veszedelme

megfertözi magát, elfordul az isteni igazságtól, és más úton-módon próbálja a boldogságát megszerezni, hogy a lelkében lévő téves megmozdulásoknak létlehetőséget teremtsen, s akkor gögössé válik, és ebben a gögjében nem akarja az erőtlenségét beismerni. Azt hiszi, hogy még mindig erős, hatalmas és sebezhetetlen. Ebben a tévhitében mind mélyebbre, és mélyebbre zuhan alá, egészen addig, ameddig a bűn harcképtelenné teszi, s lehetetlenné teszi számára a felfelé haladást. A földön ilyen sebesült lelkek öltenek testet, akiket az ellentét már sokszor legyőzött. Amely részen a lélek megsebesült, azon a részen gyengévé, félénkké, bátortalanná, érzékennyé válik, és menekülni igyekszik minden ütközés elől, mert fél az újabb legyőzetéstől, és a még nagyobb szolgálattól.

Pedig akik diadalt akarnak aratni, azoknak vereséget is kell szenvedniük, mert minden dicséretnek, minden dicsőségnek Istenének kell lennie. Az ember pedig, aki Istenétől eltávozott, aki előtt Isten törvénye mellékessé lett, az ellentét fegyveréhez nyúl, és azzal próbál hadakozni. Lehet, hogy egy pillanatra győzelemhez is jut, de ez a győzelem az ő számára rosszabb, mintha vereséget szenvedett volna. Mert a csalódásnak még mélyebb poklában ébred annak az igazságnak a tudatára, hogy Isten nélkül, és az isteni igazság nélkül tartós győzelemhez, és békességhez nem juthat, nem élvezheti tartósan a másoktól elrabolt előnyöket.

A tulajdonképpeni győzelmet és dicsőséget nem azok a hadvezérek küzdik ki, akik emberéletek árán, vér és könnyek árán országot hódítottak, mert amit vér, könny és emberéletek árán szereztek magatoknak a földön, ugyanazt a törvény vissza is veszi tőletek, sőt a törvény bosszút is áll rajtatok. Hanem azé a győzelem és dicsőség, aki szorgalmasan keresi és kutatja az Isten igazságát, Isten akaratát, s önmagát napról-napra való áldozatul adja oda. Feláldozza az emberi énjének kedvező, és annak hízelgő előnyöket, feláldozza a dicsőséget, amelyet mint ember elérhetne, hogy Istenének adhassa azt.

Azé a győzelem és diadal, aki az Istentől nyert világosságával az igazságot hinti szét, és az igazság eredményeivel boldogítja embertársait. Igen, az igazság eredményeivel, Isten akaratának megismerésével, és másokkal való közlésével, hogy mások is megismerjék Isten akaratát, és legelső sorban a benső valójukat adják át ennek az akaratnak. Hogy a lelki életben kialakult igazságokon keresztül Isten akarata érvényesülhessen, mert csak Isten akarata teremthet szépet és jót a lelkekben. Az az igazán nagy és dicsőséges hadvezér, aki vér- és könnyáldozat nélkül világosítja meg azt az embercsoportot maga körül, amelybe őt Isten helyezte, aki vér és könny nélkül, szeretettel hódítja meg az emberi szíveket, aki el tudja ültetni a jót és igazat az emberi szívekbe.

Mert ezek a lelkek szomjasan várják megújulásukat, életre kelésüket. Születhetik ugyanis az ember sok ezerszer valamely világtesten, de **ha lélekben újjá nem született Szentlélektől, azaz Isten igazságától, Isten világosságától: semmiképp sem juthat előre a fejlődés útján egy lépéssel sem. Hiába álltatja magát a pogány kárma igazságával,** így okoskodva: „igen, bűnt követtem el, de az engesztelődés útján újra átszenvedtem én is ugyanazt a szenvedést, amelyet másnak okoztam, s ezzel igazság szerint lefizettem a tartozásomat a természet-törvénynek.” Balgatag ember! **Ha ezerszer vezekelsz is, de abból a hibás elvből meg nem gyógyultál, amelyből kiindulva a szenvedtető cselekedetre ragadtattad magadat, mitsem ér az!** Megmételtyezted téves elgondolásoddal ember-testvéred lelkét? Elégedetlenségre, bosszúra, irigységre és gyűlölködésre indítottad azokat, akik a te fennhatóságod alá kerültek? Vajon hányszor kell még szenvedned, hányszor kell éhezned, porig alázatnod, míg megtanulod, hogy az az elv, amelyből kiindulva cselekedted, nem Istentől való volt, nem jó volt, és *mint nem jónak, nem igaznak veled együtt el kell pusztulnia?!*

Elvek kormányozzák a világot. Isten az ő elveivel kormányozza és tartja fenn a menny életét, az összhangot, a munkát,

a fejlődést és a haladást. *Ezeket az elveket, embertestvérem, veled is közli minden pillanatban a lelkiismeret szavában,* amikor a lelkedben érzések ébrednek a jóra, vagy a rosszra. Minden pillanatban kutatnod kell, hogy Isten törvénye mit ír elő. Kérdezd meg mindig a szívedet: hogyan szeretnéd, hogy veled az emberek cselekedjenek, és cselekedjél te is aszerint másokkal. Ha megkérdezed a szívedet, hogyan szeretnéd az életedet berendezni, hogyan lenne az számodra boldogító és örömteljes, igyekezzél ilyen érzéseket, ilyen gondolatokat ébreszteni felebarátaidban, hogy ezzel megrögzítsd a jót a mulandóban. Akik aztán majd teutánad jönnek, megtalálják ezt a megépített utat, és könnyebben, kevesebb szenvedéssel járhatnak rajta.

Egy példázatot mondok. Egy embernek féltett, szeretett kis családja van, szeretett gyermekei. Az egyik gyermek, talán éppen a legkedvesebb, megbetegszik. Az apának első gondolja olyan orvost keresni, aki első pillanatra fölismeri a betegséget, és eltalálja az orvosságot. Az orvos azt mondja, hogy a dolog nem oly egyszerű; nagyon körülményes eljárásra, sőt talán sebészi beavatkozásra lesz szükség, s hosszú időbe fog telni, míg a beteg meggyógyul. A szülő tépelődik, gyötrődik, minden lehetőséget megmozgat, hogy lelkének egyensúlyát helyreállítsa, mert hiszen borzasztó dolog szenvedni látni azt, aki nekünk kedves. Történetesen az orvos talán a sebészi beavatkozással sem tudja elérni a gyógyulást, és önmagában is elégedetlenséggel állapítja meg, hogy hasztalan volt minden küzdelem. A szeretett beteg meghalt. A gyötrődésben az aggódó szülő első gondolata az, hogy az orvos nem jól kezelte a beteget, nem használta ki az összes lehetőségeket; tehát az orvost okolja. Amikor az ilyen szülő megtörten áll gyermeke koporsójánál, nincs más vigasztalása, mint az Isten akaratában való megnyugvás. „Isten akarta így” szokták mondani. *De vajon mindannyiszor Isten akarata teljesedik, amikor az orvos eltéveszt valamit? Vagy amikor a gonosznak engedve egyik ember*

megfosztja a másikat a becsületétől, emberi önérzetétől, mindenétől, ami előtte érték volt, és börtönbe juttatja: talán meg kell nyugodni abban, hogy Isten akarata teljesedett? És ha valaki talán egy kicsiny gondatlanságból származó tévedés miatt szerencsétlenségnek esik áldozatul, akkor is Isten akarata teljesedett? Szeretném, ha erre a ti emberi felfogásotok szerint válaszolnátok.

Körvezető: Semmi esetre sem, mert hiszen Isten mindig jót akar, az ő céljai mindig boldogítók, csak az ember tökéletlensége és az ellentét beavatkozása hozza létre a szerencsétlenségeket.

Eszter m.: Úgy van. És a gyarló ember mégis siet megnyugtatni magát a kárma elméletével: „Isten így akarta, így kellett történnie”. Én pedig ezt mondom: **sok minden megtörténik a változások világában, aminek nem kellene megtörténnie, és sok minden nem történik meg, aminek meg kellene történnie.** És pedig azért nem történik meg sok minden, mert az ember a maga akaratát helyezi Isten akarata elé, a maga elgondolásai, elvei szerint cselekszik gonoszt, és így jönnek létre azok a téves és gonosz történések, amelyeknek semmi közük Isten akaratához.

Mit cselekedjék tehát az ember, hogy megszabaduljon azoktól a történésektől, amelyek nem Isten akarata szerint következnek be?

Amikor az ember megismerte Isten akaratát, egész lelkével foglalja el azt a helyet, amelyet számára Isten, mint ténykedési állomást kirendelt. Egész lelkével be kell töltenie azt az igazságot, amelyet megismert, egész lelkével hinnie kell abban, hogy Isten azt várja tőle, hogy a legjobbat, a legigazabbat teremtsen elő a lelkéből. Isten minden helyen, minden időben, minden állapotban elvárja az ember lelkétől azt az aratást, azt az eredményt, amelyért őt a földre küldte.

Téves az a gondolat is, hogy ha valaki gyilkolt, vagy embereket szenvedtetett, eljön az idő, amikor az ő részére is bekövetkezik ugyanaz a fájdalom, és neki ugyanazt kell végig

szenvednie, amit ő okozott másnak. *Isten akaratában ezt nem találjátok meg sehol, testvéreim, mert Isten azt akarja, hogy a bűnös megtérjen bűneiből és tévelygéseiből, és éljen; hogy ne cselekedjék gonoszt, hogy ne kelljen őt halálnak halálával elveszítenie azért, hogy ne nyújthasson a gonosznak tovább lételemőséget, hogy a gonosz egyszer, s mindenkorra eltörölhető legyen.* A gonosznak nincs létjogosultsága: semmiféle bűncselekedet nem igazolható Isten előtt, még azzal sem, hogy: „nem tudtam, hogy ezt nem szabad cselekednem”. Az igazság törvénye a legapróbb parányra is rávilágít, és ha abban nincs semmi az igazból és a jóból, akkor az igazság törvénye megsemmisíti. A lélek természetében fel van írva a jó és a rossz. **Ha a jót mindjobban szóhoz juttatja az emberi lélek a változások világában, akkor mind nagyobb világosság sugárzik feléje a láthatatlan világból. Ha ellenben mind kevesebb jót enged érvényesülni földi életében, akkor a gonosz sötétsége mindjobban elborítja az érzésvilágát, s mind nehezebben érti meg a jó szavát és azt a vonzást, amely őt a jó felé tereli.** A természet, és az ösztön gondoskodik az emberről itt e földön. Az ember természetében ugyanis fel van írva, hogy mit kell, és mit *nem szabad cselekednie; amit azon felül cselekszik, amit tőle az Isten vár, az mind a gonosztól van.*

Mert ne feledjétek el, hogy vannak törtető emberlelkek, akik igazabbak akarnak lenni az igaznál, és jobbak akarnak lenni a jónál. Ezek Isten rendeléseit, Isten törvényeit korigálni akarják, a természetet meg akarják másítani, mert tévedésükben azt hiszik, hogy azt ők jobban tudják. Ezek sok lelket mételyeznek meg, akikkel telve vannak a lelkek pihenőhelyei, ahol megítéltetésüket, minősítésüket várják, hogy még egy kísérellettel, még egy nekilendüléssel kiemelkedhessenek bűneikből. Ezek a törtető lelkek minden népcsoportban, minden alakulatban feltalálhatók; feltalálhatók az egyházakban, feltalálhatók az emberek faji és nemzetiségi alakulataiban, feltalálhatók a politikusok, írók és művészek közt, *akik mindent jobban akarnak*

tudni, mint ahogyan azt az Isten törvénye a megmásíthatatlan természetben lefektette.

Én pedig azt mondom, hogy minden emberlélek tekintsen fel Krisztusra, mert nála tökéletesebb emberi testesülés nem volt és nem lesz, ameddig ez a fejlődési turnus befejeződik. Ő az egyetlen igaz, tiszta és jó, akin keresztül a legnagyobb világosság áradt a világra. Akin keresztül Isten szól hozzátok, földi emberekhez, akin keresztül Isten lehajolt hozzánk, s megmutatta az áldozat, a szeretet nagyságát.

Hiszen erre az áldozatra nem Istennek volt szüksége, hanem az eltévelyedett emberiségnek. És valahányszor áldozatot kíván a jónak előbbre jutása, mindannyiszor a gonosz miatt van szükség az áldozatra, mert egy-egy ilyen áldozattal török meg a gonosz ereje. Amely erő bevonja sötét, áthatolhatatlan felhőkkel az eget, hogy a tévelygő ember ne találhasson egyetlen világos sugarat, amely a lelkére rávilágít, ne találhassa meg önmagát, és önmagában Istent. Isten abban a jóban, abban az igazban, amit az emberiségnek Krisztus által adott, Önmagát adta; és Önmagát adja minden pillanatban, valahányszor kitárt lélekkel leborulva imádkoztatok teljes szívvel és teljes hittel ezt az imádságot: „*Legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen itt a földön is.*”

Amilyen mértékben elfogadjátok ezt az igazságot, abban a mértékben telítődik meg a lelketek Istennel. Ezt nem veheti el tőletek senki, ezen nem vehetnek diadalt a pokol kapui, mert Isten felett nincs semmi létező. Isten teremtett mindent, az Ő akarata hozta létre a világmindenséget. A világmindenség minden kicsiny paránya az ő akaratát van hivatva szolgálni. Ha őt szolgálja, harmóniában olvad össze minden gondolat, minden akarat, minden jó a maga kiszámíthatatlan változataival.

Ti emberek azt gondoljátok, hogy ha nincs küzdelem a rosszal, ha nincs ellenállás a tévedéssel szemben, ha nincs harc és háború, akkor nincs, ami a kedélyeket mozgatja, nincs, ami megzavarja az egyhangúságot, s akkor az emberi lélek belesüpped a tespedésbe. Ez is a tévelygések egyik formája. *Csak amikor*

a tévelygésekkel való harc megszűnt, akkor kezd kialakulni a jó, az igaz ábrázata, csak akkor kezd kialakulni a szépség, akkor kezd kialakulni a boldogító építkezés, a boldogító fejlődés a maga kiapadhatatlan sokszerűségével.

Embertestvéreim! Az Isten akaratában való megnyugvás nem tespedés, nem semmittevés, nem gondnélküliség. Isten akaratában megnyugodni annyi, mint tanulni, tökéletesedni. Amint az orvosnak szüksége van arra, hogy magát tökéletesítse, hogy az életben előforduló különféle esetek ne találják készületlenül, úgy minden más foglalkozású embernek is keresnie-kutatnia kell a lehetőséget, hogy az életét jobbra, igazabbá és örömteljesebbé tegye. Akit az Isten emberek fölé helyezett, kutassa azokat a lehetőségeket, amelyekkel az embereket a jó és az igaz felé vezetheti, hogy megkedveltesse az isteni igazat, az isteni jót. Akit az Isten bíróvá, vagy más igazságot szolgáltató tényezővé tett meg a földön, mélyedjen bele az emberi lelkek sötét, árnyékokkal borított gondolatvilágába; keresse-kutassa azt a módot, amely szerint igazságot szolgáltatathat, nem pusztán az előírt jogszabályok szerint, hanem a lélekbe beleírt törvény szerint. Hogy mind a megbántott, mind a sértő megtalálhassa az igazságnak azt a részét, amelyből okulhat, amelyből tanulhat, és előbbre juthat az igazság útján. Ha valaki író, művész, vagy más alkotó munkával foglalkozó egyén, az keresse és kutassa azt, ami fontosabb az emberlelkekre nézve; ami őket tanítja, és az emberi lélekből a jobbat, a szebbet, az igazabbat hívja életre és cselekvésre. Mindig csak keresni, kutatni kell; eredményesen azonban csak akkor kutathat az ember, ha az Isten igazságát kutatja.

Utoljára hagytam azt, aki Isten igazságát szolgálja, az evangéliumot hirdeti, aki arra van hivatva, hogy az Isten nevének dicsőséget szerezzen a földön, Isten felé vezesse az emberlelkeket. Ennek nagy alázatossággal és mélységes igyekezettel kell keresnie-kutatnia, hogy mit akar Isten tőle. Minden lépésénél meg kell várnia, hogy Isten akarata igazgassa; minden szavára,

minden elgondolására meg kell várnia azt az Istentől jövő sugarat, amely megvilágítja azokat az igazságokat, amelyeket az embereknek ajándékképp adott az Úr. Engedelmeseknek és szerényeknek kell lenniük azoknak, akik valami nagyot értek el. Mert abban a pillanatban, *amikor részt kívánnak abból a menyeyei fényből, abból a dicsőségből, amely Istené, és a maguk személyére nézve kívánatosnak tartják, hogy az bearanyozza az ittlétüket, máris tolvajokká váltak, mert meglopták Isten dicsőségét.*

*Az ilyen embereknek kicsinyeknek kell lenniük, hogy Isten elvégezhesse általuk, amit el akar végeztetni; mert ha az ember magát felmagasztalja, akkor Isten akarata nem képes a „nagyon” keresztül nagyot művelni, mert az emberi nagyság árnyékot vet arra az isteni nagyra, amit ő a világnak adni akar. **A személy árnyékot borít az igazságra, mert az emberlelkek az igazságot sokszor elválaszthatatlannak találják az „ember” személyétől. Ezért az ember személy szerint húzódjék vissza, hogy Istené lehessen minden dicséret és dicsőség.** Ha az ember akar, ez az akarat csak abban nyilvánulhat meg, hogy Isten akaratát engedi keresztülfolyni az életén, és ez az akarat az ő életét is nagyra és Isten áldásával együtt dicsőségessé teszi. Akit pedig Isten nem szólított fel arra a munkára, hogy az ő dicsőségét szólja, az ő igazságát beszélje, az hallgasson el, és várja, hogy Isten Lelke mikor szólítja munkába, mikor találja őt elég kicsinynek ahhoz, hogy nagyot végeztessen általa. Mert ameddig nem szólít az Úr valakit, addig csak törtetés és nagyot akarás az; és még ha áldozatot akar is bemutatni, még ha önmagát a máglyára akarja is odaáldozni, akkor sem cselekedett semmi olyat, amit Isten akart és jóváhagy.*

Az ember legnagyobb dicsősége, legnagyobb áldozata és legigazibb odaadása az, ha azt cselekszi, amit Isten akar, ha hallgat arra, amit az Úr szól hozzá. Az Úr szól azokban az alkalmakban, amelyek Őt az életben körül veszik, szól azokban az eseményekben, azokban a történetekben, ame-

lyeken keresztül kell mennie, és részt kell vennie. A legigazabban akkor cselekszik az ember, ha minden pillanatban megtalálja az Isten szerint való igazat. *Ahogy az Isten akaratát a cselekedeteiben, beszédeiben, megmozdulásaiban mindinkább el tudja találni, aszerint bíz rá Isten folyton értékesebb és az elmúlással dacoló munkát.* **Isten akaratában megnyugodni annyi, mint abban a hitben élni és cselekedni, hogy Isten felettünk, mellettünk és bennünk él.** Meghajolni az ő akarata előtt; a gondolatainkat, érzéseinket a szerint irányítani, ahogy azt ő jónak látja, ahogy azt ő akarja és elrendezte felőlünk. Minden munkát, amelyet ő bíz ránk, a legigazabban és a legbecsületesebben kell elvégeznünk, Istentől várva az elismerést és a dicsőséget, amelyet ő jónak lát megadni.

Ne higgyétek azonban, hogy csak az a munka, amelyet szellemi munkának mondanak. Nem! Ha az anyagi munkát híven, Isten akarata szerint végzitek el, az nagyobb, és maradandóbb eredményeket terem a lelketek részére, mintha a szellemi munkát a saját dicsőségeitekre, a saját személyetek felemelése céljából végeztétek. Istennél van a jutalom; Ő mindenkinek azt a bért adja, amelyért elszegődött.

Mindannyian bérért szegődtek el erre az életre, a változások világába, mert mindnyájan szegények, éhesek és szomjasak voltatok arra a boldogságra, arra a megnyugvásra, arra a bérre, amelyet ő ad nektek abban a mértékben, amely mértékben az ő akaratát érvényesítitek itt a földi életben, a mulandóban. Ő megadja nektek, amit megígért az örökkévalóban, a soha el nem múlóban, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által.

A természeti világ az igazság tükörképe. (**)

Nagy tévedés azt hinni, hogy minden Isten akaratából történik. - A földi világ legnagyobb részben Isten kegyelméből, kisebb részben a bukott szellemek megsűrűsödött fluidjaiból áll. - A természet mindazt a szépet és jót visszatükrözi, amit a magasabb szellemek hintenek bele, de mindazt a rosszat is, amit a mélyen bukottak adnak bele, - Ha a benső világ megszünteti a folyton tartó áldozatot, akkor az emberek világa mindenestől megsemmisül. - A kárma törvényének definíciója. - A kárma törvénye az Istennek nem a legmagasabb rendű szava. - Az okozati törvény célja. - A rabszolgaság korszaka és értelme. - Senki mást föl nem emelhet, csak ha az is elfogadja a magasabb rendű igazságot. - Mit visz az ember magával a szellemvilágba? - Az Isten mindenkor a jót akarja, csak lehetőségeket ad a léleknek, hogy kiélhesse a vágyait. - A becsületesség definíciója.

Az ember a maga zavaros állapotában nem tudja, mit vár tőle az Isten, és hogyan akarja, hogy éljen, nem tudja, kinek, és hogyan engedelmessé váljon. Az ember ugyanis felületesen azt hiszi, hogy minden Isten akaratából történik. Ez a nagy tévedés azután helytelen irányba tereli, s ebben a helytelen irányban haladva nem éri el a célját, azt a lelki megbizonyosodást és az abban való megnyugvást, amelynek birtokában előre megérezhetné a biztos célhoz való közeledést, s azt a nyugodt békességet, amely őt minden kitérés, minden félrelépés, és kísértés ellen megvédené. Azt ugyan, hogy mi a tiszta igazság, az ember nem tudja, nem tudhatja, és soha nem is fogja megtudni, mert a végső igazság Istennél van. Isten az igazságot csak fokozatosan közli tőle eltávolodott szellemgyermkeivel, nem egyszerre, mert különben egyrészt a tiszta igazság tökéletesen megsemmisítené őket, másrészt pedig akkor az ellentét elgondolása sokkal mélyebb gyökeret verhetne a lelkükben, olyan kitéphetetlen gyökeret, amellyel örökre el lennének pecsételve a kárhozatra.

Megpróbálom ezt a sokrétű fátyolt föllebbenteni előttetek, s akkor nem mondom, hogy mindent, de legalább egy kicsiny csücskét látni fogjátok annak az igazságnak, amelyre az életekben itt a változások világában szükségetek van. Tehát maradjunk itt a földön, és a földet körülvevő, és annak közvetlen

közelében lévő szférákban. A magasabb világokat úgysem volnátok képesek felfogni, azokban úgysem volnátok képesek a gondolataitokkal elhelyezkedni. A föld bukott világ, és a rajta élő, itt testet öltött szellemek eltévedt, bukott lelkek, s ugyanilyenek azok is, akik a földet közvetlenül körülvevő szférákban élnek. Itt az igazság törvénye a maga kérlelhetetlen szigorúságával nyomja, sajtolja őket; ebből a nyomásból, ebből a sajtolásból csak nagy erőfeszítéssel képesek magukat kiszabadítani, azt gondolván, hogy ezáltal maguknak valamivel nyugodtabb és szabadabb állapotot teremtenek. Ennek keresztülvitelére azután minden elgondolható lehetőséget megmozgatnak. Hogy erről a nagy erőfeszítésről, erről a nagy munkáról fogalmatok legyen, egy hasonlatot állítok elétek, egy életfogytig bebörtönzött ember állapotát. Ez az ember tudja, hogy meg vannak számlálva a napjai, és minden óráját, minden percét arra igyekszik felhasználni, hogy magának szabadulást teremtsen; képes volna a földet tíz körmével kiásni, a falat megbontani, hogy csak valami lehetősége nyíljon arra, hogy kiszabaduljon. Ehhez hasonlók azoknak a lelkeknek az érzései, akiket az igazság törvénye minden oldalról szorít, gyötör és kínoz, mert azelőtt ez ellen a törvény ellen vétettek, és ennek hatalmát lábbal tiporták. De ha valamiképp sikerült is egy időre gúzsba kötniük az igazság törvényét, ha fel is állították vele szemben a hazugság alkotmányát, és azon keresztül kényük-kedvük szerint uralkodtak is, az elnyomott igazság mégis feltámad. *Mert az elnyomott állapotban szenved az igazság*, és nem hagyja magát megtorlás nélkül megkötni. Azok a formák, amelyeket a bűnös emberszemlélet létrehozott, egy réteget képeztek, amellyel a hazugsággal teljes lélek magát körülvette. Ezek a formák azonban nem tartósak, és így, amikor felbomlanak, megszűnnek, porrá válnak, akkor az igazság lelke felszabadul, és új formát igyekszik alkotni magának. Ebben az új formában hat most már tovább, mert kötelessége, hogy cselekedjék, hiszen az igazság Istentől való hatalom, amelynek végül mindig győznie kell. Az igazság él, és ezt az életet nem

tudja elvenni tőle senki és semmi. Az igazság az életek során alakot vesz fel, és hatalmat tart fenn a világban.

Sőt az igazság építi meg az időleges életre előhívott világokat, és azokban testeket formál, időleges ruhákat, amelyekbe az ellene vétett, eltévedt szellemeket beleöltöztetni. Azaz embe-
rekké lenni kényszeríti abból a célból, hogy azokat az igazságokat, amelyek az ő halálukkal idejüket múltják, azokat az állapotokat, amelyek akkor megszűnnek, minden oldalról kénytelenek legyenek megvizsgálni, s az ezekből eredő összes hatásokat eltűrni. Hogy végtére, amikor az igazság már minden oldalról sajátjukká válik, elismerjék annak hatalmát, elismerjék azt mint törvényt maguk felett, amelybe csak beleolvadni és annak engedelmeskedni, de ellene cselekedni büntetlenül, hátrányos következmények nélkül nem lehet. Tehát itt vagyunk a földön, amelyet az igazság törvénye hozott létre a kegyelem által. Ezzel új boldogulási lehetőségek nyíltak meg az eltévelyedett szellemek számára, hogy újból próbálkozhassanak, és azokat a tapasztalatokat, amelyeket az igazság világában, a szellemi életben szereztek, most már mint a saját részükre érvényes vezető törvényt ismerjék el, és ebben a törvényben, amelyet elismertek, fokról-fokra kiképezhessék magukat. Amennyi bölcsességre és tudásra ezáltal szert tettek, ugyanannyi öröme és boldogságra válthatják azt át, részben már itt a mulandó életben. Nagyobb részben azonban az örökévaló életben, abban a hatalmas, mindent felülmúló nagy életben, amelyet a bukott szellem áttekinteni nem képes, amelynek csak a hatásait érezheti.

Mivel ez a föld az anyagi világot jelenti, az anyag pedig megsűrűsödött szellemfluidok tömegeiből áll, amelyek éppen azért sűrűsödtek meg, mert az ezeket létrehozó szellemek téveszméket követtek: azért zárták törvénybe az ide utalt szellemeket az igazságot hordozó gondviselő isteni kezek, hogy így nagyobb hibákat, nagyobb bajokat már ne tudjanak a saját terhükre teremteni.

Tehát az Istentől való eltávolodás bizonyossága az, hogy ez a

föld él, és van az anyag természetével, a jóval, a rosszal, a kívánatossal és a tévedéssel együtt. *A földi világ legnagyobb részben az Isten kegyelméből áll, de részben áll még a bukott szellemek anyagainak megsűrűsödéséből is.* **Maga az emberi test is ilyen megsűrűsödött szellemfluid, amely a maga sejtésített világával külön életet látszik követni. Ez az élet nem az őt irányító szellem akarata szerint végzi a maga munkáját, hanem egy más hatalom az, amelynek ez engedelmeskedik. Ez a hatalom a természettörvény.**

A természettörvénybe van belezárva az a szellemcsoport, amely ide, erre a világra van kiközösítve. Más törvények is uralkodnak itt a földön, de az összes törvények közül a legelső itt a természettörvény, amelyet az ide bekebelezett szellemnek követnie kell. És pedig azért ez az első törvény, mert ezt kell legelőször felbontania, ezt kell feldolgoznia, ennek a hatásai-ból kell tanulnia. Hogy minden, amit tökéletlen gondolkodásával létrehozott, vagy létrehozni készül, az időben éreztesse a hatását, hogy a tévelygő szellem azoknak a hatásoknak a révén, amelyek az ő megmozdulását nyomon követik, még itt meg tudja különböztetni a jót a rossztól. **Mivelhogy a szellem a maga tévedése folytán hozta létre az anyagot, ennek az anyagnak a fogságában kényszerhelyzetben érzi magát. A szellemnek az a kötelessége, hogy ezt a kötöttséget feloldja.** Ezt a munkát azonban nagyon nehéznek érzi, és ez a nehézség óriási teherként egyre súlyosabban nehezedik a lelkére. Ebben az állapotban mindent terhesnek érez; fáradtságot, fájdalmat és szenvedést jelent minden megmozdulása, amit az életében tesz, vagy tenni szándékozik. És mégis munkálkodnia kell, elsősorban azért, hogy munkálkodása által ennek a természetnek, amelybe be van kebelezve, minden szükségeset megadjon, hogy ez hiányt ne szenvedjen, vagyis hogy a test megkapja a maga táplálékát, és mindazt, amire szüksége van, hogy a testi élet fenntartassék.

Munkálkodnia kell tehát az embernek. Semmit sem kap in-

gyen, mindenért ki kell nyújtania a kezét, mindent jól és helyesen, a legjobb tudása szerint kell elvégeznie, hogy belőle jó eredmények születhessenek. Ezeket az eredményeket idővel a természeti erő, a testet képező fluid, mint ösztönt felveszi magába, és kialakítja vele az ösztöni ént, amely körülveszi a lelket. Ez parancsol neki itt; hiszen itt van az éhség, a szomjúság, az alvási, pihenési vágy, hogy megújulhasson a test, azután a többi ösztönök, amelyek lépésről-lépésre vezetik azt az önmagával is tehetetlen szellemet, aki áldozatként, a saját tévelygésének, bűnének áldozataként be van kebelevezve ebbe a természettörvénybe.

A természet alapján véve szép és jó, igaz tükre az életnek, és életre hozója azoknak a gondolatoknak, amelyeket a szellemek beléje hullatnak. Tehát a természettörvény mindazt a szépet, jót és igazat, amit a magasabb szellemvilág a maga gondolataiból és érzéseiből beléje hintett, visszatükrözi, kialakítja, formává képezi ki, és az anyagot minősítve abba felöltözteti. De kidomborítja a természet mindazt a gonoszat, rosszat, félelmetesét is, amit mélyen bukott szellemek vetítenek a lelkükből ebbe a tükörbe. És megszületnek itt a félelmet okozó gonosz szörnyek, ártalmas állatok, mérges gázok, *félelmetes vizek, áthatolhatatlan sivatagok, amelyek az élettől is megfosztják az áldozatot, hogy ezáltal a maguk gonosz életét meghosszabbíthassák, mindjobban kiszélesítsék, és a földet ellephessék, benépesíthessék a maguk gonoszságával.*

E között a két hatás között kell az emberi léleknek vándorolnia addig, míg csak teljesen le nem kopik róla az ellentétes érzés, az ellentétes vágy és akarat. Tehát addig, míg az ütközésekben szenvedve, harcolva, a félelmektől a kétségbeesésig üzelve meg nem keresi, és meg nem találja a kibontakozás lehetőségét. Azaz az isteni törvényt, amelybe azután beleolvadva békésen és nyugodtan folytathatja a fejlődését egészen a megtisztulásig. Az emberiség életének kezdő idejét már túlhaladta, sőt a lélek annyira fejlett, hogy már ő maga a saját megítélésével képes önmagának jót és jobbat előhívni a saját szellemének

erejével. És azoknak az erőknek a segítségével, amelyeknek birtokában van, és amelyekkel itt a földön való tartózkodását kényelmesebbé, biztosabbá, nyugodtabbá és boldogabbá teheti, a természet rabságát ma már jobban és helyesebben feloldotta, mint ahogy valaha fel tudta oldani. Az élet ma már nagyobb szabadságot nyújt a léleknek, amikor az érzéseit és gondolatait kivetíti az életbe, hogy hatásokat hozzon létre. Hiszen ebben az ember a maga tudományával már egész hatalommá nőtte ki magát, s a természet felett óriási uralmat nyert, a természetet már-már szolgálataiba állította.

Ebben az állapotban közeledik az emberiség a véghez, amely elé rohamosan siet; ennek a végnek a nyúlványai már-már ideérnek a ti korotokba, és éreztetik az emberrel azt a felemelő érzést, hogy már megszabadult a természet vezető és uralkodó hatalmától. Az ember pedig ebben a gögös kábulatban úrnak érzi magát a fölött az erő fölött, amely őt eddig vezette, és ebben a nagy elvakultságban önmagát nevezi ki ez erő parancsolójául, irányítójául. Az ember önmagát isteníti, ellenben megtámadja azt a szellemi hatalmat, aki tényleg ura az erőknek, és azt mondja: „nincs Isten; én vagyok az úr, az én hatalmas gondolatom az, ami uralkodik és irányít! Az én agyamban születnek meg azok a teremtő elgondolások, amelyek megváltják a világot a nyomorúságtól, a szenvedéstől, és majdan - talán már nincs messze az az idő - megszabadítják a haláltól is!”

A tudomány eljutott idáig. Amíg azokat a titkokat, amelyeket eddig felfedezett, a természet leple takarta, addig az ember félt az Istent, addig kereste az Isten akaratát. Azonban amikor **az emberiség megtéretlen állapotában az egész tudásnak még csak egy kicsiny csücskét érzi is a magáénak, máris gögössé válik,** s ezzel elveszti a hatalmat a természet ereje felett. Mert már nincs meg az a szellemi világossága, amely őt ezen a szakadékon, mint egy keskeny hídon keresztülvezesse, mert ennek a keskeny hídnak a neve: *hit*.

Most éppúgy küzd, éppúgy harcol az emberiség a természet

mostohaságával, mint azelőtt régen; de főképp harcol egymással, az egymás lelkéből kinyúló rosszal, amelyet mindenkinek önmagában kellene legyőznie. Hogy jobbá, szabadabbá, nyugodtabbá váljék az élet, és az emberiség megismerhesse azt az igazságot, amelybe magát bele kell dolgoznia, hogy ezen a szakadékon keresztüljuthasson.

Így tehát *ez az egyik világ, amelyben benne él, annak a másik, benső világának a törvényétől függ;* és ha ez **a benső világ felvonja a hidat, és megszünteti a folyton tartó áldozatot, akkor az emberek világa elpusztul, megsemmisül minden kultúrájával, tudományával, eredményével és vívmányával együtt.** És a szellem, aki mindezekben a nehézségeken keresztül dolgozta magát, hogy megszabadulhasson a bűn törvényétől, ismét belekerül abba a káoszba, amely mint nehéz és kemény törvény veszi körül. És még szűkebbre fogja a szabadságát; pedig azután még sokkal nehezebben fogja elbírnai azt a terhet, amelyet hordoznia kell.

Tehát vigyázzatok most, az utolsó idők előestéjén! Mert amikor ez az est elmúlik, egy rövid, nagyon rövid éjjel következik, amikor pihenhet a szellem; azután elkövetkezik egy hajnal, amelyen minden léleknek fel kell serkennie, és cselekednie kell a szerint az igazság szerint, amelyet a maga részére kialakított, magáévá tett. Cselekednie kell tehát az ő igazsága szerint; és akkor a szerint a működése és eljárása szerint ítélte-tik meg, hogy szabadulás, boldogulás, örökélet vár-e reá, vagy a halál, és a mélység sötétsége. Azért mondom boldogoknak azokat, akik ezekben az utolsó időkben a lelkük érzéseiben a hit fényét hordozzák, amely őket a bizonytalanságokon átvezeti.

Higgyetek az örökkévaló jóban, és annak végérvényes diadalában. Bármi történjék, bármi következék, ha hisztek az örökkévaló jóban, az a ti hitetek valóvá válik, mert ez az örökkévaló jó és igaz azokban a lehetetleneknek látszó helyzetekben is hidat tol elétek, és átment titeket az életre. Ebben az örökkévaló jóban és igazban az Isten van veletek, a ti sorsotok tehát

az Ő kezében van. De Ő megkívánja, hogy ti is teljes bizalommal és egészen odaadjátok, és az Ő kezébe helyeztétek az életeket.

Az egyes emberi sorsok külön-külön szálakként bogozódnak össze. Most, ezekben az időkben, amikor még megvan a lehetőség mindennek a kioldozására, alakítsátok egyenessé a sorsotok szálát. Mert ha az ki nem egyenesedik, ha összekuszálva, és összekeverve marad a bűnnel, a gonosszal, a tévelygéssel, a bizonytalansággal, akkor az igazság törvénye egy hatalmas karddal vágja szét azt a csomót. És a mélységbe zuhannak mindazok, akiknek lelkében nincs meg az a kisegítő szál, amely őket az örökkévaló jóhoz kapcsolja.

Ebben a szálban, amely minden ember lelkében kialakul, és amely magában hordozza az emberek harcainak eredményeit, amelyeket egymással és az egész természettel vívtak, benne van az okozati törvény, a kárma törvénye. *A kárma törvénye pedig nem más, mint az igazsággal való folytonos ütközés következménye.*

A régi emberek, akik már szintén az igazságot keresték-kutatták, és akiknek betekintésük volt a földi világot körülvevő szférák törvényébe, megállapították, hogy igenis van okozati törvény. És ez a törvény ébren tartja azokat az eseteket, amelyek mint megtörtént dolgok el vannak helyezve, el vannak könyvelve egy bizonyos rétegben; ez a réteg nem engedi ki magából azokat, akik bizonyos gondolatok és cselekedetek által hozzá vannak kötözve.

A kárma törvénye vezeti végig az ember lelkét a fejlődés vonalán; azonban **a kárma törvénye nem a legmagasabb, a legfelsőbb szava a Mindenhatónak.** *A szemet-szemért, fogatfogért törvény arra az igazságra igyekszik az ember lelkét megtanítani, hogy neki minden feltétel nélkül meg kell keresnie azt az egyenes utat, amely felfelé vezet, mert akár balra, akár jobbra tér le az egyenes útról, mindenütt megüti magát.* Ez azért van, mert az igazság törvénye és korlátja áll őrt a fejlődés vonalán mindenütt, és aki megütközik az igazság törvényével,

ám lássa annak következményeit!

A kárma törvénye vezeti az embert; kötelességeket ró reá, munkát szab eléje, tanulnivalót ad neki, amelyet meg kell tanulnia, a munkát el kell végeznie, a kötelességeknek eleget kell tennie. Aki nem akarja ennek a világnak a terhét hordozni, aki nem akar megfelelni annak, amiért őt a fejlődés törvénye az életbe szólította, az visszamarad, és nemcsak, hogy visszamarad, hanem rosszabb helyzetbe kerül. Ugyanis *minden elmulasztott feladat, amelyet nem tölt be, minden el nem végzett munka terhesebbé teszi körülötte a környezetet*, elveszi tőle az elérni remélt eredményekre való kilátást, mert semmire sem lehet kilátása annak, aki nem végzi el azt, amire őt a fejlődés törvénye előhívta.

Az embernek dolgoznia és fáradnia kell, hogy azok az erők, amelyek benne feldolgozásra és átszellemesítésre várnak, amelyeket át- meg áthatott a tévelygés gondolata, jobbakká, egy fokkal világosabbakká válhassanak. Mert amilyen mértékben megvilágosodnak a feldolgozott erők, abban a mértékben válik a lélek szabadabbá. Akkor aztán már magasabb rendű gondolatokat is képes magába fogadni, és tisztább érzések tudnak benne keletkezni. Akik pedig fokozatilag nagyobb ismeretre, nagyobb világosságra tesznek szert, azoknak a lelke, a szelleme mindinkább kezd kibontakozni, és ezzel a kibontakozással egyre nagyobb lesz az áttekintésük és a szabadságuk. Mert amit a szellem a gondolataival át tud tekinteni, fel tud fogni, annak urává is válik. És ha annak urává válik, akkor a körülötte lévő erőrétegeket is fel tudja bontani, s ennek az erőrétegnek a felszabadulásával ő maga is emelkedik, sőt egyúttal könnyebbé teszi a rabságot az utána jövők részére is. Tehát nagyon kívánatos dolog, hogy a szellem - habár terhektől sújtva és nehezen él is itt ezen a földön - minél nagyobb eredménnyel gazdagítsa a világot. *Hogy ő maga is gazdaggá váljék, és halálával az erők nagy mennyiségével rendelkezve, mint gazdag és erős szellem térjen meg a szellemvilágba, és ugyanakkor a boldogságnak és örömmek is nagyobb mennyiségét legyen képes a*

maga részére biztosítani.

Mit látunk azonban itt a földön? A szellemvilágból ideküldött emberi léleknek - mivel nagyon alacsony érzései és gondolatai folytán megmozdulásaival csak rosszat és szenvedést okozó dolgot tudott teremteni - az eltöltött földi élet után megtérve a szellemvilágba sokkal szűkebbé válik az állapota, és kötöttebbé a szabadsága. Minden követ megmozgat tehát a gondolataival, s minden korlátot megingat, amely őt körülveszi, csak hogy a földön elvesztett szabadságát újabb testöltés által visszanyerhesse, ahol új lehetőség nyíljék számára, amelyben új tetteket, új eredményeket legyen képes a maga részére teremteni.

A földi testbe azonban magával viszi a saját elrontott természetét is, és ez a természet vágyakat, kívánságokat ébreszt a gondolatvilágában, amelyek az érzéseit hatalmukba kerítik, és így ismét szembe kerül az igazság törvényével. Ez természetes is, mert azokat a terheket, amelyeket a születéssel rárótt a természettörvény, nem akarja hordozni, a részére kiszabott munkát nem akarja elvégezni, a rábízott köteleességeknek nem akar megfelelni, hanem ki akar bújni minden teher alól. Minden eszközt felhasznál tehát arra, hogy a részére kiszabott munkát mással végeztesse el, a terheket más hordozza, a köteleességeket más teljesítse. Mindezekről azonban úgy igyekszik szabadulni, hogy azért az elvégzett munka, és a teljesített köteleesség jó eredményeit a maga részére biztosítsa. Ezért az igazságot mindig a neki kedvező formára alakítja át, és azt kívánja, hogy ez az igazság az ő érdekeit szolgálja. Ő akar uralkodni az igazságon ahelyett, hogy meghajtaná a fejét az igazság törvénye előtt. Törvényeket alkot maga körül, amelyek az erőszak jogán, az ököl jogán neki kedvezők; olyan törvényeket, amelyek neki több szabadságot, több rendelkezési lehetőséget biztosítanak, mint más embertársának, és őt magát uralkodóvá, a többi szellemet pedig szolgává teszik.

Aki pedig ezt így nem teheti - mert az adottságai ennek nem kedveznek - az irigykedik arra, akinek sikerült ezeket az erőket

a maga akarata alá hajtania. Ez egészen természetes is, mert az igazságtalanság gyűlöletet nemz, a gyűlölet pedig halált. Mit érnek el az emberek az ilyen étellel? Mit ér nekik ez a próbálkozás? Csak annyit, hogy az élet megengedi a lelkük e téves vágyainak és gondolatainak a kiteljesedését, hogy ezek kiélhessék magukat.

Mert hiszen úgyis eljön a halál, amely kivetkőzteti őket a testből és mindazokból a lehetőségekből, amelyeket a maguk részére nagy fáradtsággal megteremtettek. Mivel pedig a tevékenységük a mulandó élet előnyeire volt összpontosítva, a fáradozásaik, a lelküknek erői mind erre irányultak, azért nem vittek semmit magukkal a szellemvilágba. És így ott még szegényebbeknek érzik magukat, mint amilyen állapotban akkor voltak, amikor a földi életbe indultak. Ha addig tűrhetetlen és szenvedéssel teljes volt az állapotuk, most, a megismert újabb lehetőségek és a természetüknek kiteljesedése által még kínosabbnak találják a börtönt, amelybe őket a természettörvény visszajuttatta.

És vajon önmagát okolja-e az ilyen szellem? Nem, hanem mindenkit és minden mást okol, átkoz és káromol, csak önmagát nem; mindenkit ellenségének tekint, ha őt börtönének állapota sanyargatja. Pedig nem ő maga teremtette-e magának ezt az állapotot? Nem ő maga-e az oka mindennek? Hosszú, igen hosszú idők telnek el, míg az ilyen lélek annyira megtörik, annyira kifárad, hogy újabb próbálkozáshoz szállíthatja őt a természettörvény, amelybe újra meg újra alámerül. *A természettörvény ugyanis fölemeli, és magával viszi azokat a szellemfluidokat, amelyeknek a számtörvények szerint itt az idejük, hogy fölemelkedjenek.* Ezzel fölemeli a természettörvény a szellemet is, mert hiszen ha csak egyetlen lehetőség alakul is ki a körülményeinek megjavítására a lélek előtt - mert tulajdonképpen szellemről itt még nem beszélhetünk - ha még egyszer visszanyerheti azt a szabadságot, amelyet a testi életben élvezett, akkor örömmel ragadja meg az alkalmat. Csakugyan újra fölemeli őt a természettörvény, de már nem abba a régi

állapotba helyezi vissza, amelyet önmagában megrögzített, hanem annak éppen az ellentétébe. Ha zsarnoki hatalmat biztosított magának azok fölött, akik őt szolgálták, ha megkívánta a minden feltétel nélküli engedelmességet, akkor az ő sorsa szükségképpen az lesz, hogy megismerje az élet másik oldalát is, hogy az előbbi élet eredményeivel, mint okozattal találkozzék: tehát szolgálai, talán éppen rabszolgai testbe és állapotba kerül.

A rabszolgaság idejének is megvolt a maga értelme, amikor azt a természet törvénye megengedte. **A rabszolgaság az emberi méltóságot megcsúfoló gonosz és aljas állapot. Mégis szükség volt erre azok számára, akik, ha hatalomra kerültek, gonosz, szívtelen, kegyetlen uralmat gyakoroltak,** és ebben határt nem ismertek; akik pusztá szeszélyből az élettől fosztottak meg másokat; akiknek szívéből hiányzott a szeretet legkisebb árnyalata is. Akkor t. i. még annyira el volt különülve egyik ember a másiktól, hogy abban, ami az egyiknek fáj, a másik gyönyörködött. Egyetlen húr sem rezdült meg a zsarnok lelkében, amikor végig korbácsolta a rabszolgát, és az kétségbeesetten jajgatott. Ez még az ő lelkében nem keltett visszhangot, még nem érezte egynek magát senkivel sem, mert önmagát nagyon is a másik felett állónak érezte. Nem volt egyetlen közös gondolata sem a másik teremtet lélekkel, ami őt azzal összefoglalta volna.

Ebben a kényszerhelyzetben kellett a lelkeknek megtanulniuk az engedelmességet. Nem a jónak kellett engedelmeskedniük, hanem a gonosznak, mert a gonoszság a saját lelkükben is benne élt; és mivel ott élt, meg kellett érezniük, hogy milyen az érem másik oldala, milyen az igazság másik fele. Amikor azután az úri én és a rabszolga én összeolvadt a lélek benső tudatában, az alig ébredező szellemi tudat ezt a tapasztalatot mérlegelte, gondolkozott felette, és akkor már egy fokkal magasabb rendű igazságot tudott kialakítani magában. Amikor aztán újra eljött a testöltés ideje, akkor a szellem azzal a gondolattal lépett a fizikai síkra, hogy neki már nem kellene a

szélsőségek, nem kell az uralom - mert hiszen a zsarnoki uralom vége a rabszolgasors - hanem a középúton kíván haladni, és megelégszik azzal.

De amikor a lélek arra törekszik, hogy a szabadság után való vágyát is kielégíthesse, és ugyanakkor a középúton is maradjon: ezerféle ütközés, szenvedés, kín, harc vár azokra az érzésekre, amelyekkel próbálkozik, és amelyek újból keresik a lehetőséget, hogy teljesedésbe mehessenek. Mivel pedig ezek a lelkek még nincsenek a jónak birtokában, mert csak most tanulják a jót, tehát mindennek, ami részükre kívánatos, amit óhajtanak, amit szeretnek, az árnyoldalába is bele kell jutniuk, mindennek az árnyoldalával is meg kell ismerkedniük.

Szükséges, hogy mindenből lássa az emberi szellem, hogy nincs ezek közt egyetlen olyan állapot sem, amelyért érdemes erőket fejleszteni, amelyért érdemes lelkesednie, amelyért érdemes az életét feláldoznia. Így fokról-fokra megtanulja a lélek, hogy a másik ember is szellem, és keresni kezdi annak a szimpátiáját, a más emberek barátságát, hogy ezután, amikor erőszakot akarna alkalmazni, eszébe jusson, hogy az nem hoz semmi jót, és így arra törekedjék, hogy a rokonszenven keresztül tegye szolgálivá, és az ő érdekeinek előmozdítóivá a többi embereket. Ezzel eljutottunk a mai korba. Így érez ma minden lélek kisebb vagy nagyobb mértékben akkor, ha a gondolatát, az akaratát uralkodóvá akarja tenni, hogy mindenki ennek hódoljon. Vagy amikor mindenki azt hiszi magában, hogy ő jobban megoldaná a problémákat, és helyesebben elrendezné azokat az összekuszált szálakat, amelyek az életben az emberek sorsát megnehezítik. Végül, amikor mindenki a maga adottságánál fogva igyekszik a másik ember fölé kerekedni; nem engedelmeskedni akar a másinak, hanem mindig csak uralkodni a másik felett, hogy az ő gondolatai és törekvései legyenek az uralkodók, mivel ezeket tartja egyedül jóknak és igazaknak, mert ezek neki kedveznek.

Ezért az isteni törvény megengedi, hogy minden ember elérje egyszer azt, hogy az ő akarata teljessédjék, mert ebből

kell megtanulnia, hogy senki a maga akaratával és gondolatával meg nem oldhatja azokat az összekuszált szálakat, amelyek az emberi életet nehezzé teszik. Hiszen az ember csak egy kicsiny kört tud megvilágítani; még a legjobb akarat mellett is csak keveset tud elvégezni. *Senki másért nem tehet semmit, senki a másikat ki nem emelheti az állapotából, meg nem másíthatja annak sorsát, még ha a legjobbat akarja is neki, mindaddig, amíg a másik lélek azt a jobbat, azt az igazabbat önmagában el nem ismeri, ameddig a lelke a valódi jónak és igaznak alá nem rendeli a saját vélt igazságait, és ameddig az újonnan felismert jóba bele nem dolgozza magát.*

Hiszen könnyű lett volna a jó Istennek egy csapásra átalakítania, átformálnia ezt a világot, könnyű lett volna úrrá tennie a jót és igazat, a természettörvényt pedig jóvá és igazzá átalakítania, hogy az emberek boldogabbak legyenek és nagyobb szabadságot élvezzenek, és a föld a maga természetével munka nélkül táplálja a rajta testet öltött szellemeket! De vajon vitte volna-e az egy lépéssel is előbbre a lélek fejlődését? Nem! Ahelyett azonban az történt, hogy maga az Úr vállalta a nagy és nehéz áldozatot, hogy az isteni jót és igazat lehozza az emberek közé, hogy az emberek lelkét megvilágítsa.

Ennek a jónak és igaznak kell átformálnia, újjáteremtenie az emberi lélek érzéseit és gondolatait. Ennek a jónak és igaznak kell először elvégeznie az átalakító munkát a benső énen, az ember érzés- és gondolatvilágán, hogy amikor ez át van alakítva, akkor ezen keresztül tegye az emberi életet igazabbá és jobbbá, hogy azután ez az igazság formálja át a természetet is, és amikor a természet átformálódott, megszabaduljon a bűntől és az átoktól. Minden jó és minden igaz, amit az emberi lélek itt ezen a földön a mulandó életben érvényesíteni tudott, mint érték itt marad; és amit ezzel az értékkel át tudott formálni, meg tudott szabadítani, azt elviheti magával. *Amit tehát itt ezen a földön kioldoztok a bűn kötelékéből - úgy értem ezt, hogy amit a bennetek élő jóval és igazzal megváltoztattok - azt a magatok számára megvásároltátok, s azt tőletek el nem veheti*

senki.

Minden embernek, aki a földön testben megszületik, magára kell vennie a föld terhét, magára kell vennie a munkát, s a kötelességét úgy kell elvégeznie, ahogy azt az ő megismerése, jó és igaz gondolkozása szerint a legjobbnak tartja. Ez a tiétek, ez a ti eredményetek, emberek, nem pedig az, hogy magatoknak ebben a szűk kis életben minél kedvezőbb körülményeket szereztek meg, még ha hamis úton, ha igaztalanul is.

Ha csak egy kis előnyt szereztek is magatoknak az igazság rovására, az annyi, mintha a kegyelemnek felétek nyújtott poharából egy kanálnyira valót kiöntenének a homokba. És ha az emberi élet során sok ilyen elpazarolt kegyelmi tény vész el, utoljára, amikor a halál törvénye eljön értetek, és kivetkőztet benneteket a lehetőségekből, amelyeket magatoknak kiküzdöttek, akkor mezítelenül, és szegényen jöttök át. Mert az a természettörvény, amely titeket a fejlődés vonalán akár alacsonyabb, akár magasabb helyzetbe állított, visszakeri tőletek mindazokat a javakat, amelyeket annakidején nektek ajándékozott, és kérdőre von titeket, hogy vajon mit váltottatok be, mit szereztek magatoknak a mulandóban az örökkévaló számára?

S ha a lélek kénytelen beletekinteni az elmúlt életbe, és azt látja, hogy itt is, ott is feláldozta a jót, az igazat, itt elgáncsolta egy igaz ember ügyét, amott elmulasztott jónak, igaznak lenni. Hiábavalóságot cselekedett olyankor, amikor örök értékű munkára hívta őt az Isten kegyelme abban a helyzetben és állapotban, amelybe születésénél fogva elhelyezte. S nem kereste az örökkévalóság értékeit, hanem a mulandó előnyöket, odaadván értük azokat a lehetőségeket, amelyeket végzete nyújtott: látnia kell, hogy a sorsát megpecsételte, a jövőjét megrontotta. Ha az Isten kegyelme gazdagságot és lehetőséget adott, hogy az ember kiművelhesse magát a jóban és igazban és talán az ismeretekben is, de a szellem ezt a lehetőséget inkább a mulandó élvezetekre, a testiség igényeinek kielégíté-

sére használta fel. Vagy a hiábavaló szokásoknak hódolva belefajította azokat a lehetőségeket a mindennapi élet követelményeibe, akkor egészen bizonyos, hogy a következő alkalommal, amelyet nagy könnyhullatások között könnyörög ki magának a gondviselő angyalok kezei közül, nagyon szegény élet áll előtte, amelyben nem lesz cselekvési szabadsága, mert nagyon szűk korlátok közé kerül. **Ha a jólétben, a gazdagságban, a tudományos életben nem tudott magának rokonszenvet gyűjteni az emberek közt, akkor kénytelen lesz a szegénységben az igazságtalannak, a zsarnoknak engedelmessé válni, és elvégezni azt is, amit ő maga is igazságtalannak lát,** mert az ő törvénye ezt szabja eléje, ez lesz most az ő kötelessége. De nem azért, mintha ezt az Isten így kívánná, nem azért, mintha az Isten önkényesen odaadná egyiknek-másiknak a lehetőségekben azt a nagy gazdagságot, amellyel visszaélhetnek, hanem **azért, mert azt az ember egyéni törvénye, amely az ő fejlődését vezeti, így szabja meg, így kívánja, mert az ő lelkének erre van szüksége.**

Az Isten mindig és minden körülmények közt a jót akarja, azonban az ember nem érti ezt meg, mert nem akarja megérteni. Az ő lelke még telve van az ellentétes természettel, s ennek az ellentétes természetnek minden egyes alkalommal szüksége van arra, hogy a rossz eredményt is megérezze, hogy belássa azt, hogy nem mehet előre, nem szerezhet boldogságot, békét, megnyugvást, és semmiféle jó eredményt a maga részére, amíg a benne lévő ellentétes természet meg nem javul. Azért engedi meg az Isten, hogy az élet hajója, miként a hullámmozgó tengeren, felemelkedhessek és alámerülhessenek a mélybe, hogy a lélek mind a mélységből, mind a magasságból megszerezhesse azokat a tapasztalatokat, amelyekre a fejlődés útján szüksége van. Isten csak lehetőségeket ad, hogy az ember kiélhesse a lelkében lévő vágyaknak és indíttatásoknak azokat a beteljesedéseit, amelyek ott állnak a lélek előtt, és nem engedik őt feljebb emelkedni. Mert bármilyen magasságra emelné is a tudása, az ismerete, ezek a még ki nem élt, teljesedésbe nem ment érzések

és vágyak a legmagasabb mennyekből is alárántanák a lelket a poklok szenvedéseinek mélyére. Ezért az Isten lehetőséget nyújt minden léleknek, hogy a bensőjét kifejezésre juttathassa itt a mulandó életben. De ez nem azért történik, mintha a rossznak is okvetlenül véghez kellene mennie! Hiszen a ti lelketekben is ott ég a poklok tüze, amikor elfog benneteket az indulat, s képesek lennétek a legkegyetlenebb cselekedetre is, ha az ellenőrző ész nem állítana gátat, és idejében meg nem fékezné a cselekvést. Ha az ember mindazt véghez vihetné, amit gondol, amit érez, amire vágyik, akkor a legrettenetesebb dolgok történnének meg, s a legborzasztóbb állapotok jönnének létre a földön. Mivel azonban a külső törvényben ezek ellen a vágyak ellen félelmetes gáttakként ki vannak építve a lehetőségek partjai, azért bárhogyán háborogjanak is az érzések, bárhogyán próbálják is a lelket elhatározásra bírni: mielőtt érvényesíthetné az érzéseit és gondolatait, - amit később okvetlenül megbánna, - megérzi a gátat, s belátja, hogy nem lépheti túl a medret, és bár háborog, végül mégis lecsendesül.

Valahányszor az ember a tudatában ilyen hatalmas és erős gátat tud építeni a lelkében élő szenvedélyek kiteljesedésének megakadályozására, amikor lecsendesedik, mindannyiszor örömmel ad hálát Istennek, hogy idejében megtelítődött a tudata azokkal a gátló gondolatokkal és félelmekkel, amelyekkel azok a vágyak és azok az elgondolások megütköztek, amelyeket a háborgó lélek önmagából mint valami tűzhányóból kitermelt. Ezért szükséges, hogy az ember minden egyes étellel egy-egy új ént alakítson magának azokkal a körülményekkel együtt, amelyekbe őt az isteni Gondviselés helyezte, s amely körülményeket az előtte élt emberek kialakítottak. Az embernek a jó és igaz után való vágyakozása - ha már gátak közé szorította a rossz természetét - mint valami világos lámpából előre sugárzó útmutató fény mutatja azt a célt, amely eléje van tűzve. Ugyanis minden étellel valamely cél, valamely állomáshoz való elérés van az ember lelke elé tűzve, amit el kell érnie, ahová be kell érkeznie. Mert ha az ember lelke nem érkezik el

oda, akkor kívül kell maradnia, és akkor újra kezdve, előlről kell az utat megjárnia; és akik kívül maradnak, azokért nem felelősek az őket vezető angyali kezek.

Akik tehát nem érkeznek be arra az állomásra, amely eléjük kitézetett, azok szegények, elégedetlenek, szomorúak és viaszszalanok, mert nem tudták idejében megszerezni azokat a kellékeket, amelyekkel az utat megjárhatták volna, és célhoz juthattak volna. Ti mindannyian útmutatók lehettek a ti hitelekkel, és világíthatok azok előtt a szellemek előtt is, akik a testbe öltözéshez készülnek, meg azok előtt is, akik már itt vannak testben, közöttük legelső sorban a ti legközelebbi hozzátok tartozók előtt. Végezzétek örömmel azokat a kötelességeket, amelyeket az emberekkel szemben kell elvégeznetek. Hordozzátok a terheket szívesen, amelyeket a végzetetek, vagy amint ti mondjátok: a kármátok a vállatokra rakott. Mert ha el nem végzitek és meg nem feleltek a feladatoknak, amelyekre hivatottak vagytok, akkor sokkal szegényesebb körülmények közt kell majd ugyanezt elvégeznetek. Nem hajt titeket erre senki sem, hanem a magatok lelkének vágyai, elégedetlensége, elfáradt volta, és pihenés után való vágya készítenek majd arra, hogy megálljatok a helyeteket ott, ahová állítva vagytok.

Végezzétek az igazság munkáját; ne mulasszatok el egyetlen alkalmat se, és mindenkinek adjátok meg, ami az övé; ne tartassatok meg magatoknak semmit, mert amit magatoknak tartotok meg belőle, azt mástól vettétek el, és az nem a tiétek. Minél többet adtok azonban a magatokéból másnak, minél többet adtok abból a szeretetből, amelyet az Isten Fiától tanultatok, annál több lesz a tiétek, s nemcsak a nagy elszámoláskor, de már itt a földön is tapasztalni fogjátok, hogy az Isten kegyelme személy szerint mindegyikötökkel külön-külön foglalkozik.

Ha pedig sokan vagytok ilyenek, akkor a ti egész csoportotokat nagy feladattal fogja megbízni az Isten kegyelme, és szép eredményre tesztek szert, sok lelket vezettek az igazság útjára, és a fölött a sok lélek fölött ti fogtok uralkodni; de nem a zsarnok

kényurak módjára, hanem a szeretet hatalmával. Ez az uralkodás pedig fölemel titeket, s valóban többek, és nagyobbak lesztek amazoknál, de nem azért, mintha ti emeltétek volna fel magatokat, hanem azért, mert az isteni kegyelem magasztal fel benneteket.

Hordozzátok tehát az igazság terhét, és végezzétek el a munkátokat becsülettel. Tanuljátok meg, hogy *mi a becsületesség: az igaznak bennetek tökéletesen megrajzolt és kialakított formája*, amelyet az életben lépten-nyomon a cselekedeteitekkel, gondolataitokkal, és beszédeitekkel rajzoltok meg magatokban és magatok körül.

Ha így éltek, és így cselekedtek, akkor munkásaivá váltok a földet átformáló isteni akarathoz. Ti nem is tudjátok, hogy így magatok körül micsoda erőket mozgattok meg, micsoda hatalmakat építetek ki, mert az igazsággal magatok körül mintegy átlátszó, de törhetetlen üvegfalat építetek, amelynek nem árt meg semmi. Körülöttetek tombolhat a vihar, de hiába akarják az igazságot ütni-vágni, sárral dobálni: minden csak erre az üvegfalra esik, de mögötte titeket baj nem érhet; ezt az üvegfalat pedig időről-időre lemossa az isteni kegyelem.

Mikor azután elmúlik a vihar, újra felderül a ti igazságotok napja, és ennek a fényénél azok az emberek, akik sárral dobáltak meg, felismernek benneteket, meghajolnak előttetek, és bocsánatot kérnek tőletek. Így fog benneteket az igazság megvédelmezni, mert mindaz, amit az emberek arra az üvegfalra dobálnak, rájuk hull vissza. Zárkózzatok hát be, és ne vegyetek részt Babylon bűneiben, mert Babylon elpusztul. Minden kornak megvan a maga pusztulásra ítélt Babylonja, de ti a pusztuláskor is megmaradtok, mert az az üvegfal megvéd benneteket.

Okozati törvény és Isten kegyelme. ()**

Az ember nem azért ölt testet, hogy a bűneiért vezekeljen. - Az embernek addig kell szenvednie, míg a lelke elfogadóvá válik a magasabb igazsággal szemben. - Az élet kettős célja. - Példák sorozata az életből. - Az ember nem akkor él próbát, amikor szenved, hanem amikor a lehetőségek kedveznek a hajlamainak, hogy azok kiélhessék magukat. - Egy-egy életforma

több ember életének következményeiből tevődik össze. - Mielőtt a lélek számára Isten országa megnyílik, egy áldozatos életet kell vállalnia. - A legnehezebb és legfényesebb életkeretek közt is vannak Isten küldöttei.

Testhez kapcsoltnak, testtől oldoztatnak⁴, szellemek jönnek, és mennek a földi világban, és az élet forog tovább. Észrevétlenül váltják fel a jövők azokat, akik mennek. Eszméket és gondolatokat hoznak a jövők, és terheket, kiélt, csalódásokkal és fájdalomokkal teljes emlékeket visznek el azok, akik mennek. És amikor elszámolnak az út végén, amikor mindent le kell rakniuk a testtel együtt, ami őket az élethez, az életben vállalt szerephez kötötte, amikor mindentől el kell búcsúzniuk, akár kellemes volt az, akár kellemetlen és szenvedést okozó, akkor a lélek elfáradva áll meg az előtt a nagy kapu előtt, és kívánja a megnyugvást, kívánja a békességet. A lélek benső természete kívánja azt a nagy, hatalmas igazságot, amely Istentől árad ki, amely igazság mindenre gyógyulást, átalakulást hoz. Mert ha az ember úgy élt, hogy a testtől való elválás pillanatában az ő hite szerint csakugyan megvilágosodik előtte az igazság, akkor ha csalódott is, ha szenvedett is, ha ezer sebből vérzett is a lelke, egy pillanat alatt meggyógyítja őt ez az igazság. *Az igazság ugyanis a mennynek hatalmas, felülmúlhatatlan gyógyító és újjáalakító erőit hozza magával.* Ezek az erők egyszerre mássá alakítják át a tudatot, a vágyvilágot, az érzésvilágot, a szellem pedig mindent maga mögött hagyva boldogan vegyül bele abba a sokadalomba, amelyben mindenki egy irányban haladva végzi szellemi feladatát, s elrebegeti hálaadó imádságát.

Az ilyen szellem figyelme nem győz betelni azokkal az új hatásokkal, azokkal az új örömmel, boldogságokkal, ígérkező alkalmakkal, amelyek minden pillanatban újabb, meg újabb fordulatokban állnak előtte. Hiszen tulajdonképpen az a cél, hogy az ember ezt elérhesse. *Az ember nem azért ölt testet - mint ahogy azt ti magatokban tévesen kialakítottátok - hogy itt*

⁴ Célzás egy rövid idővel elébb elköltözött testvérünkre.

a bűneiért, tévedéseiért, hibáiért megfelelő szenvedéseket és bűnhődéseket vegyen magára, és ezzel mintegy letörlessze azokat; mennyire szegényes és mennyire tévedéssel teljes ez a felfogás! Most, ez alkalommal az a céлом, hogy titeket ebből a tévedésből valamiképp az igazság útjára vezesselek, hogy a lelketekben más felfogás legyen úrrá, és másképp lássátok az életet, az életetek célját és feladatát, és e szerint rendeznétek be a mátt, a jelent, amelyben vagytok. Tulajdonképpen ez a testi élet csak átmenet, csak időleges itt tartózkodás a látszatvilágban, - mert ez csak látszat. Mindennek, ami van - legyen az öröm és boldogság, vagy fájdalom és szenvedés - a gyökere a láthatatlan világban van, a ti láthatatlan lelketekben, a szellemvilágban. Életetek gyümölcsseit is oda viszitek át. Nem az a cél, hogy itt ezen a földön legyen az ember boldog vagy boldogtalan; hiszen akkor nem lenne az életnek semmi célja, ha eltévelyedéseitekért, bűneitekért egy másik élet következne, ahol szenvedtek, ahol - helytelenül kifejezve - fizettek, vagy olyan élet következne, amelyben az erényeitekért, jó cselekedeteitekért megkapnátok azt a bizonyos jutalmat, amelyre a lelketek vágyik.

Ti, akik Krisztus igazságát keresitek, és a szerint akarjátok újjaalakítani a lelketeket, hagyjátok el ezt a pogány felfogást, mert a ti részetekre egészen más világ nyílik meg, rátok egészen más jövő vár, mint amit a pogány látnokok és beavatottak kiolvastak azokból az igazságokból, amelyeket a földi szférákban a maguk fokozata szerint megláthattak. A ti jövőtök nem itt e földön, és nem a földi szférákban van megállapítva. Ti Krisztusban éltek, ti egy magasabb eszme letéteményesei vagytok itt ebben az életben, habár hibáztok, habár tévelygők és bűnösök vagytok is.

Már más alkalommal kifejtettem előttetek, hogy ha valaki ebben a látszatvilágban testet ölt, az ennek a világnak terhét, tévelygését, sötétségét és homályos felfogását mintegy magára öltözi, amelyből csak a szellem világossága tudja őt kivezetni, kiemelni. Ebben a szellemi világosságban kell tehát hinnie a

léleknek. Az igazság törvénye különben is addig forgatja, súrolja, csiszolja az emberi lelket, s az embernek annyi ütközést kell elszenvednie, amennyi elegendő ahhoz, hogy a lelkében kialakuljon az az elfogadó érzés, amely őt a magasabb igazsághoz köti.

Akiben ezeknek az igazságoknak elfogadására való hajlandóság még nem alakult ki, az a földnek még éretlen gyümölcse, az még nem emelkedhet föl a magasabb szellemi szférákba, az még itt van itthon az ütközések, és a súrlódások e világában; őt a halál nem emeli jobb, békésebb, tisztább állapotba, hanem csak a valóság világába szállítja át, hogy a szerzett tapasztalatokat az előző tapasztalatok mellé felfűzze. Amikor azután a sorozatos testöltések tapasztalatai megérik a szellemeket arra, hogy egy magasabb létállapot lehetőségét belerögzítsék az érzésvilágukba, akkor ezek az eszmék összecsoportosítják azokat a szellemeket, akik erre már alkalmasakká váltak, és új formák képződnek, hogy ezek együtt egy új világot teremtsenek.

Míg a lélek a maga teljes tisztulását el nem érte, addig szükségesek részére a különböző életformák, s ő ezekben az életformákban annyi örömet és boldogságot élvezhet, amennyire lelkileg fölfejlődött, amennyit el tud fogadni. Ami eredményt ezekben az életformáiban el tud érni a maga, és az összesség részére, abból egy újabb fejlődési irány indul meg, és ezen az úton a szellem végül mégiscsak eléri *a tökéletességet, az Isten-nel való teljes és osztatlan kapcsolatot.*

Most van a föld az átalakulás előestéjén, mielőtt még a nagy nap felvirrad, amelyen szétválasztatik az alkalmas az alkalmatlantól, hogy akiket a törvény egy magasabb létállapotra érdekeseknek talál, azok fölemelkedhessenek, akik pedig alkalmatlanoknak bizonyulnak, azok aláshállhassanak a mélybe, hogy ott szerezzenek tapasztalatokat.

Most még együtt van a hibázó, a tévelygő, a rosszakarató az azal, aki felfelé törekszik, aki szeretetben és békességben óhajt élni, aki Isten akarata szerint szeretné az életét berendezni.

Most még módjában van a gonosznak, a rossznak, hogy jó példát láthasson, tanulhasson, javulhasson; most még előtte áll a jó, élvezheti annak hatását, élvezheti azokat az előnyöket, amelyekre semmiféle érdeme nincs. Most még elveheti a mások életeredményeit itt ezen a világon, és dúskálkodhat azokban, míg a halál meg nem fosztja tőlük; de eljön a nap, amikor mindezek elmúlnak, és ki-ki megkapja a maga jutalmát érdemei szerint.

Ameddig tehát a változások világa ebben a formában fennáll, azoknak, akik már megismerték a jót és hisznek annak diadalában, hisznek az Isten igazságában, s annak erejében, még ma áldozatokat kell hozniuk azokért, akik még fejletlen lelki érzékszervekkel élnek itt ezen a világon. Akiknek a lelkében még nem rezdül meg az érzés a jónak és igaznak hallására, akik nem tudnak gyönyörködni a jóságban és az igazságban, hanem önzésükben, gőgjükben, gyűlölködésükben elvakultan vetik bele magukat a hazugság, a tagadás áramlatába, és cselekszik azokat a gonoszságokat, amelyekkel megcsúfolják az Isten igazságát itt, ebben a múlandó életben.

Csak itt van ugyanis hatalma a gonosznak, ameddig az Isten kegyelmének napja fent ragyog, aki esőt ad mind az igazaknak, mind a gonoszoknak földjére, aki megadja az életlehetőséget még annak is, aki Őt még nem ismeri, hogy megismerhesse. Itt tehát nincs végcél, nincs végigazság, mert itt minden változásnak van alávetve, itt minden próba. Jól jegyezzétek meg, testvéreim, *hogy megpróbáltatás céljából vagytok a földre küldve, nem pedig azért, hogy érdem szerint éljetez jól és boldogan, vagy érdem szerint szenvedjetez.* Azért vagytok itt, hogy a lelketek jóban-rosszban egyformán kihozza magából azokat az örökkévalóságra szánt érzéseket, amelyeket az igazság törvénye bevált. Mert ezeken a beváltott értékeken kaptok majd az igazság hazájában boldogságot, békességet, megnyugvást és olyan szellemi gazdagságot, olyan szellemi örömet, amelyre a lelketeknek fel kell készülnie, hogy azt elhordozhassa.

Az ember tehát nem mondhatja embertársára, hogy: „ez azért

szenved, mert előző életében biztosan ezt, vagy amazt cselekedte; ez most azért károsodott, mert előbbi életében ő is megkárosított valakit; ezt most azért érte utól ez vagy amaz a szerencsétlenség, mert valaha ő is ilyen szerencsétlenséget okozott másnak!”. Balga, gyermekes felfogás ez, amely nemhogy világosságot, hanem éppen nagy homályosságot vet a hitekre, testvéreim. Amikor a siloámi torony összeomlása alkalmával az Urat megkérdezték az igazságot kereső tanítványai, hogy akiket a torony ledőlése maga alá temetett, bizonyára bűnösebbek voltak más embereknél, azért történt velük ez a nagy szerencsétlenség, az Úr megdorgálta őket, mondván: „*Semmi képpen nem voltak bűnösebbek, sőt ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.*” Örök példa maradjon ez a Krisztusban hívő ember előtt!

Még ma is azt mondja az igazságot kutató ember-lélek, hogy akire nagy csapások zúdulnak, az valami nagyon gonoszat cselekedett, azért járt neki az a nagy szerencsétlenség. **Nem, testvéreim, ezt a pogány igazságkeresést a Krisztust követő lélek nem alkalmazhatja anélkül, hogy el ne tévedne abban a labirintusban,** amelyet az önmaguk igazságát kutató lelkek vájtak. Hogy legyen az emberi gögnek hová elmenekülnie, amikor Isten előtt számot kell adnia életének napjairól, hogy legyen számára egy alkalmas menhely, ahová visszahúzódhasék az igazság elől. Szüksége van az embernek erre a menhelyre, mert az ember még akkor is, ha hibás, ha bűnös, magát a másik bűnös embertársánál mindig jobbnak és igazabbnak tartja. Ez az önmaga mentés, ez az önmaga felől való jó vélemény kergeti bele az embert a tévelygésekbe.

A szerencsétlenségek, a csapások, a nyomorúságok, a szenvedések az egész emberiség felett, mint sötét felhők tömörülnek; erről azonban az emberiség nem akar tudomást venni, mert nem akarja elismerni, hogy ezeket a nyomorúságokat, szenvedéseket, és gyötrelmeket a saját tökéletlenségével, bűnével, és tévelygésével ő maga szaporítja, sűríti folyton-folyvást ön-

maga, és az egész emberiség felett. Amikor nagy háborúk, járványok, nyomorúságok, éhínségek vannak a földön, amikor embercsoportok gyötrődnek és szenvednek, akkor az emberek szívesen okolják a vezetőket, az igazságtalanul ítélkező bírakat, azokat, akik előttük járnak, és a sorsukat igazgatják; de elfeledkeznek arról, hogy önmagukban kellene keresniük minden nyomorúságnak és fájdalomnak az okát. Ugyanis *minden nyomorúságnak és szenvedésnek oka a bűn.*

Isten azért küldi az emberlelkeket a változások világába, hogy itt a különböző felfogású, különböző érzésű és fokozatú szellemek testet öltve, mintegy jelmezbe öltözve jelenjenek meg, és egy-egy kisebb munkát, egy-egy kisebb feladatot végezzenek, amelyet ha sikeresen elvégeztek, ez az ő szellemvilágbeli előmenetelüket nagyban elősegíti. **Tekintsétek a földi testöltést úgy, testvéreim, mint egy-egy kicsiny küldetést, amelyen keresztül, ha érdemeket szereztek, a saját igazi életeket javíthatjátok meg.**

Van a földi életnek még egy eredménye. Bukásotokkal magatok sűrítettétek meg az anyagot, és erőket térítettetek ki az útkjából. Most tehát azért éltek itt testben, hogy az erőket megtisztítsátok, és az anyagot feldolgozzátok. Ugyanis *az anyag minden rétege át van hatva a tévelygés szellemétől,* ettől az anyagtól tehát nem várhatjátok a benső énetek boldogulását, előmenetelét, hanem csak akkor, ha ezt az anyagot magasabb, jobb, igazabb szellemi célok szolgálatába állítjátok, hogy úgy mondjam, felhívjátok, feldolgozzátok. Ha csakugyan értek el valami eredményt ezen a téren, akkor ezt a szellemesített anyagot, mint erőkomplementumot magatokkal vihetitek, e felett a magatok megjavított szellemi fokozatában rendelkezhetek. Ez a ti gazdagságtokká, a ti vagyontokká lesz. *Ki minél többet szabadít fel ebből a kötött állapotban lévő anyagból, ki minél többet állít a jó, vagyis az Isten szolgálatába, annál gazdagabb, boldogabb és szabadabb életet élhet ideát, annál magasabb rendű örömeiben lesz része.*

Hogyan történik mindez? Csak a testöltés által. Ha mint szellemek csak olyan anyagot vihettek magatokkal földi életek-ből, amely nem bővelkedik a jó és az igaz erőiben, akkor abban az anyagban minduntalan magatokkal találjátok magatokat szemben, azokkal a fájdalmas eredményekkel, amelyeket téves elgondolásaitokkal elértetek. Ezekben pedig semmi örömötök sincs, mert hiszen ezek kötött erők, amelyeket nem használhattok a szellemvilágban arra, amire akarnátok, mert ezek az erők parancsolnak nektek, mivel ezek rögzített törvényt követnek, miután ti elvesztettétek felettük az uralmat; ezek az anyagi erők, ezek az anyagi hatalmak magukhoz kötöznek titeket a ti vágyaitokkal, érzéseitekkel, törekvéseitekkel együtt.

Megtértetek tehát a szellemvilágba, de ami rosszat cselekedtetek, az mind azonmód ott van, abból ti jót nem hozhattok ki a magatok részére, mert meg van írva, hogy ki mint vet, úgy arat. Ha konkolyt vetettetek, konkolyt fogtok aratni, amely megkeseríti az életeket, mert azt kell fogyasztanotok, azokat a hatásokat kell a szellemvilágban a lelketekben újra feldolgoznotok, amivel találkoztok. Jót vetettetek el az ideiglenes életben? Jóval találkoztok. Könnyűületesek voltatok másokhoz? Könnyűületes lesz hozzátok is az isteni törvény. Szánakoztatok a szenvedőkön? Szánakozik rajtatok is az Isten kegyelme. Szerettetek, igyekeztetek másoknak könnyebbségére, előmenetelére szolgálni? Nektek is előmenetelre szolgál minden és mindenki, akivel csak találkoztok. Éheztek, fáztok? Megmelegítettetek, mert Isten igazsága rendel számotokra olyan alkalmakat és lehetőségeket, amelyekben mindig megtaláljátok azt, amire legnagyobb szükségetek van.

Ha azonban ti nem könnyűültök meg másokon, ha felettebb igazságosak vagytok, ha felettebb kritikus szemmel nézitek embertársaitokat és azok igazságát és eljárását, és felettebb szigorúan ítélték felettük, akkor minden megmozdulásotok, minden elgondolásotok felett éppen olyan szigorúan ítélnék majd,

mint ahogyan ti ítélkeztetek. Gondolnivaló, hogy ha nem vetettetek jót, akkor a szellemvilágban, ahol minden valóra változik, nem lesz sem örömötök, sem boldogságotok, hanem a reménytelenségnek, a lemondásnak hosszú útját kell végigjárnotok; a lemondásban pedig sok keserűség és kétségbeesés van.

Ideát aztán megbánjátok az életnek minden percét, minden pillanatát, és keserű sírással gondoltok majd vissza elmúlt életekre, nem látva magatok előtt semmi lehetőséget, hogy mulasztásaitokat és vétkeiteket jóvátehesétek, kiigazíthassátok, mert a hatások révén kell megismernetek az igazságot. Le kell tehát vetköznötök véglegesen a ti tévelygő éneteket, mert hiszen ti, mint szellemek már sokszor elhatározátok magatokban, hogy ha Isten kegyelme még egyszer megnyitja előttetek a lehetőséget, hogy cselekedjete, a jó útra fogtok térni. Azonban csak amikor a tépelődés, a vergődés, és a szenvedések tüzes vassal írják bele a lelketekbe a megtagadott igazságot, akkor nyílik új alkalom arra, hogy ismét a próba elé állhassatok. Amikor a földi jókban dúskálkodóknak irigylésre méltó életét látjátok, amint gögösen elsuhanak mellettetek, s látjátok ragyogó ruháikat és fényes megjelenésüket, nem tudhatjátok, hogy nem élík-e éppen a próbájukat, s nem éppen akkor buknak-e helyrehozhatatlanul feneketlen mélységekbe? Az ilyenek a szellemvilágban aztán keserű könnyhullatások közt hátrózzák el magukban, hogy ha még egyszer módjukban lenne jót cselekedni, csak azt cselekednék.

Azt sem tudhatjátok, hogy mi lesz ideát azzal az emberrel, aki most itt elragadó, vonzó megjelenésű, mert teste szép és egészséges, és olyan képességekkel van megáldva, hogy ragyogásával rabul ejti az emberek szívét. Az ilyen ember könnyen elbizakodik, s azt hiszi magáról, hogy ő csakugyan ilyen vonzó egyéniség, s elhiszi, hogy sajátja az a szellemesség, amellyel a társaságban szikrázik, ahol csodálják az eszét és villámgyors felfogását, s kifejezésének ragyogó szépségét. Ő pedig, mivel azt hiszi, hogy az az ő egyéni sajátja, visszaél ezzel az előnyös

helyzetével, elbizakodik, lenézi és megkritizálja embertársait, gúnyos megjegyzéseket tesz rájuk, neveltség tárgyává teszi a nála szegényebb kiállítású embereket. De egyszer csak egy rövid betegség, vagy egy hirtelen jött szerencsétlenség nyomorrékká teheti, és nemsokára még az emberek sem emlékeznek a nevére, nemhogy, amikor megtér a szellemvilágba, ott valaki is ráismerne azok közül, akik dicsőségében körül rajongták.

Vannak emberek, akik népeket, nemzeteket hódítanak meg. Vannak, akik csak kevés ember fölé vannak rendelve, de zsarnoki hajlamaikkal kegyetlenkednek velük. Van, aki csak a hozzátartozói felett zsarnokoskodik, kiszolgáltatja velük magát, azoknak lelkét gyötri, kínozza rosszra hajló természetével. Nem tudhatjátok, vajon ez is nem éppen akkor éli-e a próbáját? A sors egy pillanatra megengedi, hogy szabad folyást engedjen rossz természetének, rossz hajlamainak.

Azután vannak emberek, akik tulajdonképpen senkik, és csekély képességükkel másképp nem tudnak emberek fölé kerekedni, mint hogy hazudnak, olyan dolgokkal dicsekednek, amelyek nem igazak, hogy önmaguk iránt tiszteletet és becsülést tudjanak azokban a más lelkekben kiváltani. Mindez azonban semmivé válik, összedől, mint a kártyavár.

És az emberi élet mindezekkel a hiábavalóságokkal, külső csillogással, testiséggel, nagyot akarással túl van telítve. Egyik ember több akar lenni a másik előtt, hogy önmagát szolgál-tassa. Ezért képes mindent véghezvinni. Hogy a munkából, a teherviselésből csak egy negyedórát is ellophasson, képes hazudozni, képes valótlan dolgokat állítani. Mindezek, és még sok más egyéb, az emberi léleknek apróbb-nagyobb férgei boldogtalanságot, nyomorúságot és szenvedést hintenek el a lélek körül. ***Az ember nem akkor éli a próbát, amikor szenved a megpróbáltatás súlya alatt, hanem akkor, amikor a lehetőségek kedveznek neki, hogy a hajlamait kiélhesse.***

Amikor az eredmény bekövetkezik, amikor az éremnek másik oldalával kell a léleknek megismerkednie, akkor úgy érzi, hogy most éli a próbát, mert most Isten megpróbálja a lelkét,

mert most szenved, gyötrődik, szomorkodik. Pedig minden megpróbáltatás; semmi sem a tiétek, sem a szenvedés, sem az öröm.

A születés alkalmával minden léleknek bele kell illeszkednie egy nyomba; minden léleknek meg van határozva a maga helye, ahová a Gondviselés keze helyezte őt. Ezen a nyomon megvannak a próbák, a lehetőségek. Vagy lehetőségek nyílnak meg előtte, vagy pedig már ki vannak élve a lehetőségek, és most az utóhatások várnak feldolgozásra. Ez a legkeményebb munka. *Egy-egy ilyen kialakított életforma több ember életének hatásaiból, következményeiből tevődik össze.* Ezek a nyomok, ezek az életformák sokszor olyanok, hogy ha abba egy gyenge, elmaradt szellemet ültetnének az égi kezek, az úgy járna, mint valami rossz földbe ültetett gyenge palánta: a palánta tönkremegy, és a föld is használhatatlanná válik.

Az ilyen kialakult életkeretekbe az isteni kegyelem hitben erős szellemeket küld, akik életükkel, szeretetükkel, hitükkel meg tudják vívni a harcot. Az ilyen szellemek átszenvedik ezt az életet, *nem azért, mintha ez nekik járna a pogány kárma felfogása szerint, hanem azért, mert ezzel szolgálatot teljesítenek az ő Uruknek. Vajon Isten büntetése az ilyen élet végig élése? Nem! Talán Isten gyönyörködve szemléli az Őt szerető lélek szenvedését? Nem! Isten Lelke, Isten szeretete lehajol hozzá, megsokszorozza hitét, szeretetét, világosságát. Az ilyen szellem ezeken a szenvedéseken keresztül áldásává lesz a földnek, mert sokat, nagyon sokat cselekedett itt, ebben az ideiglenes életben.*

Mielőtt a lélek előtt Isten országának kapui megnyílnának, egy ilyen áldozatos életet vállalnia kell. *Nem azért, hogy vezekeljen, hanem azért, hogy Isten nevének dicsőséget szerezzen itt a földön.* Ilyen életet nem vállalhat az, aki lélekben még gyenge, aki hiú, aki gögös, aki elbizakodott, aki önző, aki gyűlölködő, hazudozó, vagy istentagadó. Ezekkel a tulajdonságokkal ellentétes erényekkel kell rendelkeznie annak, aki ilyen

küldetésre alkalmas, akit Isten egy ilyen életformába belehelyezhet, hogy benne a tüskéket a szeretetével letördelje, a hegyes köveket betakargassa. Hogy az utána következők abban az életkeretben már ezekkel az eredményekkel gazdagodva élhessék le életüket.

A legnehezebb sorsban és a legragyogóbb életkeretek közt is vannak Isten küldöttei. Vajon mit gondoltok, hol könnyebb megállni, a fájdalmak és szenvedések közt, vagy pedig a csillogó dicsőségben, a ragyogásban, amikor ezer meg ezer hízogó száj dicséri a gazdagot, és emellett igyekszik a gonosz-ságot, a hazugságot belecsempészni az életébe? Bizony nehezebb ott igaznak lenni, ahol a dicsőségből a megvettetés végletébe eshetik az ember, és mégis meg kell állnia, mégis ki kell tartania.

Minden emberi élet hordozza a keresztet, a felelősség terhét, mert ha nem cselekszik jól és helyesen, akkor szemben találja magát a felelősségre vonó törvénnyel, az igazság törvényével, és jaj annak, aki egyszer az igazsággal szembekerült! **A próbák után ugyanis hosszú, kínos hétköznapiak következnek, amelyeket vezeklő életeknek nevezünk. Azonban nem mindig az a vezeklő élet, amelyet ti annak tartotok.** Vezeklő élet az, amelynek nincsenek lehetőségei, nincsenek változatai, nem emelkedhetik fel, és nem süllyedhet alá, hanem robotmunkába van a lélek befogva. És mint ahogyan az igába fogott ló hiába látja a zöld mezőt, és hiába érzi a vágyat, hogy éhségét csillapítsa, nincs módjában a korlátokon túlmenni. Éppúgy hiába irigyli az ilyen lélek is a csillogásban élőket, hiába irigyli a dicsőségeseket, hiába szeretné megszerezni ezt is, azt is, nem szerezheti meg, mert vezeklő életet él, alárendelt állapotban kell maradnia. Bármennyire vágyik is arra, hogy az uralomvágyát kielégíthesse; bármennyire igyekszik is a családjával vagy a barátaival szemben a zsarnoki hajlamait kiélni, mindenki kitér előle, és egyedül, mindenkitől magára hagyatva marad. A léleknek ilyenkor nincs más feladata, mint hogy húzza az igát, hordozza az élet terhét, amit a végzet ráért;

mert ha ő próbát élhetne, az őt még sokkal lejjebb süllyesztené s még nagyobb szenvedésekre, és még rosszabb életre ébredne. Korlátok közt kell tehát mozognia egészen addig, míg megszokja az engedelmisséget, a törvényhez való alkalmazkodást. Amikor a lélek ezt megszokta, és fölemelkedni óhajt Isten törvényébe, ott találja meg a maga kiegyenlítődsét, megnyugvását, és a cél el van érve. Ezért a pillanatért kell életeteket járomban töltenie. És amikor ez a pillanat bekövetkezik, az angyalok dicsőséget adnak Istennek, amiért egy lélek felszabadult attól a nyomasztó belső törvénytől, amely őt a kárhozat felé vitte. Ekkor a földi ember lelke megtelik hálával és örömmel, mert elérte a célt, azt az állomást, ahol megpihenhet.

A kárma-elmélet felületes volta. ()**

A keleti tan és Krisztus igazsága. - Hatékony-e az ember akarata a végzetrel szemben? - Az ember nem becsüli meg kellőképpen a földi életet. - Minden szó, hang, cselekedet nyomot hagy a világlélek fluidjában. - A földön tesztelő szellemek kategóriái. - Minden szellemre szükség van, akit Isten megteremtett. - A vezeklő életek értelmezése. - Pihenő életek. - Kisebb kúrdetések. - Vasárnapi testöltés. - Isten azt akarja, hogy ne legyen senki, aki remény nélkül megy végig az életen. - A nagy gazdagság a szegénységgel, a kicsapongás a nyomorúsággal összetartozó egészet képez. - Amikor feleslegessé válik a bűnért a bűnhődés. - Aki megtér, három élet eredményét elérheti. - A jóakarattal mellett is elbukik az, aki olyat akar elvégezni, amit Isten nem bízott rá. - Istennél minden lehetséges.

Aki megfigyelte, és a lelkében feldolgozta azokat az igazságokat, amelyeket eddig is hirdettem, annak bizonyára nem kerülte el a figyelmét az az igazság, amelyet most egészen tisztán és világosan akarok előtökbe adni.

Tudniillik a felületes kárma-elméletet akarom a lelketekben alacsonyabb értékre szállítani, és fel akarom tárni előttetek eből a szempontból a Krisztus igazságát. Ha ezt az igazságot magatokévá teszitek, akkor gyermekmesének fogjátok tekinteni azt a vélt igazságot, amelyből azelőtt kiindultatok, és amelynek szempontjából a magatok és mások földi életét szemléltetek. Látnotok kell, hogy nektek sokkal többet adott Isten, mint a keleti embernek; nektek olyan igazságot adott,

amelyre mint a kősziklára támaszkodhattok. Míg *a keleti tan igazsága a krisztusi igazsághoz képest csak tapogatózás a bizonytalanságban*, olyan, mint a sápadt hold fénye a teljes ragyogásában lévő nap fényéhez képest. A nap fényénél az ember mindentről tájékozódhat, míg a hold világosságánál csak a sejtéseire van bízva a földi vándor.

Ti azt mondtátok, és sokan még ma is azt mondják, hogy mindent letörlesztetek, mindent visszafizettek, mindent jóvátesztetek akkor, ha elszenveditek bűneitek következményeit. „Akkor már nem köt engem semmi a törvényhez, emelkedhetem tovább” - mondjátok. Álljunk meg ennél a pontnál. Kezdjük el az igazság első betűjét megtanulni, mert csak így láthatod be, embertestvérem, hogy milyen kicsiny és bizonytalan az a te igazságod, amelyre eddig támaszkodtál, amely eddig a lelked táplálékának látszott. Látni fogod, hogy az az igazság minduntalan útvesztőkbe vezet, amelyekből semmiféle földies elméletekkel, magyarázatokkal visszatérni nem tudsz. Előtted nem nyílik meg az út, mert te magad is megakadsz a saját elméleteidben. Amíg ennél a gyér világosságnál a mások életét, a mások szenvedését szemléled, addig könnyen túlteszted magad az akadályokon, amelyek eléd merednek. De amikor a saját életed titkát, a saját sorsodat kell felbontanod, és a saját életedet kell ennél a világosságnál megvizsgálnod, akkor nem jutsz előre egy lépéssel sem, Mert a földhöz ragasztja lábaidat a bizonytalanság, a reménytelenség, mivel látnod kell azokat az óriási akadályokat, amelyeken nem tudsz felülemelkedni. Nem tudsz a bizonytalanság ködében tájékozódni, mert nincs meg hozzá az iránytűd. Nem tudsz tájékozódni még ebben a rövid életben sem, nemhogy az utána következő örökkévalóságban tájékozódhatnál. Ezért igyekezem én nektek megmagyarázni a tiszta igazságot.

Az igazság az, hogy az Isten megérthetetlenül jó. Ha táplálkoztok az ő jóságából, akkor szárnyatok nő, és ti az életnek nemcsak apró göröngyein, hanem az áthatolhatatlannak látszó akadályain is könnyen felülemelkedhettek. A tapasztalatok

alapján azután kialakul a lelketekben a hit, a ragaszkodás Krisztushoz, mert megérezitek, hogy mi az, amire titeket az Isten kegyelme ebben a földi életben elhívott. Ő csak azt akarja, hogy megismerjétek Őt nagy jóságában és szeretetében, amellyel hozzátok lehajol, hogy hazavezessen titeket. Egészen közlőre akarom nektek megvilágítani az úgynevezett sorsot, a végzetet, amely ellen szerintetek semmit sem lehet tenni. Én azt mondom, hogy *igenis lehet*. Nem a ti magatok erejéből, nem a ti ismeretekből, hanem a Krisztus kegyelméből. Aki titeket megkeresett, aki titeket fölemel, aki titeket megtisztít, megszentel, és majdan megdicsőít abban az örökkévaló életben, amelyre készültök mulandó életetek minden percében.

Az élet ugyanis nem beszédből, nem elméletekből, nem bölcseségekből áll; az életet élni kell a maga valójában úgy, ahogy azt Isten az ember elé adta. *Az életet pedig helyesen élni, azaz úgy, hogy az ember mindent betölthessen, csak Istennel egybekapcsolódva lehet.* Ti régi elméleteitek alapján azt mondtátok a keletiekkel együtt, hogy az ember sorsa előre el van rendezve, az ember csak keresztülhalad azon, ami a sors könyvében meg van írva. Én ezzel szemben azt mondom, hogy *a sors könyvében sok minden meg van írva, aminek meg kellene történnie, és nem történik meg.* Az ember ugyanis gyarló, tévelygő természetével sok feladatot, amelyet születése előtt már előre megszabtak számára, nem tud teljesíteni.

Sok minden megtörténik azután, aminek meg nem lenne szabad megtörténnie, ami elé Isten odatette a tilalomtáblát, hogy azt az ember meg ne cselekedje. Sokszor megretten az ember lelki természete, fél attól a cselekedettől, de mégis megteszi. Nem azért, mert meg kell cselekednie, hanem azért, mert nem *becsüli annyira a földi életet, hogy úgy élje le, ahogyan kell.* Félőletesen él, mással tölteti be a feladatokat, amelyeket rá rótt végzete, mással akarja a terheket hordoztatni, ő maga csak az eredményeket akarja learatni. Így megcsalja önmagát, mert lép arról az útról, amely egyenesen az Isten által előírt végzete

felé vezetné, és sokkal alacsonyabb fokozatra téved. Lelki természetete olyan hatásokat szed fel, amelyekkel megfertőzi magát, olyan dolgokat végez el, amelyek nem voltak reá bízva, bűnöket követ el. Vajon mindezzel kinek az akaratát teljesítette? Az ellentét akaratát!

Az ember megjelenése a földön értékes valami, mert az ember válaszüton van a földön. Ha beláthatnátok a szellemvilágba, és látnátok azokat az elhatárolt állapotokat, amelyek bűnös, elhibázott életek után a szellemre várnak, bizonyára megrettennétek. És ha mégolyan nehéz próbák várnak is rátok a földön, vállalkoznátok rájuk, s inkább a lemondást és a szenvedést választanátok, semhogy a jövőtöket annyira elrontsátok. Ezért engedi meg az Isten kegyelme, hogy elöttetek lejátszódjanak a tévelygések következményei szenvedő szellemtestvéreitek lelkében. Azt látom azonban, hogy ez a bemutatás sokszor eltéveszti a hatását: egyedül az illető szellem bajának látjátok. Pedig ez nem egyedül az ő baja; ti is ugyanabba a helyzetbe kerültök, ha hozzá hasonlóan éltek. Még egy okból nem egyedül az ő baja, hanem mindenkié.

Az emberek és a szellemek világa nem külön világ; ezek a világok egymásra hatást gyakorolnak, jót vagy rosszat. A láthatatlan szellemvilág hatást gyakorol a földi emberek világára, és a földi emberek érzése, gondolata, cselekvése vágya és törekvése hatást gyakorol a láthatatlan szellemvilágra. A kettő kiegészíti egymást. Így sok minden rejtélyes dologra megtalálhatjátok a magyarázatot, amely veletek itt a földön történik. Ha azt mondom, hogy *minden szó, minden hang, minden cselekedet bizonyos nyomokat hagy a világlélek fluidjaiban*, nem mondok valótlanyságot. Minden törekvésetek, minden testi, vagy lelki megmozdulásotok fluid- és erőáramlásokat indít meg. Ezek az erők, bár láthatatlanok elöttetek, mégis lélekről-lélekre, szellemről-szellemre hatnak, és ezeknek az erőknek áramlásában a ti érzéseitek, gondolataitok, vágyaitok és törekvéseitek tovább élnek, és elfogadókat keresnek. Ha megtalálták ezeket az elfogadókat, akkor azokon keresztül megerősödik

ez a szellemi, lelki és erői megmozdulás, míg célhoz nem ér. Amikor célhoz ért, bekövetkezik a kiélés lehetősége, amely kiélésben a jó vagy rossz, mint hatás hull széjjel az eredményben, melyet elértetek.

Amikor egybegyűltök, hogy a lelketek vágyai szerint összekössétek magatokat a szellemvilággal, és onnan hatásokat hívatok életre, nem tudjátok, hogy milyen áramlásokat hoztok létre ebben a világban. Rátok is hat a szellemvilág, de ti is kifejtetek hatást a szellemvilágra. Mielőtt az ember testet ölt, a lelkében nagy elszámolásokat végez. Sokszor azonban öntudatlanul, akaratlanul megy keresztül ezen a lelki világon. Mindazok a lelki és szellemi képességek, amelyeket idők folyamán megszerzett, ott állnak készenlétben, és oly éteri erőket vonzanak magukhoz, amelyekben megnyilvánulhatnak. Ezekkel az erőkkel le kell győznie azokat az ellenálló erőket, amelyek megpróbáltatásokat fognak neki okozni. Ennek a munkának eredményeiről be kell számolnia az örökélet kapuja előtt, és ezek szerint az eredmények szerint helyezik el őt az örökéletben.

Ti tudjátok, hogy a föld nem angyalok hazája; nem a tiszta szellemeknek van szükségük arra, hogy próbákat éljenek, mert hiszen a tiszta szellemek Isten országában az igazság és a szeretet törvénye szerint élik életüket, és végzik munkájukat. A tökéletlen szellemeknek - akik még a lelkük tévelygő hajlamait nem tudták elhagyni, akiknek lelkében még ott vannak az ellentétes csírák - van szükségük arra, hogy időről időre lemerüljenek a változások világába. És erejüket, tudásukat, felkészültségüket, képességeiket latba vetve olyan eredményeket teremtsenek, amelyek a lelkükben majd nagyobb békességet, több boldogságot és feljebb emelkedést hoznak létre. Vannak azután többé-kevésbé sérült lelkek; vannak, akik majdnem egészen hibásak; vannak, akik a boldogsághoz egyáltalán hozzá sem férhetnek. Mert a lelkük egészen más irányban keresi az élet rejtélyének megoldását, mint amely irányban megtalálhatnák. Mert megfigyelő és észre vevő szerveik a jóból, az igazból

vajmi keveset tudnak felfogni, mert nem értik meg azokat. Időről-időre ezeknek is biztosítja a kegyelem azt a lehetőséget, hogy a földön testesülhessenek, hogy lássák a jót, az igazat, hogy a lelkük megkedvelje az eredmények ütközés nélküli elérését. Mert hiszen ezek testbe öltözése itt ezen a földön, bármilyen mostoha legyen is, mégis mennyország ahhoz az állapothoz képest, amelyben ők a szellemvilágban élnek. Vannak, akikben a jó már bizonyos fejlődési fokot ért el. De erősen izgatja őket a rossz, amelyet még a lelkükben lévő jó nem tudott átvilágítani, s a szellemük még nem tud különbséget tenni jó és rossz közt, és azért szükséges számukra, hogy a változások világában tovább fejlesszék a jót, és elhagyják a rosszat.

Vannak továbbá a jóban erősen fejlett szellemek, akiknek lelkében azonban még vannak homályos rétegek, mert ezeket a szellem még nem fedezte fel. Ezek a homályos rétegek nem engedik, hogy a szellem több jót, több igazat fogadhasson magába, mert még meg van töltve a tévelygés gondolataival, érzéseivel, ösztönzéseivel, vágyaival.

Vannak azután még erősebben haladott szellemek, akik már-már végleg elszakadtak a földtől, azonban a szeretet hatalmas ösztönzésére igyekeznek menteni azokat, akik talán egyik vagy másik életükben kedvesek voltak előttük. Talán egy közeli hozzátartozójukért, talán a lelkük másáért merülnek alá az anyagi világ bizonytalanságába. Mert a lelkükkel szorosban az igazsághoz, a jóhoz kapcsolódva elég erősnek érzik magukat, hogy ezáltal az iránytű által megmutatott úton bátran haladhatnak céljuk felé, és diadalra vihetik a szeretet munkáját. Ezek missziós szellemek.

Vannak végül olyanok, akik egy utolsó testöltéssel talán sokat elérhetnek, és nemcsak egy lelket, hanem egész csoportokat emelhetnek magukkal. A lelkük világosságával nagy területet világítanak be, új eszméket hoznak magukkal, és a világot hatalmas lendülettel más irányba terelik. Tehát nem mindenki egy és ugyanabból a célból jön a földre, és így nem is lehet mindenkinek ugyanaz a sorsa a földön. Képzeljétek el egy sűrű

bozóttal benőtt területet, amelyen sok a túske, sokkal több, mint a tápláló gyümölcsfa, vagy a hasznos növényzet. Alig járható keskeny utak vannak, de vannak széles utak is, amelyeket az idők folyamán nagy csoportok tapostak ki maguknak, és vannak még feltöretlen mezők, ahol még ember nem járt. Ezekbe a feltöretlen mezőkbe kell fáradságos munkával a mennyei magvakat elvetni, ezeket a mennyei magvakat kell tovább ápolni, öntözni, megnövelni, hogy mennyei gyümölcsöt teremhessenek, és a földön járókat táplálhassák.

Minden emberlélek a maga érzéseivel és törekvéseivel, mint külön-külön szálakkal van hozzákötve az élethez, a világhoz, a többi emberekhez. Senki sem élhet önmagának, senki sem vonulhat vissza az összemberiségtől és szellemiségtől. Mert a saját lelkének eredményét át kell adnia az összességnek, hogy fokozatosan kialakulhasson az Isten akarata, amellyel az általa megalkotott világok felett törvényt tart fenn, és vezeti, támogatja azokat.

Így minden ember össze van kötve a másikkal, mint ahogy minden szellem is össze van kötve a Teremtővel és szellemtestvéreivel, továbbá minden élőlényel, és azokon keresztül a természeti világgal és a világot fenntartó erőkkkel. Senki sem mondhatja, hogy ő nem tartozik az összességhez, tehát élheti a maga külön életét. *Minden szellemre, akit az Isten a létbe hívott, szükség van,* mert minden szellemre feladat van bízva, amelyet el kell végeznie. Szükség van minden ember megjelenésére, munkájára, szellemi és lelki törekvésére, gondolatára, érzésére és jóakarataira.

Ha valaki nem akar az összességhez úgy hozzákapcsolódni, mint ahogy azt az Isten törvénye előírja, akkor az visszaél az étellel, amelyet Isten ajándékképp adott. És ezzel elesik azoktól az előnyöktől is, amelyeket neki a törvényes úton az Isten kegyelme lépésről-lépésre biztosít, mert hiszen Isten kegyelmének hatalmas ténykedése a földön való megjelenés. Minden emberre szükség van tehát, mert minden ember elé más-más

feladatot tűz az isteni kegyelem földi életében. **Így egyik ember sem mondhatja a másikról azt, hogy „neked azért van ilyen életed, te azért szenvedsz, mert megérdemelted, mert egy másik életedben ezt és ezt cselekedted, s azért történnek veled ezek a bajok, ezek a szerencsétlenségek”.** Az ilyen felületesen bíraskodó ember elfeledkezik arról, hogy vajon hol vannak az ő érdemei, hogy ő egészséges, hogy neki kedvez a földi élet?

Bár az ember hajlamos arra, hogy minden jót a maga érdemének tulajdonítson. Amikor azonban rákövetkeznek a megpróbáltatások, a csapások, a nehéz órák, akkor zúgolódik, akkor kételkedik, akkor kétségbe vonja Isten igazságát és szeretetét. Akkor minden megpróbáltatását méltánytalanságnak tekinti, de könnyen ráhúzza az elmélet szerint való igazságot a másik embertársára. Arról azonban elfeledkezik, hogy ameddig ő a másik embertársáról ilyen könnyelműen ítélkezik, ilyen könnyen húzza rá a vélt igazság betűjét, addig önmagára vonja azt az igazságot, amellyel nem fog tudni megbirkózni. Vannak életek, amelyek kizárólag tanulásra szolgálnak, s vannak életek, amelyekben a megismert jót a gyakorlatban kell érvényesíteni. Amikor pedig már tudja a lélek érvényesíteni, akkor jönnek az akadályok, a próbák.

Az iskolában is először a szabályt tanítják meg, csak azután kell azt alkalmazni tudni. Így az isteni végzés az életben is csak később állítja az embert olyan próbák elé, amelyekben harcolnia kell a jó és igaz érvényesítése érdekében. Ezek a próbaéletek, amikor azt a jót és igazat, amelyet addig sikeresen vitt át a szellem az életbe, akadályokkal szemben kell érvényesítenie. Könnyen kitalálhatjátok, hogy a legtöbb esetben elbukik a gyenge földi ember. Ezekkel a bukásokkal együtt nagy lelki kedvetlenség, nagy összeesés, a sikertelenség érzése után nagy lelki levertség vesz rajta erőt. Mi következhet más utána, mint az úgynevezett vezeklés?

Óh, a vezeklő ember nem Istentől eltaszított lélek, sőt talán éppen akkor van közelebb Istenhez, mert Isten adja neki az erőt,

hogy vállalja a vezeklést, és Isten adja az erőt, hogy végül is diadalmaskodjék azokon az akadályokon, amelyek útjában állnak. A vezeklésre adott életek szegények eshetőségeiben. Szűk korlátok közt vezet az út, hogy a lélek ki ne térhessen, mert a testben erős a kísértés, a csábítás. És a lélek a testben könnyen félreértheti azokat az adottságokat, amelyekkel rendelkezik, és akkor nem tudja elvégezni a rábízott feladatokat. A vezeklő emberlélek szűk korlátok közt mozog: az ilyen eshetőségekben szegény életekben nem emelkednek fel magasságok, de nem is képződnek mély völgyek sem, hanem, amint ti mondjátok, az élet taposó malmában kell viselni az élet terhét.

Ha azután az ember megértette a lelkébe felírt törvényt, s kisebb-nagyobb félrelépésektől eltekintve - amelyek minden földi életben előfordulnak - elvégezte földi feladatát, akkor a vezeklő élet után pihenő élet következik, amelyben nem kell küzdenie a falatért. Amikor a léleknek nem kell nagy kérdéseket megoldania, nem kell nagy próbákat végig szenvednie, amelyben nincsenek nagy csapások, nem állnak az útjába meredélyek, mélységek. Hanem simán, egyenesen vezet a lélek útja, mert szüksége van a pihenésre, hogy az ereje el ne fogyatkozzék.

Az ilyen életben a pihenés mellett módjában áll a léleknek a reménység és a hit megszerzése is. Ilyen pihenő életet sokat láthattok. Az ilyen pihenő életet élők nem használják ki azokat az előnyöket, amelyeket nekik az élet nyújthat, megelégednek a kevéssel is, mert inkább békességre, nyugalomra vágnak. Ezek az életek megerősítik az embert a hitében és reménységében, mert ezekben a szellem meggyőződik arról, hogy az Isten kegyelme napról napra vele van, segíti, és amit imádságában kér, azt megadja neki.

Ezek után az életek után megerősödve, újabb nehéz munkához lát, mert hiszen, ha a lélek Istenben bízva elvégezte földi munkáját, akkor a szellemvilágba való megtérésekor mindig nagyobb és nagyobb szabadsága, boldogsága, ismerete és világossága van, s újabb örömeket ismer meg, amelyekről addig

nem volt tudomása. Amikor a lélek megerősödik a hitben, kisebb küldetéseket is vállalhat, amelyekben talán mélyebben kell alámerülnie a saját lelki színvonalánál. Talán gyermekei, szülei, ismerősei, szerelmesei lesznek azok, akik neki megpróbáltatásokat fognak okozni, akikre szeretetéből, hitéből szét kell szórnia, hogy azoknak a lelkét is megtermékenyítse a jóban. Mert ebben a munkájában bizony érik az emberlelket fájdalmas csalódások, érik megpróbáltatások, amelyeknek fölénk kell emelkednie, amelyek miatt nem szabad letérnie az útról, nem szabad hűtlenné válnia az igazsághoz.

Sokszor előfordul ugyanis, hogy a lélek túl nehéznek tartja ezeket a megpróbáltatásokat, és elesik a küzdelemben, s reménytelenül ott marad az út porában. És jóllehet ért el valami keveset, de önmagával elégedetlenül tér meg a szellemvilágba. Amikor mindezt már sikeresen végig csinálta, amikor már erősnek érzi magát a lélek, következik a hetedik nap, a vasárnapi testöltés. Ez részben próba, de nagy részben a szellem előhaladását szolgáló alkalom. Mert ekkor mélyebbre nyúl a természet törvénye, nem a szűk korlátok közt vezet tovább az út. Hanem mindazt a szépet és jót, amit a szellem a hat napon keresztül fölszedett, mindazokat a lelki értékeket, amelyeket a magáénak mondhat, gazdagon rárakja a testi megjelenésére, sőt a Gondviselés még ennél is több széppel és jóval ajándékozta meg.

A próba most abban áll, hogy nem bizakodik-e el, nem halványodik-e el az Istenhez való ragaszkodása, az igazsághoz való kapcsolódása, s nem fordul-e a szeretetével önmaga felé?! Ebben a megjelenésében t. i. az élet királyának érzi magát az emberi lélek. A legszebb emberi formát, egészséges, erős testet, fényes értelmet, az egyéniségét vonzóvá tevő testi és lelki szépséget kap. A nagy sikerek zuhatagként árasztják el. Ha azután a lélek erősen megáll, nem hagyja magát a csillogó külső által elkápráztatni, hanem erősen, sőt talán erősebben ragaszkodik az őt segítő isteni kegyelemhez, és mindenben engedelmeskedve Annak akaratát cselekszi, aki őt a testbe küldte,

könnyen lehetséges, hogy mindazt, amit a természettörvénytől ajándékba kapott, magával viheti a szellemvilágba, és azok az övéi maradhatnak törvényesen, és tovább élhet anélkül, hogy testet kellene öltenie. Ezek után kérdezem tőletek, testvéreim, ki veheti magának a bátorságot, hogy könnyelműen ezt mondja egy emberre: „**te azért szenvedsz, mert előző életedben rosszat tettél; te pedig azért kaptad ezeket az előnyöket, mert te erre rászolgáltál?!**” Honnan tudod te földi ember még magadról is hogy mit cselekedtél te, és mit cselekedett veled az Isten kegyelnie, sőt mit cselekszik veled ebben a pillanatban is?! Nem tudod, mi voltál, mi leszel, honnan jöttél, hová mégy, hol várnak rád, és mi fogja a boldogságodat vagy boldogtalanságodat megteremteni.

Lehetetlen, hogy az ember egy földi életet hibák és bűnök nélkül éljen végig; lehetetlen, hogy valamilyen tekintetben, tökéletes legyen a saját érdeméből, és nem Isten kegyelméből. Ha tehát minden Isten kegyelméből van, akkor mindenért Istennek kell hálát adni; akkor minden hála, dicséret és dicsőség az Istent illeti, aki mindezeket adta az embernek, hogy a lelkét föl-emelhesse a porból, a bűnből, a kárhozatból, az örök halálból. *Isten azt akarja, hogy ne legyen egyetlen ember se, aki remény nélkül menjen keresztül a földi életen, bármilyen életet él is; akár most kezdi tanulni az igazság betűit, s most kezdi gyakorolni a jót és igazat, vagy akár próbákat él, vagy akár a pihenő életét élvezni.* Istennek egyformán gondja van minden gyermekére; Isten előtt mindnyájan egyek vagyunk, mert mindnyájunkat egybefoglal Istennek nagy, mérhetetlen, titokzatos szeretete, amellyel bennünket az életre előhívott.

Isten kegyelme azt akarja, hogy egyetlen lélek se legyen, aki azt higgye magáról „vétkeztem, megbotlottam, elestem, azért Isten elvetett maga elől; az isteni kegyelem részemre távol eső valami, mert én úgyis hiába kérem az Istent, engem úgysem hallgat meg.” Nem így van! Ne legyen egy se köztek, aki így gondolkoznék! Isten azért küldi az embert az életbe, hogy itt mindenki elvégezze a maga feladatát, a maga

lelki fokozatához mért munkáját, amelyet a legnagyobb hűséggel, a legnagyobb jóakarattal kötelességetek elvégezni. De ne legyen köztetek olyan se, aki azt mondja: „elég jót cselekedtem, eleget munkálkodtam, és nekem mégis csak szenvedés és megpróbáltatás jár.” Isten azt akarja, hogy ne legyen köztetek egy se, aki azt higgye, hogy ő túl sokat tett a mérleg serpenyőjébe, amelyen az érdemeket mérik a Gondviselés angyalai.

Mit tudod te, embertestvérem, honnan küldött téged a Mindenható ide a földre, mit írt fel a lelkedbe, mit bízott rád, mit kell elvégezned, és mit vár tőled eredményképp a te mennyei Atyád?! Akire ugyanis sokat bízott, attól sokat is vár el. Ha a te lelkedben nagyobb a világosság, mint embertársad lelkében, ha veled az Isten kegyelme többet közölt, mint azzal, aki még kint játszik az életével - aki még semmibe sem veszi az élet nagy kérdését, mert még nem érti, akit még az élet csak úgy hordoz, aki előtt még nagy összeesések és elerőtlenedések állnak - akkor ne hasonlítsd magad vele össze. Mint ahogy a felsőbb iskolába járó ifjú nem hasonlíthatja össze az ő feladatát azéval, aki még csak az elemi iskolába jár. Gondolj mindig arra, hogy akire az Úr sokat bízott, annak sokról is kell elszámolnia. Ha te többet tudsz, ha benned több a szeretet, több az igazságérzet, ha te jobban megérted az Isten akaratul, akkor köteles is vagy jobban véghezvinni azt a feladatot, amelyet rád bízta.

Nem szállhat perbe a földi ember az Istennel, amiért az egyiknek többet adott, amiért az egyikre többet bízott, mint a másikra, amiért egyiknek több az öröme, a másiknak több a bánata, az egyik dúskálkodik, a másik nyomorog. Aki dúskálkodik, és nem látja meg a szegény nyomorát, éppúgy vétkezik, mint az, aki éhezik, és az éhségét úgy akarja csillapítani, hogy a máséhoz nyúl.

Mindenki vétkezik, de azok a szálak, amelyekről beszédem elején tettem említést, összekötözik az emberi sorsokat. Isten nem rendelt nagy gazdagságot, és nem rendelt nyomorúságot

sem. Nem rendelte azt, hogy az egyik minden felett rendelkezék, a másiknak meg ne legyen betevő falatja se. Nem rendelte azt, hogy az önző, harácsoló természetű lélek elvegye a másikat; nem rendelte azt, hogy egyik ember kijátssza, félrevezesse, és kihasználja a másikat. Nem rendelte azt, hogy aki emberek fölé van rendelve, akit sorsa, végzete oda küldött, visszaéljen a beléje helyezett bizalommal, és jó helyett rosszat cselekedjék.

Mindezt nem rendelte az Isten; és ha valaki így cselekszik, az az Isten törvénye és rendelése ellen cselekszik, és ezt a cselekedetét nem mentheti semmivel az Isten törvénye előtt. Nem mondhatja, hogy „mert Isten engem erre a helyre küldött, azért nekem jogom van más emberek felett igazságtalanul ítélni.” Hiszen éppen azért helyezte az Isten emberek fölé, hogy a lelke legjobb akaratával töltsse be azt a helyet, mert el kell számolnia azokról az eredményekről, amelyeket ebben a küldetésében elért. Nem olyan egyszerű dolog a földi élet, hogy a felett az ember olyan könnyedén napirendre térhessen. Nagy felelősséggel jár az élet mind a szegénynek, mind a gazdagnak, mind a szolgának, mind a parancsolónak.

Isten a békességre hívott el minket; élénk tűzte a célt, amelyet mindenkinek el kell érnie. Ha ma gonoszul visszaélsz adott helyzetteddel, holnap neked kell megízlelned a kihasználtk állapotát, mert hiszen minden törvény egy egészet képez. *A gazdagság a szegénységgel, a nagy visszaélések és kicsapongások a nyomorúsággal egy egészet képeznek.* Amíg nem számolsz el előző cselekedeteidről, addig nem mehetsz tovább, nem juthatsz a kiengesztelődés és béke világába, hanem itt maradsz, és meg kell ízlelned nemcsak az élet napos oldalát, hanem az árnyékos oldalon is végig kell menned. És mindazokat a hátrányokat, amelyeket te teremtettél meg az előnyökkel való visszaéléssel, végig kell szenvedned, hogy megismerd azt, hogy mi az valójában, aminek a káprázata téged elkábított.

Ez nem karma, ez nem bűnhődés, ez csak az igazságnak didaktikai megismertetése. Abban a pillanatban, amikor

megismerted az igazságot, amikor az a lelkedben törvénné vált, amikor tehát már nem kell küzdened a csábítás ellen, amikor már a lelkedben vezető törvénné vált az igazság, és még csak kísértést sem érzel, hogy visszaélj vele: *akkor már te magad is a törvénné váltál*. És **nincs szükséged arra, hogy tovább szenvedj céltalanul azért a bűnért, azért a tévedésért, amelyet létrehoztál**. Ha a lelkedben elismered és megismered az igazságot, és ennek világosságánál szemléled az érzés- és gondolatvilágodat, a vágyvilágodat és törekvéseidet, és meg tudod ismerni az igazságot, s az igazság szépségeiben gyönyörködni tudsz, és az egész életedet a megismert igazság szabályaihoz alkalmazod: akkor nincs többé szükséged arra, hogy a vezeklés nehéz, göröngyös útján korlátok közé szorítva haladj, töprengj és kínlódjál, mert akkor már felülemelkedtél ezen a törvényen.

Ha mégis az isteni szeretet, az isteni kegyelem feladattal bíz meg, és olyan embercsoportba, olyan családba, olyan környezetbe helyez, ahol a környezeted vezeklő életet él, és vele együtt neked is szenvedned kell: az nem büntetés többé számodra, hanem munka. A munkát pedig jutalomért végzed, és ha úgy élted végig az életedet, hogy példát mutattál azoknak, akik erre rászorultak, akkor jutalmat kapsz. Amikor példát adsz, amikor áldozatot hozol, az nem azért történik, mert Isten elvetett, hanem azért, mert munkával bízott meg, és az a munka nagy eredményeket, nagy ajándékokat jelent számodra Isten-nél a láthatatlan világban.

Ha pedig vasárnapi testöltésben vagy, és a természettörvény felékesített minden széppel és jóval, elhalmozott ajándékaival, ne hidd, hogy különb, érdemesebb vagy embertársaidnál. Mert ha ma visszaélsz ezekkel az ajándékokkal, holnap újrameghozhatod a munkát tanuló és javuló testöltésekkel. Új osztályba írnak be, ahol új tantárgyakat kell tanulnod, és épp oly bukdácsoló, épp oly kicsiny leszel, mint az, akit ma tudatlanságáért, hiábavaló erőfeszítéseidért, hibáiért, ügyetlenkedéseidért, kapkodásáért lenézel.

Nincs tehát bűnhődés abban az értelemben, ahogyan azt ti, földi emberek, elképzelitek; de van Istennek végtelen kegyelme és szeretete, amellyel minden úton járót fölemel, magához vonz, megtisztít és megigazít. Isten előtt nincs szorosán elkülönítve egyik élet a másiktól. Ha ma megtérsz, légy bár a vezeklő úton, a próbaúton, vagy légy olyan, aki most tanulja a törvényes élet első betűit: de ha ma elhagyod a hibáidat, ha lemondasz a gőgödről és engedetlenségedről, amely téged Istentől elválaszt, Isten ma kebelére ölel, és ajándékaival áraszt el, és egy élet alatt három élet terhét, megpróbáltatását és eredményét átélheted. Isten kegyelme csodát tehet veled, csak azért, mivel kerested a vele való összekapcsolódást, s engedelmesen meghajoltál az ő akarata előtt, és mert engedted, hogy mindazok, amiket ő felőled elrendelt, végbe mehessenek azáltal, hogy nem álltál ellene a jónak, amelyet ő feletted elvégzett. Az engedelmesség, az Isten törvényével szemben való aláztosság az a varázsige, amely minden ajtót megnyit fölfelé; mindent kiegyenlít, mindennek följeje emel téged, földi ember. *Ma itt a változások világában való megtérés többet és nagyobbat jelent, mint ha a szellemvilágban hosszú gyötrődések és kínlódások után megtanulod az igazság betűit, és azokhoz alkalmazkodva fel tudsz mutatni valami gyér eredményeket.* Ha ma, amikor itt vagy a két véglet közt a mulandóságban, a káprázatban, elfogadod a feléd nyújtott kegyelmet, az Isten segítő kezét, azt az iránytűt, amelyet ő ad bele a szívedbe, a lelkedbe, akkor ő fölemelhet téged a legalsó pontról királyi trónokra. Mert nem te vagy az többé, aki cselekszik, hanem cselekszik rajtad keresztül az Isten irgalma és kegyelme. Újra meg újra azt hangoztatom előtted, hogy senkinek sincs oka elbizakodni és felülemelkedni senkin; Isten kegyelme által úgyis minden kiegyenlítődik. **Nincs tehát egy merev karma-törvény, amelyet mindenén keresztül végig kell élned, végig kell járnod. Hanem van az Isten kegyelmének törvénye, mely mindent a javadra fordít, ha az életet Istenbe vetett hittel és engedelmességgel járod végig.**

Térj meg, hagyd el a régi tévelygéseket, ha az igazság most, ebben a pillanatban nem is tetszetős előtted, ha fájdalmas is. És ha nagy önmehtagadásodba kerül is, ha nagy megaláztatásokon kell is keresztülesned: higgy és bízzál abban, aki feletted van, akivel elszakíthatatlan szállal vagy egybekötve. Bízzál abban, hogy Ő tud rólad, segít téged, s fölemelhet a legnagyobb nyomorúságból is akkor, amikor azt a te lelked részére jónak látja.

Ha itt, a hazugság, a látszat és káprázat világában körül néztek, látni fogjátok, hogy a jó, az igaz még itt sincs elvetve, mert akármilyen alacsony sorba dobott valakit végzete, ha a munkáját hűségesen elvégzi, Isten fölemeli őt. Ha csalódnod kell is egy, tíz, vagy száz emberben, százegyedik értékelni fogja az igazságodat, és egyszer megszűnik a megpróbáltatásod. Egyszer elmúlik a test fájdalma és betegsége is. Az ember sohasem tudja, hogy az isteni kegyelem hol, mikor keresi meg, hogy megjutalmazza. De az ember azt sem tudhatja soha, hogy az Isten igazsága hol és miben marasztalja el, talán éppen akkor és ott, amikor azt gondolja, hogy a legjobban cselekszik. *Talán éppen amikor valami nagyot akar véghezvinni, akkor buktatja el, mert Isten nem bízta rá azt a munkát, hanem az ember a maga akaratából, a maga meggyőződéséből számította ki, hogy ő majd azt a munkát elvégzi.*

Minden Istentől jön, és minden Istenhez tér vissza; azért az emberi léleknek minden vonatkozásban Istenhez kell kapcsolódnia, mert nincs senki, aki elvetett volna Isten előtt, ha jó-akarattal, és Istenbe helyezett hittel él. A kialakított sorsokról annyit mondok, hogy azon az úton, amely az ember előtt áll, vannak olyan állomások, amelyeket bizonyos törvényeknél fogva meg lehet látni, mert előre vetik árnyékukat az ember életében. Ezek az eshetőségek csakugyan ott állnak egy-egy életúton.

Ha azonban megtérsz, embertestvérem, és igaz úton haladsz, akkor ezekkel az eshetőségekkel nem okvetlenül kell összeü-

köznöd, mert Isten kegyelme bizonyos rossz eshetőségeken fölülemel téged, még mielőtt abba az akadályba beleütköznél, amelyet sorsod határköve jelzett. Így a rossz eshetőségek sokszor elmúlnak, és a jó eshetőségek megszorodnak. *Istennel és Istenben minden lehetséges*. Nem kell tehát félnetek azoktól az eshetőségektől, amelyek látszólag ott állnak előttetek, mert minden Isten kezében van. És ha a hitetekkel közel mentek a félelmetesnek látszó árnyékhoz, meglátjátok, hogy az csak egy felhő volt, amelyet hitetek és bizalmatok átvilágít. És az az erősség, amelyet a szabadakaratotokból termeltetek ki a lelkeitekben, átvezet benneteket a bizonytalanság ködén.

Hosszú és sok magyarázat kellene ahhoz, hogy mindezt apróra megvilágítsam előttetek; de én azt mondom, hogy ebből is megtanulhattátok, hogy Isten nélkül semmire sem mehettek. Istennel pedig az összes eshetőségeket és lehetőségeket meghódíthatjátok magatoknak az ő segítségével és kegyelmével.

A testiség hatalma és Krisztus kármaoldó áldozata()**

Húsvét

A testiség fogalma. - A testi élet kialakulása; a tér és idő fogalmának létrejötte. - Az ellentét uralma a testen keresztül. - Mindenben csálódnia kell az embernek, ameddig a test diktálja neki az igazságot. - Krisztus munkájának fő lényege a testiség átvilágítása. - Krisztus Urunk munkájának szellemi értelmezése. - A testiség erőszakossága Krisztussal szemben. - Ha az Úr fel nem támad, elmúló mesévé lett volna az ő története. - Csak a testiség gondolatától megszabadultan lehet a hivatást betölteni. - Isten mindenkinek olyan jeleket küld, amelyek egyedül az illető lelkének valók. - A Névtelen Szellem két imája.

Ti emberek benne éltek a testiségben; a lelketeket úgy fonja körül a testiség képze és gondolata, mint a zsákmányt a háló. Így nem tudjátok, hogy ez a szó: *testiség*, mit jelent a részetekre. Mert el sem tudjátok képzelni a testtől független állapotot, és így nem is érthetitek, hogy a sátánnak milyen hatalmas ereje az, amely ezen a fogalmon keresztül érvényesül a szellemeken, a lelkeken. Megpróbálom ezt pár mondattal ecsetelni,

mert csak ha ezt megértitek, akkor tudjátok megérteni a feltámadás nagy és dicső misztériumát. Ez csak akkor lehetséges, ha megértitek a testiség fogalmának óriási horderejét.

Nem von le semmit Krisztus ünneplésének fényéből és dicsőségéből, ha az árnyoldalát is megtekintitek; nem von le semmit a feltámadás tényének nagy horderejéből, és mélységes igazságából, ha betekintetek a sötét sírba, a halál birodalmába. A fluidok villamossága mind sűrűbbé tette azt a félanyagi atmoszférát, amelyben a szellemek éltek és élnek. Az igazság ereje igyekezett a maga formája szerint kialakítani azokat az eredményeket, amelyeket a szellemek létrehoztak. Ennek ellenére törvénné vált körülöttük a saját igazságuk, a saját kialakított állapotuk. Körülöttük minden mind sűrűbbé vált, mind nagyobb megkötöttségbe kerültek, míg a fluidok lassan-lassan elvesztették mozgékonyosságukat, szabadságukat. **Ez azt a célt szolgálta, hogy ne hatolhassanak messzebb, mint amennyi éppen szükséges ahhoz, hogy az értelem felfoghassa a tévedést, és a szellem az érzések útján tudomást szerezhessen arról, hogy helytelen irányt választott,** s más módot kell találnia arra, hogy a lelkében élő vágyat, hiányérzetet kiegyenlíthesse.

A fluidok előbb kocsonyaszerű anyaggá, majd hússá, vérré, és csontokká változtak át. Ez az átmenet lassan, fokozatosan történt. Lassanként megszokták a szellemek a körülöttük lerakódott nehéz állapotot, beleszoktak. A fluidok éltek a maguk megrögzített életét, már önmaguktól sűrűsödtek tovább, s haladtak abban az irányban, amelyet a szellem szabott meg számukra. Mindez magában véve még nem tűrhetetlen állapot, mert hiszen a test a maga természetes tisztaságában a vétkező és tévedező szellem körül eléggé elfogadható, sőt kellemes vezeklési eszközzé változott, mert hiszen a tévedező szellemek megszokták a rabságot, és jól érezték magukat benne.

Azonban a soha nem nyugvó szellemi tevékenység, a gondo-

latok és érzések, amelyek folyton alkotni vágnak, ezzel a tendenciával mindig újabb, és újabb alakulatokat hoztak, és hoznak ma is létre. **Hiszen a szellemnek a rabságban, a testben való megkötöttségében számolnia kellett azzal a fogalommal, amelyet ti térnek és időnek neveztek.** A testiség érzete által alakult ki a tér, és ennek mérésére szükségképp kialakult az idő, amelyet a lassú forgás, a lassú mozgás hozott létre. Most már a szellem nem cselekedheti azt, amit akar, mert hiszen vágyainak megvalósulásához és lehetőségeihez mind kevésbé tud hozzájutni, mert mindjobban közéjük áll a tér és az idő képzete.

A test bizonyos munka elvégzésével, bizonyos cél betöltésével leéli a rendeltetésére kiszabott életet, leéli, elfogyasztja, felhasználja azt az időmennyiséget, amelyet egy bizonyos cél elérésére, megvalósítására kap kölcsön a természettől. A test megöregszik, megkeményedik, megvastagodik, hajlékonyságát, rugalmasságát elveszíti. A szellem állapota a testben mind nehezebbé válik, az öregséggel elközeleg a határ, amelyet a természet, mint egy vonalat húz eléje, és bekövetkezik a fluidok szétesése, a szellemtől való elválása: a halál.

Mivel a testben élő szellem látja, hogy tévelygésével zsákutcába szorult, azért a természet lehetőségei közül más ajtókat nyitogat; igyekszik a testben való életet minél kellemesebbé kimunkálni, és a rövid földi, testi életet a maga ferde elgondolásai szerint, maga elé kitűzött céljai szerint kihasználni. Mivel pedig a test sötét burok, ezen keresztül a szellem nem képes tájékozódni, s így nem tudja magát többé semmiképp sem korlátozni, és éppen a testiségen keresztül sodródik mind gyorsabban alá, a szellemi halál felé. Éppen a testiség, amelyben örömét keresi, szállítja őt le még sokkal kellemetlenebb és fájdalmasabb állapotokba. A testiség fogalma teremti meg, hozza létre az önzést. Hiszen a szellem otthona a teste. A testén, az idegrendszerén keresztül érez örömet és fájdalmat, és úgy képzei, hogy ha ezen keresztül minél kevesebb fáradsággal és szenvedéssel az örömnél minél több

lehetőségét szerzi meg magának, annál biztosabban elnyeri a boldogságot.

De minél inkább fut, minél inkább menekül a fáradságtól, a szenvedéstől, a kötelezettségtől, amely pedig az életével mintegy velejárá engesztelési mód, annál inkább feltorlódik körülötte a sok elmulasztott kötelesség. Ha pedig az el-

végzendő munka feltorlódik, akkor hézag áll be az élet folytonosságában, s nagy összeomlások, csapások, nyomorúságok követik egymást az életben. Tudja, érzi ezt minden földi ember, de úgy gondolja - mert hiszen az önzés már ott él a lelkében - hogy: „miért dolgozzam én, miért szenvedjek én azért, hogy másnak könnyebb sora legyen? Dolgozzék más érettem, viselje más a terheket, fáradjon más, én igyekszem a magam részére a könnyebbet, az eredmények élvezését megszerezni!”

Ez az elgondolás a testen létrehozza az emberek világában az ember és ember közti elkülönülést, a fajok és népek szétválását.

Emberek, akiknek egymással kiengesztelődniük, szeretetben egyesülniük kellene, irigykedve és gyűlölködve tekintenek egymásra. A szeretet mind kisebb tért képes a maga részére fenntartani, mert a lélek elferdült természete az önzésen keresztül úgy gondolja, hogy „aki nem az én érdekeimet tartja szem előtt, az nem testvérem, hanem ellenségem. Azt meg kell fosztani jogaitól, szabadságától, rabszíjra kell fűzni, hogy az én akaratom szerint munkálkodjék, és az eredményeket nekem szolgáltatssa be, mert én én vagyok, én több vagyok, mint ő, érdemesebb az életre, az élet javainak élvezésére!”

Vajon ki juttatta idáig az ember gondolkozását, vajon ki ferdítette el a szellemnek ezt az elgondolását, ki nyomorította meg Isten gyermekét, a tiszta szellemet? Nem a hazugság szelleme, amely a testen keresztül diadalt ül az emberen?! A testen keresztül ő az úr, ő diktál, ő határoz; a testen keresztül sikerül megfélemlítenie azt is, aki már megtalálta a kivezető utat a ki-egyenlítődé, a kiengesztelés felé. A testen keresztül rabszíjra fűzi az emberlelket, megnyomorítja, és igavonó barommá vál-

toztatja. A testen keresztül elhiteti a lélekkel, hogy nincs szellemi élet a halál után, az élet a születéssel kezdődik, a csirából fejlődik, és a halállal végződik. „Nincs tovább; a sír betakar téged, ember, a gondolataid, érzéseid, vágyaid, törekvéseid veled együtt elmúlnak, elpusztulnak. Éld ki tehát az élet örömeit, igyekezzél megszerezni mindent, amit csak megszerezhetsz, és élvezd az életet, ameddig a nap fejed felett ragyog. Örülj a mának, és minden órának szakaszd le virágát; ne gondold azzal, hogy valaki miattad szenved! Nem te szenvedsz, hiszen az neked alárendelted, tehát nem olyan értékes, mint te. Te vagy a méltó arra, hogy az élet értékeit magadévá tedd.”

Így beszél a sátán a testen keresztül. **A testen keresztül új igazság alakul ki az ember lelkében: az önzés igazsága. Az önzés igazsága az egyik embernek fényben, pompában bővelkedő palotákat épít, bíborba, aranyba és ezüstbe öltözteti és hermelinpalástot ad a vállára; a másik embert pedig rongyokba öltözteti, férgek táplálékául dobja oda a szennybe és piszokba.** Az egyik embernek az ölebe is jobban él, mint az a másik ember, akinek meg kell fagynia, mert nincs a fejét hová lehajtania. Nincs egy zug, ahová az időjárás viszontagságai elől elmenekülhetne, ahol elfáradt és didergő tagjait megpihentethetné és megmelegíthetné. Az egyik embernek az önzés igazsága pompás ételeket, túlzásba vitt, ínycsiklandozó, felesleges fogásokat nyújt fényesen kivilágított, meleg, tiszta, ragyogó termekben, s díszesen öltözködött szolgák raja szolgál fel neki. A másik embernek a hulladékból kell élnie, és még azzal sem elégítheti ki az éhségét, mert az önzés igazsága így diktálja.

Az egyik ember hatalmában félistennek képzei magát, és megkívánja, hogy minden szeszélyét, minden túlzását, amit elgondol, alárendeltjei, vagy akik tőle bármiféleképpen függenek, azonnal teljesítsék, hogy az ő kívánsága, az ő elgondolása megvalósulva egykettőre ott álljon előtte és körülötte. A másik embernek pedig a legigazabb és legtisztább vágya és elgondolása is megütközve az igazságtalansággal, csak szenvedést és

nyomorúságot teremt számára.

Nem ezektől szenved-e a legtöbbet a földi ember? Az egyik ember a föld javait, amelyeket pedig minden emberlélek mint lényének járulékat magával hoz, magának szerzi meg. Hogy igaz úton-e, vagy nem, azt nem kérdezi, mert hiszen **az igazságtalanság az emberek világában már polgárjogot nyert, és külön igazságot mérnek az egyik embernek, külön igazságot a másiknak.** A gazdagság az egyik oldalon felhalmozódik, a másik oldalon a szegénység és nyomorúság tartja fenn az életnek azt a kicsiny mécsét, amely csak a sötét reménytelenségbe világít bele. Talán a holnap még keresztülvihető, de hogy azután lesz-e még egy falat kenyér, ezt csak a reménység ígéri. Az egyik oldalon tobzódás a javakban, a másik oldalon a nyomorúságig menő nélkülözés; az egyik oldalon az élvezetek felhalmozása, a másik oldalon a szenvedések és fájdalmak sorozata. És mindez a testiség következtében. **Mert hiszen ha a testiség nem tartaná fogva az ember lelkét, elgondolását, akkor meg kellene látnia azt az igazságot, amelyet a természet törvénye diktál,** meg kellene éreznie azt a sokszor erőszakos irányítást, amelyet a természettörvény az ember testébe úgyszólván kemény pörölyütésekkel ver bele.

A természettörvény ugyanis, ha nem is pillanatról pillanatra, de az idő forgásával mindenre meghozza a feleletet. Így meghozza a semmittevő, élvezeteket hajszólo embernek, s a fáradtság nélkül való életnek, a lomhaságnak, a restségnek is a feleletet azokban a betegségekben, amelyekre nincs orvosság, amelyekre nincs semmiféle takaró, semmiféle enyhítő és jóvátevő igazság. Meghozza a túlzóknak mindazokat a feleleteket, amelyekre a természettörvény ütötte rá a pecsétjét. **De az ember mégsem akar ebből a dermedt álomból, a testiség álmából felébredni, pedig látja, hogy a test hazug káprázat csupán, mert hiszen lám, gonosz, haszontalan életet élő emberszemlék is az ártatlanság álarcában jutnak a földre.** Démoni nőknek, és démoni férfiaknak lágy vonású arcuk van, és vele megtevesztik a másik szellemet, aki keresi a jót, mert

elfáradt a rossz eredményeiben, a szenvedésben. Aki keresi az enyhületet, és mivel azt hiszi, hogy a természettörvény szerint a jónak csak a szép lehet a kifejezése, a megjelenési formája, ösztönszerűen megakad a tekintete a harmonikus, lágyvonású arcnál; megszereti, és csalódik. Csalódásának fájdalma azután, mint mélyen hasító tövis, úgy kíséri őt végig az élet útján. Nem küzd, nem reagál többé semmire sem, hiszen lám, mindenben és mindenkiben csalódnia kellett.

Mindenben csalódnia kell az embernek, ameddig a test dik-tálja neki az igazságot. Csalódik, aki a testiségen keresztül mindent magának akar megszerezni, és megszerzi. Csalódik, aki a testiség burkán keresztül hitét, szeretetét ezekben a formákban látja biztosítottnak, megvalósíthatónak. Mindenkinek csalódnia kell a testben, csak az nem csalódik, aki a lelkében hordja azt az igazságot, hogy a halál mindent megigazít, a halál mindent kiegyenlít. **Mert bármit szerezzen meg magának a földi ember, bármit mond a magáénak, bármilyen boldogságot ér is el, amit a földön és a testen keresztül megszerezhet magának, mindazt elveszi tőle a halál,** amivel bírnivaló volt. De elveszi azokat a szenvedéseket, nyomorúságukat, megpróbáltatásokat is, amelyeket a testen keresztül szenved el.

A testiség tehát, mint a nyomorúságnak hatalmas, körülbástyázott vára itt áll körülöttetek, embertestvéreim. Kívülről ostromolja az ellenség, mert be akar hatolni, belülről ádáz a védelem, mert aki belül van, nem akarja hagyni magát. Hogyan szabadulhat az ember ettől az örökös harctól? Mi az, vagy ki az, aki ettől megmenthetné? **A testiség hatalmas és erős vár; és ezt kellett megdöntenie az isteni igazságnak,** ebből kellett kiszabadítania a tévedések útvesztőjébe sülyedt szellemet. **A testiséget, ezt az eredményt vette magára a mi Urunk, amikor az ember megváltásáért leszállt fényhazájából, s fokról fokra felöltözte magára a testiséget.** *Az ő munkájának fő része itt a földön nem az volt, amit az ember láthatott, hanem ezeknek a rétegeknek az átvilágítása.*

Az alulról felfelé törekvő szellemek ezt nem látják, de akik felülről néznek lefelé, azok tiszta, világos képet látnak; látják, milyen nehéz az emberi lelkeket megszabadítani ettől a sok szállal körülfont buroktól. Ennek a buroknak minden szálát külön szaggatta el az Isten Fia. Fokról-fokra való leszállásával maga körül világosságot, melegséget, szeretetet, kiegyenlítő-dést és átalakítást vitt végbe egészen a testig. A testben új feladat, új teher állta útját. Idő kellett hozzá, míg a testiség hálóját mennyei világosságával tökéletesen átvilágította, hogy urává lehessen a körülötte lévő hatalmaknak.

Amikor teljesen függetlenítette magát ezektől a hatalmaktól az isteni Szellem, akkor megkezdődött a munka ezen keresztül kifelé a külső hatalmakkal. Hirdetni az igazságot, cselekedni a csodákat, urává lenni annak a felmérhetetlen hatalomnak, amely mind a természeti erőket, mind az ember lelkét uralta. Ezeken keresztül széthinteni az isteni igazságnak azokat a gyöngyeit, amelyeket a felszabadult szellem könnyen megérthet, s magáévá tehet, és ezeket az igazságokat megpecsételni azokkal a csodatételekkel, amelyek az emberi értelmet új fogalmakkal gazdagították.

Hiszen az embereknek a valóságról, az erőkről, a hatalomról évezredekken keresztül kialakított fogalmait kellett megdöntenie, hogy az ember fogalmaiban az Isten hatalmát, az Isten igazságát mindenek fölé helyezhesse. Amikor ez a harc a befejezéshez közeledik, amikor már-már körülfonja őt az ellentét hálója, akkor a két erő összecsapásából vagy egy mindenkéftel való meghódolás következhetik be az ellentét részéről. Vagy egy utolsó harc, amely letaszítja ezt az isteni hatalmat a fizikai síkról, a mulandó világ létlehetőségéből, hogy a gonosz megtarthassa azt a hatalmat, amelyet magának addig nagy fáradtsággal, sok hamissággal létrehozott.

Ezt az utolsó mérkőzést jó előre tudta a Megváltó, még a világ fundamentumának felvettése előtt, hiszen a teremtő Isten, aki a világ fundamentumát megvetette, tudta az időt nem ismerő végtelenben, hogy el fogja küldeni elpárolt, hűtlenné

vált, bűnbe süllyedt gyermekeiért az ő hűn maradt, vele egyg  lett gyermekét. **Krisztus tehát tudta, hogy nagy és nehéz munkát kell végeznie**, mert minél mélyebben esett a szakadékba az eltévedt bárány, annál nehezebb  t kimenteni. Annál mélyebbre kell al sz llnia, és annál nagyobb erőfeszítést kell kifejtenie, hogy kiemelhesse.

 s az  r alászállt, kivetette áldozatkész szeretetéből font h l j t. Ez a háló ma is ki van vetve mindazok részére, akik elfáradtak, akik megterheltettek, hogy a Megváltó ezzel az  gi sugarakból sz tt h l val körül fonja és magához emelhesse a mélységből azokat, akik feltekintenek reá, akik már elfáradtak a szenvedésekben, akik a lelkük mélyén a jó és igaz után vágyakoznak, de nem tudják azt megvalósítani. Az  r lejött hozzánk, és magával hozta irgalmát és szeretetét. Ez a szeretet kiáradt mindazokra, akik  t k r lvelt k, akik hallgatták az   szavát. Ez a szeretet támasztotta fel a holtakat és gyógyította meg azokat, akik segítségért kiáltoztak. Ez a szeretet feláldozta a testét és az életét; hiszen azért jött, hogy mindezeket odaadhassa azokért, akiket meg akar menteni. **Ez a szeretet új igazságot  rt fel az égre, a szellem igazságát, az Isten igazságát.** Ez a szeretet ezt parancsolja azoknak, akik  t ismerik, követik és követni fogják. *„Szeressétek egymást, mert arról ismernek meg benneteket, hogy az  n tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek”.*  s *„aki közületek első akar lenni, az legyen a ti szolgátok”*, mert *„a világ fiai felett uralkodnak azok, akik őket megh d tolt k, de ne  gy legyen tik ztetek”*, hanem egy más törvény, egy más igazság, egy más akarat, az Isten akarata legyen az, amely nektek diktál, amely nektek kötelességeket  r el . Ezek a kötelességek nem olyan terhek, amelyek alól a lélek igyekezik kibújni, és igyekezik azoktól magát függetleníteni, hanem olyan kötelességek, amelyeket önként, örömmel, és szívesen vállal magára a lélek, mert a szeretet diktálja azokat.

 s a mi Urunk megütközött, elfogadta a kihívást. Azokban a nehéz pillanatokban, amikor ezek lejátszódtak, az ember megmutatta magát a maga valójában, a test a maga hatalmával

szemben állt a szellem igazságával. Bárhogyan érezte is a lélek, hogy az az igazság, amelyet ő hirdet, az a valóság, amelyet ő követ, mégis a testen keresztül oly kicsivé vált az igazság, és a rémület oly nagyvá, hogy az „ember” nem volt képes őt követni azon az úton. Mert a testiség fogalmai, a testiség képzeete minden jóakaró, igaz törekvését megbénította.

A nagy és nehéz órákban, amikor az ember Jézus vívódott, amikor elhatározta magát a fájdalmas és kínos kereszthalálra, az alázatosság és a szeretet legnagyobb áldozatára, azokat, akik mellette voltak, csak arra kérte, hogy kevés ideig virraszszanak vele, csak addig, míg imádkozik. A testiség hatalma azonban mindennél nagyobb volt: elhomályosította a szellem vágyát, akaratát, lelkesedését, és elaludtak a hozzá közel lévők, akik szerették, akik mindenüket elhagyták, hogy kövessék őt. Csak egy kicsiny ideig kellett volna az ember Jézusnak magához közel éreznie hozzá hű, igaz szeretettel virrasztó lelkeket, akikhez nagy elhagyatottságában, kétségbeesésében *emberi természetével* hozzátapadhatott volna. De a gyenge ember még ennyire sem volt képes.

Amikor azután megvívta nagy küzdelmét, megenyhülten, megbékélve mondja az utolsó órákban: *„nyugodjatok immár és pihenjetelek, most már elközelgett az, aki engem elárul.”* Az embernek hányszor csak a szeretet kis erejével kellene vergődő, szenvedő embertestvére mellett kitartania, csak egy kevés megértéssel kellene mellé állania! Az ember azonban átadja magát a pihenésnek, a kényelemnek, és *nem gondol arra, hogy a könyörtelen végzet most viszi el mellőle azt, aki a szívének legkedvesebb volt, akiben a lelke kiegyenlítődött.*

Jött a megpróbáltatás, jött a szomorú és nagy tragédia. A testiség hatalma mindazokat megfélemlíti, akik szeretik és követik őt; a testiség hatalma mint ellenállhatatlan erő a félelmen keresztül fogva tartja a lelkeket, és nincs senki, aki mellette álljon, aki mellette hitet tegyen, mert a testiségen keresztül fogva tartja a sátán azokat, akik az övéi. Egyedül van, mindenki elhagyta, a kétségbeesés és a szomorúság állapotában egyedül

kell megvívnia a harcot, mert hiszen nincs senki, aki fel merné emelni a szavát. Mert a hatalom olyan erősen kiterjeszti a maga erőszakosságát, hogy a lélek összeszorul, s inkább szeretne megsemmisülni, mintsem hogy egy hangot adjon ki az Igaz védelmére. Végig kell hurcolnia a nehéz keresztet. A Golgotha hegye ott mered előtte, s minden reménység nélkül kell oda feltekintenie a szenvedések, a kínok, a gyötrelmek befejezésének helyére.

Emberek, mit gondoltok, ha az Úrnak más útja lett volna a világ hatalmának legyőzésére, vajon nem azt az utat választotta volna? Nincs más út a bűn, a halál, az igazságtalanság hatalmának legyőzésére, mint az Istenben való bizalom és az alázatos béketűrés. Következik a szomorú vég, a gyötrelmes halál. Megmondta az Úr, hogy jóllehet az embernek Fia elmegy, de jaj annak, aki ezt a megoldást a maga akaratával előidézni segítette! *Jaj annak, aki igazságtalanságot cselekszik, jaj annak, aki az ártatlant szenvedtetni, jaj annak, aki az igazságot keresztre feszíti!* Harmadnapra azonban feltámadott az Úr. Az emberek, akiken végigsüvített a borzalmas tragédia, elfelejtették az Úr ígését, hogy harmadnapra feltámad. Mert annyi gyötrelmem, annyi kín, annyi szenvedés után az emberi képzeletben lehetetlennek tűnt fel, hogy mindezek után feltámadhasson. A kétségbeesés, a szomorúság, a mindenben túláradó lelki gyötrelmem úrrá lett azok lelkén, akik őt szerették.

Elfeledkeztek az ígéretről, és átadták magukat a kétségbeesésnek. Ha az isteni hatalom nem könyörült meg azon, aki az igazságot, a szeretetet hirdette, ha az isteni hatalom nem tudta megmenteni azt, aki gyógyíthatatlan betegségeket gyógyított, aki a sántáknak és a bénáknak visszaadta az életet, vajon van-e egyáltalán ez a hatalom? Nem tévedett-e a hit, a bizalom, amely mindvégig ebbe az igazságba, Isten segítségének igazságába kapaszkodott, és erre építette fel a hitét? Az Úr megpróbálta mindazokat, akik hittek, szomorúsággal, és nyomorúsággal vette őket körül azokban a napokban.

Egyetlen vékonyka reményszáll maradt csak ébren: még

egyszer megláthatni őt, amikor testét drága kenetekkel bebalzsamozzák. A lélekben azonban kihalt a reménység; nem volt mit várni, nem volt mit remélni. Temetés volt: nemcsak kívül, hanem belül is; nemcsak az Úr testét temették, hanem azoknak a reménységét, hitét és bizalmát is, akik őt szerették és követték. A nyugalom napján imádkozás, szomorúság, nehéz sóhajok töltötték be a kicsiny, magára maradt hívő sereg otthonát. Nem tudtak örülni az ünnepnek, a szabadulás ünnepének, hiszen nekik gyászos veszteségük volt. **Mi lett volna, ha az Úr test szerint föl nem támad? Mi lett volna abból az igazságból, melyet az Úr hirdetett, ha a sátán diadalt ülhett volna? Elmúló mesévé vált volna, amelyet az emberek kézlegyintéssel intéztek volna el.**

Az Úr azonban feltámadott, és azon a reggelen, amikor a szomorúságtól csüggedten az Úr testének látására még egyszer oda mentek azok, akik őt szerették, üres sírt találtak, és a sírnál angyalokat, akik őrizték azt a helyet, ahol őt nyugovóra tették. Az angyalok e szavakkal fogadták őket: *„nincs itt, akit kerestek, hanem feltámadt és elöttetek megy Galileába.”* Az Úr föltámadt, és a testiség hite, a testiség bálványa összeomlott, elvesztette hatalmát a hívő lelkek előtt. A rémület megszűnt, hiszen bármilyen gyötrelmes halál emléke, bármilyen szenvedés, bármilyen reménytelenség és csüggedtség volt is a lelkekben, Isten örömmre változtatta azt, mert feltámasztotta az ő egyszülött Fiát. És ezzel megpecsételte azokat az igazságokat, amelyeket ő hirdetett, ő hintett el a földön, hogy valakik öbenne bíznak, higgyenek, bízzanak és reméljenek ezekben az igazságokban is, mert a testiség hatalma csak a sírig szól. *A síron túl, a halál után nincs többé semmi hatalma a tévedés szellemének, mert az igazság lelke ül ott a sírnál, és hirdeti a feltámadást, hirdeti az örömet a hívő és bízó emberlelkeknek: „ne keressétek a holtak közt az élőket, mert ő nincs itt, hanem feltámadott.”*

Kedves Testvéreim! A ti lelketekben is visszhangzik az Isten

hívó szava, ti is keresitek az igazságot, amely igazságra a lelketek érzékennyé vált, az Isten szavának igazságára, mert az Isten titeket is elejétől fogva kiválasztott e világból, és *név szerint szólított titeket is azon a gondolon keresztül, amelyet Ő adott nektek életbehívásokat pillanatában*, amely gondolatot meg kell valósítanotok, mind a múlandó életben, mind az örökévalóságban. Titeket egybegyűjtött, mert a sorsotok közös. Fájdalmaitok és szenvedéseitek lesznek ezen a világon, mert szenvednetek kell. A sorsotok hasonlít a szülő asszony állapotához, amikor eljön az ő órája, amikor meg kell szülnie az eljövendő embert. A ti földi embereteknek is meg kell szülnie az Isten gyermekét. *Meg kell szabadulnotok a testiség gondolatától, hogy véghez vihessétek azt, amire elhívatatok*. Hiába akarjátok magatokat kihúzni, hiába akarjátok a kötelességeketek másra hárítani, hiába akarjátok a tévedéseiteket valamiképp mással kiegyenlíteni. Mindazon keresztül kell mennetek, amit felettetek Isten elvégzett, még mielőtt a testbe hívott volna benneteket.

A mi Urunk érettetek, érettünk halt meg, akik kerestük az Isten igazságát, akiket Isten elhívott e világból, mert *e világ napjai meg vannak számlálva, s vele együtt meg vannak számlálva az ellentét hatalmaskodásának napjai is*. Mielőtt mind ezek véghez mennek, mielőtt az ellentét nagy küzdelmek és harcok árán belátja a tévedését, nektek be kell fejeznetek a feladatotokat. *Isten azért hívott benneteket mindnyájatokat külön-külön, és azért küldi az örömhírt, a meggyőződést, a síron túli élet hitét, hogy a testiség fogalmát, az ezzel járó törekvéseket és tévedéseket idejében megölhesse, megsemmisíthesse a ti Krisztusban való hitetek és a jövőben való reményégetek*.

Isten ugyanis a mi Urunk a Jézus Krisztus teste és vére által szövetséget kötött veletek, hogy ezen a nagy igazságon, a szeretet áldozatának igazságán keresztül a lelketek kihívja a nagy Babilonból, a tévelygések világából. Hogy megmentsen benneteket attól a gyötrelemtől, amely azokra vár, akik nem hittek

az ő igazságának. Nektek keresnetek és kutatnotok kell az alkalmakat, hogy a hitetek megerősödjék, megizmosodjék és hatalmassá, nagygyá fejlődjék. És diadalt vehessen azokon a téveszméken, amelyeket a sátán a Paradicsomban érvényesített, amikor hittetek neki mindnyájan, akik eddig eljutottatok a tévelygések világában. Titeket hazahív az Úr, és nem szűnik meg hívogatni azok által a jelek és csodák által, amelyek az életekben a láthatatlan világból felétek intenek, és neveteken szólítanak benneteket. Mert ***mindenkinek olyan jeleket, olyan meggyőződéseket juttat végzete, amelyeket egyes egyedül az ő lelkének felébresztésére és megtérítésére talál jónak és célra-vezetőnek a mindenható Isten.***

Vessétek el tehát magatoktól mindazt, ami titeket ettől visszartartana: a testiséget, a halál félelmét, a kiválasztottság érzetét, és az én elhatalmasodását más rovására. Köztetek ne legyenek se elsők, se utolsók, se ragyogóan fénylők és homályosak, se dicsőségesekek és megvetettek, hanem legyetek mindnyájan egyek a Jézus Krisztusban. Hiszen mindnyájatokért meghalt az Úr, és mindnyájatokért feltámadott, s mindnyájatokra hagyta a szeretetnek azt a parancsát, hogy legyetek egyek a szeretetben, az igazság megértésében, abban a törekvésben, amellyel az ő lábai elé üljetekek. Hogy hallgassátok az ő igazságát, az ő tanítását, hogy tanítványaivá szegődjetekek, és ti is megharcoljátok azt a harcot, amelyet meg kell harcolnotok.

Mindenki előtt ott áll a Golgotha felé vezető út; mindenkinek fel kell vennie a maga súlyos keresztjét; mindenki felett diadalt ül az igazságtalanság, az elvettetés. Mindnyájatok felett kiterjeszti hatalmát a meg nem értés, az a szellem, amely mást mutat, mint a valóság; mindnyájatokat megpróbál a sátán, és mindnyájan össze fogtok roskadni, mint ahogy mi elestünk. Mindnyájatok hitét megpróbálja az Atya, mielőtt fiaivá fogad benneteket.

Ti azonban feltekinthettek a feltámadott Krisztusra, mert előtetek mindnyájan bizonyosságot teszünk mi, akik éltünk, akik

megpróbáltattunk, és akik levetkőztük a testet; bizonysgot teszünk azokkal a szavakkal, amelyekkel Krisztus is bizonysgot tett az életről: „*Én élek, és ti is éltek*” a hit által, amelyhez kapcsolódtatok. **Tegyetek tehát mindnyájan vallást a hite-tekről, lelki törekvéseitekről, de tegyetek vallást elesettsé-ge-tekről, bűnös voltotokról is**, hogy a feltámadt Krisztus meggyógyíthasson és megerősíthessen benneteket, és diadalra vihesse a ti ügyeket. Mert Ő feltámadott, és mindnyájan, akik hisztek a feltámadott Krisztusban, és igaznak ítéletek az ő tanítástát, megerősítették a hit által. Mert Ő veszi kezébe a ti sor-sotokat, Ő küzd, Ő harcol értetetek, mert Ő nem halt meg, Ő feltámadt. És mivel feltámadt, újra meg újra szól hozzátok, újra meg újra szövetséget köt veletek abban a tényben, amelyet halálának emlékére hagyott az emberek közt, hogy egyétek az ő testét, és igyátok az ő vérét, hogy életetek legyen őbenne.

Aki nem eszi az ő testét és nem issza az ő vérét, annak nincs élete, mert *Ő az igazság, az út és az élet*. Nélküle itt a másik hazában, a változhatatlanság világában nem nyerhetitek el az igazak és hűek koronáját és jutalmát: az istenfiúságot és az Isten-nel való megbékélést.

Mielőtt az úrvacsorához járulnátok, vessetek számot magatokkal a lelketekben, sorakoztassátok fel a bűneiteket, az elesettségeteket, és kérjétek a Megváltó Jézus Krisztust, hogy gyógyítson meg titeket ezekből a lelki gyengeségekből, bűnökből és tévelygésekből, és erősítsen meg titeket a hitben és a szeretetben, hogy a lelketek életerős reménységgel tapadhasson ahhoz az ígérethez, amelyet Ő hagyott itt számotokra.

Mindnyájan, akik a lelketeket elkészítettétek arra, hogy az ő utolsó vacsorájának emlékére külön ünnepet szenteltek, ismerjétek meg azt az igazságot, amelyet Ő hagyott a földön azok részére, akik hisznek, és akik még az ő beszédeik által hinni fognak. Mi bizonysgot teszünk az Úrról, a halál utáni életről, Isten kegyelméről, és arról az örök szeretetről, amellyel Ő rólunk és rólatok gondoskodott. Bizonysgot teszünk arról a feladatról, amellyel megbízott bennünket, hogy gyűjtsük össze a

szelek négy irányából azokat, akik elfáradtak az életben, a céltalan bolyongásban. És bizonyoságot akarnak találni, meg akarnak nyugodni, akik a lelküket gyengének találják arra, hogy a maguk váltságmunkáját elvégezhessek, akik szorongattatást szenvednek, akik a bűneiktől, tévedéseiktől meg szeretnének szabadulni

Ezeknek hirdetjük a bűneik bocsánatát, az Úr kegyelmét, a megtisztulást, a megigazulást az ő vére által, amelyet szeretetből a mi megváltásunkért ontott, hogy az ellentét karmaiból kiszabadítson bennünket. Nektek, akik hiszitek, hogy az Isten elég erős ahhoz, hogy megbocsássa a bűneiteket, és eltörölje azok következményeit, akik hiszitek, hogy Isten elég hatalmas ahhoz, hogy új eget és új földet teremtsen, új jövőt alkosson a részetekre, hirdetjük azt, hogy Isten a megtérő, bűnbánó bűnösöket hívja, várja magához, hogy meggyógyítsa őket bűneiktől, s megtisztítsa, megigazítsa és felemelje őket.

Hirdetem nektek a reményt a lelketek megtisztulására, ha egész lelketeket, egész életeteket az ő kezébe teszitek le, és tőle várjátok a segítséget. Ő veletek lesz mindvégig, ha el nem tántorodtok; s ha ti el nem távoztok tőle, Ő sohasem hagy el titeket. Hirdetem nektek - éppen mert ti beismeritek bűnös voltokat, hibáitokat, Istentől való eltántorodásokat - hogy Ő felemel. Ő vezet titeket mindaddig, míg a ti újjászületésedet el nem végzi a kegyelem, amely titeket körülvelt még megszületésedet előtt, és nem szűnik meg testi halálotok után sem, ha földi életeteket neki szentelitek. S ha engedelmesen hallgattok az ő beszédjére, s az ő irányítását követitek, Ő fiaivá fogad benneteket az örökéletben, az ő hazájában, s felülemel titeket a bűnön és halálon. És feltámasztja a lelketeket, s megszabadítja attól a törvénytől, amely a bűnös lelket elzárja a boldogságtól. Vegyétek ezt eszetekbe, és ajánljátok fel magatokat Krisztusnak abban az imádságban, amelyet veletek és értetek mondok.

Mennyei Atyám! Megkerestél minket a bűnök sötéttségében, a mély szakadékban, amelybe aláhullottunk. Megláttad a mi

nyomorúságunkat, a mi szenvedésünket, a mi bizonytalanságunkat, a mi üldözöttségünket, s megszántál bennünket a mi szenvedéseinkben és nyomorúságunkban, s elküldted hozzánk a Te szent Fiadat, a mi Urunkat, a Jézus Krisztust. És az általa küldött világosságban utat mutattál nekünk, amelyen hozzád juthatunk, amelyen téged megtalálhatunk, amelyen a lelkünk hibáit, bűneit, tévedéseit elhagyhatjuk. Hogy amikor hozzád érünk, és veled találkozunk, a mi lelkünk a te kegyelmedben megtisztulhasson, és örülhessünk annak az ajándéknak, amelyet nekünk adtál a Te szent Fiadban, a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban.

Könyörülj meg Istenünk a mi lelkünkön; lásd meg a mi gyengeségeinket, lásd meg a mi bizonytalanságainkat, és ne hagyj el minket ebben az órában, amikor fogadalmat teszünk előtted, hogy a sátánnak csábítgatásai és erőszakossága folytán meg ne ijedjünk, és megfélemlítve hűtlenekké ne váljunk ahhoz az igazsághoz, amelynek zászlaja alá szegődtünk! Küldd el hozzánk, Urunk, a te szent Fiadnak, a Jézus Krisztusnak megváltó kegyelmét; küldj nekünk világosságot és erőt, és fogj minket erősen a te kezedbe, hogy a mi hibáink, gyarlóságaink vissza ne tarthassanak bennünket kötelességtől, amelyet magunkra vállaltunk ezekben a pillanatokban! Tarts minket erős kézzel, hogy meg ne tántorodjunk, hogy el ne essünk, hogy a te ígéretedben való reménységünk semmivé ne váljék. Hanem éleszd bennünk a hitnek, a szeretetnek, a reménységnek tüzét, és lakjál a mi lelkünkben, hogy ezek által mindenkor tégedet keressünk, veled legyünk, a te akaratodat cselekedjük, a gondolatainkban, érzéseinkben. Neked engedelmeskedjünk, hogy a te akaratod rajtunk keresztül mindenkor, és mindenben kiteljesedhessék ebben a múlandó életben, hogy majd ha egyszer elhozod az időt, amikor a lelkünk megszabadul a tévelygésnek testéből, megerősödvé, megtisztulva nagyobb és igazabb feladatra vállalkozhassunk a te országodban a tieid közt, amelyet elejétől fogva nekünk tartottál fenn.

Könyörülj meg rajtunk, Istennek szent Fia, aki minket magadhoz hívtál. Ne nézd a mi gyarlóságunkat, hibáinkat, vétkeinket, gyengeségeinket, amelyekkel a te igazságodat sokszor érvénytelenné tesszük az életünkben, de gyógyítsd meg a mi lelkünket minden tévelygésből, minden homályosságból, s világítsd meg az utat, amelyen járnunk kell. A Te szent tested és szent véred éljen és hatalmasodjék el bennünk, és ezáltal végy lakozást a lelkünkben, mind ebben a mulandó, mind pedig az örök életben, hogy ezentúl ne mi éljünk a mi tévelygő énünkkel, hanem éljen bennünk a te szent Lelked, a te szent Igazságod, amellyel minket az üdvösségre vezetsz abban az ígértben, amelyet nekünk tettél.

Óh, emeld fel a mi lelkünket, tisztítsd meg a mi szívünket, hogy egész lényünket átadhassuk neked, hogy Te bennünk és általunk hass ebben a mulandó életben, hogy minden szem feléd tekintsen, és a te dicsőséged lássa, minden lélek hozzád forduljon bizakodással, reménységgel és várakozással.

Tégy minket kicsiny munkásaiddá, irányítsd a mi érzéseinket és értelmünket, hogy mindig megérthessük a te akaratodat. Ebben az órában is tégy minket alázatossá, hogy megérthessük azt a nagy kegyelmet, amelyet velünk, érdemtelenekkel szemben gyakorolsz. Tégy minket, Uram, képesekké arra, hogy a te szent tested ajándékát kellőképp értékelhessük, és lelkünk egész erejével, szívünk egész vonzalmával megragadassuk ezt az ajándékot, amelyet nekünk adsz, és elhelyezhessük a mi lelkünk szentélyében, hogy onnan mintegy erőforrásból részesedhessünk mindennapi életünkben, cselekedeteinkben, elgondolásainkban, hogy szentekké és feddhetetlenekké lehessünk az által a törvény által, amely törvénybe minket fölemeltél.

Urunk, üdvözítő Jézusunk, légy velünk és áldd meg a mi lelkünk hozzád vágyó érzéseit. Jöjj hozzánk, áldd meg e téged kereső gyülekezetet, áldd meg a bűnbánatot, áldd meg a nagy felajánlásokat, áldd meg, és szenteld meg az elhatározásokat, amelyeket előttd kicsiny gyermekeid tesznek. Terjeszd ki védő szárnyadat felettük, és emeld fel őket magadhoz, hogy

mind a tieid legyenek hitben, szeretetben és abban a remény-ségben, amellyel földi életükben hozzád sietnek és tőled várnak segítséget.

Áldd meg Uram, a te kicsiny szolgálodat, áldd meg és szenteld meg azt az embert is, akin keresztül én a te dicsőségedet hirdetem, áldd meg, és szenteld meg mindazokat, akik hozzájárulnak ahhoz, hogy a te igazságodat e múlandó világban emberi szavakkal kifejezhessem. Áldd meg azokat a lelkeket, akik kinyitják szíveiket a te igazságod előtt, és sokasítsd meg áldásaidat azokon, akik befogadják azokat az igazságokat, amelyeket a te dicsősegedre mulandó emberi nyelven szólok és hirdetek.

Áldd meg azokat az elgondolásokat, amelyek lehetővé teszik a kicsinyeknek, gyengéknek, hogy felemelkedhessenek, áldd meg azokat, akik megértik a te nagy akaratodat, akik életük feladatává tették a megbocsátást, és a rossznak jóval viszonzását, és az igazságtalanságnak igazsággal való betöltését.

Áldd meg azokat, akik a lelküket ebben az órában neked följánlják; sokasítsd meg rajtuk szellemi és lelki áldásaidat, hogy hasznos tagjaivá váljanak annak a gyülekezetnek, annak az együttesnek, amely a te szent neved dicsérésére, a te igazságod hirdetésére egybegyűlt, hogy megerősödve, megtisztulva, és megigazulva adhassanak hálát azért a kegyelemért, amelyben Te őket részesítetted. Ámen.

Az Úr halálát kell hirdetnünk és hirdetnetek, mert mint ahogyan az Úr meghalt értetek, a bűnért, akképp nektek embereknek is meg kell halnotok a bűnnek, meg kell halnotok a test kívánságainak, a tévelygésnek. Meg kell halnotok azoknak a kívánságoknak, amelyeket a testen keresztül a sátán ébreszt a lelketekben, mert az megtéveszt, és a testen keresztül elvezet titeket a megsemmisülésbe. Ahogyan tehát a mi Urunk meghalt a bűnökért, nektek is meg kell halnotok a testben a bűnöknek és a tévedéseknek.

De ti boldogok vagytok, akik a testben meghalhattok, mert amikor elkövetkezik a halál, feltámadtok az örökéletre. Ha

azonban nem haltok meg a testben a bűnök és a tévedések részére, akkor hiábavalóvá tettétek a Krisztus halálát, a Krisztus emlékét, s nem ébredhettek fel az örökéletre, mert a bűnnek, a halálnak csiráját hordozzátok magatokban, és az diadalt arat rajtatok, míg a végsőig, a kárhozatig el nem juttok.

Azt mondom tehát nektek: örüljétek és adjatok hálát, hogy az Úr meghalt értetitek, mert *az Úr halálával az ő testének megtöretésével mindazok az erők, mindazok a szellemi, felszabadító, isteni, hatalmas erők a ti telketeket táplálják.* És általuk örökéletet nyertek, ha hisztek ebben, mert a hit képessé tesz titeket a bűnnel való diadalmas harcra. *Így ti is diadalt arathattok az Úr teste és vére által a bűnön és halálon.* Mikor tehát magatokhoz veszitek az Úr testét, akkor gondolatok az ő halálára, hogy ti is meghalhattok a bűnnek. Mert meg kell halnotok. A törvénytelen, bűnös kívánságaitokat, gonosz elképzeléseiteket meg kell feszítenetek, halálra juttatnotok, hogy élhessetek ti magatok. Mert amikor a bűn testét mindjobban és jobban halálra adjátok, az örökkévaló, a fényes test, a lakodalmi ruha kialakul körülöttetek, és a halál nem az a rém lesz többé, amelytől félnetek kell, hanem Istennek kegyes ígérete, amellyel titeket egy jobb világba, egy boldogabb létállapotba szólít.

„*E pohár az újszövetség az én vérem által*”, mondotta az Úr. Akik isznak a pohárból az Úr halálának emlékére, azok egyé válnak abban az eszmében és gondolatban, amelyet az Úr a megtérő emberekre hagyott, azokra, akik keresik az isten igazságát, a kiegyenlítődést, a lelkük megnyugvását, a bűneiktől való szabadulást. Ti egyé váltatok ebben az eszmében, az Úr Jézusban való hit által, abban az igazságban, amelyet elfogadtatok, amelyet a lelketek feldolgozott, magáévá tett, amelyet elhittetek, és amely hittel most magatokat Krisztusnak felajánljátok. Ti tehát többé nem vagytok a magatokéi, hanem azéi, akinek a lelketeket felajánljátok. Nem tehetitek többé felelőtlenül azt, amit jónak láttok, mert amikor a magatok elgondolása szerint indultok, hazuggá teszitek azt az igazságot,

amely titeket eggyé tett. Azért tehát *ti testvérei vagytok egymásnak, lelki testvérei, mégpedig szorosabban, mint akik egy testből és egy vérből valók, mert ti egy test és egy vér egységét képezitek a Krisztus vére által.* Nektek tehát kötelezettségetek van egymás iránt, mégpedig az a kötelezettségetek, amelyet az Úr hagyott reánk és reátok, hogy szeressétek egymást, és a szeretet cselekedeteit cselekedjétek.

Még egy hozzátok hasonló embertestvéretek utolsó kívánságát is sérthetetlennek találjátok, még akkor is, ha az talán nem mindenben egyezik is meg a véleményetekkel. Annál inkább szentnek, igaznak és megmásíthatatlannak kell tartanotok azt a szövetséget, amelyet Ő kötött veletek ezen a parancsolaton keresztül: „*szeressétek egymást*”. Én is azt mondom: szeressétek egymást azzal a szeretettel, amelyet Ő hagyott rátok és ránk, azzal a szeretettel, amely mindig egymás javát munkálja. A gondolataitok, az érzéseitek ne az önzés céljait szolgálják, hanem a szeretet jegyében hassanak, amellyel most elpecsételtek magatokat az Úr akaratából.

Örvendezünk, és boldog hálaadással borulunk le előtted, Urunk, Istenünk, hogy te minket, érdemtelen bűnösöket magadhoz hívtál, és a mi lelkünket megelégtetted azzal a nagy, és minden értéket felülmúló ajándékkal, amelyet Te adtál értünk a te szent Fiad által. Áldott legyen a te szent neved; áldott legyen a te irgalmasságod és a te kegyelmed, amellyel hozzánk, bűnös gyermekeidhez lehajoltál, mert immár gyermekeiddé fogadtál bennünket a bűnbocsánat által, amelyet ingyen való kegyelemből osztogattál a mi részünkre

Áldott legyen a mi Urunk, Jézusunk nagy, felbecsülhetetlen áldozata, amelyet értünk hozott. Áldott legyen az a szeretet, amellyel minket megkerestél, és a bűnöktől, a gyarlóságoktól megmostál a te szent véred által, hogy életünk legyen ebben a nagy áldozatban, szeretetben, amellyel Te szerettél bennünket. Érdemtelenek, bűnösök, gyengék és ingatagok vagyunk, még a föld porában mozgunk, de a föld porában is dicsőséget zeng a

mi ajkunk, és hálát adunk neked, Istenünk! Téged keresünk ebben az órában, amikor minket, szegény bűnösöket felemeltél, megtisztítottál, és a magadénak vallottál.

Áldott legyen, Uram, a te szent neved, hogy minket, elesetteket felemeltél, hogy minket, akiket az ellentét bemocskolt és megtevesztett, megtisztítottál, és mennyei hazádba hívtál. A hónunk alá nyúltál, hogy felsegíts a porból, hogy a lépéseinket igazgasd azon az úton, amelyet te mutattál meg nekünk. Ha minket, engedetleneket ennyire érdemesítettél, könyörgünk Hozzád, Urunk, ne hagyj el bennünket, hanem légy velünk az élet rögös útján, amelyen járnunk kell. Légy velünk, Uram, a megpróbáltatásokban, amikor gyarló természetünk felemelkedik az égi természet ellen, és harcot hirdet a jóság és igazság ellen. Légy velünk, és ne hagyj minket eltántorodni, amikor a sátán a mi hibás természetünknek kívánatos dolgokat suttog a fülünkbe, amikor olyan dolgokat ígér, amelyeket ha törvénytelen úton megvalósítunk, a te büntetésedet és a tőled való elvesztetést vonjuk magunkra. Óh, add akkor is a te világosságodat, a te erődöt, amikor gyengék vagyunk, hogy diadalra vihessük a te akaratodat. Légy Te erős bennünk és általunk, fogd meg a kezünket, hogy ne lépjünk arra az útra, amely a mi hibás természetünk előtt kívánatosnak látszik. Emeld fel tiltó kezedet, hogy lássuk, hogy oda nem szabad lépnünk, mert akkor elveszítjük a te irgalmasságodat, a te kegyelmedet, a te szeretetedet.

Gyűjtsd meg a mi lelkünkben azokat a tüzeket, amelyek világitanak az élet sötét útján, abban a rengetegben, amelybe bűneink, és tőled való eltántorodásunk folytán tévedtünk. Gyűjtsd meg a lelkünkben a hit fáklyáját, hogy megláthassuk mindenkori a te igazságodat, hogy el ne tévedjünk az úton. Gyűjtsd meg a szívünkben a szeretet lángját, hogy szeretetünkkel azokhoz a dolgokhoz ragaszkodjunk, amelyeket Te jóváhagysz, amelyeket Te adtál az életünkbe, amelyek üdvösségünkre valóók.

Oltsd el a mi szívünkben a gonosz kívánását. Oltsd el a szívünkben mindazokat a törvénytelen érzéseket és kívánságokat,

amelyek Tőled elcsábítanak, amelyek minket megcsálnának, tévútra vezetnének. Óh, légy erős bennünk, amikor gyengék vagyunk! Ébreszd fel bennünk a reménységet, amikor a hitetlenség, a kételkedés a testiségen keresztül erőt vesz rajtunk, amikor a testiség eltereli a figyelmünket attól, ami tőled való. Óh, adj akkor erőt, hogy bezárhassuk a lelkünket az ellentét csábítgatásai előtt, s nyisd meg olyankor a szívünket az előtt, ami a lelkünk üdvösségére válik. Könyörülj meg rajtunk, és világosítsd meg a mi utunkat, s hasd át a mi szívünket azzal az érzéssel, amely nem hagy nyugton minket, amely folyton a te útjaid, a te igazságod keresésére indít.

Adj a lelkünkbe erős hitet, hogy legyőzzük mindazokat a kétségkedéseket, mindazokat a lehetetlenségeket, amelyek mint fenyegető örvények elnyelni készülnek. Óh, adj nekünk erőt, hogy mindezekkel megharcolhassunk! Amikor lezárt koporsók és nyitott sírok mellett állunk, s el kell búcsúznunk, azoktól, akiket szerettünk, a te végzésed, a te előre elrendelt akaratom, elszólítja őket tőlünk, óh adj akkor reménységet a szívünkbe, hogy viszontlátjuk egymást az által a szeretet által, amely bennünket összekötött egymással. Hogy bizton reméljük, hogy viszontlátjuk egymást tenálad, abban az örök hazában, ahová készülünk életünk minden napján.

Óh, adj nekünk erőt, amikor a szenvedések, a megpróbáltatások, és a csapások viharai zúgnak felettünk, hogy össze ne roszakdjunk. Hanem benned bízva és tőled remélve a segítséget és győzelmet, erős lélekkel és bátor szívvel harcolhassuk meg a harcot, amelyet meg kell harcolnunk. Hogy a lelkünkben az igazság, a jóság, a szeretet, a hit és az alázatosság győzedelmeskedhessen mindazokon a törvénytelenéseken, amelyek bennünk és e világban vannak. Óh légy velünk, Istenünk, és aranyozd be a te világosságoddal a mi életünk útját, hogy el ne tévedjünk, hanem hazatalálhassunk hozzád! Óh add, hogy a mi feltámadott Krisztusunkra tekintve, a lelkünk mindenkor megtalálhassa azt a békességet, azt a megnyugvást, amelyre szükségünk van, és amellyel diadalt vehetünk a zűrzavar felett,

amelyet a sátán szít körülöttünk, hogy megtévesszen, és eltérítsen bennünket a feléd vezető útról.

Könyörülj meg rajtunk mindenkor, és hallgasd meg a mi könyörgésünket, amikor fájdalmunkban, kétségbeesésünkben hozzád esedezünk! Óh, adj nekünk vigasztalást, gyógyulást és enyhülést! Könyörülj meg rajtunk azokban az órákban, amikor elcsüggedve, kimerülve, lelkünknek utolsó bizakodó szálával fordulunk hozzád, s ne hagyd a mi lelkünket elerőtlenedni. Hanem légy velünk, légy bennünk, igazgass, bátoríts, vezess minket; vezess vissza a tévelygés útjáról az igaz útra, ha megtántorodnánk

Adj a szívünkbe szeretetet, és könyörületet azokkal szemben, akik ellenünk vétkeznek, akik megbántanak minket, akik fájdalmat okoznak. Adj nekünk erőt, hogy megbocsáthassunk, mint ahogyan te megbocsátod a mi vétkeinket, és fogadj be mindnyájunkat a te irgalmasságodba, a te kegyelmedbe. Áraszd ki felettünk a te áldásodat, hogy vezessen, és erősítsen az a túlvilágban való hit, amely a lelkünket egyensúlyban tartja a világ forгатagában.

Add, hogy előre haladhassunk az életutunkon, megküzdve a testiséggel, a tévhittel, az igazságtalansággal, a hamissággal és a göggel. Óh add, hogy a lelkünk ebből az életből ne vesztéssel, hanem nyereséggel térhessen meg hozzád. És amikor érkezett az utolsó napunk, terjeszd ki felettünk védő szárnyaidat, és vezess be minket azon a kapun az örökkévalóságba, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztus által mutattál meg nekünk, és amely úton a mi Urunk vár reánk. Add, hogy reá életünk minden órájában bizalommal, hittel, és reménységgel tekinthessünk fel! Ne hagyj minket eltévelyedni, hanem légy velünk most, ebben az órában, a mulandó életben és az örökkévalóságban. Ámen.

Most pedig, testvéreim, áldjon meg titeket a mi Atyánk, Istenünk; legyen veletek a mi Urunk, a Jézus Krisztus, és áldjon és vezessen titeket, hogy ennek az órának a hangulata a szíve-

tekben uralkodóvá válják. Mind cselekedeteitekben, mind gondolataitokban adja meg nektek az Úr mindig azt az indíttatást, amely a ti lelketek üdvösségére jó és célravezető.

Ne távozzatok el az Úrtól, és az Úr sem távozik el tőletek. Ne féljete, ne rettegjete, az Úr mindenkor veletek van és veletek lesz, mert ő feltámadott, és az ő feltámadásában millió meg millió lélek találta meg a szabadulást, a bűnökből való feltámadást. **Ti, akik az ő testének és vérének emlékét magatokhoz vettétek, a ti hiteteken keresztül vonzzátok az ő testét és véré, vonzzátok azokat az erőket, amelyeket ő föl-emelt, megtisztított, megszentelt és megdicsőített.** Ezek az erők: az ő teste és vére, amelyet ő itt hagyott a ti részetekre, fölemelnek, megtisztítanak, megigazítanak, és majdan megszentelnek, és megdicsőítenek titeket, amikor elérkeztek az örökkévalóságba.

Most pedig az Isten áldása legyen rajtatok; áldjon meg titeket a ti összejöveteletekben, áldjon meg titeket a ti otthonotokban, a ti törekvéseitekben, pihenéseitekben, cselekedeteitekben mindenkor! Isten veletek!

A szellemi mozgalom célja()**

Mire jó a médiumi közvetítés bizonytalan volta? - A test igazsága legyőzi a lélek igazságát, a lélek igazsága pedig a szellem igazságát. - A szellemi mozgalom célja. - A bűnbocsánat újjáteremtő ereje. - A békesség és megnyugvás szigete. - Folyton nehezebb idők következnek. - Isten Lelke szét-szórva az emberekben és szellemekben eggyé lenni törekszik. - Isten igazsága a legszorosabb kapocs az ember -lelkek között. - Ragyogó jövő: Istenek népe!

Szükséges, hogy a médiumi lélekben a bizonytalanság érzések, hullámzások, kétségek, önvádak hullámozzanak, hogy az „ember” minden ismerete, világossága, jóra törekvése, nagy igyekevése dacára se lehessen biztos afelől, hogy gond, és aggodalom nélkül járhatja ezt az utat. Bizony sokszor igen sok hibával és fogyatékossgal kell megküzdeni, és mégis meg kell benneteket hagynom a bizonytalanságban, mert az emberi természet gyarlóságánál fogva hajlamos a lélek a veszteglésre, hajlamos

arra, hogy elhagyja magát az úton.

És mivelhogy ti nem valami bizonyos helyzetben, bizonyos állapotban éltök, és a ti befolyásolhatóságotok nem mindig, és nem minden időben alkalmas arra, hogy a magasabb régiók igazságát is átvehessétek: ha biztonságban éreznétek magatokat, akkor sohasem támadna fel a lelketekben az az ellenőrző, és kutató érzés, hogy a magasabb rendűt az alacsonyabb rendűtől megkülönböztessétek. És akkor az alacsonyabb régiókból eredő befolyásolásokat, érzéseket és hangulatokat - amelyek talán a test igazságához közelebb állnak, és ezért a ti emberi éneteknek rokonszenvesebbeknek is tetszenek, s gyorsabb átalakulásra és felszívódásra alkalmasak - szintén a magasabb szellemvilágnak tulajdonítanátok. És így minden jóra törekvésetek és igazi nekilendülésetek dacára akaratlanul is megcsaljátok magatokat, amikor azt hinnétek, hogy minden onnan felülről jó. És így megcsontosodnék bennetek mindaz a vélemény, (amit t. i. igazságnak gondoljátok) ami tulajdonképp a tévelygésből származik. És végül annyira eliszaposodnék a médiumitásotok, hogy a magasabb szellemvilág gondolata és érzése nem lenne képes a lelketek szűrőjén keresztülhatolni.

Azért szükségesek az ilyen megpróbáltatások, hogy lássátok, mennyire szükségetek van arra, hogy az egész lényeteket átadjátok - nem nekünk, hanem annak, aki minket is irányít, akire mi is, mint eszményképünkre tekintünk fel. Hogy a lélek szűrője mindig tisztán állhasson, hogy a magasabb rendű világ gondolata, érzése, befolyása keresztül sugározhasson rajta. Hogy ti ennek a bizonytalanságnak fékező hatása alatt ne erősödhessetek meg a magatokban való bizakodásban, és ne legyetek kemények, hanem hajlékonyak, mindenkor készen arra, hogy az Úr másik oldalról, a magasabb éneteknek felvevőképességén keresztül szólhasson hozzátok.

Mert ha ti ebben a dologban egészen biztosak lennétek, akkor nem várnátok a felülről jövő utasításokat, hanem a körülöttek lévő, és a ti testi igazságotoknak megfelelő, és ahhoz ha-

sonló érzéshullámzásokat, mint igazakat könyvelnétek el magatokban, és akkor idővel teljesen hasznavethetetlen médiu-mokká válnátok. *Csakis az lehet használható eszköz, aki nin-csen a maga igazságával teljesen megelégedve*, aki mindenkor kész az áthasonulásra, bármikor találkozik is az Úrnak ilyen irányú akaratával. Hogyha ezt az én kijelentésemet igazán és lelki szemekkel vizsgáljátok, a lelketek legbensejében igazat fogtok nekem adni, mert szükséges, hogy belássátok, hogy ennek így kell lennie. Mert az ember test és vér, márpedig a test és vér nem vehet magának örökséget az eszmények világában, s a lélek nem érezheti ott magát otthon, amikor még a testtel és vérrel kénytelen alkudozni és harcba szállni. Mert a test és vér igazsága legyőzi a lélek igazságát, a lélek igazsága pedig legyőzi a szellem igazságát.

Tehát szükséges, hogy a legnagyobb engedelmességgel és hajlékonysággal találkozzék nálatok az a szellemi akarat, amely a hozzátok legközelebbi állomásról jövő igazságot közli veletek. Mert látjátok, hogy hiábavaló az akarat, hiábavaló a jóra való nagy elhatározás, hogyha az emberi állapototok kizárja annak a megértését, hogy tulajdonképpen mit is akarunk mi veletek. Ez esetben minden kárba vész, mert ti mégsem azt fogadjátok el, amit mi jónak látunk, és igaznak ítélünk a ti számotokra. S bárha csak egyetlen mozdulatot kellene tennetek, mégsem nyújtjátok ki feléje a kezeteiket, hanem afelé, ami a ti értelmi, és érzelmi világotokhoz közelebb fekszik. Mert azt nagyobb igazságnak veszitek, azt könnyebben el tudjátok fogadni, mert azt könnyebben megérthetni vélitek.

És miért értitek meg? Mert a ti emberi állapototok adottsága teszi ezt számotokra könnyebben megérthetővé, mint a szelle-mibb, emberileg nehezebben áttekinthető dolgokat. Azonban amikor az emberi lélek minden lépéssel feljebb és feljebb kerül azon az úton, amely a szellemi világ lépcsőjén mintegy különböző fokozatokat mutat, akkor a lélek és a szellem előnyeinek elérése érdekében fokról-fokra el kell hagynia, meg kell sem-

misítenie az „embert”. Mert ha az „embert” meg nem semmisíti, akkor az emberi akarat más emberi célokért küzdő akaratokkal összesűrűsödve bizonyos állomásokat épít meg az éterikus világban, azután az emberi öntudat ezeken az állomásokon megerősödik, megkapaszkodik, s a szellemi célokat is emberi eszközökkel akarja elérni.

Ti a nyilatkozó szellemet mindig úgy képzelitek el, mint egy embert. **Ti tudjátok, hogy a szellem nem szavakat mond, hanem gondolatokat, és érzéseket sugároz át.** A szellem, mint mag, ezeknek az érzéseknek és gondolatoknak a középontja. Ő maga körül ezekkel az érzésekkel és gondolatokkal egy világot teremt, és ez a világ kapcsolódik össze a hasonló érzésekkel és gondolatokkal. Így egy szellem maga körül egész fluidi világot, több szellem hasonló fluidi világa egész fluid-óceánt teremthet. Mármost, ha én azt mondom, hogy a szellem, mint egy pont, mint egy szellemmag a maga gondolataival és érzéseivel jelen van is, mégsem minden médiumhoz kapcsolódhat, és nem minden formában egyaránt fejezheti ki magát.

Az egész szellemi mozgalomnak az a célja, hogy az emberi tudatban megvastagodott anyagi felfogást, anyagi elgondolást megtámadja, és mintegy felrobbantsa és lerombolja. Amikor ez az anyagi felfogás megdől, és a szellemi világosság rést tud ütni a maga bizonyosságával a szellem tovább élésének, a test halálával fennmaradó élet fogalmának bizonyosságával, ezzel kapcsolatban az emberi lélek mintegy felszabadulva elkezd a gondolatok és érzések világában keresni és kutatni. És anélkül, hogy valaki valamilyen úton-módon megmagyarázná neki azokat az igazságokat, amelyek hozzá a legközelebb állnak, magától felismeri azokat.

Nem az-e az első gondolata az embernek a materialista elmélet ledöntésével kapcsolatban, hogy ha van a léleknek tovább élése, akkor kell lennie egy helyzetnek, egy állapotnak, ahol a jó és igaz tovább él a szellemmel együtt, míg a rossznak el kell

vennie a maga bűnhődését? Ebben a hitben megerősödve a lélek tovább keres, kutat azok után az állapotok és lehetőségek után, amelyekben ez az elgondolása valamibe belefogódzhat, hogy a gondolatvilágában, mint reális valóságot elkönnyvelhesse magának.

Ez az egyedüli célja az egész szellemi mozgalomnak. Mert hiszen az ember nem lehet egyszerre jóvá és igazzá, hiába tudja, hogy van a jónak jutalmazása és a rossznak bűnhődése azokban a következményekben, amelyeket magának megteremtett. De az igazság ereje mintegy égő tüzes bélyegzővel égeti bele az emberi lélekbe azt a valóságot, amelyet meg nem másíthat. Ez a valóság az, ami nem hagyja békén, nem hagyja őt nyugodni. Ez a valóság az, amelytől - amikor megnyílnak a lelki szemei, és meglátja mindazt az igazságot, és az igazság világosságánál meglátja a saját cselekedeteit - ő maga ijed meg, és szörnyed el attól a valóságtól, amelyet akkor tapasztal. És akkor kétségbeesve keresi a kibontakozás lehetőségét, a szabadságot, hogy valamiképpen megváltoztathassa azt, amit idáig a maga számára megteremtett.

Itt van a bűnbocsánatnak segítő, és újjáteremtő ereje az Istentől adott ígéretben. Ha ez nem lenne, a léleknek meg kellene semmisülnie abban a kétségbeesésben, amely az igazság tükrébe pillantva hatalmába keríti. **Ez a cél: a léleknek fokról-fokra való felszabadítása azoktól a megvalósított szenvedésektől, amelyeket tévedésében teremtett magának és maga körül a cselekedeteivel, elgondolásaival, érzéseivel, amelyek tovább akarnak élni, fejlődni, bokrosodni, és minden létlehetőséget benépesíteni.** Ez az a nagy küzdelem, amelyet az ember megvilágosodott felsőbb tudata vív alsóbb, emberi tudatával, a lelkében kialakított téves nézetekkel, elgondolásokkal, vágyakkal, és immár rossz irányban fejlődött érzéseivel.

Ti tudjátok, hogy nagy és erős küzdelem folyik az emberi lélekben az igazság megismerése által ebben a törvénytelen világban, amely énjének nagy részét kiteszi. A megismerés da-

cára az ember még csak „ember” marad akkor is, ha a legnagyobb világosság birtokában van. És minél világosabb a látása, annál több olyan tökéletlenséget fedez fel magában és a hozzá közelállókban, akikkel érintkezésben van. Azért folytonosan arra van utalva, hogy önmagából, a magasabb énjéből olyan erőket sugározzon ki, hogy azoknak a tökéletlenségeknek a hatását valahogyan megsemmisítse, semlegesítse.

Egy pillanatig sem lehetne békessége az embernek, ha Istentől nem kapna folyton-folyvást az ígéret és segítség által olyan erőket, amelyekkel az ő elhibázott és ferdére fejlett természetére hatást tud gyakorolni, s amely hatásokkal megfékezi azokat az indulatokat, amelyek hirtelen keletkeznek, s mintegy lázadznak az ellen a jó és igaz ellen, amit a magasabb rendű énjében már kialakított magának. Enélkül nem tudna a maga számára olyan békés belső otthont teremteni, amelybe bezárkózhat azok ellen a törvénytelen hatások ellen, amelyekkel lépten-nyomon találkozik az életben, azoknak az eseményeknek és történéseknek folyamán, amelyek körülötte lejátszódnak, amelyek az életét körül veszik, és hordozzák az emberi életet. Láthatjátok azokat az embereket, akiknek semmi hitük sincs, akik elvesztették a jóban való hitüket és reményüket: nem a szenvedélyeik, és kívánságaik hordozzák-e őket, és nem azokban keresik-e a lelkük megnyugvását, hogy legalább egy-egy pillanatra békességet élvezhessenek?!

Bizony szomorú az az emberi állapot, amely nélkülözni kénytelen a lelki békességet! Hiába a gazdagság, a hírnév, a dicsőség, hiába veszi magát körül az ember földi jókkal, a testnek kedvező dolgokkal, ha a legfontosabbat: a lelki békességet nem tudja önmagában megtalálni, és nem tud a tudatában magának olyan állapotot teremteni, amelyben megnyugvással időzhet.

A hívő ember részére, aki Istenben bíz, az ő szenvedéseinek és gyötrődéseinek közepette, ott áll az a sziget, ahová őt a hite az élet óceánján keresztül el fogja vezetni: A szellemi élet, a

szellemi állapot szigete, ahol megnyugodva megtalálja a békeséget, és a lelkének azt a kielégülését, amelyre vágyik, s amely vágy az ő lelkében tisztább és nemesebb alakban már kiépült.

Az ilyen ember, amikor megpróbáltatásokon és szenvedéseken keresztüljutva mindjobban és jobban vágyik ez után a sziget után, és Istenben bízva, az ő imádságában, s az ő álmvilágbeli ideje alatt ellátogat ebbe az országba. Mindig megnyugodva tér vissza, és mindig bizonyosabb abban, hogy ezt a szigetet csakugyan el is érheti.

Mi ezt adjuk, ezt hozzuk a szenvedő emberlelkeknek: ezt a kikötőt mutatjuk meg, hogy tudjátok meg, hogy ez van, hogy ezért érdemes az élet terhét hordozni. Érdemes Istenben hinni és bízni, érdemes az örök jóban munkálkodni, és azt érvényre juttatni az emberi élet minden percében, minden pillanatában és minden adott állapotában. Érdemes az embernek magából a legjobbat adnia, és ezzel a jóval benépesítenie az életet, mert ez a jó nem vész el, hanem ez a jó az örök jóhoz kapcsolódva szintén örök értéket nyer. Ez az örök érték jutalmazza meg azt, aki benne munkálkodott

Most mindig rosszabb és nehezebb idők következnek, rövid pihenőkkel, kevés kitérésekkel; az élet mindig nehezebben megoldható követelményekkel lép fel a testet öltött szellemmel szemben. Mert most, **az utolsó időben az emberi értelem túl van fejlesztve az érzelmi világ hatókörén, és az emberi értelem már-már az ellentét szolgálatába állt**, és ez veszi kezébe a kormányzást. Ez letaszítja trónusáról a hitet, a szellemi világosságot és jóságot, és helyébe ülteti a ravaszságot, és a rideg erőszakot.

Mindig nehezebb és nehezebb lesz tehát megtalálniuk a szellemi igazságot azoknak a lelkeknek, akik azt egy-egy életen keresztül eltaszították maguktól. Szükséges ennél fogva, hogy a fáradt és elcsigázott emberlelkek a lelkük számára bizonyágot, és megnyugvási lehetőséget találjanak. És az igazságnak

olyan bizonyosságát láthassák maguk előtt, amely őket meggyőzze arról, hogy az Isten akarata *a jó*, és a jónak kell érvényt szerezni az életben. És hogy ebben munkát fejtsenek ki, hogy ez a munka a lelkeknek mintegy olyan szigetét képezze, amely a valóságot, az igazságot reprezentálja a rosszal szemben.

Ezt a szigetet, az Isten országának szigetét kell minden erőttökkel, és akaratotokkal kiépítenetek, ezen dolgoznotok, hogy azok az emberlelkek, akiknek szükségük van bizonyosságra, ide menekülhessenek, és megtalálhassák azt, amit keresnek. Mert ha megtalálják, és erősséget találnak a lelkük számára, akkor ők is fel tudják venni a harcot az ellentéttel, és ők is megvívhatják azt a háborút, amelyet minden léleknek meg kell vívnia, aki az örökéletre elhívatott.

Akik ebben munkálkodnak, azokra nagy örökség vár, azoknak szól az Isten ígérete. Mindenki, aki ebben munkálkodik, Isten gyermekévé válik, és dicsőségrészt ad neki az Isten kegyelme. Mindenesetre, ezért el kell tűrni a tudatlanságból eredő gúnyt, támadást, sőt még nagyobb dolgokat is, és bizonyosságot kell tenni arról az igazságról, amely örök és rendíthetetlen. Nincs olyan lélek, aki ebben az ütközetben meg ne sebesülne; de ezt a sebesülést hősiesen viseljétek el Krisztusért, Krisztus ügyéért, a szeretet igazságáért, a kegyelem igazságáért, azért az országért, amely enyhületet, otthont nyújt azoknak a lelkeknek, akik abba menekültek.

Itt álltok a kapuban; tőletek függ, hogy hány léleknek tudjátok nyújtani azt a biztonságot, amire vágyik, hány léleknek tudjátok nyújtani a kezeteiket, hogy a bizonytalanságban való vergődéséből kiemeljétek őt abba az új otthonba. Tőletek függ, hány lelket tudtok boldoggá tenni azzal, amit nektek is az Isten adott az ígéletben és a reménységben. Munkálkodjatok hát ve-lünk együtt! **Mert amikor meglátjátok, hogy Isten mit tartott fenn azok számára, akik a bizonytalan, és mulandó földi létben az ő igazságának bizonyosságát hitték valóságnak, abban éltek, és azt pecsételték meg az ő életükkel és munkálkodásukkal: még nagyobb hálával és odaadással**

vetitek bele magatokat abba a munkába, amely adódik. És nem kérdezitek, hogy miként, csak azt kérdezitek, hogy merre küld titeket az Isten, hogy az ő akaratát cselekedhessétek. Mert a ti lelketeket is átjárja az a szent öröm, hogy emberlelkeket menthettek meg a pusztulástól. A ti lelketeket is átjárja az a szent szeretet, amely Isten Lelkéből sugárzik a mi lelkünkbe, és minden egyes teremtetett szellemben, amikor felcsillan benne az öröm, hogy Istent megtalálta. A ti lelketeket is átjárja az a szent szeretet, az együvé tartozás érzése, amely az igaz, tiszta, a szó legeszményibb értelmében vett testvériséget jelenti, mert átérzitek, hogy Isten Lelke van mindnyájunkban, és ez az Isten Lelke boldogítani van hívva mindenkit, mert *az Isten Lelke szétszóródva, feldarabolva az eggyé levés, az egység után sóhajtozik.*

Ezt az eggyé levést azonban meggátolja a tévelygés lelke, amely elzárja, elkülöníti egyik lelket a másiktól, és üldözi, szenvedteti egymást, mert *a tévelygés lelkén keresztül érintkeznek és szemlélik egymást az egyes emberek. A tévedés lelke ellen felvenni a harcot, a tévedés lelkét megsemmisíteni, uralmától megfosztani: ez az Isten akarata, az Isten ügye.* És szeretetben összeforrasztani azokat, akiket az Isten szeretete hívott életre: a legnagyobb, a leghszentebb feladat, amit csak azok képesek valóban megérteni, akik az Isten Lelkétől át vannak hatva. **Nem mondom, hogy egy ember nagyon sokat képes végezni, hogy megfordíthatja a világot sarkaiban. Nem, testvéreim; de igenis az ő kis körzetét bevilágíthatja, meg-rögzítheti az örökkévalóság világában.**

És ti mindnyájan, ha elvégzitek azt a munkát, azt a kicsiny részletfeladatot, amire Isten elhívott titeket, ha legyőzitek önmagatokban az ellentétet, amely a saját természetetekben is lépten-nyomon kiütközik, és az Isten szeretetét engeditek érvényre jutni önmagatok körül, akkor ez átragyogja a ti környezeteteket. S mind tovább- és tovább terjedve mindig nagyobb hatóerővel munkálkodik és hat a láthatatlanban, s mindig nagyobb és nagyobb áramlatokat sodor felétek, hogy azoknak is

adatok, azokat is boldogítsátok.

És meglátjátok, hogy az a kicsiny csapat, amely a ti korotokban, a ti életidőtökben mellétek szegődik, körülöttetek rajzik, s amelynek tagjai a lelkükbe befogadják ezeket az igazságokat, s a szívük megnyugszik, és menedéket talál bennük az élet viharai közepette: sokkal erősebb kapcsolattal fűződik hozzátok, mint a vérség és a fajiség kapcsolata.

És amikor az Isten újra munkába szólít titeket, már nem magatok lesztek, hanem olyanok lesztek, amikor körül néztek, mint az üstökös az égen, amelyet kisebb-nagyobb csillagok vesznek körül. Ti is látni fogjátok, hogy rokonlelkek lesznek körülöttetek, akikben egy szóra kigyúl a szent láng, amely valaha összekötött benneteket, és az a szent láng egykettőre hatalmas fáklyává növekszik. És amikor majd istennek egy új gondolatát, új akaratát lesztek hívatva megvalósítani a végtelenségben, az örökkévalóságban, akkor látjátok majd, hogy milyen hatalmas tábor, milyen hatalmas egység az, amiben benne éltek. Amelynek tagjaival együtt egy célt kerestetek és szolgáltatok, akikkel egy gondolatot valósítotok meg, és abban az egy gondolatban mindnyájan megtaláljátok a boldogságotokat. *Istennek népe, Istennek nemzete lesztek; új világ, új otthon, talán egy bolygó képződik körülöttetek; új élet, új cél, Istennek egy elgondolása lesz az, amely nektek boldogító életörömet fog nyújtani.*

De mindegy, bármi legyen is; éreztétek át a lelketekben Isten szeretetét, Isten akaratát, és megtaláljátok azt, amire szükségetek lesz, mert megtaláltátok a békességet, a boldogságot, azt az üdvösséget, amit most még tulajdonképpen elképzelni sem tudtok. Nem kell küzdenetek az ellentéttel, mert a bogáncsból szelíd, szép virágokat formál az az elv, amit követtetek és megvalósítottatok. És a gonosz emberekből Istennek engedelmeskedő, igaz és őszinte testvérekké változtattátok azokat, akik ma talán szenvedtetnek benneteket, mert nem értenek meg, s akik ma talán szenvedtetik a világot, akik ma talán elviselhetetlenné teszik az életet. Ezekből is jóra törekvő lelkek

lesznek, mert hozzájuthattak az Isten igazságának megismeréséhez.

És ha ti ebben eszközzé váltok, a jutalmatok semmi esetre sem marad el. Tehát ne kétségeskedjétek, hanem a külső ember, az emberi értelem és ész okoskodását napról-napra mind jobban jobban halványítsátok el, és helyette kapcsolódjatok lélekben mind jobban-jobban Istenhez, az ő akaratát érvényesítsétek a „földi emberrel” szemben, és akkor igaz, és könnyen kezelhető tiszta eszközeivé váltok az isteni akaratnak.

Hogy hogyan és miként, az mindig vele adódik azokkal az állapotokkal, amelyek bár átmenetiek, de a fennforgó körülményekhez képest a legalkalmasabban és legjobban teremthetik elő mindazt, amire szüksége van annak a szellemvilágnak, amelyhez a legközelebb álltok, hogy átvehessétek tőle a jobb, igazabb és táplálóbb világosságot. Nem azért, mintha szükségetek volna arra, mivel magatoktól nem tudátok semmit kialakítani. Ezek mind csak arra valók, hogy a ti emberi énetek mulandó igazságait megsemmisítsék bennetek és körülöttetek, hogy a nagyobb, a szellemibb, az Istentől jövő világosságnak helyet, utat készítsen a lelketekben, hogy az Isten igazsága besugározva a lelketekbe, a ti igazságotokká válhassak.

Nem azt mondom én ezzel, hogy nem lehet a magatok elgondolása szerint cselekednetek! Sőt éppen ellenkezőleg: azt akarjuk, hogy a ti lelketeket, a ti szellemeteket megszabadítsuk a mulandóság ködétől, árnyékától. Hogy az örökkévaló besugározhassa a ti örökkévaló éneteket, és megerősítse azt, hogy a magatok énjében visszatükröződő isteni világosságot minél tökéletesebben, és hatékonyabban rögzítsétek meg az életekben.

A hitben való élet eredményei. (**)

Hogyan segíti a tudattalan jó a jóra törekvő embert? - Mik fosztják meg az új testöltés tudatától még azokat is, akik spiritisták voltak? - Miért könnyebb minden a hívó embernek? - A fluidok hatása az emberi lélekre. - Két lélek összekapcsolódása hatalmas erőket szabadít föl. - Miért van szükség minden egyes lélekre? - Életeink filmje. - A rendeltetés betöltése: szolgálat. - Mikor leszünk boldogok?

Az öntudatos embernek mindenesetre vannak forrongásai, próbái, amelyeket csak a tudattalanból vett erővel képes legyőzni. Mert az ember sokszor ott áll egy-egy nagy kérdés előtt, és nem tudja, hogy cselekedje-e vagy sem, mert nincs vele tisztában, hogy mi a helyes. Sokszor a legjobbat akarja, de a következő mégszem jól üt ki; és sokszor fél bizonyos dolgoktól, fél a csalódásoktól és fájdalomtól, amelyek elhatározásának nyomában járhatnak. Ilyenkor szeretne kitérni az elkövetkezendő dolgok elől, de nem térhet ki, sőt minél inkább ki akar térni, annál inkább belesodródik a történések forgatagába, s így meg kell vívnia a harcot önmagával és a külvilággal, mert körülötte és benne forrongásba kezdenek a lélek erői, amelyek őt hol jobbra, hol balra lendítik. **Ebben a forrongásban pedig a lelkében lévő igaz és jó, amely már tudatossá vált, nem tud olyan erős lenni, hogy minden körülmények között kellő világosságot nyújthatna a részére.**

Ekkor a tudattalan jön segítségére, mert a *jobb*; (t. i. a Szentlélek ereje) az ő tudattalan jóján keresztül kapcsolódik hozzá, amely tudattalan jót az Isten igazságához való kapcsolódásával, és állhatatos vágyakozásával gyűjtött az ő benső énjében a maga számára. Ebből a tudattalanból jön az Isten Lelkével kapcsolódva az az erő, amely megállítja a küzdelmet, és megálljt parancsol a forrongásnak; úgyhogy egyszerre csak megvilágosodik előtte az igazság, akár jól végezte el a dolgát, akár rosszul. Ha jól végezte el, ha nem tett nagyobb károkat, akkor diadalmasan és örömmel borul le az Isten előtt, hogy megőrizte a nagyobb bajoktól. Ha pedig rossz eredménnyel végezte el, akkor feltámad a lelkében az önvád, a lelkiismeret folyton vádoló és soha bele nem nyugvó igazsága. És ez az

önvád munkálja azután ki azokat az elkövetkezendő próbákat, amelyeknek szükségképpen be kell következniük, és amelyekben diadalra kell jutnia még akkor is, ha az emberi énnel nagy fájdalma, és vesztesége keletkezik is belőle.

Ilyenkor jönnek létre azok a nagy, megalázó következmények, amelyeket sem egyik, sem másik, hanem maga a tudattalanban rejtőző, Isten Lelkével kapcsolódó igaz és jó hoz létre az ember életében, hogy az igazzal és jóval töltött szellemi én érvényre juttathassa a maga akaratát a tévedő emberi énnel szemben. Valahogyan azt ne higgyétek, hogy azok a csoportok, amelyek titeket a föld szféráiban körül vesznek, öntudatos egyéniségek, akik urai a maguk vágyainak és akaratának! Nem; **a földön sokkal nagyobb szabadságot élvez az elbukott szellem, mint a szellemvilágban, mert a szellemvilágban ezek a szellemek teljesen be vannak burkolva a maguk vágyvilágába,** a maguk kielégítetlen lelki természetébe. Azokba a fluidokba, amelyekben ezer meg ezer gondolat, vágy, akarat kívánna megnyilvánulni, azonban az a lehetőség, hogy ezek meg is nyilvánulhassanak, mindenképpen hiányzik. Éppen azért időznek ezek ebben a világban olyan sokáig, mert hiszen még a testöltés lehetőségét sem képesek felfogni, mivel még annak a törvényét sem értik. Sőt, még ha mint embereknek volt is róla valami fogalmuk, (mert talán éppen spiritisták voltak) amikor szellemekké válnak, olyan messze érzik magukat ettől a lehetőségtől, mint a szárazföldi ember a hajókázás lehetőségétől. Amilyen lehetetlen a szárazföldi emberre nézve a hajón való élet - mert a lehetőségei hiányoznak hozzá - éppen olyan nehéz ezeknek a szellemeknek is elképzelniük a testöltés lehetőségét, olyan messze estek attól.

Éppen ezek a fogalmak alakítják át a testi ember tudatát, és teszik mássá, mint amilyen a szellemi ember tudata. Ez teszi egészen mássá a földi életét, mint amilyen a szellemvilági élet. És amilyen nehéz a mélyen elesett, mélyen lebukott és anyagi fluidokba burkolt szellemeknek megteremtetniük azt a lehetőségeket, hogy vágyaikat és akaratukat érvényesíthessék, éppen

olyan könnyű és kézenfekvő ez a hitben élő szellemek számára. Mert ezek lehetőségekben gazdagok, mindent maguk előtt látnak, minden után csak ki kell nyújtaniuk a kezüket, és egy kevés munka, egy kevés erőfeszítés árán máris meg tudják maguknak a lehetőséget teremteni. Mert a hitben élő emberi lélek tudja, hogy neki mindenkor, és mindenben az Isten akaratához kell a vágyait és kívánságait alkalmaznia, és az akaratát csakis ezek szerint az elvek szerint fejtheti ki. Ebből tehát az következik, hogy a vágyait máris ezekhez a törvényekhez szabja, és ezekben fejt ki erőket az ő elgondolásai, érzései és cselekedetei által; ezek az erők pedig közel hozzák hozzá azokat a lehetőségeket, amelyeket a vágyvilágában kialakított, hogy felhasználhassa azokat.

Így jut el mindig a legközelebbi állomásig. És valahányszor a lélek egy-egy ilyen állomáshoz eljut, az azzal együtt járó jutalmat és érdemeket is megszerzi magának azokban az eredményekben, amelyeket ott megtalál. Ez az a boldogság, ez az a béke, amely az ember lelkét eltölti, ha az Isten útjait keresi, és azokon akar járni. Ezen az úton a szellemvilágban egyik örömből a másikba jut, egyik boldog állapotból a másikba kerül, és a lelke nem tud betelni azokkal a gyönyörűségekkel, amelyek ezekben az elért eredményekben előtte állnak. Mindenesetre itt is vannak kisebb és nagyobb vágyak. De mivel az ilyen lélek erős a hitben - hiszen ha eléri ezeket, ebben a hitében ő erős lesz és a bizalmában rendíthetetlen - máris a lelkében hordozza ezeknek az előízét, és ebből erőt, és megnyugvást merít. Úgy hogy ha nem is érte el mindazt, amire vágyott, amire gondolt, de a boldogság mégis megvan a lelkében, mert a hite által biztosítottan látja az eredményeket.

Azért nehéz a földi embernek ebbe a világba beleképzelnie magát, s azért nehéz ezeket a fogalmakat átültetni a ti felfogásokba, a ti érzéseitekbe, mert ez a kettő egymástól nagyon eltér.

Miért könnyebb a hívő embernek megfutnia az élet útját? Miért könnyebb a csapásokat elviselnie? Miért tud boldog lenni akkor is, amikor fájdalmai vannak? Mert a hite közel

hozza a lelkéhez az enyhülés lehetőségét, sőt *a hit valóban erőket termel*, és ezekkel az erőkkel könnyebben tudja megközeleltetni a lelkében azokat a lehetőségeket, amelyekkel a maga dolgait a láthatatlanban kibonthatja, és a maga eshetőségeit a jóra mintegy megszabadíthatja.

Mindenesetre Isten nélkül nem tudja az ember kialakítani a lelkében ezt a hitet; csupán az Isten Lelkéhez kapcsolódva nyerhet nagyobb hitet, szorosabb kapcsolódást és erőátsugárzást. Ezzel a sugárzással ő maga is megtelik, és könnyebbé válik számára azokat a lehetetlennek látszó állapotokat, amelyekkel küzdenie kell, legyőznie és áthidalnia, mint hogyha nem lenne hite. Mert ha hite nincs, akkor a körülötte lévő burkot, amelyet tévedéseivel magára szedett, nem tudja áthatni, s megmarad azoknak a természetrétegeknek a hatása alatt, amelyek őt körül veszik. Ezekhez a rétegekhez kapcsolódnak azon kívül a többi embereknek ugyancsak tévedésekkel átszőtt és megsűrűsödött fluidrétegei, amelyekből új tévedéseknek eddig nem ismert fogalmi hatással lesznek az ő fogalmaira. És így mindjobban megerősödik a rosszban, a lehetetlenben, a kétségbeesésben. Mivel pedig mindez megerősödik benne, még csak a kezét sem nyújtja ki még a közeleső lehetőségek után sem, mert a tévedések folytán azt hiszi, hogy azokat úgysem érhetné el.

Ezért hinni és akarni kell tudnia az embernek. Hittel kell imádkoznia, mert a hittel imádkozó lélekben önmagában is tévedező erők bomlanak fel, és utat engednek a szellemnek, hogy kapcsolódhassák a Mindenség lelkével. És ha ezzel kapcsolódik, akkor az Isten Lelkével kapcsolódik, bármilyen formai vallása legyen is, sőt bármilyen téves fogalmi legyen is az igazságról. Ha imádkozik, az isteni Lélek ezeket a tévedéseket átvilágítva hatálytalanokká teszi az ő részére. Nagy dolog ez, és eredményeiben kiszámíthatatlan, csak egy ember életében is! *Hát még ha két lélek tud összekapcsolódni a hitben, a reményben és a szeretetben! Két lélek összekapcsolódása által már hatalmas erők szabadulnak fel*, amelyek addig le voltak kötve, és ezek az erők bomlasztólag hatnak a többi

burkokra is, mert a kettőnek a hite és reménysége az összekapcsolódás által olyan erőt jelent, hogy amit addig lehetetlenségnek ítélt az emberi értelem, annak megvalósulását kettőjük összekapcsolódása már lehetővé teszi. Hátha még egy egész gyülekezet egy gondolattal, egy érzéssel, egy hittel imádkozik és egy irányban törekszik, mennyi ilyen fluid-örvénylést von magához az ő erőivel, mennyi ilyen önmagában keringő áradatot állít meg és szab más utat eléje! Ha ez nem így volna, érdemes volna-e az emberekkel kapcsolatot szereznünk? Érdemes volna-e egy-két ember meggyőzésére erőket mozgattunk meg?

Amint láthatjátok, érdemes, mert az isteni Lélek akarata úgy kívánja, hogy minden léleknek tudomása legyen a jóról és igazról. És senki se maradjon meg az ő tévelygésében és bűnében, hanem mindenkinek megvilágosodjék az isteni jó és, igaz, hogy minden lélek saját szemeivel láthassa az üdvösséghez vezető utat. Hogy minden lélek szabad akaratból választhassa a jót vagy a rosszat, hogy minden lélek beleírthassa a nevét az élet könyvébe a maga mulandó életével, ezzel az ő jelentéktelen megjelenésével. Hogy részt vehessen abban a nagy történelemben, abban a nagy munkában, amely a világmindenség fejlődését és előrehaladását szolgálja.

Minden egyes emberre szükség van, testvéreim; minden lélekre szükség van, még a legjelentéktelenebbre is. Mert aki ma jelentéktelen életet él, az holnap megtérhet. S ha felveszi az Isten igazságának törvényét, és feleszmél arra, hogy van egy jó és igaz hatalom, aki gondol vele, aki az ő sorsát is igazgatja, és ennek a hatalomnak a kezébe helyezi az ő lelkét, az ő életét, az nincs elveszve. Arról ez a hatalom lehántja a tévelygés, a tudatlanság és sötétség burkát, és átvilágítja őt az ő világosságával. És akkor az a kicsiny senki, az a tudatlan lélek az ő holnapi megjelenésével már ragyogó világosságban állhat meg, és hatalmas tényezőjévé válhat az isteni elgondolásnak, amit t. i. az Isten valósággá akar tenni. Ellenben lehetnek ragyogó láng-

elmék, akik ma a természet titkait kutatják, és sok olyan dolognak jönnek a nyomára, amelyek mint korszakalkotó események jelennek meg a történések világában. De ha eltaszítják maguktól az isteni igazságot, a világosságot, akkor a halál kivetkőzteti őket, az ő ragyogó szellemüket abból a díszes köntösből, és a természettörvény elveszi tőlük az értelmet, azt a világosságot, amellyel a természet titkait kutatták, s amellyel beleláttak a homályba burkolt igazságokba. És akkor ott állnak tudatlanul, tehetetlenül, akik rászorulnak arra, hogy egy senki, *egy bűnös lélek mutasson nekik egy rövidebb utat, amelyen szenvedéseiktől megenyhülhetnek.* Ez a szellemvilág, testvéreim.

És én azt mondom nektek: boldogok vagytok, akik ezt kerestek, kutatjátok, akik ebben munkát vállaltok, akik mulandó emberi életeteket az örökkévalónak szentelitek. Hogy az örökkévalóság fényével és világosságával emberszellemeknek, testüktől megvált szellemeknek világítsatok, Isten felé mutassátok nekik az utat, amelyen haladniuk kell. Mert csak egy mozdulatokkal is beláthatatlan messzeségbe világíthattok. Azért, ha valakinek szüksége van arra, hogy önmagát vizsgálja, és a tévedéseket, hibákat és tökéletlenségből folyó lehetetlen történéseknek a létrejöttét megakadályozza: akkor nektek elsősorban van szükségetek arra. Hogy magatokba szállva ezt a világosságot minden nap, minden órában, sőt az életeteknek minden pillanatában önmagatokra irányítsátok, és vizsgáljátok a bensőtöket, az érzéseiteket. Hogy minél tökéletesebben kidolgozhassátok a ti emberi életeteket, minél jobban valósággá tegyétek az Igazságot mulandó földi életetek folyamán.

Mert a ti mulandó életetek a testben nem vész el, mert a világ lelke minden szót, minden hangot, minden gondolatot, minden érzést, amit a jóban és igazban megragyogtattok, és a világba kibocsátotok, megőriz. Mégpedig nemcsak itt, ebben az életben. Hanem majd mikor már elmúltatok, és erre a mostani életetekre a halál sötétsége borul, ott, abban a világban is, ahol mindezek a ti megmozdulásaitok mintegy megábrázoltattak,

mintegy filmre rögzítettetek. S ahol mind nektek, mind másoknak - ha óhajjtátok és kívánjátok - újra meg újra láthatókká válnak. Mert szükség van arra, hogy akik utánatok jönnek, láthassák a ti életeteket, beletekinthessenek a ti életeteknek elmúlt napjaiba, óráiba, pillanataiba, és láthassák azt a küzdelmet, amelyet ti a hitetekkel magatokban megvívtatok. Hogy erőt és bizalmat merítsenek belőle arra nézve, hogy nekik is lehetséges lesz megtenniük, amit ti megtehattetek. És ti ezekkel is tanítotok, ezekkel is szolgálatot végeztek. Így nem vész el egy porszemnyi jó sem az életből, hogy jót ne eredményezzen az örökkévalóság számára. Ezért mondom nektek, testvéreim: érdemes élni, küzdeni, szenvedni; érdemes a keresztet hordozni, érdemes megharcolni a harcot a homály, a tévelygés szellemével! Mert hogyha az Úr velünk van, diadalra visszük az Ő eszméjét, gondolatát, akaratát. Diadalra visszük - nem mi, nem ti - hanem Ő, a ti átadott lelketeket keresztül.

Ehhez pedig szükség van arra, amit én nem szűnök meg hangoztatni, hogy legyetek alázatosak, szeretetteljesek, hűek és kitartók. Legyetek hűek az eszméhez, bármi következék is ráatok. **Mert az eszme nem hagy el titeket, legfeljebb ti váltok hozzá hűtlenné, ti fordultok el tőle azokkal a téves és hibás magyarázatokkal, amelyeket a ti kényelmetekre és a ti testi énetek előnyére kigondoltok és kiokoskodtok.** Nektek könnyebb az élet, mint másnak, mert ti tudjátok, hová mentek, mit miért cselekedtek. Ti érzitek a lelketekben azt a bizonyosságot, amely célt tűzött elétek. De éppen, mert ti tudjátok, és ismeritek a célt, azért kell nektek világitanotok az úton azok előtt, akik még nem tudják, akik még a tévedések útvesztőjében tapogatódzva keresik a szabadulás lehetőségeit a szenvedések nyomása alól.

Ti tudjátok, hogy amikor a szemeitek elhomályosodnak és a földi tájakat nem látjátok többé, a ti lelki szemeitek abban a mértékben nyílnak fel, hogy az örökkévaló tájakat szemléljétek. A mulandó környezettől elbúcsúztok, hogy a ti örökkévaló környezetetekben örömmel teljes fogadtatásban részesüljétek.

De mások nem tudják még; és nektek szolgálnotok kell azokat, akik még nem tudják. Ezzel töltitek be Krisztus szerint a hivatásokat. Ezt pedig nem tudjátok másként betölteni, csak ha kifejlesztitek magatokban a szolgálatnak a lelkét, és hozzá sok szeretetet, türelmet és alázatosságot kértek az Úrtól, hogy mindazokat a nehézségeket vele együtt hordozhassátok, s mindazokat a támadásokat, és a gonosznak azokat a nyilait elszenvedhessétek, amelyek ebben a szolgálatban felétek vannak irányítva - és amelyek bizony megpróbálják a lelketek erőit - hogy Ő erőt adjon, hogy mindezt békességgel és megnyugvással hordozhassátok.

Hogyha ezt megteszitek, akkor a lelketekben kialakul a menyeyei természet, Krisztusnak az a nagy megértése, amellyel közelebb juthattok ahhoz a nagy igazsághoz, az Isten szeretetéhez, amelyet eddig - hiába akartátok - nem tudtatok megérteni, nem tudtatok felfogni. Csak ha ezt megértitek, és fokról-fokra kialakul a lelketekben ez az isteni szeretet: akkor lesztek igazán boldogok, akkor éritek el a lelketeknek a kiteljesedését. Azért, testvéreim, ameddig itt vagytok, *szolgáljatok jó szívvél nemcsak a tökéletesnek, hanem a tökéletlennek is; nemcsak az igazságosnak, hanem az igazságtalannak is.* Mert ő is szolgált miérettünk, hogy minket az ő szolgálatával megvásároljon. Ti is, ha szolgáltok a tökéletleneknek, a hitetleneknek, megvásároljátok őket magatoknak, és Istennek is; és megfeleltek Isten nagy elgondolásának, az ő akarata kiteljesítésének, amely kiteljesedés minden lélekre, lélekről-lélekre osztja, és sugározza a boldogságot, a megelégedést.

Ezt a gondolatot belevinni az együttes életbe, ezt a gondolatot tökéletessé tenni egymás közt, ennek érvényt szerezni az életetekben, abban a közösségben, amelyet részben az Isten szent Lelke alkotott, részben a magatok lelkének a jóra való törekvése hozott létre: Isten előtt kedves cselekedet, s ez ad értéket az életeteknek. Ez a ti tulajdonképpen való munkátok.

A halál törvénye. (**)

A halál az életnek olyan járuléka, mint a gyümölcsnek a héja. - Akik valaha egymást szerették, azokat sem tér, sem idő el nem választja egymástól. - Ameddig a lélek vágyainak beteljesülését nem Istennél keresi, addig nem érvényesülhet Isten akarata: a boldogság. - Az élet végén mindenki csalódottnak érzi magát. - Ne éljetez kétlaki életet. - Az örökélet elnyerésének arany szabályai. - Isten ígéréteinek várományosai.

Most, amikor egészen közel álltok ahhoz a sötét valósághoz, amelyet halálnak neveztek, szólok hozzátok, amikor a lelketek még telve van borzalommal, fájdalommal és szomorúsággal, mert a halál egészen a közeletekből ragadott el valakit⁵. Most, amikor az a nap jön, amelyet a földi formák adtak a halottak emlékére, beszélni akarok hozzátok erről a sötét valamiről, erről a nehezen felfogható és feldolgozható igazságról, amely előtt megtorpan az emberi lélek reménye. És visszahúzódik a szív legmélyére, s megbénul minden a lélekben, ami érzés, csak a hit fáklyája világít, mint sötét éjben a meggyújtott lámpás, s mutatja az utat, de csak egyetlen lépéssel előbbre. Igen, mert a földi élet útja a halálban vész el, és a földi ember csak a hit világosságával tudja ezt a sötétséget átvilágítani, mert ezen túl semmiféle földi készség, semmiféle földi eszköz nem állhat rendelkezésére és segítségére. Ehhez szükséges a lélek ereje, a léleknek az a tartaléka, amelyet az életen keresztül megszerzett.

Amikor az ember megáll a sírok közt, érzi, hogy mindent, ami kedves volt, és mindenkit, akit szeretett, az enyészet fogad magába, és ezen túl nincs többé semmi az ő részére, mint csak az emlékezés. De vajon ez az emlékezés kielégíti-e a lelketeket, betölti-e a szíveteket, nem marad-e meg az úr, nem fáj, nem sajog-e tovább a seb, amelyet a halál törvénye vágott ki az érzésvilágotokból? Vajon betölti-e a szeretet helyét megelégedéssel, megnyugvással, boldogsággal? Nem! Az emberi lélek a halál változhatatlan törvényébe csak beletörödni tud, de nem

⁵ Egyesületünk alelnöke: Dr. Sebők Zsigmond ez előtt a megnyilatkozás előtt rövid idővel váratlanul költözött el a földön élők sorából.

belenyugodni.

Az ember életének a halál éppoly járuléka, mint valamely gyümölcsnek a héja. Amint a gyümölcs ebben a héjban növekedik, és érik meg a mag naggyá és életképessé, úgy **a halál óvja, védi a mulandó emberi életét azoktól a túlkapásoktól, azoktól a lehetetlenségektől, amelyek felé a bűn hajtja az örökké telhetetlen emberi lelket. Szükséges a halál, bármilyen romboló hatású is, bármennyire tiltakozzék is ellene az emberi lélek.** Ahogyan az ég kékje körül burkolja a földi tereket, úgy hordozza a halál az ember életét. Bármerre akar a lélek szabadulni ettől a gondolattól, ettől a lehetőségtől, éppen úgy nem szabadulhat, mint ahogyan a tekintet sem éri el az ég végét, nem tudja megfogni a látóhatárt beburkoló kékséget. A halál törvénye ugyanígy megmarad a születés pillanatától kezdve a késő vénségig, mint egy nehezen felfogható és elképzelhető törvény, amely szükséges és elkerülhetetlen.

Akik az Úrban haltak meg, az Úrban fel is támadnak. Akik a mulandó életben is keresték a bizonyosságot, a létük megörögzítési lehetőségét, és meg is találták azt a lelkükben, azoknak a halál nem árt. A halál, mint törvény ott áll ugyan előttük, de a lelkük túlemelkedik ezen a törvényen, és már itt a mulandóban azt az örökkévalóságot keresi, amelyet az Úr megígért, aki ura az életnek, ura a halálnak, ura az örökkévalóságnak. Istennél mindnyájan, akik hittek, összegyűjtetnek; és akik Istenben hittek, akik Isten parancsolatait, Isten törvényét keresték, azok azt meg is találták. S ha benne éltek, benne munkát vállaltak, mulandó életükből valamit erre fölálodoztak, azok a halálon túl Istenben találkoznak, mert hiszen az Istenben való szeretet a leghatalmasabb erő, amely az élők világát fenntartja, kormányozza, és lehetőségeket teremt.

Ha a szeretet a tisztát, az igazat hozza felszínre, akkor ez a szeretet kiküzdí magának a lehetőséget, hogy eggyé legyen lélek a lélekkel. Nincs tehát szakadás, mert a szeretet nem szűnik meg, az egymás felé vonzó szívek újból egybekapcsolódnak, ha egy időre az Úr más rendeltetést szab is egyik vagy

másik lélek elé; sem idő, sem tér el nem választja azokat, akik egymást szerették. Hullanak, hullanak az emberek, mint ősszel a fák levelei; de eljön az idő, amikor akik a sírban vannak, ismét előjönnek az életre, a feltámadásra. **Akik szerették egymást, ismét egymásra találnak, ismét egy érzés köti össze őket, ismét egy feladat, egy kötelesség hárul rájuk:** az, hogy betöltsék az Isten akaratát szeretetben.

Elvégezni a munkát, elvégezni a harcot az ellentéttel, a rosszal, a tévelygéssel; munkálkodni, küzdeni ellene, hogy a szenvedés, a halál, az enyészet megszűnjék: ez az Isten akarata. Mert meg kell szűnnie a rossznak, az Istennel szembenállónak, a hamisságnak, a fájdalomnak; de hogy mindezek megszűnhessenek, meg kell szűnnie az oknak: a tévelygésnek. Ameddig a szellem a tévelygéstől meg nem szabadul, amíg a lelke meg nem erősödött Istenben, és minden vágyának beteljesülését nem Istennél keresi, ameddig minden gondolata annyira meg nem tisztul, hogy Isten elé viheti: addig Isten nem adhatja meg a vágyak beteljesülését, addig nem érvényesülhet Isten akarata: a boldogság, a megelégedés és a béke.

Mi az, ami egyik lelket elválasztja a másiktól, mi az, ami fájdalmat okoz, mi az, ami kétségbe ejti, mi az, ami az ember sorsával nem engedi kibékülni? Az a törvény, amelyet a testtel együtt vett magára, amelybe belegöngyölték gondviselő kezek, amelyben útnak bocsátották, hogy éljen, tapasztaljon, szenvedjen és küzdjön, míg meg nem találja azokat a kibontakozási lehetőségeket, amelyek a meghasonlásból kivezetik. **A meghasonlás, a lelki lázongás ugyanis ott él minden ember lelkében: „Miért van minden úgy, ahogy van? Miért nincs másképp? Miért kell az embernek kínlódnia, küzdenie, szenvednie, csalódnia?** A lélekben annyi sok szép és igaz vágyódás és törekvés él; miért nem teljesezhetnek be ezek? Miért nem valósulhatnak meg azok a nemes törekvések, amelyek az emberi lélekben az ifjúkorban felébrednek? Miért kell minden szép és igaz törekvésnek porba hullania? Miért kell megalkudnia, amikor a lélekben felébred a gondolat, hogy megvalósítsa

ezeket a tiszta és szép érzéseket?”

Csak ha az ember egyidejűleg azt is megtudja, hogy Isten akarata valósul meg ilyenkor a lelkében, csak ha elismeri azt, hogy csupán Istennel, Isten törvényének keresésével juthat el az igazságnak olyan fokára, amely képesíti őt a harcra, a küzdelemre, az önmegtagadásra, testi igényeiről való lemondásra, akkor képes az ember a jóból, igazból, ifjúságának álmaiból valamit megvalósítani. Szükséges, hogy az emberi lélek már a gyermekkorban megismerje Istent, Isten igazságát; szükséges, hogy ifjúkorában Istenbe helyezze minden bizalmát, az élet delelőjén pedig Isten segítségével kezdjen, és végezzen mindent. Csakis az isteni akarat megvalósítása lehet az ember életének célja, mert másképp elcsalja őt az önzés szelleme. Elcsábítja a hír, a dicsőség, a gazdagság, a testiség, az előkelőség, az emberek becsülése utáni vágy, és ezáltal életének idejét, egész erejét elpazaroltatja vele a tévelygés szelleme. Így az ember nem azt végzi el, amit születése előtt maga elé tűzött, amit mint igazságot kialakított magának a lélek. Hanem azt végzi, amit a testen keresztül a tévelygés szelleme súg a fülébe, mert azt találja igaznak, azt hiszi valónak, amit a testen keresztül elérhet.

Amikor elmúlik a gyümölcsérlelő nyár, amikor az élet túljutott a delelőjén, akkor látja csak az ember, hogy az ő életfájának levelei is kezdenek sárgulni és hullani. Napról napra kezd gyengülni a test, s mind kevesebb és kevesebb lehetőség nyílik vágyainak, akaratának megvalósítására, mind nehezebb és nehezebb az élet lüktető forgatagában megállnia. Mert a nála erősebbek eltaszigálják az útból, elkapkodják előle azokat a lehetségeket, amelyek nemrég még a kezében voltak. Folyton gyérül a napfény, mindjobban fárad a test, és mindinkább húzza a pihenés vágya lefelé, a föld felé. Amint a test fáradtabb, kimerültebb lesz, a lélek álmai és vágyai is elfakulnak, elszíntelenednek, kisebbekké lesznek, s az ember mind gyávábban nyújtja ki a kezét azok után az örömök után, amelyekben azelőtt része volt, mert érzi, hogy nincs már meg benne az erő, a

képesség, elhalkultak a lelkében azok a hangok, amelyek sürgették, hogy az élet harcában részt vegyen.

Hiába vágyik, hiába akar a lélek, a tagok mind merevebbek lesznek, a halál törvénye napról-napra mindjobban érvényesíti hatalmát a testben élő szellem előtt. Megtörik a lélek akarata, elhalkul a szellem vágya, ha nem hozott át az ifjúkorból, és az élet delelőjéből szellemi eredményt, igazságot, bizonyosságot, amely a lelket táplálja. A lélek is bizony alább hanyatlik, és beletörődik a halál állapotába, mert már nincs semmi, ami az élethez hozzá kösse. A vágyak, a remények a testtel együtt elszáradnak, elhullanak. És mikorra a halál megérkezik, s feléje nyújtja kezét a nagy törvény, akkorra már, mint a levelét elhullatott fa csupasz, mezítelen az emberi lélek, és öntudatlanul, akarat, és vágy nélkül dől az enyészet karjába.

Van a halálnak egy másik eshetősége is. Megtörténik az is, hogy amikor az ember még az élet delelőjén van, amikor még a vágyai a megvalósulás lehetőségei előtt állnak, amikor még az élet pírja ragyog az arcon, s az élet fénye tükrözik a szemekben, akkor nyúl érte a halál, a megsemmisülés törvénye. S amikor még ezer szál köti az élethez, amikor még minden gondolatával, és érzésével hozzá van forrva a cselekvéshez, az akaráshoz, a tethoz, akkor törli le a nevét az élők táblájáról a halál. Sírba fekteti a halál, amikor még cselekedni szeretne. Félbeszakad a munka, amelyet magára vállalt, nem tudja megvalósítani azokat az elgondolásokat, amelyekért élt. Ez még szomorúbb lehetőség, s ilyenkor még nehezebb kérdések tolnak föl az ember lelkében: „miért kell ennek így lennie?”

Ha megállnátok a temető kapujában, és valahány koporsót bevisznek, mindegyiknek lakójától megkérdezhetnétek, milyen volt az élete, mit ért el, boldog volt-e, örült-e, meg volt-e elégedve, elérte-e a célját, betöltöttnek hiszi-e azt az életet, amelyet élt: akkor minden egyes halott *nem*-mel felelne. Mindegyik hagy itt valamit, amit szeretett volna elérni. Még olyan is van, aki egész életében nem gondolt komolyan az élet céljá-

val, de a halál pillanatában felébredt lelke szeretne visszafordulni, hogy egészen másképp élje le az életét. A lélekben latens pihenő törvény ugyanis a test világában alig tud szóhoz jutni, s csak a halállal szemben ébred öntudatra, akkor tűnik fel az ember lelki szemei előtt, hogy tulajdonképpen miért is kellett élnie. Ez az utolsó pillanatban feltűnt gondolat azután nem hagyja békén a szellemet, hanem keserűséggel, késő bánattal gyötri. Mert elmulasztotta az alkalmat, amikor megszerezhetette volna magának a megelégedés, a pihenés gyönyörűségét a maga otthonában, a szellemvilágban.

Testvéreim, szeretném ma ezt a latens pihenő gondolatot felébreszteni, hogy ráeszméljetez arra, miért vagytok itt a földi életben, mi a célotok, mit kell elvégeznetek, hogy ne akkor jusson az öntudatotokba, hogy rosszul végeztétek földi életeteket, amikor már a halál törvényét egészen közel érzitek magatokhoz. Elvégzett törvény Istennél, hogy akik ide, a mulandó földi életre megszületnek, azoknak meg is kell halniuk. **Azonban a lélektől függ, hogy számára nyereség, vagy veszteség-e a halál.** A halál borzasztó és rémes - ti azt érzitek - de akik az Úrban haltak meg, azok az Úrban fel is támadnak. Az Úrban élni s az Úrban meghalni annyi, mint az életet jól megoldani, a rátok rótt kötelességet jól elvégezni, az élet követelményeinek helyesen megfelelni. Ennek azonban nem tudtok megfelelni, ha nem Istenben éltek. **Istenben élni pedig annyit tesz, mint Isten törvényét keresni, azt a lehető legjobban betölteni.**

Az embernek tehát kötelessége tanulni, mert aki nem tanul, nem is tudhat; s aki nem tudja az igazságokat, az azt sem tudja, hogyan kezdje el a munkát, s akinek a munkáról fogalma sincsen, az nem is végezheti el. Meg kell az embernek tanulnia hinni, amint azt Mózes és Krisztus magyarázza, és mi magyarázzuk nektek, e késői kor gyermekeinek. Hinnetek kell az életben, a halálban és abban, hogy az életnek folytatása van a síron túl, és ez a folytatás a szerint az igazság szerint történik,

amely a ti lényetek nagy részét betölti, amely a ti lelki érzéseiteket kormányozza, és ezen keresztül a cselekedeteiteket irányítja. **Mit kell hát cselekednetek, hogy az örökéletet megnyerhessétek, hogy a halál nehéz törvényét kikerülhessétek, hogy a halál ne legyen számotokra olyan sötét rém, amely minden szépséget, minden örömet megsemmisít, hanem az Istentől küldött fehér gálya, amely a lelketeket átszállítja a másik partra, az igazibb világba.** Ahol minden képzelet, minden látszat elmúlik, csak a valóság van meg, amelyet a lelketek már itt a mulandóban megérez, mert hiszen lázadozik a rossz ellen, és a jóra, az igazra vágyik? Ha a lelketek megérzi azt, hogy mi volna jó az ő számára, akkor valósítjátok is meg azt, cselekedjétek a szerint a jó szerint, amely után vágyódtok.

Ne legyen az életetek kétféle: külön belső, és külön külső élet. Ne legyen más az elgondolásotok, és más a cselekvéseitek, hanem **a ti életetek legyen Istenben való élet, igazság szerint való élet. Az igazság szerint való élet pedig az, amit a szeretet parancsol, és az igazság körül határol.** „*Legyen a ti beszédeitek úgy-úgy, nem-nem.*” Amit megtehettek, tegyétek meg, ami jó, azzal szemben ne alkudozzatok a holnappal, hanem okuljatok a múltakból, mert hiszen ami a múlté volt, az a jelenben hajtott ki, és ami a jelenben meggyökeresedett, az a jövőben hajt ki számotokra.

Ne hagyjatok el semmit magatok mögött, amit elvégezhetek. Végezzétek el minden munkátokat a legjobban, ahogyan azt a lelkiismeretetek diktálja. Szeressétek mindazokat, akik titeket szeretnek; ne csaljátok meg azokat, akik hozzátok bizalommal vannak; ne éljétek vissza soha azzal a bizalommal és szeretettel, amelyet másokban fel tudtatok ébreszteni. Ne legyetek gyorsak a bosszúállással, ne legyetek felettébb igazságosak, hiszen gyarló emberekről van szó; ti magatok is elestek, bocsássatok meg tehát csetlő-botló embertestvéreiteknek, s emeljétek fel azokat, akik elestek.

Legyetek szolgálatukra a ti igazságotokkal azoknak, akik

tévelyeknek. Ne legyetek felettebb szigorú ítélő bírái a bűnbeesetteknek, hanem munkálkodjatok azon, hogy azok is megismerhessék az igazságot, és az igazság erejével föl-emelkedhessenek a bűnből, a tévelygésből. Ne ítéljétek el azokat, akik a tiéteknél kisebb világossággal rendelkeznek, és a homályosságban, balfogásokat cselekednek. Nézzétek el az embereknek kisebb hibáikat, sőt nagyobb botlásaikat is, megigazítván őket a ti igazságotokkal. Ha ők rosszat cselekednek ellenetek, ti ne álljatok bosszút érte, mert felettetek van a Törvény Szelleme, s az bosszút áll értetek.

Legyetek egymásnak segítői. Térjétek ki a megvadult és gonosz indulatú emberek elől, ne hívjátok ki magatok ellen a gonosz érzéseket, hanem tűrjétek el a bántásokat Istenbe vetett hittel, és azzal a szeretettel, amely mindig kész a megbocsátásra. Álljatok egymás mellett, fogjátok meg egymás kezét, biztassátok egymást, amikor kétségeskedő, és csüggedő pillanatok következnek reátok. Ha testvéretek ingadozik, szeretettel támogassátok, hogy el ne essék.

Legyetek egymáshoz őszinték; ne cselekedjétek hamisságot, hanem igazságot, ne beszéljétek egymásról gonosz dolgokat. Ne mondjatok egymásról olyat, amit szemtől-szembe nem mernétek megmondani. Mert minden, amit titokban súgtok, minden, amit valakinek a háta mögött rosszálltok, nyilvánosságra kerül. És ott áll az a lehetőség, hogy hátha tévedtetek, hátha rosszul láttátok, hátha tévesen ítéltetek meg, és a tévedésből származó ítélkezés mindenki részére szégyenkezéssel jár. Szégyelljétek hát egymásról rosszat feltételezni önmagatokban, szégyelljétek, mielőtt azt kimondanátok.

Mert tudjátok meg, testvéreim, hogy amikor a halálban a külső burok lekopik rólatok, és az igazság meztelenségében fogtok megállni, akkor minden gondolat, és minden érzés, ami nem az igazságból, hanem hirtelen tett ítélkezésből, meggondolatlan következtetésből származott a lelketekben, ott marad rajtatok, és nem tudjátok azt letisztítani magatokról. S akkor még

az is vádol benneteket, amit ki sem mondtatok, csak magatokban éreztetek és gondoltatok.

Legyetek szabadok ezektől a bűnöktől, mert ezek azoknak a szellemeknek természetéhez tartoznak, akik még az Istent nem ismerik. Akik pedig azt mondják, hogy ismerik Istent, de a lelkükben gonosz érzésekkel vannak egymáshoz, azok meghazudtolják ezt az igazságot, mert ezek az érzések bennük azt bizonyítják, hogy nem ismerik Istent. Isten örökkévaló, aki ismert titeket, mielőtt még a létbe hívott volna; ismeri a ti gyarlóságokat, bűnre való hajlandóságokat, eleséseket. És mégsem ítélek felettetek szigorúan, hanem szeretettel fogad magához. Miért lennétek tehát ti egymás lelkének hóhérai, hogy megöljétek abban az újra születés lehetőségét? Miért lennétek egymás lelkének vádolói? **Hiszen Isten a szeretet, és ha Isten a lelkekben van, akkor szeretni fogjátok egymást; ha pedig nem szeretitek egymást, akkor távol vagytok Istentől. Ha Isten a lelkekben van, akkor Istenben éltek, és ha Istenben éltek, Istenben és Istennél találkoztok.**

Ha így éltek, a halál törvénye messze alattatok marad, Isten fölemeli a lelketeket ezekből az elnyomott állapotokból, és helyet készít nektek az ő országában, az igazak, a szeretetteljesek országában. Vajon nem kíváncsiatok-e mindnyájan ott élni az Isten kegyelmének sugarában, nem kívánnátok-e ott a ti lelketeket naggyá, erőteljessé növelni? Ha Isten van a lelkekben, akkor bizonyára üresnek és nemkívánatosnak találnátok azt az országot, ha a ti szeretteitekkel ott nem találkozhatnátok. Ha a szeretteitekkel találkozni akartok, imádkozzatok azokért, akiket szerettek, s azokért, akik titeket szeretnek, és munkálkodjatok értük, míg a kegyelem napja felettetek van. Munkálkodjatok azokért, akik még ma nem ismerik az Istent, mert nem ismerik a szeretetet; munkálkodjatok értük, hogy ők is megismerjék a szereteten keresztül az Istent. Ültessétek el az Isten nevét, Isten törvényét az ellenségeitek lelkében is.

„Szeressétek ellenségeiteket, és áldjátok azokat, akik titeket

háborgatnak.” Ne gondoljatok gonoszt azokról, akik eltévelyedve üldöznek titeket. Isten kezében van e mulandó világ minden állapota, és talán csak egy kicsiny tévedés az, ami az ellenségek közt áll; ezt a vékony hárttyát pedig a szeretet melege felolvaszthatja, a meg nem értés ködét felszáríthatja. Az a szeretet, amely belőletek az ellenség felé sugárzik, az ellentétet eltüntetheti, és az ellenségből szerető barát, testvér válik.

Ha így éltek a ti Istentől nyert szeretetetekkel, akkor itt a gyűlölet világában megépíthetitek az Isten országát, s így a gyűlölet, és ellentét világában Isten nevének dicsőséget szerezhetek. Amikor mindezt megcselekedtétek, testvéreim, akkor megtaláltátok az életetek célját. Ezért küldött titeket az életbe az Isten szeretete; ezt írta fel az életetek táblájára, a szívetekbe, és ez az az írás, amely a halál pillanatában titeket elítél, vagy felment.

Életetek táblájára a cselekedeteitek vannak felírva. Minden nap, minden órában, minden percben írtok valamit erre a táblára, ráírjátok a ti éneteknek, a ti megjelenési formátoknak egész valóját. Hiába van a lelketekben a jó iránti vágy, ha az megmarad puszta váagnak, ha abból semmit nem valósítotok meg a földi életben. Az ilyen meg nem valósított vágy nemcsak nem nyújt vigasztalást, hanem a lelkiismereteken keresztül csak kínoz az a tudat, hogy semmit, vagy csak nagyon keveset valósítottatok meg abból a vágyból. Ez az elégedetlenség a későbbi szellemi életetekben sem hagy benneteket békén, nem hagyja élvezni azt a pihenést, amelyet az isteni kegyelem a részetekre nyújthat.

Minden lélek részére van egy hely, van egy állapot, amelyben megpihenhet, sőt kisebb-nagyobb örömeit is élvezhet. A szellemi törvényben mindenki megtalálja a maga lelkének pihenőhelyeit. A kielégítetlen vágyak azonban kérdőre vonják a megismerésre jutott szellemet: mennyit valósítottál meg abból a szépből, jóból és igazból, amelyet megismertél? Ha sokat valósított meg a szellem, gazdag lesz, és áldást hozó munkát végezhet, vagyont szerezhethet a régi vagyonához. Ha azonban ezek

az elégedetlenségek fellépnek, ezek ellen nincs semmi megnyugtató szer, mert ezek addig sarkalják, addig ösztönzik a szellemet, míg ismét belekergetik az örvénylő életbe, amely a látszatvilágban, a mulandók világában tombol, zúg, rohan és ragadja feljebb vagy lejjebb azokat a lelkeket, akik belevetették magukat.

Itt éltek tehát, de kezetekben az Istentől adott világosság fáklyái világítanak, táplálva az égi fénytől; és mind nagyobb és nagyobb világosságot nyerhettek, ha lélekben hozzátapadtok ahhoz a kösziklához, amely minden bajban, viharban, minden kétségeskedésben rendületlenül áll: Krisztushoz. Ő életével és halálával megrogzította az emberek és szellemek között az isteni igazságot, és megpecsételte azt életével és halálával. Akik tehát ehhez az igazsághoz támaszkodnak, azok nem veszhetnek el, nem semmisülhetnek meg, bárhogyan zúgjon is felettük és mellettük az élet vihara.

A halál elvégzett dolog; az embereknek meg kell halniuk; a testnek, mint egy elkopott, elerőtlenedett eszköznek elkövetkezik a végórája, s amint az érett gyümölcs a szárról leválik, úgy a test is leválik az örökéletre előhívott szellemről, és az enyészet karjaiba dől. Nem viheti azonban magával azt a szellemet, akit szolgált, hanem az Isten gyermeke fölemelkedik, amikor a súly leválik róla. A szellem fölemelkedik Isten trónusának zsámolyáig, és hálálkodva köszöni meg a megpróbáltatásokat. *Nem az örömeiket köszöni meg, hanem a megpróbáltatásokat.* Lerakja Isten elé azokat az eredményeket, amelyeket Isten segítségével ért, és Isten megáldja, és áldásával megsokszorozza azokat. Ha Istennel éltétek le az életet, meghalljátok lelketekben felcsendülni a szót: „*Menj be a te Uradnak örömébe.*” Ilyen ígéret várományosai vagytok, testvéreim.

Ne engedjétek ki ezt a zálogot a kezetekből, míg itt éltek, e mulandó világban. Ne engedjétek, hogy a sátán elvegye tőletek; ragaszkodjatok hozzá erősen; higgyetek és bízzatok, mert aki ezt az ígéretet tette, az örökkévaló. Minden elmúlik, ég és föld összeomolhatnak, de az ígéret, amely a mi Istenünkől

való, ott marad, ott áll, és hangzik, ameddig csak ember lesz a földön, ameddig csak megtérésre szoruló lélek segélyért kiált. Legyetek az ő kezében erős, és könnyen kezelhető eszközök. Nem szükséges, hogy mindnyájan médiumok, legyetek, nem szükséges, hogy nagy dolgokat vigyetek véghez, hogy erőtök felülmúló nagy cselekedeteket végezzetek. Végezzétek el életetek feladatait percről-percre, óráról-órára hűséggel és kitartással, mint akik tudják, hogy életüket Isten szemmel tartja, és minden pillanatról be kell számolniuk.

Küzdjétek meg minden percben, minden pillanatban a nagy harcot önmagatokkal, az önmagatok lelkében azzal az ellentéttel, amely a testen keresztül tévedésbe akar vinni benneteket. Amikor azt sugallja a lelkiismeretetek, hogy igazán és szeretettel kell cselekednetek, ne hallgassatok az ellentétre, amely tévelygésre, kétszínűségre csábít benneteket; s amikor az indulatok, és harag vihara végigzúg a lelketeken, ne engedjétek az érzelmeiteket felkorbácsolni, nehogy a lelketek háborgó tengerként tajtékokat hánnyon, és talán éppen azokat bántsátok meg, akiket szerettek, vagy akik titeket szeretnek. Ne bántsátok meg még az ellenségeiteket se, hanem a rosszért cselekedjétek jót; küzdjétek meg a harcot önmagatokban hősiességgel, bátorsággal, és ehhez kérjétek Isten segítségét, Isten erejét, hogy az ő ereje diadalmaskodhassak bennetek a mulandó, tévelygő testen, amely úgyis a halál törvényébe van zárva. Így kiszabadulhattok a halál törvényéből.

És amikor kiszabadultatok, vezetőivé, világító fáklyáivá válhattok a szellemek sokaságának, akik körülöttetek rajzanak, akik siratják elmúlt életüket, az elmúlt alkalmakat, amelyek segítségével ők is kiszabadulhattak volna a halál árnyékából. A ti emberi tehetetlenségetekben is nagyot művelhettek, ha Istenben és Istennel éltek. Ne retentsen meg az a szörny, amely mindent elnyel, ami szép, s ami élet, mert csak a mulandót nyeli el, csak a mulandó felett lehet hatalma, az örökkévalón semmi hatalma sincs. Ti tegyétek itt ezen a földön az örökké-

valót igazsággá, valósággá; és ha ezt elvégeztétek, ezt a feladatot betöltöttétek, akkor Istenben és Istennél találkoztok, és találkozunk mindannyian azon a nagy lakomán, ahol minden léleknek találkoznia kell, aki Isten pecsétjét hordozza magán.

A szenvedések isteni célja. ()**

A halál törvényéből kell a léleknek kiemelkednie a testöltések tapasztalatain keresztül. - A betegségek keletkezésének lelki okai. - Az érem két oldala. - Az ember önmaga fölött ítélt, amikor pálcát tör felebarátja fölött. - Minden gondolattal, érzéssel, mozdulattal az egész körülöttünk hullámmozgást megmozdítjuk. - A szenvedések isteni célja. - A vad alany beoltása a nemességgel a lelki világban. - Semmiféle szenvedés nem vész kárba. - Isten előtt utálatos a szegény kevélysége, és a gazdag fősvénysége. - Minden igaz szeretet megbántása rombolás Isten kertjében.

Isten rendelkezése az, ami bennünket, szolgálatra előhívott szellemeket kiküld és munkát szab elénk, s mi az engedelmességnél, és annál a készségnél fogva, amely a lelkünkben él, mindenkor és mindenben hozzákapcsolódunk az ő akaratahoz. És ha ti valami jót, helyeset, igazat és boldogítót találtok abban, amit mi nektek mondunk, vagy értetek cselekszünk, akkor azért az Istent dicsérjétek. És a saját lelketekben is igyekezzetek abba a nagy isteni akaratba úgy beletapadni, és elveszni benne, mint ahogyan az esőcsepp elvész a tengerben vagy folyóban, és nagyobbítja, duzzasztja azt a folyót, amelybe belehullott. *Mert amit mi és ti teljes lélekből teljes jóra való igyekezetből, mint cselekedetet, mint beszédet, mint érzést megvalósítunk, abból ami mint isteni sugárzás, mint isteni akarat reánk hull, azzal nagyobbítjuk az Isten akaratát a teremtett világmindenség felett. S ha valaki abba beleolvad és abban elvész, az, amennyire abba bele tudott olvadni, és benne a személyes énjét el tudta veszíteni, ugyanabban a mértékben találta meg az üdvöt. Mert megtalálta a lelkének a kielégülését, boldogságát, és a jóban való elmerülését; s amennyiben a jóban elmerült, ugyanannyi jót érez maga körül valóvá válni.*

Ti itt a földön, a változások világában vagytok, ahol minden csak látszat, mert hiszen minden alakulat, minden forma csak

időleges, és minden csak egy-egy kicsiny, jelentéktelen célt látszik megvalósítani. És pedig azért, hogy az emberi lélek törekvései, hiábavaló erőfeszítései előtte kiteljesedhessenek, és ő láthassa mindannak értéktelenségét, mit Istenen kívül ő maga akar véghezvinni, amit a saját elgondolásával, Istenen kívül akar megvalósítani. **És mivelhogy Isten ezeket az alkalmakat tanulásként és megpróbáltatásként adja a földi embernek, azért semmi sem állhat meg, semmi sem maradhat meg.** Mindennek ismét fel kell elemeire bomlania, hogy ismét új alakulathoz felhasználható anyagot és lehetőséget teremthessen belőlük az a folyton fölfelé emelkedő haladást szolgáló folyamat, amely itt az anyagban mulandó alakokat képez. Ez a folyamat a lélekben a valóságot mutatja meg (t. i. a lélek valószínűségi fokozatát), tehát azt a valóságot, amelynek eleve kárhozatra szánt elvei az Isten előtt nem nyertek létjogosultságot. Mert ez a tökéletlen valóság elejétől fogva kárhozatra vetetett, mivel ez magában viseli a halál, a megsemmisülés törvényét, **Ebből a halál törvényéből, a megsemmisülés törvényéből kell a léleknek kiemelkednie a különböző testöltésekben szerzett tapasztalatokon keresztül.** Amennyit a különböző testöltésekben magáévá tett a változhatatlan igazságból, és amennyiben ezt a változhatatlan igazságot önmagában kiteljesedni engedte, vagyis munkálkodott azon, hogy ez a változhatatlan igazság benne kiteljesedhessen, annyira emelkedett ki a mulandóság törvényéből, és lett részesévé az örökkévalóságnak. Hiszen a változhatatlan igazság mindenkiben kiteljesedhetné, ha nem állana annak ellene. De éppen ez az ellenállás: a bűn az, ami gátat vet az isteni akarat érvényesülése elé, hogy az ne juthasson kifejezésre itt a földön. Ez az a keménység, amellyel a lélek ellenáll a jónak, s megtagadja az igazságot. Ez az a gát, amelyet az ember a különböző életformákban, a különböző időleges állapotokban - amelyeket át kellene dolgoznia, feloldania, átváltoztatnia - nem tud átlépni, s így az adott alkalmakat nem tudja kellőképpen felhasználni. Így az isteni hatalomnak az emberi lélek mindig ellene áll.

Nem azt cselekszi, amit az Isten előírt számára, hanem *ő maga akar*. A neki előnyösnek látszó testi és személyi szempontokért a maga tökéletlen elgondolása szerint százszor és ezerszer megváltoztatja az Isten elgondolását és akarátát. **Pl. az Isten nem szerezte sem a szegénységet, sem a gazdagságot; Isten az emberlelkeket leküldte a földre, és azt mondta: szaporodjatok, sokasodjatok és munkálkodjatok, mert ezáltal nyerhetitek el az engesztelést**, amellyel a megsértett igazságot ismét a maga ragyogó helyére állíthatjátok a lelkekben. Ehelyett mit cselekszik az ember? Legelsősorban - mivel terhesnek találja a földi életet - a maga tökéletlen elgondolásával minden lehetőséget felhasznál arra, hogy önzésével a föld javait és előnyeit mind a maga számára szerezze meg, a föld, és az élet terhét azonban nem akarja hordozni. De mivel valakinek ezeket is hordoznia kell, minden ember igyekszik a másikra áthárítani, hogy ő maga, vagy semmi terhet, vagy ha már valamit hordoznia kell, csak a könnyebb részt vegye magára. Így az egyiknek igen sok, a másiknak vagy semmi, vagy csak nagyon kevés a hordoznivalója. Isten akarata azonban nem az, hogy az egyik ember rongyokban, elhagyottan, nyomorúságban vonszolja magát az élet útján, a másik pedig az élvezetekben tobzódva minden órának leszakíthassa virágát, és élvezhesse az élet habját. Hanem minden embernek egyformán ki kell vennie a részét a munkából és a kötelességből, ki kell vennie a tanulásból és tapasztalat szerzésből; minden embernek egyaránt dolgoznia kell önmagáért és a közért, és egyformán kell dolgoznia azért, hogy az Isten akarata és törvénye, tisztán ragyogjon az utókor előtt.

Mivel pedig az emberi test a természettörvény szerint nem arra van alkotva, hogy az ember ennek kényeztetésére és gyönyörűségére az élet javát, az élet habját leszedje, hanem úgy, hogy a középúton járva a küzdelmekben megerősödhessek, a munkában és fáradságban megedződhessek, és ellenállóvá legyen, s hogy a betevő falatért, amellyel a testet táplálja, dolgoznia és fáradoznia kelljen. Tehát ha valaki kivonja magát a munka, a

teherviselés, a fizikai fáradtság alól, akkor elpuhulás, elkényesedés, az ellenálló képesség megcsökkenése következik be, és annak folytatása képpen beállnak a különböző betegségek; a másik embernél pedig a túlságos fáradság, a kimerülés, az elégtelen táplálkozás folytán áll be az elgyengülés.

Így keletkeznek mindkét oldalról betegségek, és alakulnak ki olyan bomlási folyamatok, amelyek megtámadják a testet. Az elégedetlenségben pedig, mivel a lélek sem itt, sem ott nem találja meg a kielégüléshez, az előre haladáshoz szükséges erőfelesleg elraktározását, beáll a lelki meghasonlás, lelki depresszió, amely eltávolítja egymástól a szegényt és a gazdagot, és Isten ellen lázítja az önmaga tökéletlensége folytán előállott állapotok miatt. A gazdag a szegényt nyomorgatja, visszaél azzal a hatalommal, amit a maga számára kiereszkolt; a szegény pedig irigykedik, bosszankodik, féltékenykedik, elégedetlenkedik, gyűlöli a hatalmasabbat, a gazdagabbat, és hacsak teheti, visszaél annak bizalmával, nem végzi el a kötelességét, nem teljesíti híven, amire vállalkozott, nem tesz eleget a megbízásának.

Így mindkettő azt hiszi, hogy megcsalta a másikat, holott végeredményben mindegyik önmagát csalja meg. Mert a gazdag, aki ma több-kevesebb anyagi javakkal és hatalommal rendelkezik és jogok birtokában van, a holnap testöltésében talán ugyanabban a vagyonban, amelyet ő nevezett magáénak, utolsó szolga, vagy szolgáltató lesz. És amely igazságot a maga részére annak idején, amikor ő rendelkezett a vagyonnal, nagyon helyesnek talált, ugyanannak az igazságnak, illetőleg rendelkezésnek kell engedelmeskednie akkor, amikor már éppen nem találja azt jogosnak, mert most neki kell meghajolnia, engedelmeskednie, fáradságot és áldozni mindazzal, amit előbb a másiktól ő követelt meg.

És az a szegény, aki ma irigykedik, elégedetlenkedik, zúgolódik a sorsa miatt, és visszaél az őt megbízó bizalmával, s nem teljesíti a kötelességét úgy, ahogyan arra vállalkozott, hanem félrevezeti a parancsolóját, ellenáll a rendelkezéseinek, és nem

úgy cselekszik, ahogyan tőle azt megkívánják, hanem éppen ellenkezőleg, megcsalja, meglopja az urát, a gazdáját, holnap ő kerül a látszólag előnyös helyzetbe, és őt játsszák ki, őt csalják és lopják meg, és az ő parancsainak nem engedelmeskednek híven és becsületesen. S amikor talán ő az ő szegénységben szerzett tapasztalatai folytán jobbakká és igazabbakká szeretné tenni az állapotokat, talán egy lépéssel előbbre szeretné vinni az igazságot, amikor abba a helyzetbe kerül, hogy valami érdemlegesebbet és maradandóbbat alkothatna; - az igazságot, ha nem is egészen, de legalább valamennyivel mégis tökéletesebb kifejezésre juttathatná az általános és közös életben, - éppen olyan hűtlenséggel találkozik, s éppen olyan kétszínűséggel, irigységgel, rosszakarattal és csalásokkal kell megküzdnie a maga útján, amilyeneket ő követett el szegény korában. És akkor megint csak zúgolódik, és elégedetlenkedik az emberek gonoszsága és rosszakarata miatt.

Ez az életteher, amely alól nem vonhatja ki magát sem szegény, sem gazdag, sem hatalmas, sem elnyomott, mert sohasem akarja egyik ember sem a saját állapotát úgy elszenvetni, és a saját kötelességét úgy teljesíteni, ahogyan azt az Isten az ő igazságával felírta az égre. Mert hisz a mindennapi élet kívánja ezt, maga az Igazság, amellyel lépten-nyomon találkozik az ember azokból a hiányokból kifolyólag, amelyek minduntalan eléje állnak, s amelyekből következtethet arra, hogy mit kellene cselekednie.

A felületetes, hiábavaló életet élő ember az ő bármilyen jelentéktelen életével is mennyi meggondolatlanságot, könnyelműséget, hiábavaló lelki megmozdulást végez, amelynek eredménye semmiképpen sem jön ki jól. És még jó, ha különös átkot nem hoz a környezetére a maga meggondolatlanságával. Még ha rosszakarattól mentesen cselekszik is az ember, de meggondolás nélkül üt-vág maga körül csak azért, hogy önmagát mentse, vagy, hogy a lelkében lévő kívánságnak érvényt szerezhessen: mennyi rosszat cselekszik a világban. És mennyi

fájdalomnak nyitja meg az utat a beszédeivel és cselekedeteivel!

Ez az az értéktelen tömeg, amely ember és ember között kitölti azokat a hézagokat, amelyeket tulajdonképpen a jóakarataknak, az igazságra való törekvésnek, a szeretetnek, az egymás iránt való megbecsülésnek kellene kitöltenie. Pedig még ha ezek töltenék is ki azt a hézagot, azt az űrt, amely az ember és ember lelke között, az ember és ember állapota és elhelyezkedettsége között van a világban, még akkor is számtalan tökéletlenséget kell elnézni, és az azokból folyó következményeket elszenvadni; hát még ha célzatos rosszakarattal járnak el az emberek, és ezt az űrt a rossz termékeivel töltik ki! Ezek azok az emberi állapotok, amelyeket ha az igazság tükrében megszemlél a jóakarató, és igazságra törekvő lélek, és a saját életét abban a tükörben szemléli, látnia kell, hogy minden jóakarata és erőfeszítése dacára is igen-igen kevés jót tud csak a maga számára elraktározni, mint igaz és becsületes eredményt. Ellenben sok-sok hiábavalóságot kell felhalmoznia a lelke lomtárában, amelyeket majd valamikor, egy alkalommal, ha eljön az ideje, fel kell dolgoznia, felőrölnie a lelkében, míg belőlük valami jobb, valami igazabb formát alkothat.

Azért embertestvérem, nem lehet helye a lelkedben a zúgolódásnak, a bosszúnak, sem az átkozódásnak, sem más vádolásának, mert amilyen ítélettel fordulsz te a felebarátod ellen, ugyanazzal az ítélettel ítéltetsz meg, mert *te magad ítélted el magadat abban az ítéletben, amellyel felebarátod fölött pálcát törtél.* De ha te nem a szigorú törvényt, hanem a jóvátevés, a megváltoztatás, a kijavítás lehetőségét nyújtó jóakaratot tartod készen felebarátod számára, és hiszed és reméled is, hogy annak a lelkében a jó előbb-utóbb győzni fog, s te magad is hozzájárulsz ahhoz a lelkedben lévő jóval, hogy ő megismerhesse és megszerethesse a jót és igazat, hogy az ő lelkében is kialakuljon a jónak és igaznak valamilyen formája, akkor máris előkészítetted az önmagad enyhe ítéletét, a felmentésedet, s annak a lehetőségét, hogy te magad is segítő kezeket találsz, amikor

a te hiábavalósággal megterhelt életedet veszik ítélet alá. És akkor a te felszaporodott hiábavaló emlékeidtól is könnyebben és hamarabb megszabadulhatsz.

Tehát elfeledni és megsemmisíteni az elmúltat, a régit! Hiszen minden nap, **minden óra, minden perc, amelyet a hiábavalóság világában ajándékoz nektek az Isten, új lehetőségek elé állít benneteket, hogy azokat a tévedéseket, amelyeket felismertetek, kiigazíthassátok, és a megismeréseitek szerint való igazsággá alakíthassátok át.** Nem azt jelenti ez, hogy a megtörténtet meg nem történté tehetitek; de amiről ma felismertétek, hogy az rossz, bűnös, téves, az már holnap nem áll előttetek mint tévedés lehetősége, hogy a lelketeket rabul ejtse, hogy ismét rosszul zárjátok le a lelketek részére a megpróbáltatás alkalmát.

Tehát dolgozni, fáradni, a terheket hordozni, és belefúrní magatokat az értelmekkel, a jóakaratokkal abba az ismeretlen, járatlan rengetegbe, amely mint sötét lehetőségek árnyéka áll előttetek a jövő, az elkövetkezendő alakjában. S amit ma helyesnek, jónak és igaznak ismert el az értelmek, és amit, mint Isten akarata szerint valót a lelketekben elhelyeztetek, azokkal az eszközökkel igyekezzetek azt az anyagot feldolgozni, ami a holnapi nappal elétek tárul, amit még nem ismeretek.

Mert hiszen minden forog; s mint ahogyan a kaleidoszkópban minden percben, minden pillanatban minden megmozdulás mindig más és más lehetőségeket hoz létre, és minden más kialakulást mutat: úgy *a ti gondolataitokkal, cselekedeteitekkel, akaratotokkal ti is megmozdítjátok magatok körül az életnek ezt a kaleidoszkópját. És ha a ti akaratotokkal a ti lelki törekvéseitekkel behatoltok abba az ismeretlen, lehetőségekben gazdag holnapba, akkor a ti igaz elhatározástok, a ti Istennel való lelki kapcsolódástok folytán - mielőtt még egy szót is szólattok volna, mielőtt még csak egy mozdulatot is tettetek volna - az Úr Lelkével kapcsolódván nem úgy mozgatjátok meg, mint*

ahogyan Isten nélkül mozdítottátok volna meg, hanem más formát, más alakulatot nyer körülöttetek az eshetőségek világa. És amíg a tegnapi énetek elhatározásával nagy szenvedéseket, jóvátehetetlen hibákat hoztatok volna létre, addig a mai megismeréseitek által, az Istennel való cselekvéseitek által a szenvedéseket, hibákat, és szinte lehetetlenül fájdalmas eredményeket már előre javítani, gyógyítani, vigasztalni lesztek képesek. Tehát nem ti sebeztek, üttök-vágtok magatok körül, hanem amit más cselekedett, ti azt gyógyíthatjátok, s azt, amit Isten Lelkével a mulandóban telt megmozdulástokkal cselekedhettek, már nem rombolásra, hanem építésre használjátok fel.

*Isten Lelke pedig - bárha Ő cselekedte - mégis a ti javatokra írja az eredményeket, amelyeket elértetek. **Mindebben pedig egyetlen érdemetek csupán az, hogy a gondolataitokat és érzéseiteket a ti bűnös személyes énetek legyőzésével az Isten akarata alá rendeltétek.*** És ebbe a mulandóságra szánt cselekedetbe a mennyei igazságnak egy-egy szilánkja beleve-tődhetett, aminek hatása alatt máris más alakulatot, más formát nyert a világnak ez a megmozdulása. Utat nyitottatok a jó érvényesülésének, amelyen keresztül Isten Lelke hatott a halálra, a megsemmisülésre szánt életmiriádok között. És azok, akik ebben nyüzsögnek, élnek, szenvednek, gyötrődnek, az ő folyton mélyebbre esett, és tudatlanságba merült tudatukban megvilágosodhatnak, s magukhoz térhetnek a bűn kábultságából. És mielőtt még a nagy lehetőségek bezárulnának előttük, a lel-kük fellángolásával ők is alkalmat nyerhetnek arra, hogy az isteni jóhoz kapcsolódhassanak, odatapadhassanak, és az isteni jó kiemelhesse őket a kárhozatból.

*Mi célja volna különben a szenvedésnek, az áldozatnak, az ön-feláldozásnak, ha ezzel nem fordíthatnánk meg a rossz hatalmának érvényesülését?! **Minden szenvedésnek az a célja, hogy a jobbat, az igazabbat, a tökéletesebbet abba a fölmart, égő sebbe, amelyet a szenvedés váj a lélekbe és a testbe, átültessük, a vérkeringés, és a lelkiismeret forrongása***

által meggyökereztessek, és ezáltal a jobbat diadalra vihessük. Ez az összes szenvedések magyarázata és célja. Hiszen a vad fának is fáj, hogy levágják a vadhajtást, felhasítják a fa héját, és a nemes fának is fáj, amikor kivágják belőle a szemet és a vad fa felhasított kérgébe beleillesztik. És ennek a műveletnek mégis meg kell lennie. Mert annak a vad fának nem szabad a maga gyümölcsét megteremnie, hanem amikorra elérkezik a gyümölcsérés ideje, addigra a szelíd oltás eredményének meg kell erednie. És a vad alanynak a nemes ágat kell táplálnia, a tápláló nedveivel a nemes ág gyümölcsét fejlesztenie, hogy az a nemes természet hozza ki a maga sajátos formáját, ízét, illatát; a vad alany pedig abban nyeri el a maga értékét, hogy a nemes oltványt táplálta.

Így van ez az emberi életben is. Miért keverné össze a Nagy Kertész céltalanul a jót a rosszal, s *miért okozna szenvedéseket azoknak, akik neki kedvesebbek, miért engedné nekik, hogy nehéz és gyötrelmes áldozatot hozzanak, amikor ők a maguk természete szerint élni akarnák megérdemelt békéjüket, amikor boldogok szeretnének lenni?!* Miért kell éppen akkor lemeteszteniük a boldogság világának fájáról, miért kell beoltatniuk olyan családokba, amelyek nekik az ő természetük szerint nem kedvezők?! Miért kell olyan fajba, csoportba, családba kerülniük, olyan férjhez vagy feleséghez köttetniük, akik visszaélnék a szeretetükkel és bizalmukkal?! Miért kell olyan barátok és társak által körülvéteniük, akiktől a jóakaratukért csak rosszkat kapnak viszonzásul, akik kigúnyolják, megcsalják őket, megháborítják a lelküket, megghiúsítják a jóra való törekvésüket, és elgáncsolják minden nemesre és igazra való vágyódásukat, mielőtt azok még megvalósulhatnának?!

Mindezzel az oltás, a szemzés, a nemesítés, a javítás, a magasabbrendűséggel való elárasztás a célja az Örökkévalónak.

Hiszen a földi élet próbatétel ideje. És amikor a kicsiny szemből - a vad alany az életét folytatva - hatalmas ág fejlődik, amikor a vad alany meghozza azokat a mennyei gyümölcsöket,

meghozza azokat a csodatévő virágokat, amelyekkel a magasabb rendű életben élők gyönyörűséggel árasztják el az életet. Mert a magasabb rendű élet alkalmat és létlehetőséget nyert az alacsonyabb rendűségben is, *akkor nem a gaz, nem a hiába-való, a halálra szánt, a kárhozatra ítélt győzött, hanem az Isten, az igaz, a jó. S akkor, ha te vagy az a szem, amelyet az Isten keze, a Gondviselés keze levágott az őt hordozó ágról, és beoltott a vad ágba, és az eredményekben önmagadat szemlélve azt látod, hogy a beoltás fájdalma kibeszélhetetlenül, kiszámíthatatlanul sok és nagy gazdagságot eredményezett: akkor te is örülsz az Isten bölcsességének, és áldod érte az ő nagy elgondolását és elhatározását, amellyel téged megbízott, és küldetést végeztetett általad.*

Mert ahogyan a szülő asszony fájdalmai és gyötrelmei közepette nem tudja, miért szenved, de amikor megszülte a gyermekét, elfelejtkezik a fájdalomáról, mert az öröm bőven kárpótolja őt mindazokért a szenvedésekért, amelyeket az előző pillanatokban átélt, mivel ember született a világra, megszületett az ő életének a folytatása, kisarjadt az az új ág, amely neki örömet szerez, s amelyben boldog. Úgy mindenki, amikor az életének eredményeit szellemi állapotában szemléli, első pillanatban elfelejtkezik azokról a szenvedésekről és megpróbáltatásokról, amelyeket földi életében átélt. Mert egészen átlátja, hogy az csak átmeneti, mulandó állapot volt, de az eredmény, a valóság mindent pótol, mert sokszorosan túl van fizetve a jó eredményben a mulandóra szánt szenvedés.

Semmiféle szenvedés nem vész kárba, különösen nem a méltatlanul elviselt szenvedés, különösen nem az, amit az ember az Isten Lelkével összeolvadva, hittel élve, és a rosszat rosszal nem viszonzva azon a nehéz és kemény őrhelyen él végig, ahova őt az Isten megbízatással küldte. Megbízatással küldte a szegényt, hogy a lelkében lévő alázatossággal, munkával, őszinteséggel és becsületességgel szolgálja azt az isteni akaratot, amellyel őt azon az őrhelyen megbízta. Munkába küldte a gazdagot, akire anyagi javakat bízott, hogy

szolgálja embertársai jólétét, előrehaladását, és a saját lelkének a megvilágosítását azzal a felesleggel, amely a mindennapi kenyéren felül rendelkezésére van bocsátva. Hogy építse az Isten országát, s terjessze annak igazságát az emberek között, és hogy az ő gazdagságában is ne a saját zsarnoki hajlamait és emberi gyengeségeit szolgálta, hanem önmagát megtagadva az Isten akaratát szolgálja. Mert ha ezt az isteni megbízatást híven teljesíti, nemcsak a földön, az anyagi gazdagságban, hanem a mennyben, a mennyei gazdagságban is részesül. Mert hiszen hogyha az Isten elrendeli kinek-kinek a maga helyét a földön, azt bizonyos célzattal cselekszi, s így a maga helyén, és állapotában mindenkinek olyan munkát kell végeznie az ő megismert jó és igaz törekvéseivel, amelyet nem bán meg, amelyet megmérnek az igazság angyalai. És a szerint adják meg eljövendő életében a valódi bért, a valódi fizetést, amilyen szent, és igaz törekvéssel, az ő legjobb akarata, tudása és megismerése szerint végezte el a reá bízott munkát. Azért azt mondom: *Isten előtt utálatos a szegény kevélysége és a gazdag fősvénysége.* Mert a szegény kevélysége, gögje, makacsa, engedetlensége már hivalkodás azzal az állapottal szemben is, amelybe helyeztetett, és visszaélés az Isten rendelésével. A gazdag fősvénysége pedig azért utálatos, mert ha a szegénynek az az első kötelessége, hogy engedelmeskedjék, és alázatos legyen, akkor a gazdagnak pedig az, hogy a feleslegből adjon, és oda adjon, ahol hiány mutatkozik, ahol a szükség hangos szóval hívja fel a figyelmet, ahol a nyomorúság már megkezdte a halál munkáját.

Tehát a gazdag vétkezik a legelemibb kötelessége ellen, amikor adhatna, és nem ad, amikor esztelenül gyűjti, halmozza a kincseket, amikor esztelenül zsarolja a szegényeket, amikor tobzódik mindenben, ami testi jólét, és nem látja meg azt, aki mindezek nélkül szűkölködik. Akik pedig uralkodnak, akik emberek felett állnak, akik emberek sorsát tartják a kezükben, azok is utálatosak, hogyha az igazságot megvetik, és a saját igazságukat állítják oda. S vakon rendelkeznek emberek sorsa

felett, igazságtalanul büntetnek, szeszélyből vagy hiúságból megfosztanak embereket, és nyomorúságba vagy kétségbeesésbe taszítják azokat, akik felett rendelkeznek. Utálatosak azok, akik dicsőségvágyból igyekeznek mások fölé kerekedni, akik mások érdemeit meg nem látják, sőt üldözik őket, mert olyan értékeket látnak bennük, amelyek az ő dicsőségük ragyogását elhalványíthatják. Nagyot vétkeznek azok, és keserű vezeklésük lesz mind ezekért az igazság angyalai előtt, mert semmivel sem tudják vétkeiket, mulasztásaikat helyrehozni.

Azért akik emberek sorsát akarják irányítani, akik előkelő pozíciókra vágyakoznak, azok sokkal inkább vágyódjanak az Isten Lelkének bölcsessége után, hogy azzal töltsse meg az Úr a lelküket, hogy a kicsinyben is tudjanak hűen és lelkiismeretesen eljárni, hogy se szóval, se tettel meg ne bántsák azokat, akik hozzájuk igaz szeretettel közelednek. Mert *minden igaz szeretetnek a megbontása, minden szépnek és igaznak a megsemmisítése rombolás az Isten kertjében, és meggyalázása az Isten templomának.* Mert bűn elvenni a mások javait, bűn a lopás, a csalás, de még nagyobb bűn valakit megfosztani a hitétől, Isten iránt való bizalmától, az emberek iránt való szeretetétől. Bűn a lélek virágait letarolni, és helyébe jobbat, értékesebbet nem ültetni. ***Azért egymás hitét kíméljétek, egymás meggyőződését ne bántsátok, mert ha igazabbat, jobbat, rendíthetetlenebbet, értékesebbet nem tudtok helyette adni, akkor sokkal nagyobbat vétkeztek, minthogyha embertársaitok anyagi javait vettétek volna el***

Adni, emberlelkeket megvilágosítani, a hitben megerősíteni, bennük a szeretetet elültetni, emberlelkeket jobbakká, igazabakká tenni: ez a nagy munka, az ilyen munkának az eredményeit láthatjátok, és élvezhetitek az örökkévalóságban, sőt még a mulandó életben is. Építsetek, építsetek, nemesítsetek, ültetsetek, áraszatok életet magatok körül abból az életből, amely előttetek is szent, kívánatos és ragyogó. És állítsatok meg mindent, tartóztassatok fel mindent, ami ennek kárára volna, ami ennek a növekedését gátolná, még ha az a ti lelketekben volna

is; azt se engedjétek, hogy hatalmassá növekedhessék. Minden haragot, előítéletet, félreértést, gőgöt, büszkeséget tépjetek ki a lelketekből. Minden neheztelést irsatok ki a szívetekből, felejtsetek el a tegnapi keserűségét, bántalmait, igazságtalan megaláztatásait a holnap reményében. Ma pedig ültessetek, oltsatok minden jót, minden szépet és igazat, hogy holnapra kikeljen, kisarjadjon, és körülöttetek az isteni élet szépségével és ragyogásával árasztathassátok el a földet és az örökkévalóságot azokban az eredményekben, amelyek kedvesek Isten előtt!

A közös munka boldogsága. ()**

Mi kapcsolja össze, és mi választja el egymástól a szellemeket? - Kik azok, akik csak jelenségei a mulandó világnak? - Hogyan emeli ki Isten a lélek mélyéből az értékeket? - Az együtt átküzdött próbák összeforrasztó hatása. - Krisztus útja.

Ha a szellemek a testben nem is találkozhattak egymással, de az érzéseik ugyanabban az irányban érvényesülnek, mégis összetartoznak. A közös munka, a közösen keresett igazság és szolgálat, a közös cél a szellem fejlődésének azonos útját nyitja meg számukra, amelyen egymásra találnak. Ez az egymásra találás az, ami elváhatatlanokká teszi azokat, akik egymás lelkében, mint tükörben szemlélik azokat az igazságokat, amelyek a saját lelkükben is élnek, amelyeket szeretnek, amelyeket szolgálnak.

Szorosabb összetartozás ez, mint a vér szerint való kötelék, azok kapcsolata, akiket a földre adott kényszerhelyzetek kiegyenlítődési lehetőségei kötöznak össze. Mert azok a lelkek, akik ebben a kényszerűségből való összekötött állapotban élnek, terhesnek és nehezen elviselhetőnek találják az ő szétágazó céljaik és törekvéseik szerint beállított életüket, úgy, hogy egymásnak inkább fájdalmat, és szenvedést okozó állapotokat teremtenek, mint örömet, még ha a megszokás, vagy egyéb körülmények következtében valamiképp elviselhetőkké válnak is egymás számára. Azért amikor ez a kötelék megszűnik, messzire szétlöki őket a sors, még ha test szerint közel voltak is egymáshoz. Mert a lelkük nem csendült össze, nem

talált egymásra, nem tudták a közös megnyugvás állapotát megtalálni, és így *lélek szerint akkor is messze voltak egymástól*, amikor test szerint egymás mellett éltek. **Tulajdonképpen a különböző elvek azok az elválasztó falak, amelyek az össze nem tartozó szellemeket egymástól elkülönítik; ezek azok az áthághatatlan hatalmasságok, amelyek mint közbülső gátak, korlátozzák a találkozást. Nem a tér és idő tehát az, ami a lelkeket egymástól elválasztja, hanem a törekvések és céljaik különbözősége.**

Akik ellenben egymásban megtalálják az egybecsendülő lelki ritmust, azok okvetlenül szeretetet is éreznek egymás iránt. Ezt a szeretetet kiépíteni, és mind mélyebbé tenni a fejlődés útján: ez az ember feladata. Hogy ezáltal a kimélyített szeretet által a lelkek megszabadulhassanak attól a zárkózottságtól, attól az óvatosságtól, gyanakvástól, azoktól az elválasztó gáaktól, amelyek megnehezítik az együtt való haladást, az együtt való munkálkodást. Lehetetlenné teszik a megértést, és elszigetelten, külön-külön tartják azokat a szellemi erőket, amelyeknek egybe kellene olvadniuk. Hogy az Isten gondolata és akarata megjelenhessen abban a közösségben, abban az egységben, amelyet az emberek, és a szellemek a szeretetben való összeolvadás által létre tudnak hozni.

Mert ha a gyűlölet tud erőket felmutatni, és néhol még hatalmat is tud a maga számára összekovácsolni: a szeretet a maga teljességében, a maga igazságában minden gyűlöletnek, minden félreértésnek, minden elszigeteltségnek felolvasztó és felbontó erőit tudja létrehozni, amely megszünteti a bűnnek, az ellentétnek hatalmát, megszünteti annak hatóerejét, és megszabadítja azokat a lelkeket, akik az ellentét fogságában gyötrődnek és szenvednek.

Tehát a szeretetnek mind nagyobb és sűrűbb oázisait létrehozni és megteremteni itt ezen a földön: ez az Isten akarat. És aki ennek az akaratnak megértő és engedelmes eszköze akar lenni, annak ebben a szeretetben munkálkodnia is

kell. Még pedig nem önmagáért, az önmaga emberi eredményeiért, hanem azért az ügyért, amely tulajdonképpen ennek az egész munkának, ennek a szolgálatnak a célja. Ez a cél pedig: több lelket a világosságra vezetni, s minél több lélekben felébreszteni az érdeklődést, hogy az igazságra felfigyeljen, és megindítani azt a folyamatot, hogy a lelkében a szeretet, ez a mennyei mag fejlődésnek indulhasson.

Ez azoknak a tulajdonképpeni munkája, akik már megértették az Isten akaratát: minél több embert az Isten igazságára, az Isten igazságának megismerésére vezetni, azért munkálkodni, hogy mások is megismerjék azt és mások is munkálkodjanak benne. Hogy másokban is meginduljon az a mennyei folyamat, amelynek fel kell vennie a harcot a bűnnel, a tévelygéssel, a gyengeséggel, a gyarlósággal. **Először önmagában kell ezt az embernek elvégeznie, azután pedig lassanként kifelé fordulva kell ilyen mennyei hatásokat leadni a teremtett világra,** embertestvérei felé, és az egész természeti világ felé, hogy ezekből a természeti erőkből itt a maguk számára átvilágított, átformált erőket tudjanak felszabadítani az elvettetett világból.

Mert valakik az Istent nem ismerik, az Isten igazságát még sem a szívükkel, sem az értelmükkel felfogni nem tudják - legyenek bár értelmileg magasan fejlett emberek, s a tudomány minden rétegében járatosak, s legyenek bár a földön minden előny, és kiváltság birtokában: - az ő részük mégis a hervadás és az elmúlás. Mert *ők csak jelenségei* ennek a világnak, e világ természetének; az ő életük még nem hordozza magában a marandóság, az örökkévalóság csíráit, princípiumait. Akik még ezt megérteni nem képesek, és nem akarják, azok még veszendőbe mennek, mert azok felett a halál még sokkal inkább uralkodik, mint amennyire azt az ember csak elgondolni is képes. A halál törvénye ezek részére még kemény, érces törvény, amelyet sem az emberi ész, sem az emberi akarat és törekvés még nem tudott, és nem is fog tudni felbontani. Hiába akarnak, hiába tudnak, hiába törekszenek: az ő számukra a mulandóság

törvénye áthághatatlan határvonalakat szab, úgy, hogy az élet uraivá nem lehetnek, bárha magukban és magukon viselik is az élet ajándékait.

Ezekért a sötétségben bolyongókért, ezekért a tévedésekbe süllyedt lelkekért kell munkálkodniuk azoknak, akik már a világosságban élnek és mozognak, akik már kezdik megérteni az Isten szavát, az Isten akaratát. Még ezekért kell túrniuk, és ezektől kell szenvedniük azoknak, akiket az Isten ide küld a változások világába, hogy itt munkálkodjanak abban a megismert jóban és igazban, amelyet az Isten ide adott a földre, de amelytől az ember elfordította a fejét, mert nem akarta megnézni, annál kevésbé akarja az igazságot megismerni.

Az Isten kegyelme, még mielőtt az ember megszületik, elrendezi az ő sorsát. Nem vaktában és véletlenül, hanem a lelkének képességei szerint, a lelkének elfogadó erői szerint. Annak figyelembevételével, hogy mit lehet egy életben kihozni, kitermelni abból a lélekből, hogy milyen és mennyi érték van benne. És ha vannak az emberi lélekben - mint ahogy egész bizonyosan vannak is - a salak között csillogó gyémántszilánkok, és vannak tiszta és nemes aranyszemecskék: ezeket a megpróbáltatások kohójában kiolvasztja az Isten törvénye a lélekből. És ha van az emberi lélekben gyökere az örökkévaló igazságoknak, és megvan a lehetőség a lélekben az örökkévaló természet fejlődésének megindulására, akkor az isteni gondviselés úgy intézi az egyén sorsát, hogy - ha ütközésekkel, szenvedésekkel és gyötrődésekkel is - kiemeli ezeket az értékeket a lélek mélyéről a felszínre.

Ilyenkor, mint valami nehéz szülésnél, úgy vajúdik az ember lelke a gyötrő, kínzó életben, amíg megszületik benne az örökéletre előhívott rész: a szellem. Hogy mindaz a törvénytelen-ség, mindaz a tévedés és bűn, ami benne mint egy második, tökéletlen és törvénytelen természet jött létre, felégetve lemaradjon róla itt a mulandóban. Hogy amikor a nagy vajúdással

és kínlódással újjászületett szellemember megjelenik az örökévalóság birodalmában, a salaknak semmiféle nyoma vagy árnyéka be ne szennyezze azt a tiszta, ragyogó ruhát, amelybe az Isten kegyelme az ő lelkét - mint a tékozló fiú atyja megtérő fiáét - megtérésekor felöltözteti.

Tehát még a tévelygések, a bűnök, a gonoszra való vágyakozások árnyékának is le kell tisztulnia a lélekről, és a mulandóságra, a halálra ítélt részeknek le kell róla hullaniuk a múlandóságba. Az örökéletre előhívott léleknek pedig szabadon kell felemelkednie az Isten közelébe, hogy a hiány nélkül betöltött vágyak, beteljesedett remények valóra válásának örülhessen az a sokat szenvedett ember, aki mint a viharzó tengeren hányódó gálya, úgy hordozza egyik napról a másikra az ő gyötrődő lelkét, kétség és remény között várva az Úr szabadítását. Ezek a gyötrődések azok, amelyek az emberi lélekből kiválthatják a nemesebbet, a magasabb rendűt. Ezek azok, amelyek elválasztják a nemeset a salaktól.

De mivel az emberi lélek a maga erejéből ezt semmiképpen nem viheti végbe, azért nagyfontosságú *a hit*, az, hogy az emberlélek a hitével, a lelkének minden erejével belekapaszkodik az Isten kegyelmébe. Hogy ezzel a hittel és reménységgel mintegy kiemelhesse önmagát azokból a mélységekből, amelyekbe a tévedés és tökéletlenség vitte bele. Mikor az emberről ezek a tévelygés szülte rétegek leválnak, akkor a lélekben csak az Isten iránt való végtelen hála, és szeretet marad meg vezetőül. Mindenben Istent látja, az ő szabadító, újjáteremtő Istenét. S amikor a lelkét az isteni jó és igaz az ő hitén, és ragaszkodásán keresztül átjárja, mintegy új életre ébreszti, mintha új lélekké tenné őt: akkor az életnek ezt az új formáját, ezt az új alakját egy pillanatig sem tudja és nem is akarja összehasonlítani a régi, elmúlt életével. Mert örül, hogy attól megszabadult, megszabadult a halálból, és átment az életre.

Ebben az új életben, ebben az Istenben való életben pihenés, boldogság, kiegyenlítetttség, békesség veszi körül a lelket; új, eddig nem ismert örömök forrása nyílik meg számára, s nem

kívánja többé előidézni a régit. Ebben az eltemetett, szenvedésekkel teljes múltban is mindazok az emlékek, amelyek erre a beteljesedett életre nyitottak utat, úgy jelennek meg a szellem előtt, mint fénylő csillagok az éjszakában, mint olyan emlékek, amelyek őt az igazság és a szeretet álmának beteljesüléséhez vezették.

Ugyanennek a hatása alatt egymásban, egymás iránt igazi, nagy, összetartó szeretet kifejlődésére, az örökéletre való összekapcsolódásra nyílik lehetőség, hogyha az emberek a szenvedésben és a fájdalomban egymás előtt kinyitják a lelküket. Biztatják, szeretettel segítik egymást, és egymás lelkében megtalálják azokat a közös gondolatokat és vágyakat, amelyek lehetővé teszik, hogy a sötétségben el ne tévelyedjenek, és a fárasztó úton ki ne merüljenek. S bárha a mennyei életben a szeretet sok-sok lelket kapcsol egymáshoz a közös cél által, és a közös boldogság élvezése folytán, amelyek mind új meg új kicsiny szeretetszálakat tesznek hatalmassá, nagygyá, és elszakíthatatlanná: de azért azok a lelkek, akik együtt szenvedtek, együtt küzdöttek át a viharos földi élet éjszakáját kétség és remény között, újra meg újra megtérnek egymáshoz.

Azért ti nem is tudjátok, hogy mi az az összetartó szeretet, amely itt a földön az emberlelkeket egymáshoz köti, milyen új világot nyit az meg még az örökkévalóságban is, milyen hatalmas értéket képvisel az egymásra nézve! Ez a szeretet, ez az összetartó érzés dacol a mulandósággal, a halállal, a fájdalommal és gyötrelmekkel, dacol még a beteljesedett reményekkel is, mert mindezeket túléli, és mindezek fölé emelkedik. Azt mondja az Úr: *„Valaki egy pohár vizet ad az én nevemben, az nekem adta azt”*. *„Valaki az éhezőnek enni ad, valaki a fázót felruházza, a nyomorban szenvedőn segít az én nevemben, az mind velem cselekszi azt”*.

Ő az ő szeretetével örökkévaló törvény, örökkévaló, ragyogó sugárzás. Aki felismeri Krisztus akaratát, érzését, gondolatát, és megcselekszi a szenvedővel, a gyötrődővel azt, ami annak enyhülést nyújt, ami annak a lelkében az élő Krisztust teszi

győzelmessé, az a mulandó felett örökkévaló értékű dolgot cselekedett, örök értékű érzést ébresztett. Mert abban a cselekedetben benne van a Krisztus, az ő szeretete, az ő törvénye, és mindaz a ragyogás, amely a mennyet betölti. Valaki a szenvedőben itt a tévelygés világában testvérét ismeri fel, az Krisztus szerint cselekszik, az a Krisztus érzésével érez.

Valaki csak egy könnyet töröl is le, azt Krisztus cselekedte, mert Krisztus a szeretet, és a szeretet szenved, a szeretet áldoz, a szeretet gyötrődik, amikor az őhöz kapcsolt részt szenvedni látja. Mi mindnyájan őhöz kapcsolt részek vagyunk, mert Ő mindnyájunkért áldozta föl magát. Mert ő mindnyájunkat boldogítani akar, Ő mindnyájunkkal megosztotta az ő lelkét, és azért mi a szeretet világának továbbfejlesztését véghezvük, amikor az ő akaratát keressük. Valaki felismeri az egyszerű, kicsiny, lenézett ember szavaiban is az igazságot, és nem szégyelli azt elismerni, és nem szégyell az így felismert igazság előtt meghajolni, az felismerte a Krisztust. Mert Ő van ott mindenütt, ahol az igazság van, ahol a szeretet van. De nem a külsőleg mutatott szeretetben, hanem a léleknek abban a megrezdülésében, abban a mennyei megérzésben, amelyet az őt szerető lélek átérez. Az ilyen lélek övele van, és az ő országát segíti építeni.

S ha az Úr titeket ide küldött, ha a ti fejlődési utatokat itt és így határozta meg: akkor a ti szívetekben élő Krisztusnak itt kell érvényt szereznetek, itt kell építkeznetek, itt kell szóval és tettel hirdetenetek azt az igazságot, amely a lelketekben él. Amennyire ez a lelketekben él, annyira váltjátok valóra; s amennyire valóra váltjátok itt a mulandóban, olyan mértékben fogjátok látni készen megépítve a ti részeteket az ő országában. Mert hiszen tulajdonképpen az ő országa itt is és mindenütt ott van; a szívetekben, a lelketekben hordozzátok azt. Mert Ő kitölti az ő Lelkét, kiszélesíti az ő fénylő igazságát, hogy a sötétség világa, a halál országa megteljen élettel; mindenütt az ő neve ragyog és sugárzik abban az érzésben, abban a gondolat-

ban, abban a boldogságban, amely a ti szívetekben visszhangzik.

Azért testvéreim, én azt mondom: szeressétek egymást; a legkisebb jó, a legkisebb igaz érdemes arra, hogy a lelketekben hidat építsen egymás felé. Legyetek szeretettel és bizalommal egymás iránt, építsétek az Úrnak oltárát itt a mulandóban, hogy az örökkévalóságban megláthassátok a munkátok eredményét!

A haladás legrövidebb útja: engedelmesség az Isten akaratával szemben. ()**

A lélekbe aszerint szívárog bele a jó és igaz, amekkora rés van neki nyitva. - Isten nem hagyja el az embert tévelygéseiben, bűneiben. - Csak az van elveszve, aki önmagát elvesztésre ítéli. - Akin nem lehet segíteni.

Az Isten nagyon jó, irgalmas és kegyelmes, és az ember lelkében a legkisebb jóakaratot és igaz jóra törekvő szándékot bőségesen megjutalmazza, és kezébe veszi azok sorsát, akik hozzá fordulnak. S nem nézi, hogy mennyi bűne van, mennyi teher nyomja azt a lelket, csak azt nézi, hogy a lélekben megvan-e a jóra való készség, és az igaz után való vágyakozás. S amennyire megvan, abban a mértékben telíti meg az áldásával. Mint ahogyan, ha valami edény meg van repedve, és azon a kis résen keresztül ki vagy beleszívárog a víz, a lélekbe is aszerint szívárog bele az isteni jó és igaz, amekkora rés van számára nyitva. És ha az isteni jó és igaz beszívárog a lélekbe, az abban a mértékben válik áldássá önmagára, és a világ életére nézve is.

Bizonyára vannak abban a lélekben még nagy, és alig elviselhető olyan hátrányok, tévedések és bűnök, amelyek sokszor halomra látszanak dönteni a jó és igaz eredményt. És a tévedés sokszor, mint valami óriási omladék zúdul rá a maga hatásával annak a léleknek a haladási útjára, úgy hogy szinte úgy látszik, a lélek nem is tudna kitérni előle, és nem tudná magát keresztüldolgozni a rázúduló tévedések következményein. Mert az értelem is elhomályosodik az igaz és hamis, a jó és rossz közti megkülönböztetni tudás tekintetében, és így nem

tudja meglátni az igazat, a helyeset. A bölcs előrelátás, a meg-gondolás, a helyes ítélőképesség teljesen összezsugorodik, mert a törmelék minden addigi építményére rázuhan, és min-dent alaktalanná tesz a lélekben.

De ha megvan benne továbbra is a jóra való törekvés, az igaz-ságkutatás vágya, az Istentől való függés gondolata és érzése, akkor az Isten nyújt módot és alkalmat arra, hogy ezeket a tör-melékeket lassan-lassan felszedhesse és elszórhassa az útból. Sőt ezekből a törmelékekből is egy új, a jóhoz és igazhoz ha-sonló alakulatot formálhasson ki a maga részére, **hogy ne kell-jen a léleknek folyton abban a káoszban időznie, hanem le-gyen neki bizonyos érzés- és gondolatépítménye, ahová el-menekülhessen, ahol megnyugvást találhasson**, amikor a felébredt lelkiismeret vádjai elől igyekszik magának egy kis pihenést, egy kis menedéket találni.

Így tehát az Isten kegyelme nem hagyja el az embert a maga tökéletlenségében, hibáiban és bűneiben, ha az ember alázato-san az ő kezébe teszi le a sorsát, és átengedi magát az Isten akarátának, hogy az az ő lelkében, és életében munkálkodhas-sak. Így, ha tévedett is az ember, ha bűnt követett is el, és ha nem is lesz az az eredménye, amit a lélek az ő vágyálmaiban a testöltés előtt megálmodott magának, annyi eredménye mégis van, hogy nem kell a kaotikus zürzavarban, a bizonytalanság-ban, és névvel megnevezhetetlen állapotban minden eredmény nélkül időznie. Hanem egy új elgondolás, egy új létesítmény munkájában leteheti az első alapkövet, amely alkotást az ő sor-sában, az ő végzetében az isteni Gondviselés eltervezett, kiépi-tett, kimért a kegyelem elgondolása szerint.

Hiszen én sokszor mondtam nektek, hogy ha az emberi életnek az örökkévalóság számára csakugyan olyan kihatása lenne, ami megmásíthatatlan, akkor hiábavaló volna az embernek minden törekvése, hiába való volna a megtérése, ha az isteni Gondviselés át nem dolgozhatná az ember tökéletlenségének, bűnösségének, és tévelygésének eredményeit, ha az isteni Gondviselés a tékozló fiú példája szerint újjá nem alakíthatná,

és új életformát eléje szabni nem lenne módjában. **Ezért az embernek nagy reménységgel kell az isteni ígéretbe belekapaszkodna, mert csak az van elveszve, aki önmagát elvesztésre ítéli, aki nem gondol eleve sokszor a megjavulásra, a megtisztulásra, a megigazulásra.** Mert aki önmagától nem érzi szükségét annak, hogy megtérjen, aki önmagában nem látja be a tévedést, a helytelenséget, amelyet addig követett, és nem találja tökéletlennek a maga elgondolását és irányát, azon nem segíthet senki és semmi. Arra el kell következnie még nagyobb szenvedésnek, még nagyobb gyötoremnek, hogy a lélek feleszméljen mindarra, aminek minden visszatérés kiinduló pontjának kell lennie.

És így, minél mélyebbre süllyedt valaki, annál sűrűbb, annál sötétebb az a lelki káosz, amelyben szenvedései közepette felébred, és annál kevésbé tudja magát tájékozni, annál kevésbé tudja önmagát megismerni, az önmaga állapotát megítélni. Aki azonban nem süllyedt nagyon mélyre, az hamarabb felismeri tévelygő állapotát, hamarabb belátja a megtérés szükségességét; arra nem szükségesek azok a mélyen süllyedt állapotok, s azoknak nagy visszahatásai, amelyeknek tapadó és marasztaló kényszerűségéből csak igen-igen nehezen tud szabadulni.

Befolyásolhatjuk-e végzetünket? ()**

Az ember Istennel kedvezőbbé leheti a sorsát, sőt meghosszabbíthatja az életét. - Hit nélkül nincs kegyelem. - Az öregedéssel az eshetőségek szűkülnek. - Hogyan lehet nyugodt és derűs öregkort elérni? - Aki az Istentől rábízott feladatot híven betölti, annak a földi szükségletek az ölébe hullanak. - A karma-elmélet a tévelygések labirintusában való időzés.

Nehéz az embernek magát a saját sorsából kivonnia, és mégis, ha hittel tekint az eljövendő elé, akkor sok mindent megtehet az adottságainak és azoknak az alkalmaknak kellő felhasználásával, amelyeket a sorsa közvetlen közélről kínál neki. A sors mindenestre kínál kívánatosat, és nem kívánatosat is, és sokszor rajtatok múlik, hogy melyiket választjátok. Mert vannak adott helyzetek és állapotok, amiket ha az ember kihasznál a

maga javára, kedvezőbbé teheti a sorsát. *Sőt meghosszabbíthatja az ittlétét* - mindenesetre az Úr segítségével. De ha a lélek akar, és van hozzá elég hite és ereje, akkor az ő könyörgésére az Isten kegyelme megadhatja az élete meghosszabbítását, és benne azokat a lehetőségeket, amelyeket neki a kegyelem folyósít és fenntart, ha helyesen fogja meg azt az ajtókilincset, amelyet meg kell nyitnia. Azután az embernek sok előnyére, vagy hátrányára lehetnek azok a más oldalról adott helyzetek és állapotok is, amelyek minden ember életét kísérik, s amelyeket az egyik ember jobban ki tud használni, vagy el tud kerülni, a másik kevésbé tudja a maga helyzeti adottságait kihasználni.

Minden az Isten kezében van. *De az Isten kegyelmét úgy kell érteni, hogy ő azt készen tartja a hívő lélek számára, csakhogy abban hinni kell, hogy az ember azt el is nyerheti*, és arra rá kell támaszkodnia, arra a léleknek mindent, az egész súlyát rá kell helyeznie, hogy azt a kegyelmet el is érhesse. Mert *ha valaki nem képes abban hinni, hogy a kegyelmet csakugyan elnyerheti, akkor mindig vacillál*, és hol feléje nyúl, hol pedig összeesik, és nem nyúl utána. Az Isten kegyelme nem erőszakol semmit az emberre, mert ebben a tekintetben is egyedül az emberi lélek választására van bízva, hogy mi felé nyújtja ki a kezét.

T. i. az emberi élet - és pedig mindegyik - a maga céljának elérésére van adva; s a léleknek módjában áll a földi életben a kedvezőhöz, vagy a kevésbé kedvezőhöz nyúlnia, a mulandóhoz, vagy az örökkévalóhoz kapcsolódnia. Aki azonban az örökkévalóhoz kapcsolódnia nem tud, vagy nem akar, csak azért, mert a mulandóhoz túl erősen hozzákapcsolta magát, annak, amint az évek elfolynak, elhaladnak fölötte, mindig kevesebb és kevesebb lesz az alkalma számottevő eredmények elérésére.

A hit csodás világ, amely nyugalmat ad annak a léleknek, aki benne él, de aki csak félig él benne, aki az élettől csak a ked-

vezőt akarja elfogadni, a kedvezőtlen azonban már elvben elutasítja, az a kedvezőt is elveszíti. Ha az ember belenyugodna abba, hogy bármit hoz a sors, az Isten gondoskodik róla, ő pedig igyekszik megelégedni annyival, amennyit a végzet juttat számára: ebben magában annyi lelki erő nyitódna meg, s a lélek ezen az ajtón keresztül ezzel a békés belenyugvással annyit vonna magához, hogy mindazok az eshetőségek megnyílnának körülötte, amelyek az ő számára fenn vannak tartva.

Erőszakkal senki sem ragadhatja magához azt, ami még nem érett; mindenhez meg kell érni; és ha valaki késlekedik az örökkévalóhoz kapcsolódással, még a lehetőség is mindig szűkebb, és szűkebb lesz számára. Azért amint a földi élet lehetőségei szűkülnek - mert hiszen *az évekkel az eshetőségek nem bővülnek, hanem szűkülnek* - ezekkel a szűkülő eshetőségekkel mind szegényebbnek és szegényebbnek érzi magát a lélek, s mindjobban megfosztva érzi magát olyan valamitől, amihez még ragaszkodott, és amitől még várta az ő kielégülését, megtelítődését. És amint ezek az eshetőségek szűkülnek, ezzel természetesen a remény is fogy, s a lélek számára mindig kisebb, és kisebb erőforrás marad nyitva.

A nő élete az 50-60 évvel nagy változáson megy keresztül, s úgyszintén a férfi élete is; de a férfi kevésbé érzékeny, mivel az ő idegrendszere ebben a tekintetben nincsen annyira érintve. A lelkisége, a földön való megjelenésének lehetőségei nincsenek annyira kitéve ennek az átváltozás állapotának, illetőleg az ettől való szenvedésnek. *De ha az ember azt az időpontot, amely az ő változásával az idegrendszerében bekövetkezik, nem várja be tétlenül, hanem a hitével és szeretetével tölti meg, s lassanként a lelkiségébe hordja át csöndben az ő értékeit, a reménységét többé nem ebben a világban, nem ennek a világnak az eshetőségeiben látja kiteljesedni, hanem a reménységével belesugárzik az eljövendőbe, a lelki életbe. És a gondolat és érzésvilágával át tud helyezkedni arra a magasabb síkra, akkor nyugodt és derűs öregséget ér el. A földön megismert igazság csak töredék, még csak apró, kicsiny szilánk; az még*

csak arra elég, hogy az ember ennek a fényénél az önmaga hiányait megláthassa, önmagát szemlélhesse. Azután következik csak a tulajdonképpeni munka. Mert amit a földön végeztek - legyen az bár a legértékesebbnek látszó - csak annyi, mint a gyermek sárépítkezése, mint a gyermek játéka. De a gyermek játékából, próbálkozásából is meg lehet látni, hogy tulajdonképpen mi van abban a gyermekben, mi lesz belőle, mire lesz alkalmas, milyen irányt választ, amit követni fog, amiben magát ki fogja képezni.

Ez a fontos a lélekre nézve, hogy a földön irányt válasszon, és munkateret keressen a tehetségei és képességei szerint, hogy az igényeket ki tudja majd elégíteni ott, ahová őt az Úr helyezi. Mert a munka tulajdonképpen csak azután kezdődik. Ezek még csak szárnypróbálgatások, amelyek igen sokszor nagy esésekkel, összeomlásokkal végződnek. De nagyon sok függ attól, hogy ezek a szárnypróbálgatások milyen erővel, és milyen irányban történnek. A jövő megalapozására nézve nagyon sok függ attól, hogy ki hogyan, és mint kezdte el a gyermekjátékait.

Én azért azt mondom nektek: ne az legyen a fontos, ami körülöttetek van, mert azokat az Isten adja nektek; azért nem kell a kezeteket kinyújtatnotok. Ez az ingyen való ajándékozás azonban mindig attól függ, hogy amit magatok előtt, mint célt láttok, amit az Isten rátok bíz, amire kiválasztott benneteket, azt hogyan és miként töltitek be. *Hogyha az Istentől rátok bízott feladatot teljes erőttökkel, és képességetekkel átdolgozzátok magatokban, és kivetítitek a titeket körülvevő világba, amelyben majd a ti jövendő otthonotokat megtaláljátok, és betöltitek vele azokat a hézagokat, amelyek arra várnak, hogy az egyéniségetek eredményeivel betöltsétek: akkor ezek a mellékes dolgok mind az öletekbe hullnak. Mert ezzel a betöltéssel magatokhoz vonzzátok az eshetőségeket és lehetőségeket, amelyekért most még küzdenetek kell, amelyek még most letérítenek titeket a pályátokról, s ezek miatt ahelyett, hogy betölthetnétek a hézagokat, újak keletkezhetnek.*

Azért azt mondom: a Krisztus szolgálata, a Krisztus igazságának a lelketekben való megvilágosodása legyen a fő előttetek. És akkor be tudjátok tölteni a hézagokat, amelyek nemcsak ebben az életben keletkeztek, hanem a régebbi életeitek helytelen felfogásából, és céltévesztett iránykövetéséből származtak. Ha ezt helyesen fogjátok fel, akkor látni fogjátok, hogy *az a kárma-elmélet, amelyet az alacsony szférákban valóságnak hittek, és dolgoztak fel maguknak a szellemek, nem egyéb, mint egyik tévelygés labirintusából a másik tévelygés labirintusába való átmenet, és a szellemnek ebben való időzése.*

Krisztus az Út, az Igazság és az Élet. ()**

Az isteni gondviselés mindenkire csak olyan munkát bíz, amelynek elvégzésére a lelki természete alkalmas. - Azért vannak minden létállapotban megfelelő próbák, hogy a szellem megismerhesse önmagát. - Mire jó a földi élet a maga gyors változásaival? - Isten felé az első lépést mindenkinek magának kell megtennie.

Az Úr Jézus tart számon minket, és figyeli minden lelki megmozdulásunkat; figyeli azokat, akiknek szolgálatot osztott ki kegyelemből; mert az a legnagyobb kegyelmi ajándék, amikor nevünkön szólít az Úr, és munkával bíz meg. Bármilyen a munka, csak a célt látjuk, amelyet meg kell közelítenünk, el kell érünk, hogy az Úr akarata teljeseedsbe mehessen, megvalósulhasson rajtunk keresztül. Ez a megvalósulás nem azt jelenti, hogy mindenem keresztül erőszakosan, tűzön-vízen, a lehetetlent sűrölva, nagy erőlködéssel igyekezzünk a saját igazságunkat érvényre juttatni! Ez nem volna az isteni bölcsesség előrelátásával egyező. *Az isteni előrelátás mindig csak olyan munkát bíz az ő kicsiny gyermekeire, amely munkához való eszközök a lelkük természetében megvannak;* legyenek azok erények vagy hibák, esetleg tévedések is, melyeknek nyilvánvalókká kell lenniük, hogy szembenézhessen velük a szellem, és az eredményekből hathatós következtetéseket vonhasson le magának. Így jönnek létre azok a történések, amelyeket senki sem tud helyesen megítélni, csak egyedül az isteni bölcsesség, mert megérteni sem tudja senki.

Azért az isteni hosszútúrésben nagy, végtelen nagy bölcsesség van, amit a rövid lejáratú történésekhez szokott emberi értelem nem tud megérteni, mert fogalma sincs róla, hogy az emberi lélekben minden történésnek milyen mélyen vannak elágazva a gyökerei. Azt senki sem láthatja, senki bele nem tekinthet, csak egyedül az Isten, aki megteremtette az emberi lelket. **Csak ő tudja, csak ő ismeri minden cselekmény rugóját, csak ő képes felszínre segíteni, s a titokzatos mélységekből felhozni a mennyei erényeket, melyeknek ragyogása a bűnök, és tévelygések között úgy világítja meg az utat, amely haza vezet, mint a sötét éjben a csillagok.** De felszínre hozza a tündöklő erények, és ragyogó képességek mellett azokat a le nem küzdött, és át nem minősített vágyakat, és ferde irányban terjeszkedő hajlamokat is, amelyek az ismeretlenség homályába rejtőzve elég boldogtalanságot teremhetnek, ha a teljesülés idejében nem ismeri fel őket a szellem.

Azért vannak minden létállapotban megfelelő próbák, hogy a szellem mindig helyes képet láthasson önmagáról. Így senki sem lehet teljesen megelégedve önmagával, mert ha elég szerény és alázatos, akkor lépésről-lépésre meg kell látnia azokat az árnyékokat is, amelyek az ő énjéből lépnek elő, mint ismeretlen tényezők az életének alakulásában. Ezek az árnyak hol megnőnek, hol egészen kicsinyekké zsugorodnak össze, hol egészen elfedik a napot, hol csak kicsiny báránnyelvények alakjában jelennek meg az élet egén.

Azért senki sem mondhatja el magáról, hogy „én ettől vagy attól a bűntől vagy tévedéstől már teljesen megtisztultam”, mert lehet, hogy az csak még nem jutott a felszínre, vagy a lélek más oldalról van kitéve próbáknak. És ha egy tévedésből ki is tisztult a látóköre, nem tudni, honnan, mely oldalról keletkezik olyan homály, amelynek az eredetét nem lehet oly könnyen megtalálni, csak akkor, amikor a fájdalmak odavezetik az értelmet. Éppen ez teszi olyan nagyon nehézé a haladást a szellemek világában. *Azért jó a rövidlejáratú földi élet a maga gyors változásaival, eseményeinek sokoldalúságával.* Ez

megforgatja az ember lelkének minden rétegét, és bármennyire takargatja is a magáról sokat tartó lélek azokat a hibákat és gyarlóságokat, melyek beárnyékolják az erényeinek ragyogását, mégis megmutatkoznak azokban a cselekedetekben, amelyek az adott körülmények folytán, mint megoldások a lélek mélyéről emelkednek az öntudat tájékozódó tekintete elé.

Azért mondom én, hogy végtelen az Isten jósága, hogy bűneinkért nem von felelősségre, hanem szembeállít velük bennünket, és kegyelmével betakarja gyengeségeinkből származó hibáinkat, hogy a bennünk meggyökeresedett jó fejlődhessék, s elnézi hibáinkat, megbocsátja bűneinket, mert szeretet az, amivel minket néz. Azért egyedül méltó magatartás részünkről az, ha az ő trónját keresve imádságainkkal öhozzá szólunk, ha szeretettel, engedelmesen meghajtjuk fejünket az ő akarata előtt, mert csak akkor vagyunk bölcsek, akkor vagyunk megértők, s a nagy titok hozzánk közeleső első rétege akkor bontakozik ki előttünk.

De ezt hiába értjük, nem adhatjuk át testvérünknek, mert *minden léleknek magának kell megtennie az első lépést Isten felé az engedelmességben,* hogy neki is megnyíljen a titkos világ. Azért mondta az Úr: „*Senki sem mehet az Atyához, csak ha az Atya vonzza őt*”; és akit az Atya vonz, az megtalálja Krisztust, mint Utat, mint Igazságot, és mint Életet, aki Istentől szállt alá a mi megmentésünkre.

Sorsok alakulása. (**)

Az egyén lelki természete megszínezi a rajta keresztülsugárzó igazságot. - A fantom élete és hatásai. - A belső és külső én közötti küzdelem. - A papok, tanítók, írók - akik a jót terjesztik - a világ tulajdonképpeni vezetői. - Mire jők az ütközések. - A szeretet túltengésének káros hatása. - A szeretet nélkülsége alázatosságra nevel. - A spiritizmus az anyag porába hullott mennyei arany szemecskék kikeresgelése. - A „Névtelen szellem” magasztos hivatása. - Kiknek van reményük a győzelemre?

Amint a napfényt zöld üvegen, át zöldnek, piros üvegen át pirosnak látja az emberi szem, úgy a legtisztább igazság is az egyén természetén átszűrődve, minden egyes ember felfogása

szerint más és más színben tűnik elő. Ezért van, hogy ugyanazon igazságot hallva, minden egyes ember más- és más-ként dolgozza fel, és más következtetést von le magának belőle, s más eredményt is hoz ki belőle. Így a merőben érzéki, és anyagi emberlélek mindent a maga érzéki és anyagi felfogásával úgy dolgoz ki, hogy mindennek kemény, és nehézkes anyagi formája van. Ellenben a lágy, simulékony, túlságosan olvadékony természet mindent szétfolyóvá tesz, és semmit sem tud megrögzítve kialakítani magában. Ilyenek azok a mindenkitől és mindentől befolyásolható természetek, amelyek nagyon ritkán tudják megrögzíteni magukban azokat az igazságokat, amelyeket hallanak.

Mert amilyen könnyen befogadják, ugyanolyan könnyen el is hagyják folyani maguk mellett. Ezzel szemben a szigorú és kemény természetek a maguk felfogásán és megértésén keresztül mindent keménnyé, hegyessé, bántóvá, szenvedtetővé alakítanak át. Így ahányféle lelken keresztül megy valamely igazság, annyiféle átváltozást szenved. Ezért nem lehet mindenről beszélni az embereknek, és ezért nem is beszélt a mi Urunk azokról a dolgokról, amelyeket az akkori emberek nem érthettek volna meg. És azért nem lehet ma sem beszélni azoknak, akik még éretlenek azoknak a dolgoknak a helyes feldolgozására, amiket hallhatnának.

Tulajdonképpen ugyanez érvényesül a médiumitásnál is, amelyen keresztül a szellemi megnyilatkozás nagy átváltozásokat szenved, úgy hogy kénytelen kellett lenni figyelembe venni az átdolgozásban a médium valódi lelki természetének bizonyos hányadát. Mert maga a médium lelke az a világosságot átszűrő üveg, amelyen keresztül többé kevésbé meg tud jelenni a maga valóságában az a lelki természet, ami a saját szellemi énjének is a megnyilatkozó formája. Az ember lelkét körülvevő réteget értem én ez alatt, amely hosszú időn keresztül mint egy burkolat veszi körül a tulajdonképpeni szellemi burkot. Ez pedig az az erőréteg, amely az asztrálvilággal, és az anyagvilággal kapcsolja össze az egyént.

Micsoda ez az erőrétég? Az emberi léleknek az a megvívott csatája, amely telve van mindazzal a jóval, rosszal, kellemessel, kellemetlennel, értékessel és értéktelennel, amelyet az ember a különböző életeken keresztül az anyagban, az anyaggal való küzdelmében szedett fel magára. Amelyeket mint tapasztalatokat szerzett meg, amelyek mind önállóan akarják a maguk életét élni. Ez összefolyik és elhelyezkedik az idegszellemben, és ugyancsak betölti azt az éterikus testet, amely szintén egy ilyen rétegnek számít. Amely rétegben - hogy úgy mondjam - holt vagy latensül pihenő életáramok vannak elraktározva, azonban azonnal életképesekké lesznek, mihelyt a szellemi és lelki ráhatást vagy sugárzást megérik.

Maga ez a hüvely azonban nem jelent semmit. T.i. sem az asztárvilágban, sem az éterikus világban nincsen sem feladata, sem kötelezettsége, sem ténykedési tere. Mert addig ez csak egy meghalt, vagyis élettelen váz, amely mint élettelen ruha a volt viselőjének formáját, ízlését, gondolkodását, érzését, törekvését szolgálja. T.i. mivel neki magának saját élete nincsen, tehát idők folyamán hozzáalakult az őt viselő szellem burkolatához, és mint egy külső hüvely, ugyanazt a formát őrizte meg akkor is, amikor a viselője levetette.

Ez az anyagból felszálló áttisztult, átnemesedett, fokozatilag magasabb törvényhez tartozó erőrétég a magasabb rétegeket szolgálja. Benne tehát különböző érzések, gondolatok, törekvések, indíttatások, ösztönök nyomai maradtak meg, amelyekkel, amikor a magasabb rendű élethez hozzákapcsolatik, szolgailag kénytelen végezni azt a kötelességet, amelyet a természet törvénye reá ró. Azonban a benne szunnyadó gondolat és érzésformák, ki nem élt, vagy át nem alakított, céljukhoz nem ért vágyak is egyszerre életképesekké válnak, és törekszenek magukat kiélni és a maguk eredményéhez hozzájutni. Ezek szolgálnak továbbá a finomultabb, műveltebb, a fejlődésnek már-már a befejezéséhez közeledő embertípusoknak testbe öltöztető formákkul, amelyekben azok a vívmányok, amelyeket egy-egy embercsoport elért, és kialakított, szunnyadva benne

maradtak.

Így vannak pl. értelmileg fejlett típusok, akik tudományokra, és nagy eredményekre tettek szert földi életükben. Szorgalmasak voltak a kutatásban, nagy erőfeszítéseket tettek, hogy a világot előbbre vigyék az ő jóakarattal; (vagy esetleg az ő értelmi fejlettségüket talán éppen az igazság elfordítására használták fel). Vagy pl. művészek voltak, akik azonban képességeiket nem a felfelé emelkedésre állították be, hanem csak a lelki hatásokat bontották fel, azokat kutatták, tárgyalták, azokból vontak le következtetéseket, és így valahogyan kisiklottak, félrefejlődtek. Ezek mind megannyi ködbevesző eredményei a fejlődéseknek, amelyek általában egy ilyen végső befejezéshez közelálló világtesten, mint a ti földetek, készen állnak arra, hogy vagy felfelé segítsék, vagy pedig lefelé húzzák az ember-szemleket.

Tehát ilyen különböző hatások, és tendenciák vannak egy-egy ilyen levetett ruhában, amelyeket azután a Gondviselés anyagai megtisztítanak azoktól a földi, és eszmei salakoktól - amelyek egész bizonyosan vesztét okozhatnák, és kárhozát jelenthetnék a benne továbbélő szellem számára. S átminősítve újra használhatókká teszik ezeket a kiképzett erőrétegeket, s olyan szellemek testbe öltöztetésére használják fel, akik talán kevésbé fejlettek, akik valamiben elmaradtak, vagy megakadtak. Ezek éppen egy rájuk nézve kedvezően beállított ilyen természetet öltenek magukra, illetőleg kapnak segítőt, amely mintegy ösztönösen nógatja őket arra, hogy szabaduljanak azoktól a hibáktól, amelyek a lelkükben gyökereznek. S ezáltal olyan helyzetbe, olyan állapotba helyezi bele őket, amelyben a lelkük tévedései és hibái gyökerestől elszorvadhatnak, s helyettük tisztább, jobb, igazabb, józanabb cselekvésekre ösztönző erők veszik őket körül, hogy azokat a helyzeteket és állapotokat, amelyek körülöttük képződnek, mulandó életük napjaiban helyesen és jól tölthessék be.

Így pl. vannak nagyon szomorú, sok csalódással és hiábavaló erőfeszítések emlékeivel küszködő szellemek, akik azonban

nagyon szeretnének előrejutni, és eredményt elérni. De mivel a lelki erőiket úgyszólván elpazarolták, fölégették, mert helytelen irányban fejlesztették, s így a saját erőik megszűntek számukra ösztönző tényezők lenni. Ilyen agilis, életvidám hüvelybe öltöztetve megváltoznak, s a szomorúságuk - ami már valósággal második természetüknek, sőt igazi természetüknek látszik, - ennek a hüvelynek a behatása alatt megenyhül, s ez a hüvely egy külön természetet alkot körülöttük, amelyet akarva, nem akarva élnek. Mert ezt a fantomot egy kedélyes, vígkedvű lélek vetette le, aki talán egy kissé könnyelmű, egy kissé felületes, sőt a maga jelleme szerint talán hasznavehetetlen is volt, úgy hogy ez a hüvely éppen hátrafelé mozdító erőt jelentene annak részére, akinek a benső természete ilyen. Azonban egy hosszas reménytelen szomorúsággal küzdő számára a kettő együtt nagyszerű vegyüléket hoz létre egy középtermészet formájában. S lesz belőle egy normális kedélyű ember, akinek természeténél fogva megvannak ugyan a maga szomorúságra hajló hajlandóságai is, mert minden fáj neki, amikor felidézi a benső lelki énjének érzéseit. De azután jön egy hangulathullám, mert a külső réteg hatása rásugárzik a bensőre, és a benső természet kénytelen elhallgatni, mert a külső a maga nevetésre, és könnyelműsége hajló hatásával semlegesíti a szomorúságot.

Vagy vannak bűnre hajló, haragos, könnyen lobbanó, az érzéseikben még fejletlen temperamentumú és benső hitéletet létrehozni képtelen, önmagukat fékezni nem tudó szellemek, akik talán egyik gyilkosságból, egyik gonoszságból a másikba jutnának. Mert ilyen természet alakult ki, ez rakodott le egy élethen keresztül körülöttük. Mert ha volt is jó érzésük, azt talán elnyomták azok a körülmények, amelyekbe, mondjuk, talán egy nagy csoport-szenvedés alkalmával kerültek bele - vagy az ő benső természetüknek megfelelő körülmények között úgyszólván megszokták az ölést, vagy a szenvedélyességüknek a kitombolását. A benső fék elromlott - habár a szellem tudta, és érezte is, hogy helytelen az a cselekedet, s hogy ezt az adott

körülmények között le kell magában küzdenie, - és így a lelkiismeret fékje elerőtlenedett bennük. Az ilyen léleknek a következő testöltésében egy félénk, gyáva, vagy sokat szenvedett szellem ruháját adják, amely a félelemérzet által - t. i. a szenvedésektől, és gyötrődésektől való félelem hatása alatt - azt eredményezi, hogy lelohad a haragja, és megbénul a keze, mert nem tudja kifejezésre juttatni a benső én igazi természetét. És így, amikor ez a két természet összeolvad és végigél egy életet: megszelídül a féktelenségre hajló benső én, s ezzel a lélek nagyot halad előre a fejlődés útján.

Az ilyen emberek azok, akik mikor elaluszna, álmukban mindig sikerül bosszút állniuk, s mindenkin kitöltik a haragjukat, éber állapotban pedig, a külső énben meghunyászkodnak. Egyszóval két életet élnek. Így tehát az ember sohasem tudja, hogy ő maga is kicsoda, és az őt körülvevő világban a legjobb barátja, testvére, szülője kicsoda tulajdonképpen, ki lakik bennük, melyik az igazi énjük, a külső-e vagy a benső. Ez azonban túlnyomórészt az ifjúság idejében van így, de ahogyan a test fejlődik, hovatovább kifejezheti magát a lélek a maga egész világával, és a környezet meg a nevelés dacára is érvényesülni kezd a benső én a maga erőivel.

Ami a nevelést illeti, nem tudom előtetek eléggé hangsúlyozni, milyen óriási hatása van ennek az egész emberiség fejlődésére nézve. Akik az ifjúság és a gyermekek nevelését a helyes irányban végzik, és abban eredményeket tudnak elérni, azok többet adnak ezzel a világnak, mint a nagy hadvezérek, a nagy feltalálók, ha ezek mégolyan nagy dolgokkal gazdagították is a világot. Mert olyan égi csemetéket ültetnek, amelyek a kifejlett emberben már virágot és gyümölcsöt teremnek. Ezek a virágok és gyümölcsök adják meg azután mindenkori a világnak azt az értékszínvonalat, amelyen a világ éppen áll. Tehát nagy dolgokat művelnek azok, akik a gyermekek lelkébe beleírják az Isten szavát, az Isten akaratát, akik arra a fehér lapra, a gyermek értelmi világába beleírják azokat az igazságokat,

amelyek a folyton erősbödő, és növekvő értelemmel együtt ki-formálják a lelkiismeretet. S belesugározzák azt a világosságot, amely szerint majd az egyén helyes ítéletet tud alkotni a jó, és rossz mérlegelése tekintetében.

Én szerintem a világ vezetői azok a tanítók és papok, akiknek a lelkéből az isteni igazság sugárzik szét a világra. A világ vezetői azok az írók is, akik az emberi lélekben az Isten szavát teszik fénylővé és ragyogóvá, és az igazságot helyezik arra az oltárra, amely az egész világ előtt, mint szentség áll, mint az Istennek örökimádására épült szentély az összes emberiség számára.

A többiek mind ezek után következnek fontosság tekintetében, t. i. azok, akik az életet jobbra, elviselhetőbbé, kényelmesebbé teszik, akik kiharcolják a szabadságot és egyenlőséget stb. Egyik-másiknál szép, jó és értékes az elért eredmény, de mégis többet tesznek azok, akik a tiszta lapokat az Isten nevével írják tele, és az Isten igazságát hirdetik. Nagy része van a világ formálódásában az ember ténykedésének, a belső lelki indíttatásnak, de még nagyobb része van annak a nevelésnek, amely a lélekpalántákat táplálja, ápolja, nyesegeti, azok fejlődéséről gondoskodik, mert mindannak eredménye íródik bele a gyermek lelkébe. Tehát a fent vázolt kétféle én képezi az embert.

Amikor az ember kifejlődött, és a szellem a maga vágyával, akaratával, és az őt körülvevő burok a maga ösztönzésével eggyé olvadt, akkor nyilatkozik meg a tulajdonképpeni munkára, és fejlődésre irányuló hajlam az emberben, s akkor választ utat, és módot arra nézve, hogy miként fogja az életét végig élni. Addigra már, hogyha alacsonyabb rendű volt a külső burok, mint a szellem a maga természetével, nagy részben le vannak győzve azok az ösztönök és hajlamok, amelyek mint kísértések ott álltak körülötte. Hogyha pedig magasabb rendű a burok, mint maga a szellem, de a nevelő alátámasztotta a jobbat, az igazabbat, addigra a szellem szintén belátja hajlamainak, és törekvéseinek tarthatatlanságát, és átadja magát annak

a külső ösztönnek, amely őt sokszor a jobbra, az igazabbra befolyásolta. Tehát akkorra már bizonyos irány alakult ki az emberi lélekben. Nagyon sokaknak a megtérése, az igazság felismerése erre az időpontra esik.

Boldog az, akinek a megtérése az ifjúkorban következik be, de még boldogabb, akinek a lelkéből már gyermekkorában felszikkázik az igaz, és jó felé való vágy. És már akkor irányt választ magának, hogy merre haladjon az életben, s aszerint alakul ki az ízlése, a vágya, a jelleme, és képződik ki egy jobb, tökéletesebb én, mint amilyen volt az elmúlt életében. Nem mondom én, hogy mindvégig le van győzve a rossz, hibás, tévedésre való hajlam. Nem mondom, hogy az nem áll ott akár a külsőben, akár a bensőben, mint egy árnyék, lesve az alkalmat, hogy kiélhesse magát. De hogyha az irány kialakul, akkor a szellem, a legmagasabb én, ha el is téved, ha el is esik, nem marad fekvő az út porában, hanem belátja tévedését akár egy szenvedés, vagy csapás következtében, akár csak az igazságnak egy szelíd érintésére, és ismét talpra áll, s tovább halad az igazság útján. Tehát az a külső burok, amely a szellem körül képződik, illetőleg az a burok vegyülék mutatja meg az embert; ezen a külső burkon szűrődik keresztül mindaz a hatás, amit a lélek az életben felszed, és ezek a hatások a lélekben ismét valamiféle eredményeket hoznak létre.

Így a léleknek minden rétege folyton mozog, mint ahogyan a hullámozó víz, vagy mint a folyó vize, amely folyton halad egy bizonyos irányban. Az a csepp víz, amely alul van, nem halad folyton lent, hanem hol a felszínre kerül, hol a mélyre sodródik ismét alá; a folyóvíz mindig mozog, nem áll meg egy helyben, mert minden legkisebb ütközés a partról, vagy a fenékről, vagy a saját súlyánál fogva folytonos forgást hoz létre. Ehhez hasonlítom az élet minden kis parányát, amelyet az élet árama folyton forogtat, hogy minden felszínre kerülhessen, aminek mozgásba kell jönnie, aminek élnie kell, aminek megpróbáltatást kell szenvednie.

De e felett a folyton mozgó és hömpölygő folyó felett, mint a

nap fénye sugárzik a szellem értelmi, és a lélek érzelmi világa, s átvilágítja azt. Mert a szellemnek meg kell látnia minden értékes, és minden értéktelen dolgot; az értékeset gyűjtenie kell, az értéktelent pedig folyton ki kell szórnia magából, és megsemmisítenie. Mint ahogyan az arany rostálók az arany szemecskéket kirostálják, úgy a megvilágosodott emberi szellemnek is minden hatásból, és minden átélésből ki kell szednie azokat az arany szemecskéket, azokat a szellemi értékeket, amelyeknek hasznát veheti. Azonban nem minden szellem tudja az értelmi, és érzelmi világát olyan átlátszóvá tenni, hogy az isteni igaz, és jó a maga valójában jelenhessék meg az emberi tudata előtt. Mert az ő különböző énjeiben levő színek sokszor mint sötét felhők, sokszor mint ködök felfogják, feltartóztatják ezt a világosságot. Úgy, hogy a szellem nem képes azokat az emberi tudaton keresztül belejutó igazságokat, sőt még az önmaga által végigélt élményeket sem az igazság szerint a maga javára fordítani. Mert mint ahogyan mondtam, a fénynek nagy hányadát felfogja a köd, és nagyon sokszor a szellem - bárha akarja a jót és igazat, bárha figyel, bárha igyekszik megérteni - mégsem képes azt a maga valójában magáévá tenni, mert a saját lelki természetének a színezése megmásítja azt.

Ezért nem lehet az embernek - aki itt a változások világában él, és akinek a fogalmai formákhoz vannak kötve - mindent hozzáférhetővé tenni, mert az ő hibás lelki természete, az ő tévedő énje mindent a maga előnyére akar kihasználni, azaz úgy, hogy az neki kedvezzen. *Nem a szellemnek, hanem ennek a tévelygő rétegnek*, mert ez a tévedés élni akar, ki akarja magát élni, hatásokat akar kelteni, és hatásokat akar elfogadni. Ezért van, hogy a földön sokszor a szülő a legjobbat, a legigazabbat, a legszeretetteljesebb módon akarja a gyermekének átadni, de a gyermek, illetőleg az a másik lélek nem képes azt feldolgozni, és magáévá tenni egészen addig, ameddig a saját tévelygéseiben meg nem ütközött, és a saját tapasztalásából meg nem ismerte azt, hogy az ő elgondolása, azaz, amit ő hitt jónak és

igaznak, nem helyes és nem jó, mert az eredmény, amit létrehozott, rossz. Csakis akkor lehet megmagyarázni annak a léleknek azt, amit már azelőtt is többször magyaráztak neki, de nem értette meg, mert az értelmét eltöltötte, és elfoglalta a saját tévelygése, és a legnagyobb igazságot is téves formában dolgozta át, azaz olyan formában, ami az ő tévelygő természetének kedvezett.

Minden emberi lélek külön színt, külön sugárzást teremt maga körül, és azzal tölti meg az életét, azt mutatja a külvilágnak; ő maga a szerint rendezi be az életét. Nagyon sokszor a belső én tiltakozik ellene, a lelkiismeret felemeli a szavát, de mégsem tud ellene tenni, mert a külső ember szükségesnek érzi, hogy egy hazug légkört teremtsen maga körül. Mert még a benne lévő gőg, a benne lévő önzés nem tudja elviselni az igazság világosságát, mivel érzi, hogy ez megsemmisíthetné, sőt meg is semmisítené azokat a lehetőségeket, amelyek mellett az ő hamis vágyait és törekvéseit kiélhetni reméli. Azért kell az embernek ütközéseket szenvednie, hogy a benne lévő hibák és tökéletlenségek napfényre kerüljenek, és a szellem minden egyes ütközésből levonhassa azokat a tanulságokat, amelyekre tovább haladásához szüksége van.

Ez alkalommal egyetlen szóval sem említettem a szeretetet, csak az igazságot, mert a szeretet ebben a légkörben, amely telve van a hamisságnak, a gonoszságnak töviseivel, igen-igen gyenge kis növekedést tud felmutatni még akkor is, ha a legkitűnőbb magot vetette el valaki a lélekben. És azért nem lehet vádolni senkit sem, ha nem ad többet a fejletlen léleknek, mint csak annyit, amennyire annak szüksége van. **A szeretet menyeyei folyadék, amelyet mindig csak olyan mértékben szabad beleönteni az ember világába, amennyi éppen a szükséges fejlődést biztosítja számára. Mert ha a szeretet túlzásba megy, túlteng, akkor nem kedvez a jónak, hanem kedvez az emberi lélek hibázó és tévelygő természetének is, és az emberi lélekben felnő, felburjánzik a gaz, és elnyomja a nemes növény fejlődésének lehetőségét.**

Nem látjátok-e, hogy azok között, akik az élet naposabb oldalán járnak, akiknek nem kell küzdeniük a falatért, akiknek nem kell nehéz munkát kifejtteniük, milyen kevés a nemesen érző lélek. Míg a sanyargatottak, a szenvedők, az elnyomottak között mennyi a nemes, és a tiszta eszméért küzdő, akik dolgoznak, küzdenek, sőt ha szükséges, vértanúságot is szenvednek azért, hogy az általuk megismert igaz eszme megvalósulhasson?! *Mert a sok minden tévelygéssel körülvelt és beszótt lélek az igazságot önmagától alig ismeri fel, hanem csak akkor, ha az igazságtalanság tövisei nagy, és fájó sebeket szakítanak a lelkében.*

A szeretet után való vágy sokkal őszintébb és tisztább, s egyúttal alázatosságra nevel, hogyha a lélek a szeretetet nélkülözi, ha az nincs, ha azt nem találja. Ha a kinyújtott kezével fájdalmas tapasztalatokra tesz szert. Amikor meg akarja simogatni a mellette lévő, és sima, bársonyos érintés helyett tüskés darócot talál úgy, hogy fájdalmasan kénytelen visszahúzni a kezét, vagyis a lelkének azokat az érzéseit, amelyekkel bizalommal nyúlt a másik lélek felé, és összeolvadni, összehangolódni kívánt vele a saját szeretetszálain keresztül.

Így a tévelygő lelkeknek szükségük van arra, hogy fájdalmas tapasztalásokat szerezzenek; szükséges, hogy megtalálják azt a keskeny utat, azokat a nehezen járható lehetőségeket, amelyeken keresztül mindig nagyobbra, tisztábbra, igazabbra juthatnak el. A jó és igaz után való váagnak szomjúságot kell ébresztenie az emberi lélekben, mert csak amikor ez a szomjúságot megvan, akkor keresi-kutatja azt a forrást, ahonnan ezt a szomjúságot kielégíthetné. És amikor elhagyja az emberi lélek a tévelygéseinek állomásait, amikor megelégedett a csalódásokkal, amelyek az ő tapogatózó szerető érzéseinek visszhangjaként támadtak körülötte a múlandó életben, akkor nem kifelé fordul. Nem a test szerint való érzéseket, nem a test szerint való kielégüléseket fogja keresni, hanem befelé, a saját benső, magasabb énje felé fordul. Ez a magasabb rendű én mindazokat a tapasztalásokat és csalódásokat összegezi, amelyeket

szerzett, és akkor az ember ösztönösen megtalálja az utat a szellemi felé. Mert érzi és tudja, hogy kell lennie egy állapotnak, kell lennie egy helynek, kell lennie egy lehetőségnek, amely az ő vágyait, érzéseit kielégítheti. Ekkor érett meg a szellemi igazságok befogadására.

És amikor megérett, és alázatos lélekkel keresi, kutatja ezt a rejtett utat, akkor megnyilatkoznak előtte azok a források, amelyekből szellemi szomját kielégítheti. És akkor a szellemi és lelki erői megduzzadnak, és új élet lehetőségei állnak előtte. Nem a földi életre gondolok én ez alatt, hanem egy tisztább világra, egy tisztább létállapotra. Egy magasztosabb, fensége-sebb lét lehetőségének világa nyílik meg előtte, amelyért dolgozni, küzdeni kötelességének ismeri fel. S felveszi újra az anyag ruháját, és itt lent a földön vállalja azokat a szenvedéseket és nyomorúságokat, amelyeket a tudatlan lelkek hibás ösztöneikkel, tapogatózó keresgélésükkel, próbálkozásaikkal teremtetek meg.

A szellemileg felébredt valaki már látja, hogy mindaz, ami anyag, csak törmelék. Bármilyen magasra épült palotákkal, bármilyen megvívhatatlan bástyákkal látszik is rendelkezni az anyagi életet élő ember igazsága, mégis halálra van az ítélve.

És már akkor, amikor az építkezést megkezdi valamely anyagi célért küzdő, nemesnek látszó igazság, egy eszme, máris romokban hever az a szellemileg fölébredt ember előtt, amiért nem érdemes küzdeni, nem érdemes fáradni.

Szellemi ösztöne megéretteti vele, hogy csak maradandó igazságokért érdemes a léleknek felvennie a harcot az anyaggal, az anyagban, és szolgálatot vállalnia itt a romhalmaz között. És megkezdi építeni azokból a rögökből kimosott apró arany szemcsékből az Isten országát, amely építkezésnek nem árt az idő. Nem árt a korszellem, nem árt semmi, mert minden összeomolhat, minden megsemmisülhet, de a szellem igazsága, a szellem ereje, a szellem Istenben való munkája örökké él, mert azok mind szellemi eredmények. Ti erre vállalkoztatok. Hiszen *a spiritizmus sem más, gyermekeim, mint az anyag*

*porába, sarába hullott apró mennyei arany szemecskék kike-
resgélése.*

Mert hiszen nem az a cél, hogy az emberek a szellemvilággal összekapcsolódjanak, és megálljanak egy helyben, vagy éppen hogy a szellemvilágot is befogják anyagi céljaik eszközéül! Nem, hanem az a cél, hogy az ember tévelygő énjét kivezessük a kaotikus romhalmazból, hiábavaló erőpazarlásból, hiábavaló fáradságból. Mert mint mondom, az ember minden törekvése hiábavaló, mert ha nincs benne mennyei érték, és nem szolgálja azt az örök célt, amit az Isten az ember lelkébe beleadott, akkor minden hiábavaló volt. Hiábavaló a születés, a földi élet, a halál; mindez egy lépéssel sem vitte előbbre a szellemet azon az úton, amelyen a boldogságát megtalálhatja. És akik megfigyelték az én eddigi fáradozásomat, munkálkodásomat, és az értelmüket belefűrták azokba az igazságokba, amelyekkel én az ember lelki tekintetét az Isten felé akarom fordítani, azoknak az érzéseiben visszhangra talál az az aggódó szeretet, amellyel a testvér a testvérhez a maga segíteni vágyásával lehajol, hogy felemelje a romok alól.

Az ilyen lélek láthatja, hogy minden törekvésem, minden igyekezetem oda irányul, hogy felébresszem az ember lelkét azoknak az igazságoknak a megismerésére, amelyeket fel kell ismernie, magáéivá kell tennie, és az életében, mint eszközöket a haladására kell fordítania. S a tévelygéssel, az ellentét szellemével való harcban, mint fegyvert kell felhasználnia, hogy levethesse a tévelygések ruháját a lelkéről, hogy elhagyhassa a csábításokra, és félrevezetésekre való alkalmakat. És keresse az odafent való törvényeket és igazságokat, amelyek mindent felgombolyítanak, és amelyek szerint minden és mindenki megítéltetik. Mert ez az igazság. Ez az a törvény betűje, amely meg nem másíthat.

Én nem akarom az embereket félrevezetni, nem akarom olyan káprázatba, olyan bódulatba beleringatni, amely őket talán egy pillanatra boldoggá tenné, de a halál után a valóságra való éb-

redésnél rideg kijózanodás következne. Nem akarom az emberlelkek csalódását, s azért szeretem a küzdő lelkeket, legyenek bár hibások és szenvedélyesek, csak mozogjanak, küzdjenek. Legelsősorban önmagukban, és küzdjenek a világban, harcoljanak a tévedésekkel - de mindig azokkal a fegyverekkel, amelyeket az Úr megengedett. Használják az ész éles kardját, és mutassák meg, hogy van világos értelmük, és beletekintenek, mert beletekinthetnek a bűn, a félreértés és tudatlanság homályába és szövevényébe, és éles értelmükkel rést üthetnek ezeken a sötét építményeken. De legyenek alázatosak, szeretetteljesek, hogy akiket megsebesítenek, vagy megsebesíthetnek, azoknak gyógyulásáról idejében gondoskodjanak is. Legyenek elevenek, legyenek munkálkodók. Ha elesnek, tudják, hogy van fölöttük egy Hatalom, akibe belekapaszkodhatnak, és újra fölemelkedhetnek; álljanak ismét talpra és dolgozzanak.

De semmiképpen se ámítsák el magukat azokkal a káprázatokkal, amelyekkel egyes hitformák, mint széthintett mákonnyal az emberek értelmi és érzelmi világát megbődítják, és lefegyverzik a saját tévelygéseikkel, bűneikkel szemben.

A külső és belső én közötti ellentmondás()**

A földi testöltésben a külső megjelenési forma nem mindig fűdi a benső lényezetet. Láthattok sok lágyvonású arcot, amelyek mintha nagy intelligenciát, és lelki szépséget takarnának, és láthattok a külsőben majdnem tökéletes megjelenési formát, amelyben azonban hitvány, és értéktelen lélek rejtőzik. Láthattok ugyancsak értelmes, és az érzelmi megnyilatkozásaikban is majdnem tökéletes embereket, akik mégsem tudják megítélni, mi a helyes és mi a jó, és hogy tulajdonképpen mi is az igazság. És ti csodálkozva álltok meg ez előtt a jelenség előtt azt kérdezvén, „hogyan lehetséges, hogy értelmileg és érzelmileg ennyire fejlett egyéniség ilyen kicsinyes, és szűk látó-

körrel rendelkezék?” Azt is megfigyelhettétek, hogy ha valakivel hosszú ideje ismeretségben vagytok, és tapasztaljátok, hogy az illető a külső keretek között nagyszerűen tud mozogni, és az átlagos igazságokat, a becsület és erkölcs törvényét kifogástalanul nemcsak kifejezni, hanem látszatra élni is tudja, egyszer aztán jön egy egészen kicsiny megpróbáltatás, úgyszólván csak egy szalmaszál, amely előtte az egyenes utat elzárja, és ő képtelen átlépni rajta. Ezek mind csak jelenségek.

Azután vannak típusok, akik más lelkek atmoszférájába kénytelenek leszállni, azaz más lelkek természetét magukra öltözni, mert különben képtelenek azt a légkört elviselni, amelybe alámerülnek. Tehát olyan rétegre van szükségük, amely közvetítő kapcsolatot, hidat képezzen az ő szellemük, és az őket környező világ között. Ha valaki bányába száll alá, bányászruhát kell felvennie, ha a tenger fenekére, akkor búvárruhát, sőt olyankor fegyvert is kell magával vinnie, hogy védekezni tudjon a mélység szörnyetegei ellen, hogy mégis felemelhesse azokat az értékeket, amelyeknek felemelésével meg van bízva. Ilyen az a többrétű búváruha, az a közvetítő kapocs, amelyet az isteni kegyelem részben munkaruhának, részben pedig közvetítő kapcsolatnak adott, amelyben olyan természet van elrejtve, mint amilyen keresztül én veletek, emberekkel beszélek, azaz egy olyan életréteg, amely lehetővé teszi azt, hogy emberi formába önthessem a gondolataimat.

Ez az, ami a két énben egy bizonyos rést hagy fenn; ez az, ami azt a bizonyos somnambul-képességet, a hézagot létrehozza. Az alvó *én* nem az, aki az élő, gondolkozó és érző; az alvó *én* nem mehet oda fel, ahová a tőle elszakadt, és csak az életzsinórral összekötött *én* felmehet és szemlélődhetik. Ez egy rés, egy szakadék, a két tudat között tátongó üresség, ez az a feledés, ez az a nemtudás; ezen keresztül - mint a tenger mélyéből felbukkanó jelenség - áll ott a szellemi világból előhozott gyöngy: a bizonyosság.

Mert kell, hogy az életszalag a lélek és a test között, mint híd megmaradjon, mert a lélek és a test között nincsen tökéletes

asszimiláció; a testen keresztül nem fejezheti ki magát a lélek, aki *ő maga*, mert nincs meg reá a lehetősége. A test a maga fejlődésében egy kevésbé magasra feljutott fokozati különbözettel elhatárolt erő. Ez a különbség ember és ember között. **A test munkásruha a feladat elvégzésére, nem pedig a kellő megjelenéshez szükséges külső, amelyben a lélek magát mindenben kifejezésre képes juttatni. Tehát nem ünneplő, nem pihenő ruha, hanem munkásruha, amelyen keresztül keményen kell dolgoznia a bensőnek.** Mert ha a külső a bensővel egyszerű lenne, már régen elkopott, megsemmisült volna.

A földi élet Isten nagy ajándéka ()**

Nehéz sors vár arra, aki üres kézzel tér meg a földi életből a szellemvilágba. - Az igazság törvényének „bosszúállása” az a kiegyenlítődség, ami kármának látszik. - Az élet Istennek nagy és szent ajándéka. - A földi élet apróbb-nagyobb örömei a magasabb rendű élet elhullatott morzsái. - A keresztfáról sugárzik alá az étellel való megbékélés. - A sátán is jót akar, csakhogy a maga elgondolása szerint. - Akik Isten nélkül cselekszenek valami jót, azt csak mások megrövidítésével cselekedhetik. - Istennel a karmikus következmények feloldhatók. - A testvéri kapcsolat nagy hordereje. - A szellemi vezetők munkája. - A jóindulatú kételkedés az igazságkereső lélek tapogatózása.

Ti emberek, a ti munkátokkal az alattatok és a körülöttetek lévő szellemvilágot más meggyőződésre, más belátásra tudjátok rábírní. Mert nagy dolog, nagy feladat egy áramlattal szembe kerülni, és azt az áramlatot kitéríteni abból az irányból, amelynek az már nekilendült. Az embernek pedig mindig az volt, és ma is az a hivatása, hogy azt, amit az egész emberiség hibásan gondolt el, és amit ezeknek az elgondolásoknak nyomán hibásan cselekedett, jobbá, igazabbá, és tökéletesebbé alakítsa át.

Ezért mondalak én titeket, testvéreim, boldogoknak, amiért Isten Lelkétől vezetett erre az útra ráléptetek, ezt az utat kerestétek és megtaláltátok, mert ezzel nemcsak a magatok kicsiny életét, hanem annak a csoportnak életét is nagyban megváltoztathatjátok, amelybe beleszülettetek. S átalakíthatjátok a

csoport életét abban a mértékben, amely mértékben ellene tudtok állni annak az áramlatnak azokban a gondolatokban és érzésekben, amelyekkel megharcoljátok a magatok életében az ellentéttel való harcot. Amely harc abból a világból érezteti a hatását rajtatok és veletek szemben, ahonnan jöttetek, és ahová ismét visszatértek - ha semmi eredményt nem tudtok a földi életetekben elérni. *De jaj annak az emberléleknek, aki ugyanoda tér vissza, ahonnan elindult*, mert szegényen és nyomorultul érzi majd magát azokkal szemben, akiket otthagytok! Nem tud adni, nem tud vinni semmit azokból a gazdag lehetőségek-ből, amelyekben része volt a nap alatt, ameddig mulandó napjait élte.

Tehát nem lehet és nem szabad üres kézzel visszatérnetek, mert *aki üres kézzel tér vissza, azt bántják, s úgyszólván üldözik, semminek sem tekintik*. És ha mégúgy óhajtana is a szellemvilágbeli életét jobbra, és kívánatosabbá tenni, semmiképp sem lesz módjában, hogy csak egy jottányit is változtasson a során. Mert nincs vagyona, nincs lehetősége, amellyel azokat az erőket fogva tarthatná, amelyek ellene törnek. Nincs ereje, hogy feljebb emelkedhessen a tisztább, magasabb elgondolású világokba, hogy a maga számára is bizonyos táplálékot szerezhessen, amely táplálék nyomán új örökhöz juthatna.

Embertestvéreim, láthatjátok tehát, mennyire szükséges, hogy az emberlélek itt ezen a földön keresse, és kutassa az Isten országát, és annak igazságát, mert Isten országa az a cél, amely felé a lelket rejtett érzése ellenállhatatlanul vonzza. Isten országában teljesedik be az a vágy, amelynek nem tud ellenállni, és amely vágy a tévelygések világában őt rosszra, törvénytelen-ségekre ragadja. Mert a bűnös ember nincs megelégedve azzal, ahogyan van, mert nem is lehet. Nincs megelégedve, és ez az elégedetlenség űzi hajtja őt a jobb, az igazabb, a tökéletesebb életlehetőségek keresésére. Ennek a vágnak árnyképeként követi őt a megtévesztés szelleme, mert a lelkében életet, és alapot nyert a bűn, a tévelygés. Ez a tévelygés viszi bele a gonosz,

rossz cselekedetbe, mert azt hiszi, hogy ebben találja fel a boldogság lehetőségét.

Ha azonban az ember tovább vizsgálódnék a saját lelkében, s a lelkének minden érzését megkérdeznék, hogy „vajon jól tettem-e, helyesen gondoltam-e el ezt, vagy amazt a cselekedetet, amelyet tenni akarok” - akkor a lelkének az az érzésszála, amely őt elsősorban Istenhez fűzi, bizonyára tiltakoznék ellene. Másodsorban, ha az ember helytelen cselekszik, és megkérdeznék azt az érzést, amely őt felebarátjához, vagy azokhoz fűzi, akiket szeret, az az érzés is tiltakoznék ellene. Végül, ha megkérdeznék azt az összekötő kapcsot, amely őt a teremtett világhoz fűzi, hogy vajon azt az elgondolását, amellyel egyik, vagy másik embertársát megbánthatja, annak fájdalmat, bánatot, vagy csalódást okozhat, megcselekedje-e, az is nemmel felelne. Mert az ember lelkében él az a szeretet, amely őt testvéreivel, teremtett szellemtársaival egygyé olvasztja, összekötözi; s él a lelkében a természettel való kapcsolat, amely őt a világgal, és a világból jövő hatásokkal kapcsolja össze.

Mert az embernek mindent szeretnie kell, ami belőle való, és amibe helyeztetett. Mivel ha ezt a szeretetet átlépi, megmásítja vagy eltorzítja, akkor ez a szeretet gyűlöletté válik, s ez a megsértett, megbántott szeretet törvényt, és igazságot alkot körülötte, *az igazság pedig megbosszul mindent, amit az ember rosszul cselekedett. Tulajdonképpen ebben a megbosszulásban van a léleknek az a kiengesztelődése, az a jóvátétele, amelyről ti emberek a ti helytelenül felfogott elgondolásokkal annyit beszéltetek.* Ebben az igazságban van az az engesztelő erő, amely újra egygyé tesz, amely a szeretetet átviszi egyik szellemről a másikra. Nemcsak az egyenlő fokozatúak közt, hanem a teremtettségnek minden lépcsőfokán keresztül, mert minden, ami van, Istentől van, és ajándékképp kapta azt a teremtett szellem Istentől az étellel.

Ami van, mindannak köze van az élethez. Az élet Isten ajándéka; az élet az, ami összeköt az Örökkévalóval, a Teremtővel, az Atyával; tehát *az élet nagy és szent ajándék, amelyet meg*

kell becsülni, mert aki az életet nem tudja megbecsülni, az nem érdemes az élet ajándékaira. Ebben a megbecsülésben benne foglaltatik az a gondolat, mint annak természetes folyománya, hogy az életet széppé, igazzá és kívánatossá kell tenni, mert ez kötelessége az embernek, a szellemnek, aki az életet magáénak mondhatja. Kötelessége ezt az életet minél jobbra, szebbé, boldogabbá tenni nemcsak a maga, hanem minden és mindenki részére. Mert az egésszel való kapcsolat folytán csak természetes, hogy amikor az életet a maga részére kívánatossá, boldoggá akarja tenni, lehetetlen azt úgy cselekednie, hogy míg magának boldogságot, jólétet munkál ki, addig az a másik ember számára boldogtalanságot, fájdalmat és szenvedést okozon.

Ameddig az ember így gondolja elérhetőnek a boldogságát, addig még az életnek csak az egyik oldalát ismerte fel, addig még nem tudta megérteni, hogy amikor a maga részére kiszedi az élet kosarából a kívánatosat, a nemkívánatosat pedig odadobja a másik élőnek, az a nemkívánatos visszarepül hozzá. S neki mindazt a szenvedést, amelyet másnak okozott, fel kell dolgoznia, át kell szenvednie, ha azt akarja, hogy valami jóhoz juthasson. Tehát minden fájdalomból, szenvedésből, csalódásból, gyötrelomból, amelyet az élet reá visszadob, a léleknek küzdéssel, fájdalommal és véres verejtékkel kell kikeresnie az élet értékét, amelyet ő eldobott, hogy az életet a maga részére elviselhetővé tehesse.

Senki sem hordozhatja ugyanis tartósan a másiknak a részét; mindenkinek el kell hordoznia az ő részére kimért terhet, és hálaadással kell fogadnia az azzal járó kicsiny vagy nagy örömeket, *mint a magasabb rendű életnek apró morzsáit*, amelyeket neki a kegyelem juttatott. Ezért testvéreim ne szomorkodjatok, ne zúgolódjatok, ha fájdalommal és szenvedéssel terhelt meg benneteket az élet. „*Keressétek az Isten országát és annak igazságát, és minden egyébek megadatnak nektek*”. Mert ha ezt teszitek, akkor a legnagyobb szenvedésekben, a legnagyobb

nyomorúságokban is meg fogjátok tudni találni azokat a menyeyi gyöngyszemeket, amelyek a lelketek orvosságául adattak. Amelyek sok tévelygésből, és ferdén felfogott igazságból meggyógyítanak benneteket, s ezzel megóvnak a későbbi fájdalomtól és csalódásoktól, amelyek az élet útján rátok várnának. Ezeket a gyöngyszemeket, amelyeket a szenvedések termelnek ki a részetekre, ezeket a fájdalmasnak tetsző, de a szellem részére valójában örömteljes tapasztalatokat viszitek magatokkal az örökkévalóságba, És én azt mondom nektek, hogy **mindnyájatok számára elkövetkezik az idő, amikor hála-telt szívvel borultok le Isten előtt, hogy az életetek útján elhelyezte azokat a terheket, szenvedéseket és megpróbáltatásokat, amelyeknek segítségével a lelketek ezeket az értékes menyeyi gyöngyöket kitermelte magából.** Amikor itt az Úr lábainál összegyűltök, hagyja el a lelketek a külvilágban szerzett minden fájdalmát és csalódását. Nyissátok ki a lelketek ajtaját, és engedjétek, hogy az Úr Lelkéből sugárzó vilá-gosság és igazság át- meg átjárhassa a lelketek sok tévelygésben, szenvedésben, és tévedésben megnehezedett érzésvilágát. Hogy az érzéseitek felszabaduljanak, és tudjatok örülni mindannak, amit ez idő szerint még nem értetek, hogy miért van, aminek emberi értelmekkel nem tudjátok magyarázatát adni, s amit veletek szemben méltánytalannak tartotok.

Bízzatok a titeket vezető kézben; bízzatok abban, aki a lelketeket elhívta az igazság megismerésére. Bízzatok benne, aki előttetek járt a szenvedések és nehéz megpróbáltatások útján, bízzatok abban, aki előttetek az áldozatok sorozatát mutatta be e világ életútjain, és aki mindamellet engedelmes volt a kereszthalálig. Aki az utolsó pillanatokban is imádkozott azokért, akik őt elítélték, akik őt megtagadták, akik őt meg nem értették, akik őt a keresztfára juttatták; azokért, akik őt átszegezték, akik őt csúfolták és megvetették.

Onnan, csakis onnan: *a keresztfáról sugárzik alá az élettől való megbékélésnek mindent felolvasztó, engesztelő, mindent ki-egyenlítő, és mindennel megbékéltető világossága, mert onnan*

sugárzik alá az isteni Szeretet, aki Önmagát adta a bűnben elveszett emberért. Aki emberré lett, hogy az embert megmentse a kárhozattól. Aki időt és alkalmat eszközölt ki a bűnben eltévelyedett szellemek számára, hogy megtérhessenek és - amit helytelenül és rosszul fogtak fel messze esettségükben - megérthessék, hogy Isten a szeretet. És valakik a szeretetben vannak, Istenben vannak, de valakik kijátsszák, és megtagadják a szeretetet, azok kijátsszák, és megtagadják Istent.

Akik visszaélnék a szeretettel, Isten kegyelmével élnek vissza, és nincs számukra lehetőség, hogy bűneiket, tévedéseiket kijavíthassák, belőlük valamiképp is megtérhessenek **Mert a megtérésnek első követelménye az, hogy az ember megtanuljon hinni az örök isteni szeretetben. megtanuljon engedelmessé válni az örök isteni jónak és igaznak, és elhiggye azt, hogy Isten mindenekfelett jó, és mindenben mindenkor a javát akarja az embernek**, amikor parancsolataiban, törvényeiben ezt mondja: „Ne tedd ezt, gyermekem”.

Isten mindenkor az ember javát akarja, bármilyen nehéznek látszik is az, amit tőle kíván. Isten azt mondja: „Ezt cselekedd, gyermekem, mert Én ezt így akarom”. Az embernek a maga okoskodásával nem szabad ennek a szónak ellenállnia, hanem mindenben megnyugodva, minden imádságában megbékült szívvel ezt kell mondania: „Atyám, legyen meg a te akaratod”. Csakis ezzel a hittel állhat meg az ember azon az úton, amely kivezeti őt a tévelygések és szenvedések világából. Csakis ezzel a hittel cselekedhet Isten szerint való jót; mert ha ez a hit nincs a szívében, és csak a maga emberi elgondolása szerint akar jót cselekedni, akkor okvetlenül tévedésbe esik. **Mert senki magától igazat, jót nem gondolhat, semmit magától véghez nem vihet olyképp, hogy valakit, vagy valamit meg ne bántson**, valakit meg ne károsítson, valakinek fájdalmat ne okozzon. Csakis Istennel és Istenben bízva, Istennek engedelmessé válni, Istentől függve jöhetnek azok a gondolatok és képességek, amelyekkel valaki jót adhat, és igazat cselekedhetik. Tekintsetek szét a világban, s látni fogjátok, hogy a sátán is jót

akar, de a maga elgondolása, a maga tévelygése szerint. Azonban a tévelygés szellemének önmagában nincs a jóhoz semmi köze, az igaz jónak nincs birtokában, mert Istentől eltávolodott, Isten akaratát megvetette, mivel a saját téves elgondolása szerint keresett a maga számára irányt, s az őt a helytelen felé vezette. A sátán tehát, ha mégúgy akar is, ha önmagát széjjel tépi is, és ha önmagát máglyán áldozza is fel, akkor sem adhat, akkor sem teremthet semmi jót a világ, és az örökkévalóság részére, mert **Isten nélkül semmi jót sem előhívni, sem teremteni nem lehet.**

Isten az egyedüli jó, benne van a jóság forrása; és valakik Istent nem keresik, az ő igazságát nem kutatják, azok azt meg nem tanulják sem itt, sem a szellemvilágban, mert önmagukból soha semmiféle jót ki nem termelhetnek, létre nem hozhatnak. Valakik Istent megtagadják, és Isten törvényét semminek állítják, azok önmagukat helyezik Isten trónjára. És *ha adnak is a világ részére valami csekély jót*, - amit t. i. tévelygésükben annak hisznek és neveznek - *azt a jót mástól kell elvenniük, t.i. az Istenben hívők, az Istenben bízók csoportjától, azok lelkéből, azok reményeiből. És mivelhogy onnan veszik, ennél fogva tolvajok, és becstelének mind az örökkévalóságban, mind az időleges életben. Sőt annak a jónak is, amit adnak, mindenütt csak becstelenség, és kárhozat az eredménye*, mert vele az emberlelkeket megfertőzik, és elhítetik velük, hogy nincs Isten, és Isten nélkül lehet élni, lehet teremteni, lehet eredményeket elérni.

Azonban minden élő csak átmenetileg van ebben a látszatvilágban, azután pedig alá kell merülnie az igazság törvényébe, ott pedig az istentagadás eredménye várja a szellemet. Olyan tengődés, *amelyben a halál átka megszenesítette, megkeményítette, szigorúakká, és hajthatatlanokká tette azokat az életlehetőségeket, amelyeket a szellem ajándékba kapott Istentől.* Ugyanis minden gonosz, rossz eredményt létrehozó elgondolást, szellemi hatást, amelyet az ember ebben a mulandó világban széthint, és mindazt az eredményt, amit cselekedeteivel a

földön létrehozott, felbontja, felmorzsolja az igazság örökké mozgó törvénye. És kiszedi azokból a történeésekből, azokból az eseményekből azokat az életképes parányokat, amelyek Isten törvényével összeforrihatnak, amelyek azzal egyé lehetnek. Bármilyen kicsiny, bármilyen semmitmondó legyen is az az eredmény, amelyet az ember jóakarásával Istenben bízva cselekedett, amit Isten iránt való engedelmségből maga elé tűzött, azon rajta van az ember tökéletlensége. Mindenben, amit az ember cselekszik, rajta van az ember gyarlósága.

Ha azonban az ember hittel élt, ha szívében az Isten iránt való engedelmséggel cselekedett, ha elgondolásaiban, tervezgetéseiben Isten akaratát kereste-kutatta - jóllehet akkor is téved, sőt nagyon is tévedhet - de a jóakarattal, az igazsággal való kapcsolódással, a jónak megvalósítási szándéka annak a cselekedetnek, annak a ténykedésnek bizonyos értéket kölcsönöz.

Az igazság törvénye mindent megőröl, és minden legkisebb jóra, igazra, amit az ember cselekedett, akart, amit földi életében megvalósított, rányomja a bélyegét, és azt a földi ember lelke, amikor az igazság világába tér, értékesítheti. Valamin nincs rajta ez a pecsét, valamire Isten nem adta rá az igazság bélyegét, az nem jelent semmit. Az az eredmény minden jóakarattal ellenére megkeményedik, hideggé, formátlanná, élettelené válik a szellem körül, és ezekben a sok gonoszsággal kitöltött labirintusokban kell a szellemnek keresnie a szabadulást, a kijáratot a felé az igazság felé, amelyet a lelke is keres és kutat, és keresett-kutatott földi életében is. Mivel azonban a szellem nem találta meg Istent, mivel engedetlen volt a legfelsőbb igazsággal szemben, az Isten igazságával szemben, tehát nem találhatja meg a kijáratot, a szabadulást, hanem üldözi a lelkét mindaz a téves eredmény, amely benne és körülötte megmerevedett, amely szenvedéssel és nyomorúsággal veszi körül a vigasztalásnak, az enyhülésnek reménysége nélkül.

Szánjátok és sajnáljátok azokat, akik Isten nélkül akarnak élni! Ti vagytok hívatva arra, hogy az életetekkel Istent, mint ragyogó világosságot tüntessétek fel a hitetlenségbe

merült világ előtt. *Amikor a lelketeket erre a munkára Istennek felajánljátok, sok tévedésekre, sok bűnötökre nyertek könnyűületet és kegyelmet Istennél.* Engedelmességetek által sok bűnötök, sok tévedéseitek töröltetik el, és új lehetőségek nyílnak meg előttetek azon az úton, amelyet Isten mutat nektek további életetek során. Régi hibáitokat, tévelygéseiteket, azoknak eredményeit megsemmisíthetitek, vagy Isten segítségével átdolgozhatjátok, feldolgozhatjátok, vagy legalábbis sokat feldolgozhattok belőlük, sőt halhatatlan, és romolhatatlan érdemeket szerezhettek magatoknak.

Ezért kérem a Megváltót, gyűjtsa fel a szívetekben azt a lángot, amely titeket az iránta való engedelmességben összeforraszt. Hogy egyé legyetek abban a szóban, amely az ajkaitokról elhangzik: a *testvér* elnevezésben. Mert akkor a ti testvériségeitek több, nagyobb, igazabb és értékesebb, mint amit a földön a ti testi megszületésetekkel nyerhettek. Mert ez a kapcsolat nemcsak a mulandó testnek szól, hanem annak a belsőnek, amely akkor is él, amikor a külső világban már elhalványodik a szemetek látása, s felmondják az érzékeitek a szolgálatot, és nem közvetítik többé a külső világ behatásait a lelketekbe. A lélek kapcsolata éppen akkor kezdi igazán éreztetni a hatását. Akkor kezdenek felnyílni lelki szemeitek, akkor kezditek tájékozni magatokat abban az eszmei világban, amelyben az elgondoláscsatornákkal, érzéseitekkel és vágyaitokkal már-már itt ezen a földön is járni tanultatok, de még nem tudtatok magatoknak tájékozódást szerezni.

Amikor majd ezek a tünetek beállnak - hiszen mindenkinél beállnak, mert senki helyett sem halhat meg más - akkor felnyílnak a lelki szemeitek. S egy perc alatt megérezitek, megtudjátok, hogy mit jelentett az a lelki közösség, amelyet egymással, és velünk nyertetek azáltal, hogy a mi Urunknak, Megváltónknak engedelmességet fogadtatok. Akkor az a világ, amelyet most csak hiányosan képzeltek el, kibontakozik előttetek, és lépésről-lépésre látni fogjátok azokat az eredményeket, ame-

lyeket talán itt ezen a földön semminek, jelentéktelennek gondoltatok. És akkor majd meglátjátok, hogy milyen óriási nagy értéket jelentenek részetekre csak annál az egy kicsiny száznál fogva, amely szállal Istenbe, és az ő igazságába kapaszkodtatok.

Akkor látjátok majd, amikor végig tekintetek ebben a látszatvilágban töltött időtökön, hogy ez a kicsiny szál, amely titeket hozzá fűzött, milyen nagy bajoktól, tévedésektől, zuhanásoktól tartott vissza benneteket. Akkor látjátok majd, hogy a kísértő, amely veletek, és körülöttetek járt, mennyire eredménytelenül dolgozott, s milyen hatástalanná lett a sugdosása és csábítgatása csak azért, mert ez a szál körülfogott, és összekötött benneteket a jobbal, az igazabbal. Akkor látjátok majd, hogy mennyi félreismeréstől, mennyi tévedéstől, és balfogástól tartott vissza titeket ez a kicsiny szál. Akkor látjátok majd, hogy milyen érték volt ez a szál, amely a megbékélés, a nyugalom, a vigasztalás és a boldogság országába vezetett titeket. Akkor majd hálát adtok teremtő Isteneteknek és megváltó Krisztusotoknak, aki megkeresett titeket a tévelygések világában, és megfogta a szíveteket a hitnek kicsiny horgával, és ezen a szálon keresztül a biztonság világába vonzott titeket.

Testvéreim, némuljon el tehát a szívetekben minden más érzés, amikor összejöttök, csak ez az egyetlen igazra törekvő érzés maradjon ébren; ezek a lángocskák gyúljanak ki a szívetekben. Várjátok bízón Isten irgalmát és kegyelmét, hogy vajon milyen világosságot gyújt a szívetekben, vajon milyen sugarat bocsát az értelmetekbe. S ennek a sugárnak vezetésével milyen igazságokat mutat meg nektek sokszor egy jelentéktelennek látszó kicsiny élményt elmondó szenvedő szellemtestvéretek panaszain keresztül. Sokszor egy-egy ilyen csekély élmény, amelyet ilyenkor szereztek magatoknak, élénk visszhangot kelt a lelketekben, amikor esetleg hasonló kísértésekbe, vagy hasonló állapotokba kever bele az élet. Vagy amikor mi szólunk hozzátok, és az Isten igazságát, az Isten törvényét magyarázgatjuk nektek, abban a pillanatban talán nem értitek meg, mert

a lelketek azon a részen talán éppen zárva van. De ezt a sugarat később, vagy esetleg amikor emberi álmotokat alusszátok, és a lelketek keresi az igazságot, amelyre szüksége van, megtalálja a ti tudatalatti énetek, és akkor értitek meg azt, ami addig elkerülte a figyelmeteket.

Higgyétek el, mi nem adhatunk nektek hitet vagy világosságot, mindenkinek magának kell érte a kezét kinyújtania: mindenkinek magának kell rá éheznie és szomjaznia arra az igazságra, amely a lelkét táplálni van hívva. Mi azonban megfogjuk a kezeteket, és nem engedjük el, hanem megmutatjuk nektek azokat a vermeteket, amelyeket az ellentét készített el az elvesztésekre. És megmutatjuk nektek az utat, amelyen járnatok kell, amelyen keresnetek kell, hogy megtalálhassátok azokat az elrejtett igazságokat, amelyeket minden lélek felhasználhat a maga életében, a maga fejlődésének útján. Igen, a mi Istentől való szeretetünkkel odaállunk mellétek, és a ti egységes vágyakozásotokon keresztül mindenkihez külön-külön kapcsolatot nyerünk, mert mi nem a magunk akaratát cselekedjük, hanem azét, aki minket elküldött. Az egységes szeretet lángján keresztül tudunk mi segítséget és támogatást nyújtani a lényetek ama részének, amelynek nem árthat az enyészet, amely az örökéletre van előhívva. Mi ezt a részeket akarjuk megerősíteni, táplálni, célhoz vezetni, amely részeket Isten tartja számon, amely részeket Isten előtt értéket jelent. Amelyet Isten minden keresztül haza akar hívni, magáénak akar vallani, és azt akarja, hogy ti mindnyájan ott legyetek, ahol ő van: a biztonságban, a boldogságban, hogy ne árthasson a csábítás, hogy a lelketek el ne vesszen, hanem örök életet nyerjen.

Ez a cél, ez a munka az, amelyre ki vagyunk küldve közétek. Mert ti itt a földön sokkal többet tehettek, mint ha megvárjátok azt, hogy szellemek legyetek. Itt a földön vannak meg a lehetőségek a jóra és rosszra, a boldogságra és a boldogtalanságra, az életre és a kárhozatra. Munkálkodjatok, testvéreim, és álljatok ellen annak az áramlatnak, amely a lelketeket a gyengeségeiken és hibáikon keresztül romlásba vinné. Az emberek

ugyanis erőszakosan akarják keresztülvinni az akaratukat, és meg vannak sértve, ha valamit tanácsolnak nektek, és ti azt nem teljesítitek, hanem a magatok elgondolása szerint cselekedtek. Akik Istentől vannak, és igazán jót akarnak, azok nem erőszakolják rátok az akaratukat, hanem megadják a jó tanácsot, és rátok bízzák a választást. Nem akarják rátok oktrojálni a maguk jó és igaz elgondolásait sem, és nem sértődnek meg, ha önállóságotokat megtartjátok. Az emberek, ha nem engedelmeskedtek nekik, megharagudnak reátok, bosszút esküsznek ellenetek, és azt kívánják, hogy rossz legyen a vége annak, amit a magatok elgondolásából, vagy a szerintetek jobbnak tartott befolyásnak követésével cselekedtek. Ebből megítélhettek, hogy azok az emberek vagy szellemek, akik nektek tanácsot akarnak adni, Istentől valók-e, vagy az ellentétől; mert *akik erőszakoskodnak, azok az ellentétől vannak*. Ezek nem tudják azt, hogy minden rosszért, amit embertársaitokkal köztöltök - és annak az eredményeiért is - felelősek vagytok Isten előtt, és az igazság törvénye előtt.

Megértettétek ezt? Tehát én sem akarom a magam helyes elgondolását rátok erőszakolni, hanem tartásatok azt a lelketeknek egy olyan részében, ahová alkalomadtán még betekintheztek, és ahonnan elővehetitek azt. Mert jöhetnek idők, amikor majd visszaemlékeztek egyik vagy másik kijelentésemre, és akkor látván, hogy azok igazak voltak, örültök nekik.

Az egyetlen, amit tőletek kívánok, az, hogy ha már a lelketek visszhangszerűen érzi az Isten hívását, egy eszme körül, a Krisztus eszméje körül csoportosuljatok. És ha már egy hit, a síron túli élet hite kialakult a lelketekben, s azt meggyőződések támasztották alá, és a hasonló elgondolás következtében egymás testvéreinek érzitek magatokat: akkor az a „testvér” szó ne legyen köztetek csak külső forma, külső máz, hanem tekintsetek magatokat valóban lélek szerint való testvéreknek. Ha a lelketekben csakugyan felébredt a vágy, hogy Isten igazságát keressétek, akkor ebben az érzésben kapcsolódjatok össze egy-

mással, minden mást pedig hagyjatok kívül. A világi élet gondját, baját, aggodalmát, tévelygését, hibáját és gyarlóságát vetkőztétek le abban a pillanatban, amikor ebbe a hajlékba beléptek. Tekintsetek fel mindnyájan Krisztusra, tőle várjátok mindazt, amit hitetek szerint kértek tőle. Kérjétek őt kicsiny és nagy dolgaitokban, bajaitokban, vágyaitokban, és ő mindent megad nektek, ami a lelketek javát szolgálja.

Ne zúgolódjatok, ne kételkedjétek, ne hitetlenkedjétek, ha az érzelmeitek nem találnak azonnal meghallgattatásra, mert hiszen az Úr próbára teszi azokat, akiket szeret. Így megpróbálja a ti hiteteket és bizalmatokat is, hogy vajon erős-e, igaz-e, vajon nem csak a könnyen hívő ember gondolatai, érzései, vágyakozásai-e azok az érzések, amelyekkel Őt keresitek.

Higgyétek el, hogy Ő mindent javatokra ad; higgyetek, hogy Ő meghallgatja a könyörgéseket, imádságaitokat; higgyétek el, hogy Ő számon tartja a könnyeiteket, panaszaikat, a szívetek érzését, és számon tartja a hálaadásotokat, amellyel megköszönitek életeteknek kicsiny, és nagy örömeit. Higgyetek abban, hogy Ő tud rólatok, hogy Ő ismer titeket, ismeri a szívetek érzését és gondolatát, és Ő tudja azt, mielőtt még kérnétek, hogy miben van fogyatkozásotok.

De más a lelki ember kérése, és más a testi emberé; és ha a testi embernek nem mindig adja meg azt, amit kér, tulajdonítsa azt a földi ember annak, hogy az ő Ura tudja ugyan, hogy miben szükölködik, de akkor adja meg neki azt, amikor ő látja jónak az ember lelkének előhaladása érdekében. Hagyjatok kint minden kritikát, hagyjátok kint az egymásnak külső emberi énjére vonatkozó minden megjegyzést és bírálatot. Főképp pedig hagyjátok kint azt a hajlandóságot, amellyel egymás gyengeségeit, hibáit, bűneit, tehetetlenségét, és tévelygéseit megítélik, és szigorú bírálatot mondotok róla. Legyetek gyermekek, legyetek kicsinyek, és örüljétek annak a nagy ajándéknak, amelyet Isten adott nektek azzal, hogy magához hívott titeket, és megerősítette a hiteteket.

Ha ebben hisztek, és a hitetek valamennyire is számottevő, úgy hogy nem inog, nem rendül meg az ellentét első támadására, hanem erősen megálltok a viharban, akkor a ti hitetekre sokkal nagyobb meggyőződések, még sokkal nagyobb bizonyosságok jönnek, mert „*adatik annak, akinek van!*” Nem mondom, hogy ne kételkedjeteK. Kételkedhettek, mert hiszen *a jóindulatú kételkedés a jóindulatú, igazságra törekvő lélek tapogatódzása.* Az igazság elgondolása vagy elvetése rajtatok áll, a ti ítélőképességeitekre van bízva; de eleve ne vessetek el semmit, mielőtt meg nem vizsgáljátok. És ha az igazságnak csak egyetlen részecskéjét találjátok is benne, azt az igazságot igyekezzetek felépíteni, igyekezzetek megtisztogatni minden tévelygéstől, minden képzeltől, minden vakhittől.

Hiszzen nem kell, és nem szabad mindent elhinnetek, ami felől az emberek képzeldnek, amit igaznak hisznek, mert akkor az igazság és a hamisság, a tévedés és a valóság olyan káosszá keveredik előttek, amelyben magatok sem ismeritek ki magatokat. Éppen ezért tartottam elétek a világosság fénylő oszlopát, az Isten Fiát. Hozzá siessetek, ha kételkedtek. Benne bízzatok, s Ő megadja nektek a legkisebttől a legnagyobbig mindenre a bizonyosságot, a világosságot, s megmutatja, hogy mi az igazság, és mi a képzeldés és tévelygés. Mert valakik hisznek Istenben, és egész lelküket hozzá kapcsolják, azok lelkét Isten Lelke megvilágítja.

Legyetek tehát mindnyájan szorgalmas tanulók Krisztus lábainál; tanuljátok meg elméletileg azokat az igazságokat, amelyeket az Úr jónak lát veletek közölni. És valósítsátok meg azokat gyakorlatilag az életben, a világban, hogy gazdag és értékes életetek legyen, hogy mikor ide jöttök, és látjátok magatok alatt azt az áramlatot, amelyet elhagytatok, annak az áramlatnak vezetőivé, irányítóivá válhassatok. És abban az áramlatban megtaláljátok a munkátokat, amelyre az Úr Lelke elhívott, és amelyre ki akar képezni titeket.

Szeressétek egymást, ne csak színleg való, külső szeretettel, ha-

nem lélekben való szeretettel, amellyel egymás lelkét nemesíthetitek. A kicsiny gyermek is taníthatja ugyanis a nagy tudóst a maga egyszerűségével, kicsinységével, őszinteségével. Mert ha a tudós tudománya nem Istentől való, ha küldetését nem Istentől nyerte, akkor az ő tudománya semmit sem ér. Mert nem tud az emberek lelkéből jót kiváltani, nem tud belőlük igazat kicsiholni, s nem tudja az isteni fényt ebben a világban megcsillogtatni, amire pedig szüksége volna a világnak, hogy fennmaradhasson.

Minden lélek, akit Isten Lelke átvilágított, arra van hívatva, hogy ebben munkálkodjék, míg a földön megvan a ténykedési szabadsága. Eljön ugyanis az idő, amikor már nem munkálkodhat, nem cselekedhetik senki; eljön az idő, amikor hol az egyik, hol a másik szorul rá a másiknak türelmére, áldozatára, szeretetére, elnézésére. Minden emberi lény alá van vetve ennek az állapotnak, hogy ne bizakodhassék el a maga megkülönböztettségével, érdemességével, mert senkinek semmiféle értéke nincs, csak az, amit Istentől nyert, amit magában hordoz, amit megvalósít, illetőleg amit megvalósított már itt ezen a földön.

Rejtélyek a tudat mélyén. ()**

Minden nyomorúság oka a bűn. - A büntől senkit sem lehet megszabadítani, csak ha ő maga is akarja. - Az örültség rendszerint nagy bűnök következménye. - A lelki betegekre valami testi fájdalom, vagy szenvedés jó hatással van. - A fenyíték, mint a gyermeknevelés hathatós eszköze. - A földi létben mindenkiben vannak bűnös érzések. - Az igazság érintésére meggyógyuló betegségek. - A hibás, és a törvényes lélekparányok küzdelme. - A hit és ima óriási módon felszaporítja a törvényes lélekparányok erejét. - Az embernek a békét kell szolgálnia.

Ha a lélek egészséges, akkor nem juthat benne felszínre tökéletlen gondolat, helytelen megoldás, kívánság és vágy, mert akkor azt az ellenőrző én idejében megsemmisíti, vagy kiegyensúlyozza. Ezért ennek az ellenőrző énnel helyes utat kell követnie, tehát ismernie kell a helyes irányt és célt.

A bűnös lelkek mind betegek; a bűn és betegség teszi nyomorulttá mind a szelleméletet, mind a testi életet. Minden nyomorúság oka a bűn. A bűnös és tévelygő lélek törvénytelen utakat, kibúvókat keres, amelyek őt mindig más és más irányokba csábítják, csak hogy az egyenes igazsággal ne kelljen szembekerülnie, meg ne kelljen magát aláznia, és beismerésre ne tudjon jutni. Mindenesetre a bűn az, ami a lelket törvénytelen gondolatokra, megállapításokra, beszédekre és cselekedetekre ösztönzi. **A bűntől senkit sem lehet megszabadítani, ameddig ő maga nem akar tőle megszabadulni.** Hogy tehát meg tudjon szabadulni, az Isten az ő kegyelmével készíti elő azokat az utakat és módokat, amelyeket egyedül Ő ismer, ha azok az ütközések következtében sokszor mégolyan nagy fájdalmakat okoznak is, amelyek alatt a lélek összegörnyed, sőt csaknem összeesik, annyira, hogy az én fogalma is majdnem megszűnik benne.

Amikor egy-egy lélek ilyen óriási fájdalmakon megy keresztül, ilyen esetekben a lélek mélyén rejlő tévedésre való hajlamokat a mennyei kéz egészen a gyökerükig tartja szükségesnek kiásni, éppúgy, mint ahogyan a könnyen burjánzó gazt gyökerestől kell kitépni, hogy újra ki ne hajtson.

Ilyen nehéz operáció következtében az is megtörténik, hogy a lélek egy ilyen fájdalmas élet után elfelejti, hogy ki ő, mit állt ki, mit szenvedett, milyenek voltak az érzései és gondolatai. Egyáltalában mindent elfelejt, s csak hosszú idő után lassan-lassan kezd az emlékezése visszaszűrődni. Az alatt a lélek „természete” pihen; s ameddig a tudatba lassan-lassan visszaszűrődik az emlékezés, addig a léleknek az a része, amelyen nagy ütközést, nagy vereséget szenvedett és súlyosan megsebesült, lassan-lassan gyógyul. S amikor már begyógyult, és ismét át tudja járni a gondolat a lelket, - mint ahogyan a vérkeringés átjárja a testet, - akkor nyeri vissza a tulajdonképpeni szellemi öntudatát.

Mi volna más az örülség, mint súlyos lelki betegség, amely

majdnem mindig nagy bűnök, nagy tévedések felhalmozódásából, és az öntudatban való összeomlásából áll elő. Ilyenkor a két öntudat, t. i. a szellemi és lelki öntudat elválik egymástól, mivel az ellenőrző én, azaz a szellemi én az összekuszált gondolat- és érzésvilág fölött nem tud úrrá lenni. Nem tudja kormányozni a lélek bensőjében, a lélek természetében azokat a vágyakat, elgondolásokat és cselekvésre való ösztönzéseket, amelyek a tudat alatt élnek, és kitörni, érvényesülni akarnak. Ilyenkor kevésnek bizonyul a szellemi erő a túlfűtött lelki élet aktivitásának megfékezésére.

Azonban ez nem egyedüli esély erre a dologra nézve, mivel ennek ezer meg ezer változata van. *Az örültségi eseteknek legalább a felénél a halál után sem áll be az egyensúlyi helyzet,* hanem csak bizonyos idő múlva, t. i. akkor, amikor a lélek azon a sebesült részén már meggyógyult; csak akkor tud a felsőbbrendű én keresztülhatolni az alsóbbon, s benne néminemű rendet teremteni. Mert az a lelki összeomlás, ami az örültséget előidézte, nagy fájdalommal járt, és azok a nagy fájdalmak a léleknek beteg részét összeroncsolták.

Sokszor az ú.n. „lelki betegeknel”⁶ valami nagy testi fájdalom, valami nagyobb testi betegség kedvezőbb hatást tud kiváltani, mint minden rábeszélés, minden kényeztetés, és a betegnek minden kedvkeresése; mert a testnek ilyen erőlyesebb behatása a lélekre arra kényszeríti a tudatot, hogy törvényes utakat-módokat keressen az aktivitásának levezetésére, úgy hogy ez az aktivitás a test egészségének helyreállítására használdik fel. Ez a törvényes útra való lendülés, az erőknek ebbe való benyomulása vezet azután helyére a gondolatot, és erős korlátaival ez fékezi meg a tudatot, hogy ne csapongjon, hanem kényszerüljön egy helyben maradni. Ha valakinek valamelyik testrészében nagy fájdalom van, akkor minden pillanatban kénytelen odagondolni, mert az észre véteti magát. És

⁶ Ez alatt nem örültséget, hanem, lelki nyugtalanságot, az önfegyelem hiányát, ú.n. „idegességet” kell érteni

ha ez nem tart soká, akkor nagyon sokszor megnyugvást eredményez a lélekben.

Így van ez a gyermeknevelésben is. A gyermek féktelensége a kényeztetés, és rossz nevelés következtében gonoszságokra is kilendül, s ha ilyesmit egyszer, kétszer, háromszor elnéznek neki, akkor az a lelkében megerősödik, és az öntudatában mint jog, mint igazság rögzítődik meg. Azonban hogyha ilyenkor a helyesen gondolkozó szülő vagy nevelő - miután a szóbeli intés, a jó érzésre való utalás, és korholás nem használ, és a gyermek nem látja be az intés helyességét és célszerűségét, hanem ragaszkodik az ő gonoszságához, - testi fenytéket alkalmaz, akkor a fájdalmat okozó veréssel letöri a féktelenséget. Mert *ez a fájdalom lefokozza, és elerőtleníti a lélekben felduzzadt öntudatot,* sírásra kényszeríti a gyermeket, és arra kényszeríti az érzést, hogy a fájó részre terelődjék, s ebben az átterelődésben eloszlik, feldolgozódik a lélekben felgyülemlett rendszertelenség és féktelenkedési hajlam. Mint ahogyan a test igyekszik a vérkeringés által közömbösíteni azokat a hatásokat, amelyek fájdalmakat okoztak a testi fenytés révén, úgy ezzel párhuzamosan ez a külső hatás a testen keresztül a lélekre nézve is ugyanazt az eredményt hozza létre. S amint a testben lassan elmúlik a fájdalom, a lélekben is elmúlik a kilengésre irányuló vágy, mert *az erő ebben a fájdalom átérzésében élte ki magát.*

Ezért kell az embernek is a testben különböző fájdalmakat szenvednie, mivel a szenvedésekben sok gonoszra való hajlandóság, sok tévedésre indító aktivitás ég fel. Azért nehéz ezt megérteni, mert az ember lelke telve van tévedésekre vivő indíttatásokkal. De bizonyos idő múlva a benső én, az ellenőrző én megelégedéssel szemléli azokat a hatásokat, amelyek a szenvedések nyomán a lélek gyógyulását hozták létre. Azért mindenkor mindenben megelégedéssel és Istenben való hittel, és bizalommal nyugodjatok meg és imádkozzatok. Mert hogyha ez a vegyi folyamat a lélekben előbb létrejön, és a lélek önmagában a szép, és jó iránt való fogékonyságával, a jóra

való hajlandóság akarásával, és az Isten iránt való nagymérvű engedelmességgel, legfőképpen pedig az alázatossággal bizonyos ellenmérget termel ki: akkor maga ez a lelki ellenméreg kipusztítja a gonoszra való hajlandóságot. Felemészti, megsemmisíti azokat a törvénytelen lelki parányokat, amelyekben, mint lélekanyagokban sokszor nagy történések, és események csírája szunnyad. Úgy hogy még mielőtt az öntudatba kerülnének, a lélekben felerősödött jó és igaz sugarai máris fölemész-
tik, és megsemmisítik ezeket, úgy hogy nem is kerülnek a lélek felszínére, és a szellem maga sem tud róluk tudomást szerezni, hogy azok voltak, vagy vannak.

Bizony a nevelés, a lélek nevelése nem kicsiny dolog! És ő, a mi Urunk ugyanezt cselekedte velünk: áldozatot hozott szeretetből csak azért, hogy a lelkünkben lévő jó, és igaz felé vágyódó parányok táplálékhoz juthassanak, és korlátokat állítsanak a tudatban a bennünk lévő gonosz elé. Lefokozzák bennünk a rossz hatóerejét, és az érzéseinket és gondolatainkat olyan fénybe, olyan világosságba emeljék fel, amelyben megláthatjuk az igazságot. Hogy az ítélőképességünk az ellenőrző énben, az isteni szikrában teljesen megvilágítva már a keletkezéskor bírálatot tudjon mondani a tekintetben, hogy mit cselekedjünk, mit gondoljunk, hogyan érezzünk. És mindazt elítélje, ami törvénytelen, amit az Isten igazsága nem hagy jóvá. És visszafojtsa, megsemmisítse azt, mihelyt az öntudat világossága elé érkezik, legyen az akár érzés, akár gondolat, vágy, vagy törekvés, ami a lélek természetében kialakulni készül.

A lélek erői emberileg úgy képzelhetők el, mint a gáznak, vagy a vízgőznek az állaga, amely végtelen piciny láthatatlan részecskékből, parányokból áll. A léleknek minden egyes ilyen paránya külön egy-egy világ, amely a bukás folytán elváltozást szenvedett. Ez az elváltozás árnyékot vont minden egyes parányra, amely árnyék megváltoztatta annak törvényes fejlődési útját, elválasztotta az Istenhez való kapcsolattól, és megszüntette az Isten felé való vonzódását. Miután így elválasztódott

Istentől, nincsen iránya, azaz a lélek úgyszólván a maga szabadjára van hagyva, s így irányt tévesztve még nagyobb tévedéseket követ el, amelyeket a szellem nem tud tévedéseknek látni. Mert a jóról, a helyesről elfelejtkezett, az kitörlődött az emlékezetéből, mivel a lélek természete egészen másfelé irányította, másképpen foglalta el.

De a lélek minden parányában ott él mégis az, hogy a jó felé igazodjék, - amit eltévelyedésében úgy értelmez, hogy ami neki kedvező, ami reá nézve boldogító, ami neki nyugalmat és békességet ígér, - a felé vágyódik, a felé vonzódik, azt keresi a rossz és tévelygő is. Mert jót akar ő a maga részére mindig, de hogy ami neki jó, összeegyeztesse a másik lélek jó érdekével, azt semmiképpen sem tudja megoldani. Mert ami az egyiknek jó, az a másiknak feltétlenül hátrányos, ami az egyiknek kedvez, az a másiknak nem kedvez, mivel a lélek a homályban nem találhatja meg azt, ami őt Istenével, és az egész teremtettséggel összekapcsolhatná, megbékéltethetné. Tehát egyik gondolat, egyik eszme szakadatlanul követi a másikat, és így a lélek egyik tévedésből a másikba esik. Ameddig ez az igyekezet fogva tartja a lelkeket, a gondolatok, érzések és törekvések újabb, meg újabb ilyen lélekparányokat hoznak létre. Mert hiszen mindig önmagából bocsátja ki a szellem ezeket az erőket, s így minden egyes lélekparány, amit a szellem önmagából kibocsátott - miután helytelen, és az Istennel ellentétes tendenciából született - törvénytelen, és bukott szellemtermék.

Mivel azonban az a szellem, aki azt létrehozta, örökéletű, azért ezt az eredetet egyetlen ilyen lélekparánnyal szemben sem tudja megtagadni, és ezeket a termékeket nem tudja megsemmisíteni. Ahelyett ezt az általa teremtet kis világot újjá kell teremtenie, át kell változtatnia, hogyha harmóniába akarja hozni önmagában önmagával, és a teremtetet mindenséggel, hogy Istennel is harmóniába hozhassa. *Ez az a munka, ami a szellemre vár.* A szellem azokon az ütközéseken, fájdalmonkon, és szenvedéseken keresztül tanulja meg - amiket a földön átél - hogy nem volt jó az az irány, amit elgondolt, amit követett.

Mert a következmény rossz, a következmény lehetetlen, s ő képtelen tovább haladni azon az úton, amelyet megkezdett, hanem más utat-módot kell találnia, teremtenie a saját világában. *Aki ebben a bukott világban él, az nem mondhatja el magáról, hogy az ő lelkében nincsenek ferde, hibás, gyarló, bűnre hajló érzések, vágyak és törekvések, mert hiszen ez a sejtvilág veszi körül.* Ennek a sejtvilágnak az ítélete az, ami a Paradicsomból való kiüzetésekor elhangzott. Nem a szellemnek, hanem ennek a bűnökkel átítatott sejtvilágnak. **Mivel azonban a szellem ezzel a hibás és bűnös sejtvilággal van körül burkolva, az Isten célja és igazsága nem tud hozzá behatolni, mert minél sűrűbb homály borítja a lelken keresztül az ítélőképességét, annál kevesebb lehetősége van arra, hogy az igazságot felfoghassa és megérthesse.** Ezért kell ezeknek a léleksejteknek mindaddig szenvedniük, ameddig a tévedés, a hibás irányú vágy, hibás irányú törekvés él bennük.

Ezek a hibás irányú törekvések azonban nem engedik magukat olyan könnyen megfosztatni a természetüktől; ellenállnak, s ha visszautasítást szenvednek, és nem tudnak érvényesülni a külső világban, akkor a tudat alatt igyekeznek érvényesülni. S mint ahogyan az írásban áll, hogy a tolvaj éjjel megássza a falat, ezek a tendenciák is behatolnak a törvényesen felépített, és elzárt területekre, és kirabolják azokat a javakat, amelyeket a szellem a maga részére félretett, megkerülik a tudatot, és nem egyszer *betegség alakjában igyekeznek kiélni magukat.* Vannak betegségek, amelyek kétségbeejtő makacssággal állnak ellene mindenféle kezelésnek, és minden jóakaratsnak. De amikor a szellem rájön, vagy talán egy jóakaratus tanácsadó felvilágosítja az életének téves irányáról, akkor - mint ahogyan a jég a napsütésben egyszerre felolvad és felszárad - *ezek a betegségek is, mivelhogy rájuk süttött az igazság napja, minden külső kezelés, és gyógyszer nélkül egyszerre meggyógyulnak.* Így sokszor küzdenek az emberek egy-egy terhes gondolattal, szenvednek egy-egy újra, meg újra visszatérő érzéstől, mert

rég elkönyvelték magukban, hogy ez nem jó, nem helyes, ennek nem szabad így lennie. S mivel a jó belátásuk régen ítélet alá vonta ezt, azért elzárva tartja a tudatban, és nem akarja neki megengedni, hogy a felszínre törjön. De mint amikor az edényből a folyadék, hacsak egy parányi rést talál is, elkezd szivárogni, úgy ez az elzárt érzés vagy gondolat is, amint a legkisebb rés nyílik, egy idő múlva egész tartalmával előnti a tudatot. Tehát a legjobb emberben, a legigazabb és legjóra-törekvőbb lélekben is vannak az öntudatból száműzött ilyen lélekfolyamok, lelki forrongások a saját világában, amelyek még nem haltak meg, s hogyha nem tudnak érvényesülést szerezni maguknak a külsőben, akkor különböző betegségek alakjában próbálkoznak érvényesülni.

Azonban nagyon sokszor éppen ezek a betegségek azok, amik a lélek figyelmét magukra vonják, és arra indítják a szellemet, hogy még nagyobb erővel, még fokozottabb sugárzással keresse-kutassa az okot. És mivel a testi fájdalom erősen odavonzotta a lélek figyelmét, ilyenkor a lélekben elrejtett hibás gondolat, és érzés is az öntudat elé jut, s akkor a szellem eredményesen végezhet vele.

A Gondviselésnek azok az eszközei pedig, akik a testöltés törvényében munkálkodnak, és az egyes szellemek testbe öltözésének irányát intézik, azoknak a világba való elhelyezése, és a világ formái közé való beállításuk alkalmával úgy járnak el, hogy az ilyen lelki hibákat, amelyek akár a tudatban, akár a tudat alatt meghúzódhatnak, a körülmények a felszínre vessék. Hogy a felszínen megteremhessék a maguk eredményét, akár fájdalom, akár szégyen és gyalázat alakjában, vagy testi és lelki szenvedések formájában, vagy csalódások révén, hogy így a szellem biztos tudomást szerezhessen róluk, és ítéletének sugaraival fölemészthesse és átalakíthassa azokat. Az a szenvedés, amely ezeknek az életerejét megtöri, s amely a tudatot fokozatosan arra kényszeríti, hogy a léleknek ezzel a részével foglalkozzék, arra indítja a szellemet, hogy erre a hibás részre fokozott erővel hasson. És a jóban, és igazban megerősödött

léleksejtjeit harcba állítsa ezekkel az elmaradott, megfertőzött léleksejtekkel, hogy ezek legyőzve szintén jókká és igazakká legyenek, és szintén harcos katonákká váljanak a még meg nem hódított lelki területen, azokkal a pártütő sejtekkel szemben, amelyek még a tudatos vagy tudattalan rosszat tartalmazzák.

Ezek az ütközések nagyon sokszor kísértések révén kerülnek a tudat elé, amelyeknek hatására az ember lelkében lévő gondolatokban, és vágyakban rejlő törvénytelenségek előnyomulnak, s ő a tudatában lévő törvényes sejtek, lélekparányok mozgásba hozásával győzi le azokat. Ezek a győzelmek aztán mindig nagyobb, és nagyobb erőt jelentenek számára, és mindig kevesebb, és kevesebb marad a törvénytelenből. Úgyannyira, hogy a tudatban hovatovább megszűnik a kísértés, mert a törvénytelen lélekparányok szintén törvényesekké váltak az által az erőfeszítés által, amelyet az ember önmagában kifejtett. ***A kísértésben imádkozni kell!***

Az ember nem tudhatja, mennyi van benne a jóból, és mennyi a rosszból; mert ha hisz Istenben, az Isten végtelen jóságában, az Isten segítő erejében és hatalmában, abban, hogy a könyörgését meghallgatja, *akkor az ő csekély jó és igaz erejét Isten a maga végtelen jó és igaz erejével felszaporíthatja, megerősítheti és megsokszorozhatja. Ez a hit számokban ki nem fejezhető - millió és milliárd - isteni erőparányt küld segítségül a lélekben törvényessé lett lélek parányoknak. Ezek felerősödnek, megduzzadnak, hatalmasokká válnak, s olyan eredményeket érnek el, mint amikor a csatatéren bátor, és erős katonák olykor tízszer, sőt százszor nagyobb sereget megfutamítanak. És elveszik tőlük a fegyvereket és élelmiszereket, s addig üldözik az ellenséges katonákat, amíg azok vagy megadják magukat, és mint foglyok szolgálnak nekik, szolgálják azt a célt, azt az elvet, amelyet a győzők követelnek tőlük - ami eleinte talán fogcsikorgatva megy is - vagy, ha erre nem hajlandók, akkor megsemmisítik őket. Így, ami megy a nagyban, ugyanaz megy a kicsinyben, a láthatatlanban is. És amint a nagyot az*

Isten végtelen hatalma kormányozza, úgy a kicsinyt is az Isten végtelen ereje, hatalma, kegyelme és szeretete irányítja.

Mindezt a hit erejével vihetitek véghez, testvéreim. Mindent a hit ereje vonz magához; mindent a hit erejével világíthattok át, mindent a hit alapján érthettek meg, s mindent ezzel teremthettek újjá magatokban. **Mert ha nem hisztek, ha a hitet semminek tartjátok és megtagadjátok, akkor megfosztottátok magatokat az Isten hatalmától és erejétől. És ez a tagadás önmagatokban bosszulja meg magát, mert egy lépéssel sem vagytok képesek előre haladni a fejlődés útján.**

Higgyetek a jó, és igaz végtelen erejében és hatalmában, mert a jóban, és igazban az Isten Lelke él és munkálkodik, és diadalt arat a rosszon, a tévelygésen. Ezért mondta az Úr: *„Ha hiszel, megláthatod az Istennek dicsőségét!” Aki hisz, az a Menny nyitott kapuja előtt áll, aki pedig nem hisz, az a kárhozat előtt áll, mert az már élve meghalt, mivel előtte a lehetőségek bezárultak.*

Ez a világ a hit világa, folyton élő, alakuló, cselekvő és teremtő erők folytonos mozgása, folytonos teremtő tevékenysége. Hiszen a hittel - mint ahogyan meg van írva, hegyeket lehet elmozdítani helyükből. Nem csodaként, nem pillanat alatt; de aki hisz abban, hogy ez lehetséges, az ezeket a lehetőségeket megtalálja, és véghezviszi a lehetetlent is, *mert hitt benne*. Mert a hiten keresztül Istent keresi, mivel új lélek-parányok születnek, a régi rosszak pedig elhalnak, megsemmisülnek, s az új lélekparányok új lehetőségeket, új eshetőségeket hoznak magukkal, új gondolatokat, új fényvillanásokat, amelyek bevilágítanak azokba a lehetőségekbe, amelyek Istennél el vannak végezve, és előre el vannak rendelve. *Az emberi lélek természetű békére, és megnyugvásra vágyik. Azért az embernek kötelessége, hogy felebarátjának békéjét, és megnyugvását szolgálja. Kötelessége a teremtett mindenségben úgy viselkedni, hogy ne zaklassa, és ne nyugtalanítsa a többi léleknek a fejlődési idejét, ne vonja el a figyelmét a jótól és igaztól. Ne használja ki másnak a jóban való hitét, ne lopja meg másnak az*

érzéseit, a bizalmát, hogy az ne legyen kénytelen folyton óvakodni, vigyázni, és erre erőket pazarolni. Az embernek kötelessége, hogy békét és nyugalmat adjon a földnek, és a rajta lévőeknek; kötelessége, hogy azt az életet, amit az Isten e föld felett kiterjesztett, széppé, jóvá, békességessé, és nyugalmassá tegye.

*A bűn az, ami a békét és nyugalmat megzavarja; a bűn az, ami izgalmat okozó cselekedetekkel, gondolatokkal, és beszédekkel megrázza, és villamossá teszi a föld légkörét, és megakaszt fejlődésében mindent és mindenkit. **A bűn az, ami végeredményül visszaüt a lélekre a szenvedések, és gyötrelmek alakjában, amelyek alatt nyög és kínlódik az egész emberiség, és a bűnt szerető szellemvilág.** S ha nincs Isten kegyelme, ha nem tud besugározni az isteni segítség az emberi lélekbe, és azokba a világokba, amelyekben ezek a lelkek tartózkodnak, akkor mind a mulandóban, mind az örökkévalóban kárhozát és halál, gyötrelmet és gyehenna az életük. Amit megvalósítotok, amiben dolgoztok, az a ti szellemi kincsetekké válik. Mert amit a szellem egyszer igaznak, és jónak fogadott el, az a jó és igaz szinte szédületes gyorsasággal viszi őt előre, mivel abban az irányban mindig többet és többet ismer meg, a látóhatára mindig jobban és jobban kibővül, és szellemi tekintete mindig jobban megvilágosodik. *Csak szolgálattal lehet előre vinni az Isten ügyét. Szolgálattal, amely egyben áldozatot is jelent. Mert aki híven, és igazán szolgál, annak önmagából mindig adnia kell, mindig áldoznia kell.**

De ez a szolgálat, ez az áldozat dús, és bőséges eredményeket hoz, mert „*valaki megalázza magát, az felmagasztaltatik*”. Aki ebben a megalázkodásban önmagát alázza meg, és feláldozza emberileg képzelt jogait, emberi igazát azért, hogy az Isten igazát előbbre vihesse, továbbadhassa, hogy meggazdagíthassa vele embertársainak lelkét, az ebben a szolgálattal, ebben az áldozatban máris odaadta azokat a hamis értékeket, álgazságokat, amelyek az énnak kedveznek, s amelyeket így is

úgyis elvenne tőle a sátán. És ha az ember önmagában elvégezte azt, hogy ezeket a szeretet oltárán feláldozza, ez az áldozat kedves Isten előtt. Mert ez igazán felfelé emelkedő áldozati füstöt hoz létre, és ebben a füstben sok tökéletlenség, sok bűn, sok tévedés, sok gonosz hajlandóság ég el, semmisül meg. *Is-tentől pedig jutalomképpen sok törvényes és igaz lelkiemelő száll reá, fejlődik, duzzad meg a lelkében már a földi életben.* Úgyannyira, hogy ameddig az ember itt azt hiszi, hogy áldozatot hozott - mert csak hiszi, mivel így mutatja neki a látszat, és a csalóka érzése - anélkül, hogy tudna róla, szorgalmasan építi eljövendő életének hajlékát. És berendezzi azt mindazokkal a lélekre nézve kedvező jókkal és igazakkal, amelyek ott várják őt, abban a hajlékban, ahonnan nem kell többé eltávoznia, amiért nem kell fáradnia, szenvednie, nem kell senki előtt könyörögnie. Ott várják őt mindazok a jók, amelyekből önmagát is megeléghetheti, és mindig többet, és többet adhat azoknak a körülötte felsorakozó, segítségre szoruló, éhező, szomjúhozó és a tájékozódást nélkülöző szellemeknek, akik előtt az fénylik és ragyog, mint sötét éjszakában a csillagok.

Mindezt az ő egyszerű hitével éri el az ember itt ezen a földön, a mulandó életben, amikor a mulandót megveti, és az örökkévalók felé nyújtja ki a kezét, ebben munkálkodik, dolgozik abban a kicsiny időben, amely rendelkezésére áll. Boldogok, akik az életüket, és az életük célját ebben találják meg, és ebben élik ki!

Krisztus a világ vilárossága. ()**

Az ember helyes elgondolásai és tervei nem újak, hanem csak rátalálások a régi igazságokra. - Az ember a hitével kapcsolódik az igazsághoz. - A mennyei örökség egy része: a jó és rossz közti választani tudás. - A szenvedések képessé tesznek a szeretet hangjának meghallására. - Mikor leghatékonyabb az imádság? - A békesség a menny természete. - Az öröm erőforrást nyit meg a lelkekben. - Minden örömeik közt legnagyobb az, hogy Isten Fia megszületett e világra.

Testvéreim, egy pillanatra felejtsetek el, hogy a megtörténtek már rég, csaknem kétezer éve játszódtak le. Hunyjátok be a

testi szemeiteket, és igyekezzetek lelki szemeitekkel látni, és lelki füleitekkel hallgatódzni, hogy ti is hallhassátok az angyalok szavát, akik az egész föld részére hirdették a nagy örömet. Hogy Isten ígérete, amelyet a Paradicsomból kiűzött emberpárnak tett, íme beteljesedett, és megszületett a várva várt Szabadító, megszületett a Messiás. Aki kivezeti a bűn tévelygéséből az emberszellemet, és megmutatja neki az utat a földről a mennybe. Aki egyengeti a sötét bűnökkel, és tévedésekkel beszótt úton azokat a lépéseket, amelyekkel biztosan hazatalálnak az emberlelkek az elhagyott mennyei otthonba.

Az emberi léleknek minden egyes elgondolásával és cselekedetével azokat az erőket kell megmozgatnia, amelyek őt lélek és test szerint körül veszik. Ha az elgondolásai, cselekedetei, szavai helytelenek, akkor az évezredek óta körülötte felgyülemllett erőket sűríti, tömöríti; ha pedig helyesek, akkor lazítja, felbontja. Azonban tulajdonképpen *ezek a helyes elgondolások, és tervek sem az illető ember elgondolásai és tervei, mert ezek már régen megvannak, neki csak bele kell lépnie a nyomokba*, hogy azon az úton visszaérkezhesék az elhagyott Paradicsomba.

Az ember önmagában olyan kicsiny, hogy minden lépésével a mélységbe zuhanhatna; kell tehát lennie egy nagyobb hatalomnak, egy nagyobb igazságnak, amely ezt a kicsiny lényt egyensúlyban tarthatja, s legalább az úton megtarthatja, hogy célt ne tévesszen, és a kárhozatba ne zuhanjon. Ezen van tehát a hangsúly, ezen az egyetlenegy ponton: az ember lelkének irányán. Ez az irány az, amely őt céljához segíti, vagy pedig még messzeb eltéríti attól a céltől, amelytől a bukás folytán nagyon messze eltávolodott. Ez a cél: *a boldogság*. Azonban bárholgyan kergeti is az ember a lehetőségeket, amelyekkel a lelkének megnyugvását, békéjét és boldogságát teremthetné meg, minél nagyobb fáradtságot, minél erősebb és nagyobb megmozdulásokat visz véghez a természet erőiben, annál nagyobb visszaesések következnek be. Az ember ugyanis - mint az előbb is mondtam - önmagában annyira tökéletlen, hogy a

maga javát még felismerni sem képes; nem tudja, milyen út vezet a célhoz, melyik elgondolás köti őt össze a jóval.

Nektek már sokszor megmondtam, hogy *az ember a hitével kapcsolódik az igazsághoz*. Minden attól függ, mit hisz, mit tart igaznak. Ha nem az igazban hisz, akkor az igazságkeresése megakad a hazugságban. A helytelen elgondolás tévesztette meg az emberlelket, s az engedetlenség vitte a bukásba. Ezt a téveszmét követve vesztette el mindazt, amivel a Teremtő felruházta. Elvesztette a boldogságot, az igazságot, az ítélőképességet; elvesztette a békességet, és az élethez való jussát. Az az élet ugyanis, amelyet az ember a földön él le a bölcsőtől a sírig, csak visszfénye, vetített képe az igazi életnek. Szükséges, hogy a földi élet elmúlják, szükséges, hogy a vele járó jelenségek mind megsemmisüljenek, mert hiszen ezek a jelenségek csak rövid időre vannak beállítva, a mulandóban vették kezdetüket, és a mulandóban kell befejeződniük. Mi az oka annak, hogy az ember mégis annyira ragaszkodik az élethez?

Még a legelvetemültebb lélek mélyén is ott él a visszaemlékezés; az értelem pedig reszketve igyekszik követni azt az irányt, amelyet a sejtelem eléje rajzol. Az értelem elveszítheti az irányt maga elől, de a szív, az érzés mindig megtartja kapcsolatát a lélek mélyén lévő emlékezéssel, és előidézi a sejtelem érzését. Ez a sejtelem érezteti meg az emberi lélekkel, hogy a halállal az élet nem semmisül meg, hanem más formában folytatódik tovább. A lelket ugyanis vonzza a cél, amelyet kergett. Ha egy örökkévalóság telik is bele, míg eljut a célhoz, a cél sejtelve nem semmisül meg, mert azt az Isten oltotta bele minden lélekbe. Ha az emberi lélek bukdácsolás közben ezerszer elbukik is, ha a szenvedélyek a poklok mélyére dobják is le, ez az érzés, ez a vágy fölemeli onnan, mert az isteni szikra nem veszhet el, mert Isten életre teremtette a lelket. Az isteni ígéret tehát beteljesedett

Ti, e késői kor gyermekei, ennek a befejezéshez közelálló korszaknak a végén újra halljátok az angyal szavát. Nektek is hirdeti azt az igazságot, amelyet kétezer évvel ezelőtt a világnak,

a hívó emberlelkeknek hirdetett: megszületett a Messiás, az Isten ígérete beteljesedett, mert íme, az Ige testté lett, és itt lakik az emberek közt. A Világosság felöltötte a sötétség testét, széjjeljárt az emberek között, és széthintette Isten igéjét, Isten igazságát. Hogy az ember lelke magába szívhassa, hogy az isteni kegyelem felemelhesse őt ezzel a világossággal egy magasabb létállapotba, hogy megnyissa részére a Mennyet és örökségének egy részét kezébe adja, *amely örökség: a jó és a rossz közt való választani tudás.*

Ennek hiánya volt az, amiért az emberi lélek az engedetlenség bűnébe esett. Ez volt az ok, amiért a száműzetés keserű kenyerét megízlelte, lelkileg lerongyolódott, és elvesztette a tiszta angyalok formáját, elvesztette a lelki látást, a lelki hallást, a tájékozódó képességet. Íme tehát Isten, aki elküldte az ő egy szülött Fiát, angyalai által hirdeti: „Jöjjetek, keressétek Őt. Ő mindezeket odaajándékozta nektek, hogy halljatok, lássatok, tájékozódni tudjatok. Hogy el ne tévedjetek a sötét földön, a sátán útvesztőjében, hogy hazataláljatok a mennybe, a szeretet Istenéhez, aki egy pillanatra sem szűnt meg eltévelyedett gyermekeit szeretni. Íme, áldozatot hoz most értetek, mindnyájatokért; az utolsó idők napjait megtoldja, meghosszabbítja, hogy mindazok, akiknek neve az élet könyvébe be van írva, az utolsó időben még összeszedhetők legyenek. És ameddig a mennyek kapui még nyitva vannak, Ő mindnyájatokat bevezethessen az üdvösségbe.”

Testvéreim, kik egybegyűltetek az Úr születésének ünnepet szentelni: én is hirdetem nektek az Úr kegyelmének, szeretetének nagy örömét, amelyet rátok ma, és mindennap ki akar terjeszteni. Ma és mindennap; mert akik hisztek benne, azokkal mindvégig együtt marad, a Szentlélek pedig elvégzi rajtatok a munkát, hogy ameddig itt a változások világában időztök, lekopjék rólatok a föld porával, piszkával, és hamujával belepett külső burok, a tévedések burka. És megerősödjék, kialakuljon az örökkévaló ember, az Isten gyermeke, aki hivatalos a bűnbocsánatra, hivatalos az üdvösségre.

Az isteni kegyelem az Úr Jézus születésével új szövetségre hívja az emberlelkeket, új parancsolatokat, új törvényeket ad. Nem a külső kényszer, hanem a belső lelki érzés alapján igyekszik az ember lelkéhez szólni. *Az ember lelkében ugyanis a szenvedések után nagyobb a fogékonyság a szeretet szavának meghallgatására.* A szenvedések után könnyebb a szeretetnek a maga részére egy bizonyos helyet kimélyítenie, hogy ott elrejtőzve megkezdhesse a maga munkáját, hogy az emberen keresztül a szellemi igazságok tért nyerhessenek. Nem az az igazság, amit az ember elgondol, ha sokszor olyannak látszik is, mint az igazság. Az embernek nincs igazsága, mert minden jóakarata ellenére a tévelygések útvesztőjébe került, a tévelygés újra meg újra félrevezeti. A valódi igazság az Istentől száll alá. *„Dicsőség a magas mennyekben Istennek”* - mondja az angyali szózat. Az angyalok sokasága dicsőséget zeng ma és mindörökké Istennek, aki nem feledkezett meg tőle messze esett gyermekeiről. A mennyek minden rétege visszhangozza Isten dicsőségét, egy pillanatra sem szűnik meg az Istent dicsőítő ének. Ebben a dicsőség zengésben a bűneitől megtisztult minden megtérő lélek részt vesz abban a pillanatban, amikor a föld terhe, gondja lemarad róla. A menny telve van ezzel a zengéssel, telve van a boldogság, és öröm ujjongásával, mintha minden pillanatban újra életre ébredne az Isten ismeretére jutott lélek. Bele tud-e vajon a földi ember is kapcsolódni ebbe az Istent magasztaló dicsőségmondásba? Bele tudja-e magát találni a lélek abba a hangulatba, amely a megtisztult szellemekből árad felfelé, Isten trónjához? **Az ember csak ember marad legnagyobb fölemelkedésében is, és a test állapota nem hagyja őt egy pillanatra sem elfeledkezni arról, hogy a testnek szükségletei vannak, amelyek gondolatait, és érzéseit a földhöz kötik.** A föld terhe nyomja az embert a legigazibb, legtisztább áhítatában is.

Az az ember ugyan, aki megismerte Isten nagyságát, és lélekben el tud merülni Isten igazságának szépségében, dicsőséget mondhat Istennek, de ez a dicsőségmondás a hang rezgésének

elmúlásával megszűnik. Ha azonban valakinek testi tudatába átment az az érzés, hogy ő lelki ember, az jól teszi, ha az ilyen pillanatokban, amikor a lelke fölemelkedik, egészen átadja magát Istennek, Isten dicsőítésének. Ilyenkor erős elhatározással a magasabb, az eszményibb világba kell áthelyezkednie. ***Ilyenkor kell kérnie a Szentlelket, hogy erősítse meg őt ebben az állapotban, hogy a test hatalma, a test terhe, a test ferde igazsága le ne húzza ismét a változandóság és a tévelygések hangulatába.***

Ezekben az ihletett percekben kell erőt merítenie a megpróbáltatások idejére. Csak így érheti el, hogy a megpróbáltatások idején tudni fogja a jót választani. Mert ha nem mindig a jót választja, ha nem köti le az egész életét az Isten dicsőítésére, akkor elsodorja a tévedés szelleme, mert nem tud folytonos kapcsolatot teremteni a felsőbb világgal, hogy ez a felsőbb világ fenntarthassa őt a magasabb igazságok erejével. Így kell Isten nevének dicsőséget adni.

A hit által lépésről-lépésre nyílnak meg az ember előtt azok a szellemi igazságok, azok a kijelentések, amelyeket Isten ad az embernek a nehéz feladatok megoldásához, amelyek itt az anyagban felmerülnek. „*Dicsőség a magasságban Istennek!*” Minden megmozdulásokban, minden elhatározásokban, minden cselekedetekben felhangzik az angyali ének gondolata, testet ölt az eszmény az életetekben, mert dicsőséget adtok Istennek. „*Békesség a földön a jóakarató embereknek.*” Ha Istennek dicsőséget tudtok adni, és a ti életetek, a ti lelketek rezgése, a ti elgondolásaitok, elhatározásaitok Isten dicsőségét hirdetik, akkor Isten békessége száll a lelketekbe, s ti békességet teremtetek a tévelygések világában. És ezen a békességen keresztül Isten szava hangzik messze a rengetegbe a ti életeteken keresztül. Ezen a békességen keresztül teljesedik be az Isten akarata a világon.

Mi a békesség? Isten elgondolása, Isten ajándéka, a mennyek természete, az összhang, a harmónia, amely mindenben és mindenkor összecsendül. Amelyben nincs kirívó

hang, nincs ellentétes akarat, nincs ellentétes cselekedet, és ennek folytán nincs ellentétes hatás, amely megzavarná ezt a békességet, összecsendülést, az emberi lélek örömét. *Fontos az öröm, mert erőforrást nyit meg a lélekben;* az öröm táplálja, és erősíti küzdelemre a lelket. **Az öröm emel fel, az öröm teszi a lelket képessé az előhaladásra. Az öröm élet, és az élet öröm. Ezért örülnek a mennyben a megtérő bűnösnek, s ezért örülnek a földön a megszületett gyermeknek.** Új élet: új öröm, új lehetőségek, új feltámadás, új változás, új alakulás. Minden egyes alakulással, minden egyes változással új lehetőség nyílik, hogy az Isten akarata, Isten célja megközelíttessék, és új ragyogásban mutassa meg azt az igazságot, amelyet az ember lelke keres, de a tévedések folytán nem talál meg. Öröm az Isten ígérete, de még nagyobb öröm az Isten ígéretének beteljesedése. A beteljesedésben még nagyobb az öröm, amikor a lélek már magáénak mondhatja azt, amire vágyott, amit akart.

Minden megmozdulás örömet jelent; **de minden örömök közt a legnagyobb öröm az, hogy az Isten Fia megszületett e világra, és lehozta azt az igazságot, azt a világosságot, amelynek fényénél a tévelygő emberi lélek visszatálhat teremtő Atyjához,** megtalálhatja a békességet és a boldogságot, amelyet olyan régóta, a bűnbeesés óta nélkülöznie kellett. Akik annak idejében hallották az angyali éneket, azoknak a lelkében még csak derengett ez a lehetőség. „Menjünk, nézzük meg, mi történt Bethlehemben” - mondták pásztorok. Testvéreim, ti már elmentetek, ti már megtaláltátok Őt, ti már megbizonyosodtatok róla, hogy valóban Isten egyszülött Fia jött a földre, és benne beteljesedett Isten ígérete, Ő elhozta a szabadulást, a megváltást.

Hogy a ti részetekre még nem ment eddig teljesebbébe, annak az az oka, hogy ti még a kezeteket nem nyújtottátok ki egészen érte. A ti lelketeknek még csak jólesik az az öröm, hogy Isten Fia megszületett, és elhozta a szeretetet, a bűnbocsánatot, a kegyelmet. A ti lelketek örül neki, de még gyengék vagytok,

hogy az angyal szavát, az angyali éneket magatokban teljesen feldolgozhassátok. Mert ti még nem tudtok dicsőséget adni Istennek, mert a ti egész lelketek rezgése még nem hangolódott össze az Istent dicsőítő és magasztaló angyalok énekével.

Még a ti lelketeknek nagy részét leköti a föld, és a földnek az igazsága, a testnek megtévesztő hatalma, amely a lelketeket minduntalan visszarántja attól az elhatározástól, amelyet magatokban időről-időre kialakítottok, amikor Istennek akarjátok szentelni az életeteket. Ezért nem tud a ti lelketekben ez az ének és ez az igaz igazság teljesen kialakulni, amelyben az egész lelketekkel boldogok tudnátok lenni. Ti még nem tudtok harmóniába jutni ezzel az isteni igazsággal, mert a ti szívetek még nem tisztult meg azoktól a vágyaktól, azoktól a hamis igazságoktól, amelyeket a sátán súg a lelketekbe. Ti még le vagytok kötve lelketek szerint is a földhöz, ti még nem tudtatok elszakadni a test követelődzéseitől. Ezek a mennyei szépségek és mennyei igazságok még csak a vágyaitokban élnek; ti még nem jártátok meg azt az utat, amely a teljes bizonyossághoz vezet. Mindezek miatt a ti lelketekben még nincs igazi békesség; a ti lelketeket még nem tudta teljesen hatalmába ejteni a megszületett Krisztus világossága és igazsága. Hiába győződtetek meg azokról a dolgokról, amelyek láthatatlanok, tudomást vesztek róluk, és a szíveteket újra bezárjátok; megállapítjátok, hogy azok vannak, és jólesik nektek, hogy vannak, de nem adjátok át nekik magatokat.

Ez az oka annak, hogy a ti lelketekben még nem tudtok Istennek igazán dicsőséget adni, bennetek még nem alakult ki az az öröm, amely a legkisebb résen, a legkisebb eshetőségen keresztül is keresi a lehetőségeket, az alkalmakat, hogy hirdethessétek az Isten dicsőségét minden tetteitekkel, minden beszédeitekkel, az életeteknek minden megmozdulásával. Nem akar ez feddés lenni, csak a tények megállapítása. Azt akarom ezzel csak elérni, hogy amikor halljátok az angyali éneket, igyekezzetek a lelketeket ezzel összehangolni, hogy ti is érezzétek,

hogy ameddig még itt vagytok is a földön, a változások világában, milyen nagy öröm megnyerni lelketeket az igazságnak, a szeretetnek, a békességnek!

Szükség van erre, mert láthatjátok, mint nyeli el a halál, és a kárhozat azokat a lelkeket, akik testi füleikkel hallják, hogy megszületett az Isten Fia, és megtérésre hívja az összes embereket, hogy bűnbocsánatot, és kegyelmet adhasson nekik, és mégsem tudják a szíveiket elkészíteni, hogy benne a megszületett Istenfiú lakozást vehessen, és Isten akarata, és igazsága szerint irányíthassa az elgondolásaikat, cselekedeteiket, mozgódulásaikat. Láthatjátok, mint szedi áldozatait a bűn, mint sújtja a halál, a szenvedés, a nyomorúság mélyebbre és mélyebbre a hitetlen lelkeket. Akik testi és lelki nyomorúságban mintegy elvettetve érzik a bűnnek szörnyű következményét, amely azzal együtt jár, és mintegy kiegészítő részét képezi.

A bűn egy pillanatra kedves, édes, és kívánatos az ember lelke előtt, mert azt hiszi, hogy ha a látszatvilág áldásainak tárházát megrabolja, azzal ő boldogabb, szerencsésebb, hatalmasabb lesz. Nem törődik azzal, hogy az isteni szeretet ezeket, mint tiltott dolgokat jelölte meg. Az ember azt hiszi, ha igazságtalan a másik embertársával, vagy egy másik teremtett lényel szemben, s önzésétől, gőgjétől engedi magát vezetetni, akkor az az ő egyéniségét emeli, nagyobbá, hatalmasabbá teszi, és belülről, a lelki világában, mintegy kiemelve érzi magát. Gőgjével föl-emelkedett oda, ahová nem lett volna szabad fölemelkednie: embertársa fölé.

Vagy azt hiszi az ember, hogy hatalmasabbá lett, ha az ő erőszakossága előtt a másik embertársa meghódolt. Pedig csak az alkalom megengedte, hogy magának olyan hatalmat szerezzen, amelyet a szeretet törvénye szerint meg nem kaphatott volna. De ezzel nem emelkedett feljebb, mert hiszen aki az erőszak alatt meghajolt, az ökölbe szorítja a kezét, és szívében a bosszú érzése vár kielégítésre. Mit használ az neked, ember-testvérem, ha milliók görnyednek is zsarnokságod alatt? Amikor a hatalmad megszűnik, maga alá tipor a szeretetlenség, és

bosszú érzése, s végig kell szenvedned mindazt az elnyomást, és keserűséget, amit te okoztál. Mert amit ti ébresztetek az emberek szívében, az van, az él, az forgatja a múlandó világot, az keres testet, alkalmat itt ezen a földön, hogy kiélhesse magát. Mit használ az neked, ha millió év múlva is, de vissza kell térned, hogy mindazt a rossz érzést, amelyet ébresztettél, mindazt a kellemetlent, ami itt vibrál, végig szenvedd?!

Mire visszajössz, talán a lelkedben már a mennyek éneke csendül meg, talán már a szeretet igazságáról akarsz az embereknek bizonyosságot tenni. De hiába beszélsz, az a sok elfojtott keserűség ott vibrál, és elzárja a lelkek ajtajait a te szeretet érzésed elől. Csalódott szívvel kell visszatérned a szellemvilágba, mert elfelejtetted azt, hogy valaha visszaéltél azokkal az alkalmakkal, amelyeket a múlandó élet nyújtott, rosszat teremtettél magad körül, megfertőztetted tévedésseddel a légkört, és ezek az erők várnak téged, hogy visszahassanak reád.

Ma a szívek el vannak fáradva a szomorúságtól, tehát fogékonyabbak. Ma, amikor még éltek, még együtt vagytok, és halljátok az angyal énekét, átérzitek ezt a nagy, eget és földet megreszkettető igazságot, nyissátok ki a szíveteket, és határozzátok el magatokat arra, hogy az életet Isten dicsőségére élitek végig. Határozzátok el, hogy Istenhez fogtok ragaszkodni, hogy az Isten Lelkének békessége helyet találjon a szívetekben, s felemeljen titeket az emberi gyarlóságok fölé. Isten megígérte, hogy elküldi az ő egyszülött Fiát. Most ez a Fiú veletek van, kopogtat a szívetek ajtaján, fáradt lelketeket támogatni készül, eltévelyedett szíveteket meg akarja igazítani, elsötétedett értelmeteket meg akarja világítani, a lelketeket át akarja hatni azzal a csodálatos szeretettel, amelyet ő hozott a földre. Ő ezzel a szeretettel egy jobb, igazabb, szentebb életet akar az embereknek ajándékozni. Azért hozta az ő szeretetét a földre, a bűnökben, tévelygésekben elmerült lelkek közé, hogy megkeresse mindazt, ami elveszett, egybegyűjtse itt a múlandó világban azokat, akik messze eltévelyedtek, hogy elvezesse

őket a tévedésektől, és bűnöktől mentes igaz életbe, a boldogságba, az üdvösségbe, ahová visszavárja az Atya minden gyermekét az időben, és az örökkévalóságban.

A Szentlélek ünnepén. ()**

Ha a Szentlélek ereje behatol a szellembe, akkor képes fölvenni a küzdelmet az őt körülvevő erőrétegekkel. - Ez a kor a materializmus hanyatlásának kora. - A spiritizmus igazságait a tudomány nemsokára igazolni fogja, de azért a Krisztus igazságát mégsem fogják elfogadni. - Ha nagyon kérünk valamit Istentől, Ő megadja, ha az nem válik is javunkra, hogy a következményből okuljunk. - A testiség, és a fekete mágia sötét ködöt von a lélek látása elé. - Akik a fekete mágiához nyúlnak, nem juthatnak be az Isten országába.

Jövel, jövel, Szentlélek-Isten, töltsd el azoknak lelkét, akik a Te imádásodra összejöttek, és a lelküket kitérve várják a te közeledésedet, hogy megláthassák az utat, amelyet Te mutatsz nekik, amelyen a földről a mennybe juthatnak. Jövel, Szentlélek-Isten, oszlasd el a homályt, sugározz világosságot azokba a kétélyekbe, azokba az árnyékokba, amelyek a földi ember előtt eltorlaszolják az utat és elfödik a kilátást, megölik a reménységet és feldűlják a békességet.

Jövel, Szentlélek-Isten, oszlasd el az árnyakat, amelyek az úton eléjük állnak, s feltartóztatják, és kísértésbe viszik őket, közeli nek mutatják a messze lévőit, és a közel lévőkről elterelik a figyelmüket, hogy alkudozásokba bocsátkozzanak az alatt a rövid idő alatt, amelyet Te ajándékoztál nekik; alkudozásba kezdjenek a menny kapuja előtt a kísértővel, a hazugság, a megtévesztés szellemével. Mert ha már alkudozásba bocsátkoztak, akkor ez a megtévesztés szelleme kiveszi a kezükből az élet ajándékát, elveszi szemük elől a reménységet, és a kétségbeesés tatóngó mélységeibe taszítja őket. Jöjj hát el Uram, légy velük minden időben, és vezérelj őket az örökkévalóságban, hogy mindnyájan egyik lehessünk Benned, Általad, hogy mindörökre a tieid lehessünk a mi Urunk, a Jézus Krisztus által. Ámen.

Tudjátok-e, testvéreim, hogy miért ünnepeljük ezt az órát, miért adunk hálát, dicséretet és dicsőséget az örökkévaló Istennek? Tudjátok-e, hogy miért örvendez ezen a napon a mi szívünk? Tudjátok-e, mit jelent az a nap, amelynek emlékére ebben az időben évenként ünnepet szenteltek, és szentelünk mi is veletek, földi emberekkel? Mert mindez tiértetek adatott, földi testvéreim, akik a változások világában éltek, akik vándorúton vagytok, akiknek a lelke már megérezte a vonzást felfelé, akiknek a szívébe a mennyei sugár már bevilágított, és akikben ennek a világosságnak a sugarai már visszatükröződnek abban a vágyban, amely őket felfelé, Isten felé emeli és vonzza.

Tudjátok, hogy abban az időben, amelyről nektek az írások beszélnek, a mi Urunk visszatért fényhazájába azzal az ígérettel, hogy elküldi nektek a Vigasztalót. Ti tudjátok, mit jelent valakitől búcsúzni, akit szeretünk. A bizonytalanság köde, a kételkedés felhője takarja el előlünk hosszú időre, s beláthatatlan messzeségbe viszi azt, akit szeretünk, akivel a lelkünk összeforrt, aki mindenünk volt. Ti tudjátok, mit jelent megismerni a boldogságot, a reménységet, és azután elveszíteni azt. Ő eljött a sötét földre, hogy itt elhintse a menny világosságát, hírül hozza az Isten igazságát és bizonyosságot tegyen a mi Atyánk szeretetéről, aki mindnyájunkat visszavár magához a mennybe, aki mindnyájunkról tud, aki ismeri szívünk minden dobbanását és minden fájalmunkat.

Ő lejött értünk a mélységbe, a szakadékba; fölvette a szenvedések köntösét, a bűn, a halál, és a kárhozat terhét, hogy hírt hozzon az örökkévalóról, s megmutassa az utat, amelyen visszatérhetünk; hogy előttünk álljon, s vezessen az idők végezetéig az ő hazájába, a mi megígért hazánkba.

Ő lejött, és ezzel a szeretet és önfeláldozás utólérhetetlen példáját hagyta reánk. Ezzel megpecsételte az Isten szeretetét és igazságát. Amikor halottaiból feltámadott, elvégezte a föld emberével a maga munkáját. A feltámadás utáni ígéretek már azoknak szóltak, akik hittek az ő beszédének, akik szívükbe

zárták azokat az eseményeket, azokat az igazságokat, és reménykedve várták a továbbiakat. Azoknak szólt, akiket ez a nagy, mindeneket felülmúló esemény, ez az áldozat, ez a szenvedés felrázott az anyagi élet hétköznapiságából. Ezeknek jelentette Ő magát, és velük volt addig az ideig, ameddig munkáját végezte a föld légkörében tartózkodó szellemek közt. Ez is elmúlt azonban, és elérkezett az elválás ideje. Elment ezzel az ígérettel: „*Nem hagylak titeket árván, elküldöm részetekre a Vigasztalót!*”

Várták is a Vigasztalót azok, akik hittek az ő beszédének. Hogyne várták volna, hiszen nem tehet be nem váltott ígéretet az, aki megküzdötte harcát a bűnnel, aki felett a halálnak nem volt hatalma! Nem volt kitűzve határidő, de egy napon, mint a vihar, úgy jött a nagy ígéret megvalósulása. A Szentlélek betöltötte azokat, akik vártak reá, tüzes nyelvek, tüzes sugarak fogták körül őket. A Szentlélek mindent felülmúló hittel és reménységgel töltötte el őket, fölemelte, megtisztította, új embereké teremtette a reá várakozókat. Megszűnt az enyészet, a bizonytalanság, a halál ereje, mert Isten ereje átsugározta őket. És ők bizonyoságot tettek arról, aki van, aki eljövendő. Bizonyoságot tettek - de nem ők, hanem rajtuk keresztül a Szentlélek, az örök isteni Szellem, aki él, munkálkodik, és keresi azokat a szellemeket, akik vágyódnak, akik megterhelteknek érzik magukat az élet fáradságaitól, akik megkeresik az utat, az igazságot. Ezeket a lelkeket gyűjtötte Ő egybe az első pünkösdi napján.

Mi bizonyoságot nyertünk, és ez a bizonyosság adatik most nektek, földi embereknek, a ti lelketek elpecsételéséül. Sem a tudományban, sem a természetben nem találtok ennél erősebbet, hatalmasabbat, világosabbat, tisztábbat és maradandóbbat, mint amit mi adhatunk nektek, földi embereknek, a ti megtartásotokra. Mert amit mi adunk nektek, azt a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében adjuk, az ő igazságát és világosságát gyűjtjük meg a szívetekben. Ha valaki azt képzei, hogy ezen felül adhat nektek, az tévedésbe visz titeket, és ezt a tévedést sok

szomorúsággal és fájdalommal kell megfizetnetek.

Minden egyes alkalommal, valahányszor hozzátok szólunk, akár emberi hangon keresztül, akár a könyvek lapjain, *az Isten Szentlelke hatol belétek*, és titeket mindannyiszor kérdőre von, hogy vajon érzitek-e, hogy az Úr szól hozzátok, vajon igazságnak érzitek-e az igazságot, és érzi-e a lelketek azt, hogy ez a ti megtartásotokra adatott? Ha nem érzitek az igazság szellemének hangját visszhangozni a lelketekben, ha a bizonyosság még nem megrögzített valami bennetek, akkor még nem talált meg titeket a Szentlélek, s ameddig meg nem talált, addig még homályban vagytok, addig még erősebb felettetek az anyag, a tévedés hatalma, mint az igazságé.

Mert amikor a lelketekben már visszhangot kelt az igazság, amikor már a szívetek rezgésében ott él a bizonyosság érzése, akkor anélkül, hogy gondolkoznátok, anélkül, hogy emberi értelmekkel mérlegelnétek, felujjong a legbenső énetekben mélyen elzárt rab: a ti szellemetek. Mert érzi a szabadulás lehetőségét, s örül, hogy eljött az ő megmentésének ideje, érzi, hogy megrövidültek a bűn, a halál napjai.

Mert *ha a Szentlélek ereje és világossága átsugározza a lelket, akkor a mélyen elzárt isteni szikra képes magának utat törni, és fölvenni harcot a természeti rétegek hatalmával.* Ezek a rétegek: a bűn, a sötétség tartják rabságban a szellemet, mert mindezeket ő szötte maga köré tévelygéseivel, Istentől való elfordulásával.

Az erő, a biztonság és a világosság érzete azonban megerősíti az emberszellemet, s kiemelkedik ezekből a rétegekből. És amikor kiemelkedik, megnyílnak a szemei, és maga előtt látja tündökölni az ő Megváltóját, a Krisztust azokban az igazságokban, amelyeket az írások rögzítettek meg, és amelyekről mi teszünk nektek bizonyosságot minden egyes alkalommal.

De nemcsak mi teszünk erről bizonyosságot, hanem azok a szellemtestvéreitek is, akik keserű könnyeket sírnak tévelygéseik felett, mert elvétetett tőlük az alkalom, hogy megtérjenek, és a

rossz helyett jót cselekedhessenek, mert ideát ezt már nem tehetik. Ők is bizonyosságot tesznek arról, hogy Isten van, Isten él, Isten törvényt tart fenn, és ezt a törvényt félnie kell minden teremtetett szellemnek, mert valakik Isten törvényével szembe helyezkednek, azokat a törvény felmorzsolja. Akik szembe helyezkednek az Isten igazságával, azoknak be kell érniük a tévelygés homályosságával, azoknak tapasztalniuk kell, hogy az a tévedés, az a bűn, amelyet magukévá tettek, amelyet a lelkük erőiből tápláltak és nagyvá tettek, uralkodik felettük. És mindaddig szenvedniük kell tőle, ameddig az isteni Lélek: a Szentlélek meg nem könyörül rajtuk, ki nem oldozza őket bűneik kötelékéből, és éltető világos sugarai által fel nem támasztja arra az életre, amelyet nem vehet el többé tőlük senki. Mikor azután Isten ismét testbe küldi őket, a mulandóság világában a lelkük keserű fájdalma óva inti őket minden ballépéstől, és a jobb, az igazabb keresésére ösztönzi. Ti is, testvéreim, mindnyájan magatokban hordozzátok ezt az intő szót. Ti sem tudtok belenyugodni a szenvedésekbe, a gyötörtetésekbe, a csalódásokba, mert jobbra, igazabbra vágyik a lelketek. Ez a vágy az, ami mindaddig nem hagy békén benneteket, míg meg nem találjátok a mulandóban is az örökkévalót, a bizonyosságot. Ez a hang vezetett mindnyájatokat együvé, ez a hang tesz eggyé titeket Isten előtt.

Különböző egyéniségek vagytok, és így sok ütközőpontot találhattok az egymással való érintkezésben, de ezt a hangot, az érzéseitekben felbukkanó erős vonzalmat nem tudjátok elhallgattatni, mert ez titeket a bizonyosság felé, Isten felé hajt. Mivel a lelketek, a szellemetek már megelégedett a szenvedésekkel, s belső vágyaitokkal már Isten felé fordultatok. Nem mondom, hogy többé nincs közöttök a tévelygés szelleméhez; attól nem szabadulhattok meg, míg ez az Isten felé hívó hang teljesen fel nem erősödött a lelketekben, annyira, hogy mindennel dacolva mindazt megéelitek magatokban, amihez kapcsolódva a kísértő szóhoz juthat bennetek.

Föl kell tehát vennetek a küzdelmet és győznötök kell! Hogy

pedig győzhettek, itt áll előttetek a ti Megváltótok, aki tele kézzel hinti rátok szent Lelkének ajándékát. Mindazokat a lehetőségeket és erőket, amelyek a lelketek természetével kapcsolódhatnak, amelyek a lelketekben úrrá válhatnak, és diadalra segíthetnek benneteket. Kérjétek az Urat, hogy küldje ki a Szentlelket, és az ő Szentlelkével telített munkásokat, hogy gyűjtsék kévékbe a tévelygőket, a bűnökben bukácsolókat, a kárhozat útján járókat. Árasszák ki rájuk a Szentlélek ajándékait, hogy megismerhessék a világosságot és a bizonyosságot. Ennek a világosságnak fénye mellett azután elvégezhetik a munkájukat, feljebb emelkedhetnek az örökkévalóságba, a boldogságba, a békességbe, ahol nem lesz könny, sírás és jajgatás. Mert míg az emberlelkek meg nem tisztulnak Krisztusban, mindaddig lesz könny, vér és szenvedés a világon.

Mindez kétszeresen sürgős és fontos ezekben az időkben, amikor a kegyelem ideje már-már lejárában van. Most kétszeresen fontos, hogy felébredjenek az emberek a bűn mámorából. *Most ágazik kétfelé az út; az egyes szellem vagy megtisztul, és szellemesül az emberiség emelkedő részével, vagy pedig mélyen aláüllyed az anyagba, a mozdulatlanságba, a halálba.*

Felhasználom ezt az órát arra, hogy a megtévesztés szellemének még visszamaradt megnyilatkozási formáiról beszéljek. Ismertettem a hazugság szellemének munkáját a látható és a láthatatlan világban, ahogyan a hazugság szelleme megkötözte az emberi lelket. És az nem tudja magát szabaddá tenni, mert ameddig Istent nem hívja megmentésére, addig az útvesztőben olyan ajtókat nyitogat, amelyek őt mindig messzebb, és messzebb vezetik az egyedül felemelő, megtisztító, és üdvözítő igazságtól. Ameddig az ember a maga erejére támaszkodik, a maga értelmében bizakodik, addig nem találja meg a szenvedések világából kivezető utat. A megtévesztés, a hazugság szelleme beleoltotta az Isten iránt való engedetlenséget az ember lelkébe. Az engedetlenség szétszakította az együvé tartozó kettős szellemeket, és az eredmény az érzékiség lett. Az érzé-

kiség megvastagította a fluidokat, az erőket, s ebből lett a hústest; a testből lett a szolgaság, a rabság. A test megváltoztatta az ember egész gondolkozását; más utat, más célt mutatott a kibontakozásra, más ajtókat nyitott meg előtte. A testiségből lett az önzés, az önzésből lett a gyűlölet, az indulat, a harag, a gyilkosság, a kegyetlenség. És amikor mindezekon keresztül már-már a kétségbeesés karmaiban minden reménysége elhagyja az emberi lelket, - hiszen nem látja a kivezető utat, nem látja a megnyugvás, a béke, a boldogság lehetőségét, - akkor a lélekben az eddig még nyitva lévő részeket is sűrű, sötét fátyol takarja el. És az ember ott áll, hogy a testiség megbénította a gondolkozását, az anyagelvűség, a materializmus gondolata fogva tartja szellemét, hogy még csak ne is reménykedjék valamiben, ami a testen kívül van, ami nem a test célját, a test javát segíti elő.

A ti korotok, *a materializmus kora már-már kezd aláhanyatlani*, mert a szellemi kor első sugarai már feltűntek. A halál utáni élet első, anyagi úton-módon nyerhető bizonyosságai, mint erős vaskerekek nyomulnak bele ebbe a tévigazságba, amelyet a bűn embere tett keménnyé, erőssé és áthatolhatatlanná, hogy megbénítsa vele a korszellemet, mely sűrűn megkötözte azokat a lelkeket, akik ebben öltöttek testet, s megvakította, és megfosztotta őket lelki érzékenységüktől.

A derengő hajnal a spiritizmus útján kezdi első sugarait a sötétség birodalmába lövellni, *s ezt az ész, a tudomány emberei rövid időn belül kénytelenek lesznek valóságnak és igazságnak elismerni. És ha az ő lelkükön keresztül nem is képes ez a világoosság bizonyossággá lenni, az ő elgondolásaikon keresztül létrehozandó készülékek és műszerek fognak bizonyosságot tenni arról az igazságról, hogy az embernek lelke van, és ez a lélek túléli a testet, és a testen kívül is képes hatni, cselekedni és hatásokat elfogadni. Ez a bizonyosság tehát itt áll az ajtó előtt. De valahogy azt ne higgyétek, hogy ezzel együtt az Isten igazsága, a Krisztus igazsága is minden kétséget kizáróan belenyúlhat az emberi lelkekbe! Nem! Az emberi ész annyira meg*

van fertőzve a tévelygés szelleme által, hogy körmönfont magyarázatokat fog kitalálni, csak hogy a megtérés szükségességét elkerülhesse. Sőt még a Krisztus igazságát, a Krisztus áldozatát is meg akarják majd dönteni, hogy minden szellemi és lelki bizonyosság elfogadása ellenére is elkárhozhassanak!

Szükséges tehát, hogy azok a lelkek, akik kinyitották a lelküket az Isten világossága előtt, akik befogadták azokat az igazságokat, amelyeket a pünkösdi láng világosított meg az ember lelkében, felövezzék magukat tántoríthatatlan hittel, a hitnek azokkal a fegyvereivel, amelyekkel eredményesen harcolhatnak majd annak idején az Isten igazsága mellett. *Mert hiszen harcolni kell mindvégig, harcolni kell a megtévesztés szelleme ellen egészen addig, ameddig a menny kapui be nem zárulnak, hogy oda többé betekintést ne nyerhessen a sátán, a megtévesztés szelleme.* A sátán úgy, ahogy annak idején a tekintélyűket, és hatalmukat féltő zsidó írástudók, és papi fejedelmek útján ténykedett és a megtévesztés eszméit szórta szét a világba, mint ahogy akkor tagadta Krisztus istenségét, isteni küldetését, úgy tagadni fogja mindvégig a Szentlélek erejét, hatalmát és világosságát. Az anyagiasság eszméjébe fogja beleolvasztani a halál utáni élet bizonyosságát. A materializmus elgondolásai, és eredményei gögössé, és elbizakodottá tették az emberi értelmet. Bezárták az emberi szellemben azokat az elfogadó részeket, amelyeken keresztül a legkevesebb isteni igazságot is magáévá teheti a lélek. Ez, mint sötét átok, mint sűrű köd borul a világra, *s ebben a ködben viaskodnak egymással az emberek.* A meg nem értés, a gyűlölet, az önzés, az irigység és a gög hatalmas rendeket vág magának azokból az emberlelekből, akik nem tudták magukat kiküzdeni ebből a sötétségből. Akik nem tudtak fölemelkedni, akik nem tudtak egy pillanatig sem szabadulni ennek a korszellemnek lelket ölő, gyilkos hatalmától. És úgy háborúban, mint a békésnek látszó életben áldozatul estek annak a hatalomnak, amely nem szűnt, és nem szűnik meg a maga hasznát eltenni azokból az erőkből, amelyeket Isten az ember megmentésére és felszabadítására ajándékozott.

És mert az emberi lélek éppen bukottsága, elesettsége folytán nem találja meg a helyes utat, a materializmus mellett ott áll a bálványimádás, amelyet Isten már Mózes által megtiltott: „Ne csináljatok faragott képet azoknak formájára, amelyek fent, vagy lent, akár a vízben, akár a szárazföldön vannak, hogy az előtt meghajoljatok, és azt tiszteljétek, mert én vagyok az Úr.” Megmondta Krisztus is, hogy aki nem lélekben és igazságban keresi Istent, az semmiképp meg nem találhatja. Aki Istent akár kövekben, akár fában, akár a csillagokban tiszteli, és a lelkében ezeknek bármiféle erőt, vagy hatalmat tulajdonít, bálványokat tisztel.

De mivel az ember test, és szívesen elhiszi magáról, hogy a lelke a testének produktuma, azért a testen keresztül a testek iránt nyilvánul meg a szellemében mélyen elburkolt érzés, a vágy, hogy keresse Istent és félje az Isten törvényét, hogy valamiképp le ne térjen az útjáról, és nagyobb nyomorúságba ne essék, mint amilyenben addig is volt. Ez az érzés az burkolt formában - ha a testi élet testhez köti ezt a vágyat - amellyel bálványokat imád, babonákhoz fordul, és minden vágyát testekhez köti, ezeknek ad dicsőséget, és a benső szentélyét elfelejti megtisztogatni a bűntől, a gonosz érzésektől, a tévelygésektől.

Mert hiszen mi az, amit Istennek adhat az ember? Amivel csak rendelkezik, azt mind Isten adta neki: Ő adott részére minden örömet, minden tiszta fölemelő érzést, minden szépet és jót; de Ő engedte meg azt is, hogy az ember lelkének tévelygése, bűne testet ölthessen, és szemléltető formában ott álljon előtte, hogy megismerhesse azokat az eredményeket, amelyeket tévedésével létrehozott. Ezért adja Isten az ember érzésvilágába a szenvedést, a gyötrődést, hogy megismerje a bűn következményeit.

Az önző ember azonban nem szívesen viseli a fájdalmat, a szenvedést, de szívesen osztja azt maga körül szavaival, cselekedeteivel, könnyelműségével, sőt céltudatos gonoszságával, kegyetlenségével. Szívesen osztja maga körül a szenvedést,

azonban mindent elkövet, hogy ő maga ezekből a szenvedésekből egy kicsit se érezzen. Bárhogy igyekeznek azonban az ember magát kivonni a szenvedésekből, bárhogyan igyekeznek a terheket más vállára átrakni, bárhogyan igyekeznek a munkát, a fáradságot másra átruházni, és önmagát kivonni a munka kötelezettsége, és a felelősség terhe alól, holnap mindez, amit ma másra rakott, a saját terhével együtt mint súlyos teher fog ránehezedni, amely alól nem bírja magát kivonni, mert mindazok a lehetőségek elvételnek tőle, amelyekkel ma rendelkezik. A bálványimádás, a babona úgy keletkezik, hogy az emberi lélek érzi, hogy van körülötte, felette valami, amit nem ismer, valami erő, amely felett nem rendelkezik; vannak esélyek, amelyeket kormányozni sem az eszével, sem az akaratával nem tud. Ez előtt a hatalom előtt öntudatlanul, és akaratlanul meghajol, és igyekszik a maga részére meghódítani, - de csak azért, hogy a maga akaratát ezeknek a titokzatos erőknek segítségével véghezvihesse.

Amikor az ember egy pillanatra föleszmél erre a tudatra - ha addig mindent tagadott is, ha addig semmit sem hitt is ezekből a titokzatos erőkben, ha addig a legvastagabb materializmusnak volt is a híve - ezek a titokzatos sejtések hatalmukba ejtik, és igyekszik ezekkel az erőkkel barátságban lenni, igyekszik ezeket lekötelezni magának. A balga ember ugyanis azt hiszi, hogy ha ezeket a hatalmakat a maga részére megnyerte, akkor mindent elérhet, amit csak akar.

Hiszen még azok is, akik Istenhez imádkoznak, keresik, kutatják a helyet, hogy melyik templomban hallgatja meg őket legjobban Isten, felkeresik azokat a helyeket, ahol úgy gondolják, hogy közelebb vannak Istenhez; böjtölnek, sajnargatják magukat, hogy ezzel Isten igazságát a maguk részére megengyhítsék, hogy bűneiket az Isten megbocsássa. Mi más a földöntúli hatalommal felruházottnak vélt apró fétisek viselése, apró tárgyakkal bizonyos szenteknek hitt emberek emlékével való átítatása, az azokhoz való imádkozás, az azok csodatévő erejébe vetett hit, mint bálványimádás?!

Ébredjetek fel, embertestvéreim! *Isten Lelke betölti a világot, Isten Lelke mindenütt veletek van. Isten Lelke látja a ti szívetek dobbanását, érzéseitek felvillanását, látja a ti könnyeiteket; Isten Lelke ott áll a szívetek ajtajánál, és várja a bebocsátást a maga csodatévő hatalmas erejével, hogy elvégezhesse a munkát a lelketekben, és megtisztíthassa a szíveteket.*

Emelkedjetek ki a tévhitből, a babonából; ne keressétek a testhez közelálló dolgokat, hanem imádkozzatok, hogy a reménysegeitek valóra válhassanak. Imádságaitokban a legnagyobb, a legigazabb könyörgés ez legyen: **„Atyám, hallgasd meg az én könyörgésemet. Te látod az én szívem érzését, Te látod a vágyaimat, törekvéseimet; a te trónod zsámolyához teszem az én érzéseimet, Te ítéld azokat jóknak és igazaknak, vagy elvetendőknak: a te akaratod, a te belátásod szerint legyen nekem mindenkor. Cselekedd Uram velem, amit jónak látsz, csak az engedelmességnek, a te akaratodba való belenyugvásnak lelkét erősítsd meg, nagyobbítsd meg, és tedd hatalmassá bennem, hogy a te akaratod számomra mindenkor szent legyen.** Ha azonban lehetséges, és a te akaratoddal nem ellenkezik, teljesítsd az én óhajtasomat.”

Ez legyen a ti imádságotok.

Ha nagyon kértek valamit Istentől Isten megadja azt, még akkor is, ha az Ő bölcs belátása szerint az még korai, ha nem célravezető, ha annak még hátrányai vannak is a részetekre. Megadja, de a következményekből be kell látnotok, meg kell tanulnotok, hogy rosszul kértétek, mert ha Istenre bízzátok azoknak a dolgoknak bekövetkezését, Ő helyesebben, jobban osztotta volna be az életeteket.

Hagyjátok el hát a bálványok tiszteletét, s boruljatok le minden érzéseetekkel Isten elé, aki mindenütt jelenvaló. Hiszen *nincs senki sem az égen, sem a földön, sem a föld alatt, aki közelebb volna hozzátok, mint a ti Teremtőtök, a ti Atyátok.* Ti az Ő gyermekei vagytok, és ez a kötelék szorosabb, igazabb, erősebb, és mindenre alkalmasabb, mint amely köztetek, egymás közt, teremtett szellemek közt van. Azok csak testvéreitek, de

Isten a ti Atyátok! Isten áldja meg a ti lelketek értelmét, világossítsa meg Szentlelkével a homályosságokat, hogy tisztán láthassátok az utat, amelyet Ő mutatott meg nektek Krisztusban. A bálványimádás, mint a testiségnek, a többi tévelygésnek befejezője, mint egy külön épített fal, eltakarja a lélek látását. Ezután következik még egy másik, amely ugyancsak a tévhitből, Isten helytelen ismeretéből, és felfogásából származik a lélekre. Ti tudjátok azt, hogy a természetnek erői, számtörvényei vannak. Ezekkel foglalkozik a mágia. Ti az erőknek olyan tömegébe vagytok beágyazva, amelyekről nem is tudtok, mert nem látjátok, nem érzitek, mert túl vastag az a réteg, amely a lelketeket, a lelki érzéseiteket bevonja, körül fonja. A ti lelki érzéseitek éppen úgy eltompulnak, mint amikor az ember az ujját vastagon beköti, és így nem tudja érzékelni azt, amit fog, és csak körvonalaiiban tudja magát tájékozni az őt körülvevő dolgokról.

Ha az ember szemét beköti, vakká lesz, és nem látja, hol van. Ha a szemét, fülét, testét vastagon bepólyálnák, csak annyit tudna megmondani, hogy kemény, vagy puha felületen lépked. A külvilág részére meghalt. Így éltek ti a szellemi világban anélkül, hogy tudomást vennétek róla. Külső érzékszerveitek eltompultak. Csak ha bizonyos történéseken átmentek, amelyek gondolkodóba ejtenek benneteket, akkor következtettek a gondolat szálain keresztül egy világra, amely van, de amely világban nem tudjátok magatokat tájékozni, és így hiányos az ismeretetek.

Sokszor a durvább vonalakra felfigyel az ember, de a finomabb dolgokat nem tudja észrevenni, azokról nincs tudomása, és azért azt hiszi, hogy azok nincsenek is. Az erőknek ez az osztályozása és számtörvényekbe való beosztása megvan felfelé és lefelé. Ennek a kettőnek találkozásában: a fizikai síkon él az ember. Eléje van adva mindaz, ami a láthatatlan világban történik felette és alatta, de ő ezt csak akkor látja, amikor már hozzá egészen közel ölt alakot a láthatatlan világ történése. Amíg a történések még messze vannak az asztrál síkon, amíg

azok csak elgondolások, addig az ember nem tulajdonít nekik semmi különösebb jelentőséget. Csak akkor kezd félni, amikor már formába öltözködve jelennek meg az életében. Akkor siet, menekül, minden követ megmozgat, minden ajtót megnyitogat, hogy a következmények terhétől valamiképp megszabadulhasson.

Vannak emberek, akik különösen fejlett lelki érzésekkel jönnek a világra, amelyek túlhatnak a test érzékein; ezek megtanulnak szabadon járni abban a világban, amelyet a közönséges földi ember nem észlelhet. De azt ne higgyétek, hogy csak a jó erőknél, a jó felé igyekvő hatalmasságoknak vannak ilyen fejlett érzékszervekkel bíró közegeik! A rossz közegei sok olyan dolgról vesznek tudomást, amelyek jóval előbb észlelhetők abban a világban, mint itt. Mind felfelé, mind lefelé vannak törvények. **Ezeket a lent uralkodó törvényeket az emberi ész, a tévedésekre hajlamos emberi okoskodás a maga elgondolásaival megmászhatja, a maga gépies forgásából kiemelheti, és ezáltal zavart okozhat. Ezt nevezem én, mint ahogy mások is, fekete mágiának.** Ugyanígy vannak törvények a felfelé ható törekvésekre vonatkozólag is. Itt is lehet változásokat létrehozni imádsággal, a törvény ismeretével, feloldozásával, áldozattal, javulással, bizonyos földi, testi erőknél szellemivé való átformálásával: *ez a fehér mágia*. Mivel a fehér mágia nem okoz bajokat, nem okoz semmiféle torlódást, felfordulást, nem okoz betöltetlen hézagokat, szerencsétlenségeket, ettől nem kell óvnom titeket, ezt tehát nem is ismertetem most.

De aki a fekete mágia törvényeibe belenyúl, hogy a mulandó világ dolgainak történéseit siettesse, vagy feltartóztassa, hogy kevesebbet kelljen szenvednie, az még nagyobb szenvedésbe, még nagyobb kétségbeesésbe zuhan bele. Talán nem ismeretlen előttetek, hogy vannak emberek, akik az anyagi jólétnek csekély hányadáért képesek ilyen oldozó és kötöző törvényhez, mint szerintük megpróbáltatást megkönnyítő, és szenvedéseket nem okozó lehetőséghez fordulni. *Ez éppen olyan sötét bűn, mint a gyilkosság, a hazugság, a csalás,*

az érzékiség, a lopás, az Isten templomának megrontása, és az Isten igazságával való szembe helyezkedés. Valakik fekete mágiához nyúlnak, nem mehetnek be az Isten országába. Akik az előbb említett hét főbűnt elkövetik, azok előtt bezárul Isten országának ajtaja, és nincs szál, ami őket felfelé vonja, mert a lelkükben a hazugság szellemének adtak hitelt, és szembe helyezkedtek Istennel, a Teremtővel. Krisztus szeretete nem tudja áthatni a lelküket körül fogó rétegeket, tehát ezek a rétegek uralják őket, és vezetik mindig lejjebb a bűn ösvényén a kárhozatba. Ha az ember szenved, ha az ember a vágyától sarkaltatva valamit elér, amiről már eleve tudja, hogy az helytelen, miért nem hívja Isten Lelkét segítségül, hogy eredményesen megvívhassa a harcot, hogy diadalt arathasson a bűnön, a tévelygésen?! Miért nyúl bele azokba az eshetőségekbe, amelyeket Isten elrejtett előle?! Miért nem tud hinni az örökkévaló Isten hatalmában és erejében, és miért nem tud hinni az örökkévaló Isten szeretetében, aki Krisztusban lehajolt a tévelygő, bűnös emberekhez, és azt mondja nekik: „Térjetelek meg, és én eltörlöm a bűneiteket, újjáteremtelek titeket”?! Miért nem tud az ember hinni a meglévő ragyogó igazságban és abban az ígéletben, amelyet Ő hagyott itt nektek? Hiszen ez az ígélet csak addig szól, ameddig emberek vagytok! Amikor a természettörvény kivetkőztet titeket emberi, testi ruhátokból, egyszerre kivetkőztök azokból az eshetőségekből is, amelyeket felhasználva az üdvösségeteket munkálhattátok volna!

Térjetelek meg még *ma*, embertestvéreim, tévelygéseitekből, higgyetek, és bízzatok Istenben, Atyátokban, Megváltótokban, aki eljött értetek, aki itt van köztetek Szentlelkének világosságával, erejével, hogy valamit kértek, azt megcselekedje nektek. Ezzel azokhoz az emberekhez szóltam, akik az emberi tévelygés utolsó állomásaiban vesztegelnek, hogy higgyenek az igaz Istenben, és reménységük valóra válik. Mert ha nem hisznek Istenben, hiába ragaszkodnak alacsonyabb rendű erőkhöz és hatalmakhoz, mert minden alá van vetve Isten hatalmának.

Ha ideig-óraig fel is tudja valaki tartóztatni a végzetet, az egyszer csak egy szempillantás alatt rázuhan, és akkor nem tud lelkében feltámadni a hit ereje és világossága, amely őt kivezesse a reménységen keresztül Isten igazságának országába.

Mert valakik a materializmusban, a bálványimádásban, a fekete mágiában tévelyegnek, azok nem láthatják meg Isten országát, még csak reménységük sem lehet arra, hogy bűneik megbocsáttatnak, mert hiszen nem hisznek a jóban, nem hisznek Isten igazságában, tehát reménységük velük együtt süllyed alá a kárhozat, a megsemmisülés, a kétségbeesés sötétségébe.

Higgyetek és reméljete, mert a ti hiteteken, és reménységeteken keresztül sugározza a lelketekbe az Isten Szentlelke a bizakodást, a bizonyosságot, hogy Ő van, él, velünk és veletek van, és itt marad, s velünk együtt munkálkodik mindörökké a mi és a ti boldogulásotokért. Higgyetek ebben, és ebben a hitben várakozóan álljatok meg a szellemvilág ajtajánál, hogy onnan a megbizonyosodásnak egy-egy sugara rávetődhessék a lelketekre. És megerősíthessen benneteket abban a bizonyosságban, hogy nemcsak hiszitek, hanem tudjátok is azt, hogy van élet a síron túl. S ez az élet az igazi élet, ez az élet az, amely a reménységeiteket, vágyaitokat minden maradék nélkül valóra válthatja. Higgyetek, bízzatok, és reménykedjete még akkor is, ha előttetek az ellentét hatalmas, nagy, sötét árnyéka állna, és az életnek minden rettentésével akarná is a lelketeket megbénítani, hogy a jót, az igazat ne cselekedhessétek.

Vegyétek fel a küzdelmet ezzel az árnyékkal, mert csak árnyék ő hatalom nélkül, mert minden hatalom, minden erő, minden dicséret, minden dicsőség egyedül Istené, aki volt, van és lesz mindörökké. Ő az, aki velünk van, velünk munkálkodik, és rajtatok keresztül is munkálkodik a jóban, az igazban, hogy az igazságnak minden részecskéje ragyogjon. Hogy minden lélek boldogan adjon hálát, hogy Ő nem hagyta el a szegény, bűnbeesett lelkek csoportját, hanem megkereste, fölemelte, megtisztította őket. Áldjátok tehát Isten szent nevét; örüljete és

örvendeztetek pünkösöd napjának, mert Ő akkor küldte el hozzátk az ő Szentlelkét. Ezen a Szentlelken keresztül Ő van veletek, Ő igazgatja lépéseiteket, Ő igazgatja a szívetek érzését, Ő világosítja meg a lelketeket, s új érzéseket, új gondolatokat ad a lelketekbe. Új utakat, új lehetőségeket teremt a részetekre, hogy az utakat boldogan és reménységgel végezhesétek, és leküzdhesétek az ellentét hatalmát, erejét. Hogy messze elhagyva a sötétség árnyait, egykor egymásra találva boldogan dicsérhessük az ő nagy jóságát és szeretetét, mindörökké. Ámen.

Testvéreim, elbúcsúznak tőletek⁷. Nem úgy búcsúznak el, ahogyan ti egymástól búcsúztok, mert minket nem választ el sem idő, sem tér tőletek. Mi a ti érzéseiteket, gondolataitokat, vágyakozásaitokat, törekvéseiteket lelkünkben hordozzuk, és azokon keresztül szabad bepillantásunk van a ti lelki világotokba. És amikor nem is gondoljátok, amikor eszetekbe sem veszitek, mi ott vagyunk veletek, és megdorgálunk titeket, ha valamiben hibáztatok, de boldog érzéseket árasztunk reátok, ha valami jót, Isten szerint valót cselekedtetek. Ti is kössétek a lelketek érzéseit hozzánk, mert mi a mi szeretetünkkel titeket a mi munkánknak tartunk. Mert mi a mi érzéseinket, törekvéseinket, mint mennyei magvakat a lelketekbe akarjuk elhínteni, hogy ez a ti életetekben gazdag eredményeket teremjen részetekre.

Ti ugyanis a ti változandó életetekben értékes drágakövek vagytok, akiknek elfakult ragyogását mi vissza akarjuk állítani, hogy Isten dicsősége a ti lelketeken is mind tisztábban és tisztábban tükröződjék vissza. És hogy ti is boldogok lehessétek a ti reménységetekben, amellyel Isten ígéréséhez kapcsolódjatok, amelyben Ő lekötötte magát nekünk és nektek, hogy velünk lesz, és velünk marad a világ végezetéig.

Ha Istenben vagytok, velünk vagytok. Maradjatok ti is Isten Lelkével egyek, nyissátok ki a szíveteket, lelketeket, hogy ott

⁷ Évzáró megnyilatkozás

lakozhassék a Szentlélek, akin keresztül a ti lelketek mind jobban-jobban megtalálja az utat a dicsőség országa felé. A mi Urunk és Megváltónk szeretete és kegyelme legyen veletek, áldjon meg titeket az örökkévaló Isten a ti lelki és testi életekben. Tisztítsa, erősítse meg azt a nemes, igaz törekvést, amellyel a lelketekben sokszor hozzá kapcsolódtatok. Tegye erőssé a jónak, az igaznak hatalmát az életekben, és kapcsoljon titeket mindörökké magához, hogy se az élet, se a világ, se a halál tőle soha el ne választhasson titeket